

HARLAN COBEN

AZ IDEGEN

**HARD
BOILED**

360
radio

Az idegen a semmiből bukkan fel. Talán egy bárban, talán egy parkolóban, talán egy élelmiszerboltban. Kiléte ismeretlen. Indítékai homályosak. A birtokában lévő információ tagadhatatlanul hiteles. Néhány szót súg az ember fülébe, aztán magára hagyja meghökkenő áldozatát, aki kétségbeesetten próbálja összerakni darabokra tört élete szilánkjait.

Adam Price-nak van mit veszítenie. Élete maga az amerikai álom: jól fizető állása van, és látszólag harmonikus házasságban él gyönyörű feleségével, akivel két csodálatos fiúgyermeket nevelnek egy hatalmas kertvárosi családi házban.

Aztán összeakad az idegennel. Amikor Adam tudomást szerez felesége, Corinne szörnyű titkáról, kérdőre vonja az asszonyt, és a tökéletes élet délibábja úgy foszlik szét, mintha sosem létezett volna. Ám Adam hamarosan még sötétebb machinációk hálójában találja magát, és egy idő után felismeri: elég egy apró kis hiba, és az összeesküvés, amelybe belesodródott, nem csupán az életüket dönti romba, de végez is velük...

HARLAN COBEN napjaink egyik legnépszerűbb krimiírója. Regényeit meghökkenítő humora és a váratlan csavarok miatt a műfaj gyöngyszemeiként tartják számon. Könyveit eddig mintegy negyven nyelvre fordították le, és közel ötvenmillió példányt adtak el belőlük világszerte. Az idegen HARLAN COBEN eddigi legsokkolóbb regénye, amely márciusi megjelenése után szinte azonnal az amerikai sikerlisták élére került.

Harlan Coben
AZ IDEGEN

Jaffa
Kiadó
Budapest, 2015

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Harlan Coben: *The Stranger*
Published by Published by Dutton,
a member of Penguin Group (USA) Inc., 2015
Copyright © Harlan Coben, 2015

Fordította: Galamb Zoltán
Hungarian translation © Galamb Zoltán

Hungarian edition © Jaffa Kiadó, 2015
Minden jog fenntartva!

Szerkesztette: Helfrich Judit
Felelős szerkesztő: Nemes Krisztián
Felelős kiadó: Rados Richárd

Jaffa Kiadó • www.jaffa.hu

ISBN 978 615 5492 81 5

*Szeretett unokatestvérem, Stephen Reiter emlékére,
és gyermekei, David, Samantha, illetve Jason örömére*

*Ó készülj fel, én lelkem, az Idegen eljövetelére,
Készülten fogadd őt, mert ő tudja majd, hogyan kell kérdezni.*

[...]

*Egyvalaki emlékezik az útra, mely ajtótokhoz vezet:
Az Élet elől kitérhettek, de a Halál elől soha.*

(T. S. Eliot; Ferencz Győző fordítása)

Az idegen nem egy csapásra zúzta szét Adam világát.

Bár Adam Price később ezt adta be magának, hazudott. Valamiképp azonnal, az első mondattól kezdve sejtette, hogy a kétgyerekes kertvárosi apukaként leélt napjainak örökre befellegzett. Első blikkre mindennaposnak tűnt a mondat, ugyanakkor volt valami a hangnemben – valami sokatmondó, sőt egyenesen együttérző amiből Adam rögtön tudta, hogy soha semmi nem lesz már ugyanaz.

– Nem kellett volna vele maradnia – jelentette ki az idegen.

Az Amerikai Légión Csarnokában beszélgettek, a New Jersey-i Cedarfieldben. Ezt a kisvárost zömében gazdag befektetésialapkezelők, bankárok és más pénzügyi szuperguruk lakták, akik szívesen elsőrögzettek az Amerikai Légión Csarnokában: ez a hely kellemesen lepukkant környezetet biztosított, ahol úgy tehettek, mintha jóra való, talpig becsületes öregfiúk volnának, amilyeneket a Dodge Ram-reklámokban látni. Pedig mi sem állt távolabb az igazságtól.

Adam a sörtől ragacsos bárpultnál ácsorgott. A háta mögött dartsztábla lógott a falon. A neonfeliratok a Miller Lite-ot hirdették, de ő egy üveg Budweisert szorongatott a jobb kezében. Odafordult a férfihoz, aki az imént sompolygott mellé, és noha eleve tudta a választ, azért megkérdezte tőle:

– Hozzám beszél?

A pasas fiatalabb volt az apukák többségénél, soványabb is, már-már ösztövé, a szeme hatalmas és kék, a tekintete átható. Fehér, vékony karján tetoválás sejlett fel az egyik rövid ingujj alatt. Baseballsapkát viselt. Nem igazán lehetett volna hipszternek nevezni, mégis érezni lehetett rajta valami kockásat, strébereset, mintha egy műszaki részleget vezetne, és soha nem látná a napot.

Az átható, kék tekintet oly mérvű komolysággal szegeződött rá, hogy Adam legszívesebben elfordult volna.

– Azt mondta, hogy terhes, igaz? – Adam érezte, hogy az ujjai erősebben megmarkolják az üveget. – Ezért maradt. Corinne azt mondta magának, hogy terhes.

Adam ekkor úgy érezte, mintha kapcsoló kattant volna fel a mellkasában: valaki beindította a digitális időzítőt a filmes robbanószerkezeten, és a piros számok megkezdték a visszaszámlálást. *Tik, tik, tik, tik.*

– Ismerem magát? – kérdezte Adam.

– Azt mondta magának, hogy terhes – folytatta az idegen. – Már mint Corinne. Azt mondta, hogy terhes, és hogy elvetélt.

Az Amerikai Légión Csarnoka háromnegyedes ujjú fehér baseballfelsőkben és vagy buggyos sokzsebes sortban, vagy tökéletesen lapos fenekű, slampos farmernadrágban feszítő helybéli apukákkal volt tele. Rengetegen viseltek közülük baseballsapkát. Ma este került sor a negyedik, ötödik és hatodik fiúk lacrosse-beválogatójára és az A csapatok kiválasztására.

Ha az ember valaha is természetes környezetükben szeretné tanulmányozni az A típusú személyiségeket – merengett el magában Adam –, akkor legjobb a sarjaik csapatválogatóikor megfigyelni őket. A Discovery Channel-nek érdemes lenne lefilmeznie ezt.

– Kötelességének érezte, hogy maradjon, igazam van? – kérdezte a férfi.

– Fogalmam sincs, ki a fene.

– Hazudott, Adam. – A fiatal férfi mérhetetlen meggyőződéssel beszélt, nem egyszerűen a biztos tudás birtokában, hanem mintha végső soron Adam érdekeit tartotta volna szem előtt. – Corinne csak kitalálta az egészet. Nem is volt terhes.

A szavak ökölcsapásokként sorjázta, kibillentették az egyensúlyából Adamet, elszívták az ellenállását, hogy

megrogyyanva, zavartan várja a rászámolást. Szeretett volna visszaütni, megragadni a pasas ingét, keresztülhajtani őt a termen, amiért így megsértette a feleségét. Két okból azonban mégsem tette meg.

Először is, itt volt ez az egész kábulat, mintha elpüfölték volna – a kiszippantott energia.

Másodszor pedig, volt valami a férfi hanghordozásában, a magabiztosságában, a hangjából kiérződő átkozott meggyőződésben, ami miatt Adam *úgy érezte*, talán az a legokosabb, ha végighallgatja.

– Ki maga? – kérdezte tőle.

– Számít ez?

– Igen, számít.

– En vagyok az idegen – felelte a férfi. – A fontos tudás birtokában lévő idegen. Hazudott magának, Adam. Corinne hazudott. Nem volt terhes. Csak azért mondta, hogy visszacsábítsa magát.

Adam a fejét csóválta. Leküzdötte a kábulatot, próbált ésszerű és nyugodt maradni.

– Láttam a terhességi tesztet.

– Hamis volt.

– Láttam az ultrahangos képet.

– Az is. – A férfi felemelte a kezét, mielőtt Adam bármit szólhatott volna. – És igen, a hasa is. Vagy inkább hasakat mondjak? Amint Corinne-on kezdett meglátszani a terhesség, egyszer sem látta őt meztelenül, nem igaz? Hogy csinálta? Esténként hányingert színlelt, hogy ne kerülhessen sor szexre? A legtöbbször ez történik. Így amikor végül elvetél, maga visszagondol az egészre, és rájön, hogy a terhesség kezdettől fogva problémás volt.

A terem túlsó oldalán mennydörgő hang kiáltotta el magát:

– Jól van, fiúk, ragadjanak meg még egy sört, és essünk neki!

A hang Tripp Evanshez, a lacrosse-liga elnökéhez, az egykori Madison Avenue-i marketingshez, egy egészen jóra való pasashoz tartozott. A többi apuka sorra felkapta az egymásba rakott alumíniumszékeket, amilyeneket a gyerekek iskolai koncertjein látni, és körben felállították őket a teremben. Tripp Evans odapillantott Adamre, észrevette az arcán a kétségkívül sápadt-kifejezést, és aggodalmasan összeráncolta a szemöldökét. Adam a fejével intett neki, hogy ne foglalkozzon vele, majd visszafordult az idegenhez.

– Ki a fene maga?

– Tekintsen rám a megmentőjeként. Vagy az épp börtönből szabadult barátjaként.

– Összevissza hadovál itt nekem.

Lassanként mindenki abbahagyta a beszélgetést. A terem elcsendesedett, a padlón megcsikorduló széklábak visszhangot vertek a csarnokban. Az apukák komoly arcot vágtak a megmérettetéshez. Adam utálta ezt. Még csak itt sem kellett volna lennie – Corinne-nak kellett volna eljönnie. Ő volt a lacrosse-bizottság pénztárnoka, de az iskolája áttette az Atlantic City-i tanári konferencia időpontját, és ugyan a cedarfieldi lacrosse-rajongók számára ez számított az év legjelentősebb napjának – voltaképp ez volt a fő ok, hogy Corinne ennyire aktivizálta magát –, Adam kényszerült helyettesíteni őt.

– Hálásnak kellene lennie nekem ezért – jelentette ki a férfi.

– Miről beszél?

A beszélgetőtársa most először mosolyodott el. Szívélyes mosolynak tűnt, Adam nem tudta nem észrevenni ezt: egy gyógyító mosolya, olyasvalakié, aki igyekszik helyesen cselekedni.

– Immár szabad – közölte vele a férfi.

– Hazudik.

– Maga is tudja, hogy igazat mondtam, ugye, Adam?

A terem tulsó végéből Tripp Evans kiáltott oda:

– Adam?

Odafordult feléjük, és látta, hogy mostanra mindenki elfoglalta a helyét, kivéve őt és az idegent.

– Most mennem kell – súgta az idegen. – De ha valóban bizonyítékot akar, ellenőrizze a Visa kártyáját! A Novelty Funsy számára levont összeget keresse!

– Várjon.

– Még valami. – A férfi egészen közel hajolt a füléhez. – A maga helyében DNS-tesztet végeztetnék a két fiún.

Tik, tik, tik... bumm.

– Hogy mi?

– Erre nincs bizonyítékom, de ha egy nő egy ilyen kérdésben hajlandó hazudni, hát akkor jó eséllyel nem először tesz hasonlót.

Ekkor, miután Adam feje már úgy kóválygott az újabb vádtól, mintha kiütötték volna, az idegen kisietett az ajtón.

2

Amikor Adamnek sikerült összeszednie magát, az idegen után szaladt.

Elkésett.

A férfi épp becsúszsam egy Honda Accord anyósülésére. Adam megiramodott, hogy közelebről megnézhesse magának, hátha le tudja olvasni a rendszám táblát, ám mindössze annyit tudott megállapítani, hogy szülőállamból, New Jersey-ből jött. Amint a kocs elfordult a kijárat felé, Adam még valamit észrevett.

Egy nő vezette az autót.

Fiatal volt, hosszú szőke hajú. Amikor az utcai lámpa fénye az arcára vetült, Adam látta, hogy a nő őt nézi. A tekintetük egy röpke pillanatra találkozott. A nő arckifejezéséből aggodalmat, szánakozást lehetett kiolvasni.

Őt sajnálta.

A kocs elrobogott. Valaki Adamet szólongatta. O megfordult, és megindult vissza az épületbe.

A házcsoapatok válogatásával indítottak.

Adam igyekezett odafigyelni, azonban mintha minden hang egy elmosódott zuhanyzóajtó akusztikai megfelelőjén át jutott volna el hozzá. Corinne gondoskodott róla, hogy Adamnek könnyű dolga legyen: rangsorba állította az összes fiút, aki részt vett a hatodik osztályos csapat próbajátékán, így neki csupán a megmaradtakból kellett választania. A lényeg – ittlétének valódi oka – az volt, hogy hatodikos fiukat, Ryant mindenképp bejuttassa az utazó iskolaválogatottba. A nagyobbik fiukat, Thomast, aki a gimnázium második évfolyamára járt, kizárták az iskolaválogatottból, amikor annyi idős volt, mint most Ryan, mivel – Corinne legalábbis úgy hitte, és Adam hajlamos volt egyetérteni vele – a szülei nem vettek

részt kellő mértékben a szakág életében. Az apukák közül túl sokan nem a sport szeretete miatt jöttek el ma este, hanem azért, hogy a gyermekeik érdekeit képviseljék.

Beleértve őt is. Szánalmas, de nem volt mit tenni.

Adam próbálta túltenni magát az imént hallottakon – *Mégis, ki a fene volt ez a fickó?* –, azonban nem jött össze a dolog. A betűk összemosódtak a szeme előtt, ahogy Corinne „játékos-megfigyelői jelentéseire” meredt. A felesége elképesztően rendszerezett volt, és a legjobbtól a legrosszabbig rangsorolta a fiúkat. Amikor az egyiket közülük beválogatták, Adam fásultan kihúzta a nevét. A felesége tökéletes folyóírását tanulmányozta: a betűi azok közé a minták közé is beillettek volna, amelyeket a harmadikosok tanító nénije szokott a táblára rajzszögezni. Corinne már csak ilyen volt. Az a fajta lány, aki úgy lép be az osztályterembe, hogy: „Tutira egyes lesz!”, aztán elsőként fejezi be a dolgozatot, és csillagos ötöst kap. Okos volt, motivált, szép és...

Hazudós?

– Váljunk szét, és külön-külön vitassuk meg az utazó csapatokat, fiúk! – javasolta Tripp.

A padlón csusszanó széklábak zaja betöltötte a csarnokot. Adam még mindig kábán csatlakozott négy másik férfihoz, akikkel együtt az A és B utazó csapatokat fogják összeállítani. Ez számított a leginkább. A házi liga a városban marad. A legjobb játékosokból állt össze az A és B csapat, és ők jártak el mindenfelé az államban a bajnokságokra.

Novelty Funsy Miért tűnt ennyire ismerősnek a név?

Az évfolyam vezetőedzőjét Bob Baime-nek hívták, Adam azonban mindig Gastonként, *A szépség és a szörnyeteg* Disney-féle rajzfilmfigurájaként gondolt rá. Bob dagadt hájas tésztára hasonlított, arcán azzal a fajta ragyogó mosollyal, amelyik csak tompított fényerővel elviselhető. Hangos és hencegős volt, ostoba és utálatos, és valahányszor kevélyen, kidüllesztett mellkassal,

lengő karokkal elvonult az ember mellett, mintha kísérezene szólt volna: „Senki sem olyan menő / nem küzd / nem ló olyan kiválóan, mint Gaston.

Felejtsd el! – nógatta magát gondolatban Adam. Az idegen csak játszadozott veled.

A csapatok kiválasztása nem tarthat tovább pár másodpercnél. Minden kölyköt tízes skálán osztályoztak különféle kategóriákban: a botkezelés, a sebesség, az erő, a passzok és hasonlók milyensége alapján. Elméletben csupán végig kell szaladni a listán, a legjobb tizenhétet az A, a második legjobb tizenhétet a B csapatba beosztani, a többi pedig kimarad. Pofonegyszerű. Először azonban gondoskodni kellett róla, hogy mindenkinek abba a csapatba kerüljön a fia, amelyiket ő maga edzette.

Jól van, remek, ezzel meg is vagyunk.

Aztán elindultak lefelé a rangsorokon. Egészen gyorsan lehetett haladni, mígnem a B csapat utolsó néhány beválasztotta következett.

– Jimmy Hochnak be kell kerülnie – jelentette ki Gaston. Bob Baime ritkán mondott csak úgy egyszerűen valamit. Többnyire inkább ellentmondást nem tűrő kijelentéseket tett.

Az egyik félszeg segédedzője – Adam nem tudta a nevét – rávágta:

– Jack és Logan is előtte van a rangsorban.

– Így igaz – jelentette ki Gaston. – De ismerem azt a fiút... Jimmy Hochot. Jobban játszik annál a kettőnél. Csak nem sikerült a próbajátéka. – Az öklébe köhögött, mielőtt folytatta: – Jimmynek ráadásul nehéz éve volt. A szülei elváltak. Esélyt kell adnunk neki, és be kell raknunk a csapatba. Szóval, ha senkinek sincs ezzel problémája...

Már jegyezte is le Jimmy nevét.

Adamet magát is meglepte, amikor kimondta:

– Nekem van.

Minden tekintet rászzegeződött.

Gaston Adam felé bökött hegyes állával.

– Hogy mondta?

– Nekem van némi gondom ezzel – felelte Adam. – Jacknek és Logan-nek is magasabb a pontszáma. A kettő közül melyikük kapott többet?

– Logan – válaszolta az egyik segédedző.

Adam végigszaladt a listán, és megkereste az eredményeket.

– Megvan, igen, tehát Logannek kell bekerülnie a csapatba. Ő kapott jobb értékelést, és ő áll magasabban a ranglistán.

A segédek csak hápogtak döbbenetükben, de akár szörnyülködve fel is hördülhettek volna. Gaston nem szokott hozzá, hogy megkérdőjelezzék. Előrehajolt, és kivicsorította hatalmas fogait.

– Ne vegye zokon, de csak a feleségét helyettesíti itt. – A „feleség” szót különös hangsúllyal ejtette ki, mintha a pusztta tény, hogy a nejét kell helyettesítenie, arra utalna, hogy ő nem igazi férfi.

– Még csak nem is segédedző – folytatta Gaston.

– Igaz – ismerte el Adam. – Viszont tudom értelmezni a számokat, Bob. Logan összeredménye hat egész hét tized volt. Jimmyé mindössze hat egész négy tized. A hat egész hét még a mai újfajta matek szerint is több hat egész négynél. Diagramon is szemléltethetem, ha óhajtja. – Gaston nem rajongott a szarkazmusért. – Ugyanakkor, amint az imént kifejtettem, figyelembe kell venni az enyhítő körülményeket.

– A válást?

– Pontosan. – Adam a segédedzőkre nézett. Azok hirtelen valami rendkívül érdekeset fedeztek fel maguk előtt, a padlón. – Nos, akkor elmondaná, mit tud Jack és Logan otthoni körülményeiről?

– Tudom, hogy a szüleik együtt vannak.

– Mostantól akkor ez a döntő tényező? – érdeklődött Adam. – Maguk nyilván kifejezetten harmonikus házasságban élnek, Ga... – Kis híján kicsúszott a száján a Gaston gúnynév. – Bob?

– Hogy „mi”?

– Maga meg Melanie. Maguknál boldogabb házaspárt nem is ismerek, ugye?

Melanie filigrán, szőke, életvidám nő volt, és folyton úgy pislogott, mintha valaki pofon vágta volna. Gaston előszeretettel fogdosta a nő fenekét mások előtt, nem annyira azért, hogy a szeretetét vagy a neje iránt érzett testi vágyát kimutassa, inkább azt akarta érzékeltetni ezzel, hogy Melanie az ő tulajdona. Gaston most hátradőlt, és igyekezett megfontoltan felelni.

– Harmonikus a házasságunk, igen, viszont...

– Nos, akkor emiatt legalább fél pontot le kell vonnunk a fia eredményéből, igaz? Vagyis ifjabb Bob lecsúszik hat egész három tized pontra. A B csapatba. Már mint ha Jimmy eredményéhez hozzáteszünk, mert megromlott a szülei közötti viszony, akkor nem kellene ugyanígy levonnunk a maga fiának a pontszámából, ha már ilyen idilli a kapcsolatuk?

Az egyik segédedző, aki eddig még nem szólalt meg, megkérdezte:

– Adam, jól vagy?

Adam a hang felé kapta a fejét.

– Jól.

Gaston ökölbe szorította és kiengedte az ujjait.

„*Corinne csak kitalálta az egészszet. Nem is volt terhes.*”

Adam tekintete összetalálkozott a nagydarab férfiével, és nem fordította el.

Na, mi lesz már, nagyfiú! – gondolta Adam. *A ma esténél jobb alkalmat nem is találhatnánk.*

Gaston drabális természetéről és izmairól tudni lehetett, hogy csupán felszín az egész. Az edző válla felett átpillantva Adam látta, ahogy Tripp Evans meglepett ábrázattal követi az eseményeket.

– Ez itt nem tárgyalóterem – villantotta rá a fogait Gaston. – Teljesen el van tévedve.

Adam négy hónapja nem járt már tárgyalóteremben, de inkább annyiban hagyta a dolgot, és nem javította ki. A magasba emelte az értékelőlapokat.

– Ezek az eredmények nem véletlenül vannak itt, Bob.

– Ahogy mi sem – jelentette ki Gaston, és beletúrt fekete sörényébe. – Edzőként... akik éveken át figyelték ezeket a gyerekeket. Mi hozzuk meg a végső döntést. Vezetőedzőként én hozom meg a végső döntést. Jimmynek jó a hozzáállása. Ez is számít. Nem számítógépek vagyunk. Mi az összes rendelkezésünkre álló információt számításba vesszük, hogy azokat a gyerekeket válasszuk ki, akik a leginkább rászolgáltak. – Széttárta két óriási kezét, próbálta visszaterelni Adamet a nyájba. – És most komolyan, a B csapatba utolsóként bekerülő kölyökről beszélünk. Ez tényleg nem olyan nagy ügy.

– Fogadok, hogy Logannek az.

– Én vagyok a vezetőedző. Én hozom meg a végső döntést.

A társaság lassanként kezdett szétszéledni. Sorra mentek el az apukák. Adam mondani akart még valamit – de mi értelme lett volna? Nem nyerhette meg a vitát, és különben is, minek ment bele? Azt sem tudta, ki a fene az a Logan. Csupán arról akarta elterelni a gondolatait, amit az idegen közölt vele. Semmi több. Ez nyilvánvaló volt számára. Felállt.

– Most hova megy? – kérdezte Gaston, és előretolta az állát, mintha felkínálná, hogy öklözzenek bele.

– Ryan az A csapatba került, igaz?

– Igen.

Adam végtére is ezért jött ide – hogy szükség esetén a saját fiát támogassa. Ezt letudta. Minden más hordalék.

– Jó éjt, fiúk!

Adam visszaballagott a bárpulthoz. Odabiccentett Len Gilmannek, a városi rendőrfőnöknek, aki szívesen csapzkodott, mert ezáltal is csökkent az ittas vezetők száma. Len visszabiccentett, és odacsúsztatott neki egy üveg Budot. Adam egy kissé túl hevesen csavarta le a kupakot. Tripp Evans oldalgott oda hozzá. Len neki is odalökött egy sört. Tripp feltartotta, és összekoccintotta az üvegét Adamével. A két férfi szótlanul iszogatott, miközben a megbeszélés minden résztvevője elszállingózott. Sorra elkészöntek tőlük. Gaston színpadiasan felállt a székéről – nagyon értett a drámai hatáskeltéshez és haragos pillantást lövellt Adam felé. Ő válaszként feléje nyújtotta az üvegét, mintha az egészségére akarna inni. Gaston kiviharzott.

– Barátkozunk, barátkozunk? – kérdezte Tripp.

– Jól kijövök az emberekkel – felelte Adam.

– Ugye tisztában vagy vele, hogy ő a bizottság alelnöke?

– Ha legközelebb találkozunk, feltétlenül térdet hajtok előtte – gúnyolódott Adam.

– Én pedig az elnök.

– Akkor jobb, ha beszerzek egy térdvédőt.

Tripp bólíntott, tetszett neki a poén.

– Bob nehéz időszakot él át.

– Bob egy faszfej.

– Hát igen. Tudod, miért vállalom továbbra is az elnökséget?

– Így könnyebb felszedned a bigéket?

– Ja, amiatt is. Meg azért, mert ha lemondanék, Bob kerülne a helyemre.

– Brr. – Adam már lerakta volna a sörét. – Ideje mennem.

– Elveszítette az állását.

– Kicsoda?

– Bob. Egy éve nem dolgozik.

– Ezt sajnálattal hallom – válaszolta Adam. – Ugyanakkor ez nem menti fel.

– Nem is mondtam, hogy felmentené. Csak azt akartam, hogy tudd.

– Értem.

– Szóval – folytatta Tripp Evans. – Itt ez a fejavadász, aki Bobnak segít állást találni... nagymenő, rendkívül befolyásos fejavadász.

Adam letette a sörét.

– És?

– Tehát ez a nagymenő fejavadász állást igyekszik találni Bobnak.

– Az előbb mondtad.

– És ennek a fejavadásznak Jim Hoch a neve, Adamnek egy pillanatra elakadt a szava.

– Úgy értsem, Jimmy Hoch apja? – Tripp nem felelt. – Ezért szeretné mindenáron berakni a gyereket a csapatba?

– Mégis mit gondoltál? Szerinted Bobot érdekli, hogy a szülők elváltak?

Adam a fejét csóválta.

– És te csak úgy elnézed ezt neki?

Tripp vállat vont.

– Itt semmi sem patyolattiszta. Ha sikerül bevonni a szülőt a saját gyereke sporttevékenységébe, úgy fog viselkedni, mint egy kölykét védelmező anyaoroszlán. Néha azért választanak ki egy gyereket, mert a szomszédban lakik. Máskor azért, mert dögös anyukája van, aki kihívó ruhákban jelenik meg a meccseken...

– Ezt személyes tapasztalatból mondod?

– Bevallom, bűnös vagyok. Előfordul, hogy azért válogatnak be valakit a csapatba, mert az apja segíthet állást szerezni nekik. Még ez tűnik a legelfogadhatóbb ürügynek.

– Az anyját! Te aztán marketinges létedre cinikus egy pasas vagy.

Tripp elmosolyodott.

– Igen, tudom. De folyton ilyesmikről beszélgetünk. Meddig vagy hajlandó elmenni, hogy megvedd a családodat? Még soha senkit sem bántottál. Én sem bántottam senkit soha. Viszont ha valaki megfenyegeti a családodat, és a gyereked megmentéséről van szó...

– Gyilkolni is hajlandók volnánk?

– Nézz szét magad körül, barátom! – Tripp széttárta a karját. – Ez a város, ezek az iskolák, ezek a programok, ezek a gyerekek, ezek a családok... Néha elmerengek ezen, és el sem hiszem, mennyire szerencsésnek mondhatjuk magunkat. Az álmot éljük meg, tudod?

Adam pontosan tisztában volt ezzel. Többé-kevésbé. Annak idején alulfizetett kirendelt védőügyvédből túlfizetett kisajátítási ügyekkel foglalkozó jogásszá avanszált, hogy megfizethesse ezt az álmot. Nehezen tudta eldönteni, megérte-e.

– És ha Logannek kell megfizetnie ezért?

– Mégis mióta igazságos az élet? Nézd, itt voltak az ügyfeleim attól a nagy autógyártó cégtől... Igen, tudod, kikről beszélek. És igen, mostanában sokat olvashattál az újságokban arról, hogyan próbálták eltussolni a kormányoszlopokban felfedezett hibát. Rengetegen megsérültek vagy meghaltak miatta. Ezek az autós fickók igazán szimpatikusak. Normálisak. Akkor hogyan hagyhatták, hogy ez megtörténjen? Minek fejlesztenek ki egy ilyen költséghatékony szart, és hogyan engedhetik, hogy emberek haljanak meg miatta?

Adam sejtette, hova akar kilyukadni ezzel Tripp, de mindig élvezte, ahogy a pasas végül eljut a tényleges mondandójáig,

– Mert korrupt szemétládák?

Tripp összeráncolta a szemöldökét.

– Te is tudod, hogy nem így van. Olyanok, mint a dohánycégek alkalmazottai. Ők is mind gonoszak lennének? Na és azok a jámbor

lelkek, akik mélyen hallgattak az egyházon belüli botrányokról, vagy... nem is tudom, akik a folyókat szennyezik? Mindannyian korrump szemétládák, Adam?

Tripp már csak ilyen volt: külvárosi apukafilozófus.

– Te mondd meg!

– Nézőpont kérdése, Adam. – Tripp rámosolygott. Levette a sapkáját, lesimította gyérülő hajfürtjeit, aztán megint a fejébe húzta a fejfedőt.

– Mi, emberek nem tudunk ésszerűen gondolkodni. Mindig előítéletek befolyásolnak minket. Folyton a saját érdekeinket védelmezzük.

– Egy dolog mintha közös lenne az összes példában.,. – jegyezte meg Adam.

– És mi volna az?

– A pénz.

– Ez minden rossznak gyökere,¹ barátom.

Adam az idegenre gondolt. A két fiára, akik mostanra hazamentek, és valószínűleg a házi feladatukkal foglalkoztak vagy valami videojátékot játszottak. A feleségére gondolt, aki Atlantic Cityben épp egy tanári konferencián vett részt.

– Nem minden rosszé – jelentette ki.

¹ Károli Gáspár fordítása alapján

3

Az Amerikai Légió parkolójában szinte teljes sötétség honolt. Kizárólag a kinyíló kocsiajtók lámpáinak hamarjában ki is hunyó fénye és az okostelefonok kijelzőinek még rövidebb villanásai törték meg a fekete függöny monotóniáját. Adam beszállt a kocsiba, és elhelyezkedett a kormány mögött. Pár pillanatig tétlen maradt. Csak ült. Kocsiajtók csapódtak be. Motorok berregtek föl. Adam nem mozdult.

„Nem kellett volna vele maradnia. .. ”

Érezte, hogy a mobilja rezegni kezd a zsebében. Nyilván, Corinne-től kapott SMS-t: tudni szeretné, hogy ment a csapatválogatás. Adam elővette a mobilt, és megnézte az üzenetet. Igen, a felesége küldte.

Hogy ment az esti dolog?

Pont, ahogy gondolta. Amikor az üvegen koppanó ujjak megriasztották, Adam épp úgy bámult az SMS-re, mintha rejtett üzenetre lelhetett volna benne. Gaston sütőtök méretű feje töltötte be az anyósülés-oldali ablakot. Szélesen rámosolygott Adamre, és mutatta, hogy tekerje le. Adam az indítóba dugta a slusszkulcsot, megnyomta a gombot, és figyelte, ahogy lassan lecsúszik az ablak.

– Helló – köszönt be Gaston –, nincs harag. Csak a véleménykülönbségek őszinte megvitatása, igaz?

– Így van.

Gaston benyúlt az ablakon, hogy kezet rázzanak. Adam barátságosan megszorongatta.

– Sok szerencsét az idényhez! – köszönt el Gaston.

– Kösz. Sok szerencsét az állásvadászathoz!

Gaston egy másodpercre megdermedt. A két férfi nem moccant, Gaston az ablak fölé tornyosult, Adam tovább ült a kocsiban, de nem fordította el a tekintetét. Végül Gaston visszahúzta a kezét, és méltóságteljesen elvonult.

Paprikajancsi.

A mobil megint felzizegett. Ismét Corinne üzent.

Helló!?!?

Adam szinte látta maga előtt, ahogy a neje lebámul a kijelzőre, és alig várja, hogy választ kapjon. Az átverés sosem volt a stílusa – nem látott okot rá, hogy ne írjon vissza.

Ryan az A-ba került.

A nő azonnal reagált:

Igennn!!! Hívlak fél óra múlva.

Adam elrakta a mobilt, sebességbe rakta a kocsit, és megindult hazafelé. Pontosan 4,18 kilométerre lakott onnan – Corinne egyszer lemérte az autó távolságmérőjével, amikor futni kezdett. Adam elhajtott az új Dunkin' Donuts/Baskin-Robbins kombinált gyorsétterem mellett a South Maple-ön, aztán a Sunoco benzinkút sarkánál elkanyarodott balra. Későre járt már, mikor hazaért, de a házban szokás szerint még mindig az összes létező lámpa égett. Mostanában sokat foglalkoztak az iskolában az energiatakarékossággal és a megújuló energiával, ám a fiainak még ' mindig nem sikerült megtanulniuk, hogy amikor kimennek valamelyik szobából, lekapcsolják a villanyt.

Az ajtóhoz közeledve meghallotta a border collie-juk, Jersey ugatását. Amikor kinyitotta a kulcsra zárt ajtót, a kutya úgy

köszöntötte őt, mintha hadifogságból tért volna haza. Adam azonnal észrevette, hogy az állat vizestálcája üres.

– Helló!

Semmi válasz. Ryan talán már alszik. Thomas vagy épp most végez a házi feladatával, vagy ezt állítja. Egyszer sem fordult elő, hogy egy videojáték közepén vagy végén járt, vagy a laptopján szórakozott volna, amikor az apja rányitott – Adamnek kivétel nélkül olyankor sikerült benéznie hozzá, amikor épp végzett a házi feladatával, és nekiállt volna játszani vagy laptopozni.

Adam teletöltötte a vizestálcát.

– Helló!

Thomas jelent meg a lépcső tetején.

– Szia!

– Megsétáltattad Jerseyt?

– Még nem.

A tinik kódnyelvét lefordítva: „Nem.”

– Akkor itt az ideje!

– Előbb be kell fejeznem a házit.

A tinik kódnyelvét lefordítva: „Nem.”

Adam már épp ráparancsolt volna, hogy „Most rögtön!” – az ismerős kamasz-szülő tánc volt ez –, aztán meggondolta magát, és felbámult a fiúra. Thomast a sírás környékezte, de visszafojtotta a könnyeit. Adamre hasonlított. Mindenki ezt mondta. Ugyanúgy járt, ugyanúgy nevetett, a második lábujja ugyanúgy hosszabb volt az elsőnél.

Kizárt. Kizárt, hogy ne Adamé lett volna. Még ha az idegen azt állította is...

Most már egy idegenre hallgatsz?

Eszébe jutott, Corinne-nal hányszor figyelmeztették a fiúkat, hogy ne álljanak szóba idegenekkel, óvták őket a veszélytől, és papoltak arról, hogy nem szabad túlzottan segítőkésznek lenniük, hogy fel kell hívniuk magukra a figyelmet, ha egy idegen odalép

hozzájuk, meg hogy ki kell találniuk egy biztonságos jelszót. Thomas azonnal megértette. Ryan természeténél fogva jobban megbízott az emberekben. Corinne körültekintően bánt a Kis Liga pályái körül lézengő férfiakkal – az úgynevezett „életfogytigosokkal” –, akik szinte beteges késztetést éreztek arra, hogy edzőként segítsék a gyerekeket jóval azután is, hogy a sajátjaik kiöregedtek a korosztályból. Még rosszabb, ha egyáltalán nem is voltak gyerekeik. Adam mindig kissé lazábban vette ezt – vagy meglehet, hogy őt sötétebb indítékok motiválták. Talán azért, mert senkiben sem bízott, ha a fiairól volt szó, és nem csupán azokban nem, akik általában véve is gyanús alakoknak tűntek.

Így egyszerűen könnyebb volt, nemde?

Thomas felfedezett valamit az apja arcán. Maga is furcsa képet vágott, aztán kamaszosan lebotorkált-bukdácsolt a lépcsőn, mintha egy láthatatlan kéz hátulról taszított volna egyet rajta, ő pedig az egyensúlyát próbálta volna valahogy megőrizni.

– Végül is, elvihetem sétálni Jersey-t – egyezett bele Thomas.

Eltántorgott az apja mellett, és felkapta a póráz. A kutya már az ajtónál kuporgott indulásra készen. Jersey, mint a legtöbb fajtársa, folyton indulásra készen állt. Azzal jelezte a kinti séta iránti olthatatlan vágyát, hogy megállt a bejárati ajtó előtt, hogy még véletlenül se lehessen kinyitni és kiengedni rajta őt.

Kutyák.

– Ryan hol van? – kérdezte Adam.

– Lefeküdt.

Adam rápillantott a mikro órájára. Negyed tizenegy. Ryannek tízkor kellett ágyba bújnia, jöllehet megengedték neki, hogy a fél tizenegyes lámpaoltásig még fennmaradjon és olvasson. Ryan – Corinne-hoz hasonlóan – szabálykövető volt. Sosem kellett emlékeztetniük őt, hogy már háromnegyed tíz és ideje készülődni a lefekvéshez, vagy hasonló, ő minden reggel kipattant az ágyból, amint megszólalt az ébresztő, zuhanyozott, felöltözött, elkészítette

a saját reggelijét. Thomas más volt. Adamnek többször megfordult már a fejében, hogy beszerez egy marha-ösztökét, amivel elérhetné, hogy reggelente megmozduljon.

Novelty Funsy.

Adam hallotta a szúnyoghálós ajtó csukódását, amint Thomas és Jersey kiléptek rajta; Felment a lépcsőn, és bekukkantott Ryanhez, A fiú az égve hagyott lámpa mellett elszenderedett, az éjjeliszekevényén a legújabb Rick Riordan-regény hevert. Adam lábujjhegyen beóvakodott, felvette a könyvet, keresett egy könyvjelzőt, és elrakta. Épp a lámpa kapcsolója felé nyúlt, amikor Ryan felriadt.

- Apa?

- Szia.

- Bekerültem az A csapatba?

- Az e-mailt holnap küldik el, pajtás.

Kegyes hazugság. Adamnek hivatalosan még nem volt szabad, tudnia. Az edzőknek nem volt szabad elárulniuk a fiaiknak, amíg reggel meg nem érkezik a hivatalos e-mail, hogy mindenki egyszerre tudja meg.

- Oké.

Ryan lecsukta a szemét, és elaludt, mielőtt a feje ténylegesen a párnára hanyatlott volna. Adam egy percre még figyelte a fiát. Kinézetre inkább az anyjára ütött. Ma estig mindez nem sokat jelentett Adam számára – voltaképp mindig is pozitívumként értékelte azonban most, a gyűlésen történtek után elgondolkodtatta. Hülyeség, de így volt. Ami egyszer emlékeztetett már valamire, azt nem lehet semmissé tenni. A tudata mélyén motoszkáló gondolat nem hagyta nyugodni. Ugyanakkor mi a fenének foglalkoztatja őt a dolog? Vegyük teljesen elméleti szinten az esetet. Ryant bámulta, és ugyanaz az elsöprő érzés kerítette hatalmába, amit rendszeresen megtapasztalt, ha a fiaira nézett; részben önfeledt öröm, részben az amiatti félelem, hogy mi

történhet velük ebben a kegyetlen világban, részben óhajok és remények, és mindez ebben a tökéletesen tisztának tűnő önálló mikrokozmoszban keveredett össze. Nyálas, hát igen. Tisztaság. Ez jutott az ember eszébe rögtön, ha belemerült a saját gyerekében való gyönyörködésbe – az a fajta tisztaság, amely kizárólag az igaz, feltétlen szeretetből eredhet.

Olyan átkozottul szerette Ryant.

És ha most kiderülne, hogy a fiú mégsem az övé, vajon ez az egész egyszerre megszűnne? Csak úgy elmúlna? Számít ez egyáltalán?

Megrázta a fejét, és elfordult. Mára eleget filozofált már az apaságról. Egyelőre semmi sem változott. Valami hangyás alak sületlenségekkel traktálta holmi színlelt terhességről. Mindössze ennyi történt. Adam kellően régóta foglalkozott a jogrendszerrel ahhoz, hogy tudja: semmit sem szabad készpénznek venni. El kell végezni a munkát. Utána kell járni. Az emberek hazudnak. Azért muszáj aprólékosan megvizsgálni minden egyes részletet, mert az előfeltételezéseket gyakran szétzúzzák a tények.

Persze Adam ösztöne azt súgta, hogy az idegen szavaiban lehet valami igazság, de épp ez volt a gond. Amikor az ember az ösztönös megérzéseire hallgat, csupán még biztosabban becsapja magát.

El kell végezni a munkát. Utána kell járni.

A kérdés tehát az, hogyan.

Egyszerű. Kezdjük a Novelty Funsyval!

A fiúk és ők közösen használtak egy asztali számítógépet, amit a családi szobában tartottak. A felesége ötlete volt. Így otthon senki sem fog titokban böngészni (értsd: pornót nézni), Adam és Corinne tehát elméletben mindenről tudni fog, és érett, felelős szülőként viselkedik. Adam azonban hamar rájött, hogy az efféle örökös vagy felesleges, vagy értelmetlen. A fiúk bármire, akár a pornóra is rákereshettek a saját mobiljukon. Átmehettek valamelyik

haverjukhoz. Foghatták a házban őrizetlenül heverő valamelyik laptopot vagy táblagépet.

Ezenkívül lusta szülői hozzáállásnak gondolta az illetet. Meg kell tanítani nekik, hogy maguktól cselekedjenek helyesen – nem pedig azért, mert anya vagy apa folyton figyeli őket. Természetesen eleinte minden szülő így áll hozzá a gyerekneveléshez, aztán csakhamar rájönnek, hogy nem véletlenül léteznek a szülők feladatát megkönnyítő praktikák.

A másik probléma ennél is nyilvánvalóbb volt: ha valaki rendeltetésszerűen – munkára vagy a házi feladat elkészítésére – használta a gépet, a főzés vagy a televízió zajai egyértelműen zavarták ebben. Így aztán Adam az asztali gépet egy kis zugba telepítette át, amit nagyvonalúan központi irodának neveztek el – a szoba túl sok funkciót töltött be túl sokak számára. Jobbra Corinne tárolta egymásra halmozva a kijavítandó dolgozatokat. A fiúk házi feladatai mindig összevissza hánykódtak mindenfelé, egy esszé piszkozata a nyomtatóban maradt, akár a csatatéren megsebesült katona. A számlák a széken egymásra rakva várták, hogy Adam az interneten keresztül kifizesse őket.

A böngésző be volt kapcsolva, és egy múzeum honlapját mutatta. Az egyik gyerek nyilván az ókori Görögországról tanul. Adam megnyitotta a böngészési előzményeket, végignézte, milyen oldalakat látogattak meg, jóllehet a fiúk mostanra megtanulták, hogyan tüntessenek el bármiféle terhelő jelet. Ugyanakkor sosem lehetett tudni. Thomas egyszer véletlenül bejelentkezve nyitva hagyta a Facebookot. Adam akkor csak ült a gép előtt, és a nyitólapot bámulta, pokoli nehézségek árán igyekezte leküzdeni a készletést, hogy belekukkantson a fia üzeneteibe.

Elveszítette a csatát.

Csupán néhány levélbe kellett belepillantania, és abbahagyta. Thomast biztonságban tudhatta – és ez volt a lényeg –, ugyanakkor ő zavaróan behatolt a fia magánszférájába. Olyan

dolgokat tudott meg, amikről nem lett volna szabad értesülnie. Semmi súlyosat. Semmi eget rengetőt. Hanem olyasmiket, amikről egy apának el kellene beszélgetnie a fiával. Viszont mit kezdhettek ezek után az információval? Ha rákérdez, Adamnek be kellett volna vallania, hogy belenézett Thomas privát dolgaiba. Vajon megérte volna? Sokáig tanakodott magában, elmondja-e Corinne-nak, ám amint valamelyest megnyugodott, és időt hagyott arra, hogy az egész egy kicsit leülepedjen, rájött, hogy az üzenetváltásokat, amelyeket elolvasott, tulajdonképp egyáltalán nem lehet abnormálisnak mondani: hogy kamaszkorában ő is csinált olyasmiket, amikről nem szerette volna, ha a szülei értesülnek; hogy egyszerűen kinőtt belőlük, és továbblépett, és ha az apja vagy az anyja kémkedtek volna utána, és számonkérték volna rajta ezeket, valószínűleg rosszabbul élte volna meg az egészét.

Adam tehát annyiban hagyta a dolgot.

Gyereknevelés. Nem puhányoknak való.

Csak az időt húzod, Adam.

Igen, jól tudta ezt. Szóval vissza a feladathoz.

Ma este semmi feltűnőt nem talált a friss böngészési előzmények között. Az egyik fiú – valószínűleg Ryan – valóban az ókori Görögországról tanult, vagy csak nagyon magával ragadta a Riordan-regény. Egymás után sorakoztak a Zeuszra, Hádészra, Hérára és Ikaroszra mutató linkek. Vagyis kifejezetten a görög mitológia lehetett a téma. Lejjebb görgetett az előzményekben, és rákattintott az előző napra. Keresési eredményt talált arra, hogyan lehet autóval eljutni az Atlantic City-i Borgata Hotel- és Kaszinóba. Logikusnak tűnt. Corinne ott szállt meg. A felesége ezenkívül rákeresett még a konferencia napirendjére, és rákattintott a linkre.

Nagyjából ennyi.

Adam túl régóta húzta már az időt.

Behozta a bankja honlapját. Corinne-nal két Visa számlájuk volt. Az egyiket nem hivatalosan személyes, a másikat üzleti számlának nevezték. A saját könyvelésükhöz kellett. Az „üzleti” kártyát üzletinek ítélt kiadásokra használták – mint amilyen például az Atlantic Cityben tartott tanári konferencia. Minden máshoz a személyes kártyát vették igénybe.

Először ennek a számlakivonatát kérte le. A honlapon volt általános keresési funkció. Adam begépelte rubrikába a „novelty” szót. Nem adott találatot.

Jól van, rendben.

Kijelentkezett, és megpróbálkozott ugyanezzel a kereséssel az üzleti Visa kártya számlakivonatában is.

És bingó:

Alig több mint két évvel ezelőtt levontak 387 dollár 83 centet a Novelty Funsy részére. Adam hallotta a számítógép halk duruzsolását.

Hogyan? Hogyan tudhatott egy idegen erről a levonásról?

Elképzelni sem tudta.

Adam akkor régen látta a tételt, ugye? Igen, ezt egészen biztosra vette. Törte a fejét, igyekezett felidézni az emlék megmaradt töredékeit. Itt ült, és a Visa kártyán felszámított tételeket ellenőrizte. Rákérdezett, mi az. Corinne elbagatellizálta a levonást: az osztályterem feldíszítéséről mondott valamit. Ő azonban túl magasnak találta az árat. A felesége megnyugtatta, hogy az iskola megtéríti majd a kiadásokat.

Novelty Funsy, Egyáltalán nem hangzik úgy, mintha valamiféle bűnös szervezet neve lenne, ugye?

Adam új ablakot nyitott meg, és a Google-ban rákeresett a „Novelty Funsy” kulcsszavakra. A Google azt köpte ki:

Találatok a következőre: Novelty Fancy

Nem találhatóak eredmények a következőhöz:

Novelty Funsy

Ejha. Ez furcsa volt. A Google-on mindent meg lehetett találni. Adam hátradőlt a székében, és végiggondolta a lehetőségeket. Vajon a kereső miért nem adott ki egyetlen találatot sem a Novelty Funsyra? A cég létezett. Láta a nevet a számlakivonaton. Úgy vélte, valamiféle dekorációkat árulnak vagy, hmm, dilis műtűröket.

Adam az alsó ajkát harapdálta. Sehogy sem értette a dolgot. Egy idegen odamegy hozzá, és közli vele, hogy a felesége hazudott neki – még hozzá a jelek szerint minden részletre ügyelve – a terhességéről. Mégis ki lehetett az a pasas? És miért tette?

De jól van, egyelőre felejtjük el ezt a két kérdést, és térjünk rá arra, ami a leginkább számít: igaz, amit mondott?

Adam legszívesebben rávágta volna, hogy nem, és továbblép. Bármilyen gondjaik akadtak, bármilyen sebeket ejtettek is egymáson a házasságuk tizennyolc éve alatt, Adam megbízott Corinne-ban. Idővel sok minden elmúlt, tönkrement és szertefoszlott vágy, optimistábban nézve, módosult és megváltozott. Egy dolog azonban, úgy tűnt, megmaradt, sőt erősödött is: az oltalmazó családi kötelék – te meg a házastársad, ti egy csapat vagytok. Ugyanazon az oldalon álltok ebben, egymást véditek. A te győzelmeid Corinne-éi is. És ugyanez a helyzet a kudarcokkal.

Adam az életét is rábízta volna a feleségére. És mégis...

A munkája során milliószor látott már effélét. Egyszerűen fogalmazva: az emberek átvágták a másikat. O meg a hitvese talán Összetartó csapatot alkotnak, ugyanakkor önálló egyéniségek. Jó lenne feltétel nélkül bízni Corinne-ban, és elfeledkezni róla, hogy az idegen egyáltalán felbukkant – Adamet csábította az ötlet, hogy így tegyen –, de ez parányit olyannak hatott, mintha közmondásosan a homokba dugta volna a fejét. A tudata mélyén motoszkáló kétség hangja egy nap talán elcsendesül, ám sosem fog nyugtot hagyni neki.

Addig nem, amíg nem tudja biztosan.

Az idegen azt állította, hogy a bizonyítékra a látszólag ártalmatlan Visa számlakivonatban lelhet rá. Adam tartozott magának és igen, Corinne-nak is annyival (ugyebár a felesége sem szeretné, ha az a hang folyton nyaggatná?), hogy utánajár, ezért felhívta a Visa ingyenes számát. A felvételről szóló hang beütközött vele a kártyaszámot, a lejárat dátumot és a kártya hátulján található ellenőrző kódot. Először az automatán keresztül próbálkozott a kért információ megadásával, végül azonban egy rögzített hang megérdeklődte, hogy kíván-e beszélni az egyik banki képviselővel. Képviselő. Mintha a kongresszust hívta volna. Adam igennel válaszolt, aztán hallotta, hogy a telefon továbbkapcsol.

Amikor bejelentkezett a banki képviselő, elismételtette Adammal az imént megadott összes információt – vajon miért teszik mindig ezt? –, valamint megadatta vele a társadalombiztosítási száma utolsó négy számjegyét és a lakcímét.

– Miben segíthetek, Mr. Price?

– Szerepel egy tétel a Visa kártyámon egy bizonyos Novelty Funsynak felszámítva.

A nő megkérte, hogy betűzze le neki a „Funsy” szót. Aztán azt kérdezte:

– Meg tudná mondani a tranzakció pontos összegét és dátumát?

Adam megadta a kért információt. Számított némi problémázásra, amikor közölte a dátumot – a tétel több mint két évvel korábbról származott –, a képviselő azonban megjegyzés nélkül hagyta a dolgot.

– Miféle információra lenne szüksége, Mr. Price?

– Nem emlékszem, hogy bármit is vettem volna egy Novelty Funsy nevű cégtől.

– Hmm – válaszolta a banki képviselő.

– Hmm?

– Hmm, egyes cégek nem a saját nevüket használják a tranzakciókhoz. Tudja, hogy diszkréten járjanak el... Mint amikor a szállodában megnyugtatták, hogy a film címe nem fog szerepelni a telefonszámlán.

A nő a pornográfiairól vagy valami szexszel kapcsolatos dologról beszélt.

– Ez esetben nem erről van szó.

– Nos, akkor derítsük ki, miről. – A billentyűzet kopogása jól hallatszott a telefonban. – A Novelty Funsy internetes kiskereskedőként szerepel nálunk. Ez általában arra utal, hogy a cég fontosnak tartja a magánélet szentségét. Ez segít?

Igen is, meg nem is.

– Van mód rá, hogy részletes nyugtát kérjek tőlük?

– Természetesen. Néhány órába beletelhet.

– Azt hiszem, ez belefér.

– Az adatai közt szerepel az e-mailje, uram. – A nő felolvasta a címet. – Megfelel, ha arra küldjük el?

– Az egyszerű lenne.

A banki képviselő megérdeklődte, segíthet-e még valamiben. Adam köszönettel elhárította. A nő jó éjszakát kívánt neki. Ő lerakta a telefont, és a számlakivonatot bámulta. *Novelty Funsy*. Most, hogy belegondolt, a név valóban úgy hatott, mint valami szexshop diszkréciót szem előtt tartó elnevezése.

– Apa?

Thomas nézett be. Adam gyorsan a képernyő kikapcsoló gombjához kapott, mint amikor, nos, mint amikor az egyik fia pornót nézett.

– Szia! – köszönt oda neki Adam a lazaság megtestesüléseként. – Mi a helyzet?

Ha Thomas esetleg bizarrnak találta az apja viselkedését, ennek nem mutatta semmi jelét. A kamaszok nevetségesen fogalmatlanok tudtak lenni, csak a maguk ügyeivel törődnek. E pillanatban Adam

kifejezetten örült ennek. Amit ő az interneten csinált, a legkevésbé sem érdekelte Thomast.

- El tudnál vinni kocsival Justinékhoz?
- Most?
- Nála maradt a sortom.
- Miféle sortod?
- Amit edzésen hordok. A holnap edzéshez kellene.
- Nem tudsz más nadrágot felvenni?

Thomas úgy nézett az apjára, mintha Adam fejéből hirtelen szarv nőtt volna ki.

- Az edző szerint edzéseken az edzőnadrágot kell viselnünk.
- Justin nem tudná elhozni holnap az iskolába?
- Ma kellett volna elhoznia. Mindig elfelejti.
- Akkor ma mit vettél fel?
- Kevinnél volt egy plusz edzőnadrág. A tesójáé. Túl nagy volt rám.

- Nem tudnál szólni Justinnak, hogy tegye be most a hátizsákjába?

- Szólhatnék, persze, de esélytelen, hogy meg is csinálja. Úgy négy háztömbnyire laknak innen. Egyébként is gyakorolhatnám a vezetést.

Thomas négy héttel ezelőtt kapta meg a tanulóigazolványát – ami a szülők szemében olyasmi volt, mint egy EKG-gép nélkül végzett terhelési teszt.

- Oké, egy pillanat, és lent vagyok.

- Adam kitörölte a böngészési előzményeket, és megindult lefelé a lépcsőn. Jersey újabb sétáltatásra számított, és amikor elsiettek mellette, mindkettejükre szánni való „Nem hiszem el, hogy nem visztek magatokkal!” szemekkel bámult föl. Thomas felkapta a kulcscsomót, és beült a volán mögé.

Adam végre maga mögött hagyhatta az egészségét, amikor beült az anyósülésre. Corinne szinte betegesen irányításmániás volt.

Szakadatlanul utasításokat adott és figyelmeztetett. Jóformán rátaposott az utasoldali képzeletbeli fékpedálra. Miközben Thomas kihajtott az utcára, Adam odafordult feléje, és a fia profilját tanulmányozta. Valamiféle pattanás növekedett az állán. Oldalt sarjadó szőr borította az arcát Abe Lincoln stílusában, ha nem is olyan sűrűn, mégis egyértelműen borotválkoznia kell már. Nem naponta. Hetente legfeljebb egyszer, de szükség volt rá. Thomas sokzsebes rövidnadrágot viselt. A lába kiszőrösödött. Csodálatos kék szeme volt az ő fiának. Ezt mindenki megjegyezte, aki találkozott vele. A jég csillogó kékségére emlékeztetett.

Thomas ráfordult a kocsibejáróra, egy kissé túl közel sodródott a padkához.

– Két másodperc, és itt vagyok – közölte.

– Oké.

A fiú leállította a kocsit, és eliramodott a bejárat felé. Justin anyukája, Kristin Hoy nyitott ajtót – Adam látta a ragyogó szőke hajzuhatagot és ez meglepte őt. Kristin ugyanabban a gimnáziumban tanított, mint Corinne. A két asszony között egészen szoros barátság alakult ki. Adam arra számított, hogy ő is Atlantic Cityben lesz, aztán eszébe jutott, hogy a konferenciát történelem- és nyelvtanároknak szervezték. Kristin matematikát tanított.

Kristin elmosolyodott, és odaintegetett neki. Adam visszaintegetett. Thomas eltűnt a bejárat ajtó mögött, miközben a nő megindult a kocsibejárat felé az autó felé. Bármennyire nem hangzik politikailag korrektnek,

Kristinre tökéletesen ráillett a „MILF” kifejezés. Adam Thomas több barátját is hallotta, amikor erről diskuráltak, bár magától is ugyanúgy rájött volna. E pillanatban a nő a lábára feszülő farmernadrágban és szűk fehér felsőben sasszézott feléje. Versenyszerűen foglalkozott a testépítéssel. Adam nem igazán tudta, melyik válfajával. Rengeteg képesítése és címe volt, és kiharcolta magának a „profi” státuszt, bármit jelentsen is az

pontosan. Adam sosem rajongott a régimódi izmos, súlyokat emelgető nőkért, és némelyik versenyen készült képén Kristin valóban kissé inasnak és túlságosan kidolgozottnak hatott. A haja túl szőkének tűnt, a mosolya túlzottan fehérnek, a barnasága túl narancssárgának – élőben viszont átkozottul jól mutatott.

– Helló, Adam!

Adam nem tudta biztosan, illene-e kiszállnia a kocsiból. Inkább az autóban maradt.

– Helló, Kristin!

– Corinne még mindig nem jött haza?

– Nem.

– De holnap megjön, igaz?

– Igen.

– Jól van, majd keresem. Edzenünk kell. Két hét múlva itt az állami verseny.

A Facebook-oldalán a nő „fitneszmodell”-ként és „profi WBFF-es”-ként hirdette magát. Corinne irigyelte a testét. Nemrégiben elkezdtek együtt erősíteni. Akárcsak minden más esetében, ami vagy jót, vagy rosszat tesz az embernek, el lehet jutni egy pontra, ahol a kellemes szokás megszállottságba csap át.

Thomas visszaért a rövidnadrággal.

– Szia, Thomas!

– Viszlát, Mrs. Hoy!

– Jó éjszakát, fiúk! Ne rúgjatok ki túlságosan a hámból, amíg anya nincs itthon!

Kristin visszasasszézott a házba.

– Kicsit idegesítő – jegyezte meg Thomas.

– Nem szép dolog ilyeneket mondani.

– Látnod kellene a konyhájukat.

– Miért?. Mi a baj a konyhájukkal?

– Justin anyukájának bikinis képei díszítik a hűtőt – válaszolta Thomas. – Durva.

Ezzel nehéz lett volna vitatkozni. Miközben Thomas kihajtott az útra, halvány mosoly játszadozott a szája szélén.

– Mi az? – kérdezte Adam.

– Kyle csazannak hívja – felelte Thomas.

– Kicsodát?

– Mrs. Hoyt.

Adam eltűnődött, vajon a kölykök manapság ez a szót használták-e a MILF vagy ilyesmi helyett.

– Mi az, hogy csazan?

– Az olyan nő, aki nem szép... viszont jó teste van.

– Nem értem.

– Csazan. „Csak az arcát ne!” – magyarázta el Thomas. – Csak azt ne kéne látni.

Adam igyekezett nem elmosolyodni, miközben rosszállón csóválta a fejét. Már épp dorgálni kezdte volna a fiát – azon tanakodott, vajon hogy tudná megtenni ezt faarccal amikor megcsörrent a mobilja. Lepillantott a készülékre.

Corinne kereste.

Megnyomta az „elutasítás” gombot. Most arra kell koncentrálnia, hogyan vezet a fia. Corinne meg fogja érteni. Ahogy a zsebéhez emelté a mobilt, hogy belecsúsztassa, érezte, hogy megint rezeg. Hangposta-üzenetnek kicsit gyors lett volna, és tényleg nem az volt: a bankjától kapott e-mailt. Megnyitotta. A részletes tranzakciókhoz vezető linkek sorakoztak benne, Adam azonban alig szentelt nekik figyelmet.

– Apa! Minden rendben?

– Az utat figyeld, Thomas!

Majd ha hazaértek, végigböngészi mind, most viszont csak a legfelső sorra figyelt, ami a kelleténél többet elmondott neki.

Novelty Funsy az alábbi internetes kiskereskedő számlázási neve:
Szinlelt-terhesseg.com

4

Amikor hazaért és behúzódott a dolgozójaként szolgáló zugba, Adam rákattintott az e-mailben megadott linkre, és nézte, ahogy betöltődik a honlap.

Szinlelt-terhesseg.com.

Próbált nem felháborodni. Tudta, hogy az internet mindenféle gyarlóságot és ízlést kiszolgál, még az olyanokat is, amelyek túltesznek minden képzeleten. Mindazonáltal a pusztán tény, hogy egy egész honlap a terhesség színlelésével foglalkozik, bármely racionális emberi lényt arra készítetne, hogy feladja, elsírja magát, és beismerje, hogy immár diadalmaskodtak felettünk a legaljasabb ösztöneink.

A nagy rózsaszín felirat alatt, valamivel kisebb betűmérettel az alábbi szlogen állt:

MINDEN IDŐK LEGSZÓRAKOZTATÓBB TRÉFÁI!

Tréfái?

Rákattintott „Az ön által korábban vásárolt termékek kiemelt ajánlatai” linkre. Az első helyen a „SZUPER ÚJ áalterhességi teszt!” szerepelt. Adam csak a fejét csóválta. A 34 dollár 95 centes árat pirossal áthúzták, helyette 19 dollár 99 cent szerepelt, ez alatt pedig az állt fekete dőlt betűkkel:

15 dollár megtakarítás!

Ez igazán nagyszerű, köszönet az engedményért. Nagyon remélem, hogy a feleségem nem a teljes árat fizette ki...

A megrendelt tételt huszonnégy órán belül szállították „diszkrét csomagolásban”. Adam tovább olvasott.

Ugyanúgy használja, ahogy egy valódi terhességi tesztet!
Vizeljen rá a csíkra, és ellenőrizze az eredményt!
Minden alkalommal pozitív eredményt mutat!

Adam szája kiszáradt.

Rémítse halálra a partnerét, apósát és anyósát,
unokatestvérét vagy tanárát!

Unokatestvérét vagy tanárát? Ki az ördög akarná elhitetni az unoka-testvéreivel vagy a tanárával, hogy... Adam nem akart eljutni a következtetésig.

A lap alján apró betűs figyelmeztetést lehetett olvasni:

VIGYÁZAT! Az árucikk felelőtlen módon is használható.
Az alábbi űrlap kitöltésével és elfogadásával vállalja, hogy a terméket nem fogja törvénytelen, erkölcstelen, tisztességtelen vagy mások érdekeit sértő módon használni.

Hihetetlen. Rákattintott az árucikk képére, és felnagyította a csomagolást. Fehér csíkon piros kereszt jelezte a terhességet. Adam próbálta i erőltetni az agyát. Vajon Corinne ezt a tesztet használta? Már nem emlékezett. Egyáltalán vette a fáradságot, hogy megnézzze? Ebben sem volt! egészen biztos. Egyébként is mindegyik ugyanúgy néz ki, nem?

Arra azonban most már határozottan emlékezett, hogy a felesége akkor végezte el a tesztet, amikor ő is otthon volt.

Corinne-től ez szokatlannak számított. Amikor Thomasszal és Ryan-nel teherbe esett, Corinne az ajtóban üdvözölte őt széles mosollyal, és közölte vele a hírt. A legutóbbi alkalommal viszont azt

akarta, hogy Adam is jelen legyen. Erre egyértelműen emlékezett. Az ágyban heverészett, és egyik tévécsatornáról a másikra kapcsolt. Corinne kiment a mosdóba.

Adam úgy hitte, hogy a teszt percekét fog igénybe venni, de nem így történt. Corinne a csíkkal a kezében rohant ki a mosdóból.

„Adam, nézd! Terhes vagyok!”

Vajon az a teszt így nézett ki? .

Fogalma sem volt róla.

Adam rákattintott a második hivatkozásra, aztán a kezébe temette a fejét.

SZILIKON MŰPOCAK!

Különböző méretekben lehetett kapni őket: első trimeszter (1-12. hét), második trimeszter (13-27. hét), harmadik trimeszter (28-40. hét). Kínáltak még XL méretűt és ikrekhez, hármas ikrekhez, sőt négyes ikrekhez szabottat is. Az illusztrációként szereplő fotón egy gyönyörű nő bámult le gyöngéden a „terhespocakjára”. Esküvőiruha-fehéret viselt, a kezében liliumot tartott.

Felette reklámszöveg:

Reflektorfénybe szeretne kerülni?

A terhességnél nincs hatásosabb!

Alatta pedig kevésbé kifinomult stílusban:

Kapjon értékesebb ajándékokat!

A terméket „sebészeti minőségű szilikonéként hirdették, amit az oldal úgy írt le, mint „az eddigi leghitelesebb bőrutánzat”. Alul „valódi Szinlelt-terhesseg.com-ügyfelek” ajánlásai sorakoztak. Adam rákattintott az egyikre. Csinos barna hajú nő mosolygott a

kamerába: „Helló! Imádom a szilikonpocakomat. Döbbenetesen természetes!” Ezután elmagyarázta, hogy mindössze két munkanap kellett hozzá, hogy kiszállítsák (nem egészen annyira gyorsan, mint a hamis terhességi tesztet, de ez esetben, ugye, nincs is szükség a sietségre?), és hogy a férjével örökbe fogadtak egy gyermeket, és nem akarták, hogy az ismerőseik megtudják. A második nő – ezúttal egy vékony vörös hajú – elmondta, hogy a férjével béranyával hordatták ki a gyermeküket, és nem szerették volna, ha az ismerősök rájönnek erre (Adam az ő érdekében remélte, hogy az ismeretségi körükben senki sem elég elfajzott ahhoz, hogy efféle honlapokat látogasson, így felfedhesse a titkukat). Az utolsó ajánlás egy olyan nőtől származott, aki a barátait tréfálta meg „minden idők legmulatságosabb viccével”.

Meglehetősen furcsa lehet a barátai ízlése.

Adam visszavigyelt a kosárhoz. Az utolsó megrendelt tételként – *Na ne!*— hamis ultrahangos felvételek szerepeltek.

2D vagy 3D! Ön dönti el!

A hamis ultrahangos felvételeket 29 dollár 99 centért kínálták. Fényes, matt vagy akár áttetsző papíron. A mezőkbe be lehetett gépelni az orvos, a kórház vagy klinika nevét és az ultrahangos felvétel elkészítésének dátumát. Ki lehetett választani a magzat nemét vagy csupán az esélyeket („Fiú: 80 százalékos valószínűség”), nem is beszélve a korról, az ikerterhességről, amit az ember csak kívánhat. Plusz 4 dollár 99-ért „hologrammal még hitelesebbnek tűntetheti fel a hamis ultrahangos felvételt”.

Adamet a hányinger kerülgette. Vajon Corinne hologramra is pazarolta a pénzt? Adam már nem tudta felidézni.

A honlap ismét csak úgy igyekezett tálalni a dolgokat, mintha az emberek azért vásárolnának ilyesmiket, hogy egymást megvicceljék.

Elsőrangú meglepetés legénybúcsúkhoz!

Ja, mindenki a térdét csapkodva hahotázna.

Elsőrangú meglepetés születésnap bulikhoz,
vagy akár karácsonyi tréfákhoz is!

Karácsonyi tréfa? Becsomagoljuk a hamis terhességi tesztet, és a fa alá rakjuk anyunak meg apunak? Nyilván dőlnének a nevetéstől.

Ez a tréfáról szóló handabandázás természetesen a bírósági keresetek elleni védekezés céljából került oda. Kizárt, hogy a honlap üzemeltetői ne tudták volna, hogy az ügyfelek mások megtévesztésére használják a megvásárolt cikkeket.

Gyerünk, Adom! Háborodj csak fel! Ne is törődj azzal, ami immár nyilvánvaló!

Ismét visszatért a kábulat. Ma már semmit sem tehetett. Lefekszik. Lepihen, és elgondolkozik ezen. Nem szabad elhamarkodottan cselekedni. Túl sok minden forgott kockán. Fő a nyugalom. Verd ki a fejedből az egészszet, ha kell!

Útban a sajátja felé, elsétált mindkét fia hálószobája mellett. A két szoba, az egész ház hirtelen rendkívül törékenynek tűnt, mintha tojánhéjból lenne, és ha nem vigyáz, mindaz, amit az idegen közölt vele, szétzúzhatná az egészszet.

Belépett a feleségével közös hálószobába. Corinne éjjeliszekevényén valami pakisztáni nő nagy alakú, puha kötésű bemutatkozó regénye hevert. Mellette könyvjelzőként behajtott oldalakkal a *Real Simple* magazin egy száma. Egy tartalék olvasószemüveg. Nem kellett erőset felírni neki, és Corinne nem szívesen viselt szemüveget mások előtt. A rádiós óra egyben az iPhone töltőjeként is szolgált. Adam és Corinne zenei ízlése alapvetően megegyezett. Springsteen mindkettejük kedvencei közé

tartozott. Tucatnyi alkalommal látták már élőben. Adamet egy idő után mindig elragadta a hév, annyira belefeledkezett a koncertbe, hogy nem tudott uralkodni magán. Corinne viszont céltudatosan figyelt és élvezte a zenét. Csak állt, és ugyan néha ringatózott egy kicsit, de többnyire a színpadra szegezte a tekintetét.

Adam közben őrjöngve táncolt, mint aki megtévelyodott.

Kiment a fürdőszobába, és megmosta a fogát. Corinne valamiféle hipermodern ultrahangos elektromos fogkefét használt, ami úgy nézett ki, mintha a NASA-ból került volna ki. Adam a jól bevált régi módszernél maradt. Egy doboz L'Oréal állt a mosdókagyló peremén. Még most is érezte a hajfesték vegyszeres szagát. Corinne valószínűleg eltüntette az ősz hajszálait, mielőtt elutazott Atlantic Citybe. Mintha hosszú szálanként őszült volna. Egy darabig csak egyenként kihúzta őket. Aztán a szemöldökét ráncolva összefogta a haját, és kijelentette: „Olyan a fogása és a színe, mint a fémdörzsinek.”

Megszólalt Adam mobilja. Rápillantott a hívóazonosítóra, bár eleve tudta, ki az. Kiköpte a fogkrémet, gyorsan öblített, aztán felvette a telefont.

– Szia! – szól bele.

– Adam?

Természetesen Corinne hívta.

– Aha.

– Már megcsörgettelek – közölte a felesége. Adam kihallotta hangjából az enyhe pánikot. – Miért nem vetted fel?

– Thomas épp vezetett. Rá akartam koncentrálni.

A háttérben zene szólt, és nevetgéltek. Corinne valószínűleg még mindig a bárban lehetett a kollégáival.

– Szóval, hogy ment a ma esti dolog? – kérdezte Corinne.

– Remekül. Ryan bekerült a csapatba.

– No és Bob?

– Ezt meg hogy érted? Pojácaként viselkedett. Mint mindig.

– Rendesnek kell lenned velem, Adam.
– És mégis miért kellene?
– Középpályásnak akarja berakni Ryant, hogy ne jelentsen vetélytársat ifjabb Bob számára. Ne szolgáltatass ürügyet neki!
– Corinne?
– Igen?
– Későre jár, és reggel nehéz nap vár rám. Beszélhetnénk holnap?

A háttérben valaki – egy férfi – harsányan felröhögött.

– Minden rendben? – kérdezte Corinne.

– Persze – felelte Adam, mielőtt kinyomta a telefont.

Kiöblítette a fogkrémet, aztán megmosta az arcát. Két évvel ezelőtt, amikor Thomas tizennégy éves volt, Ryan pedig tíz, Corinne teherbe esett. Meglepetésként érte őket a dolog. Ahogy idősebb lett, Adamnek gondjai támadtak az alacsony spermaszáma miatt, így a védekezésük leginkább a csendes fohászkodás módszeréhez hasonlított. Természetesen felelőtlenség volt a részükről. Akkoriban Corinne-nal sosem beszéltek arról, hogy nem lesz több gyerekük. Úgy tűnt – legalábbis addig a pontig –, hogy hallgatólagosan megegyeztek ebben.

Adam meglátta magát a tükörben. A tudata mélyén motoszkáló hang megint rázendített. Csendesen leosont az előszobába. Megint megnyitotta a böngészőt, és rákeresett a „DNS-teszt” kulcsszóra. Első találatként a Walgreensnél kaphatót adta ki. Már majdnem rákattintott a „megrendelés” gombra, aztán meggondolta magát. Valaki esetleg felbontaná a csomagot. Inkább holnap elmegy érte személyesen.

Adam visszasétált a szobájába, és leült az ágyra. Corinne illata, a hosszú évek múltán is erőteljes feromon még mindig belengte a hálószobát, vagy talán csak a képzelete játszadozott vele.

Eszébe jutott az idegen hangja.

„Nem kellett volna velem maradnia.”

Adam a párnára hajtotta a fejét, felbámult a mennyezetre, és hagyta, hogy az otthona halk neszei felülkerekedjenek rajta.

5

Adam pontban hétkor ébredt reggel. Ryan a hálószoza ajtajában várta őt.

– Apa...?

– Tessék.

– Meg tudnád nézni az e-maileket, hogy Baime mester kiküldte-e az eredményeket?

– Már megnéztem. Az A csapatba kerültél.

Ryan nem ünnepelt látványosan. Az ilyesmi nem rá vallott volna. Bólintott, és igyekezett nem elmosolyodni.

– Suli után átmehetek Maxhez?

– És mire készültök egy ilyen csodálatos napon?

– A sötétben fogunk ücsörögni, és videojátékokat játszunk – felelte Ryan.

Adam a szemöldökét ráncolta, de tudta, hogy a fia csak ugratja őt.

– Jack és Colin is átjönnek. Lacrosse-ozni fogunk.

– Jól van – Adam átlendítette a lábát az ágy szélén. – Reggeliztél?

– Még nem.

– Csináljak neked apaféle rántottat?

Adam elmosolyodott.

– Az klassz lenne.

Adam egy pillanatra elfeledkezett a tegnap estéről, az idegenről, a Novelty Funsyról és a Szinlelt-terhesseg.com-ról. Az előző napi események, mint ahogy ilyenkor szokott, mostanra kissé álomszerűnek tűntek, amikor az ember lassanként kételkedni kezd abban, hogy nem csupán képzelte-e az egészet. Adam persze pontosan tudta, hogy így áll a helyzet. Csak a gondolataiból próbálta kizárni a történeteket, blokkolt. Voltaképp egészen jól aludt. Ha egyáltalán álmodott, semmire sem emlékezett belőle. Ő

többnyire jól aludt, inkább Corinne szokott álmatlanul hánykolódni. Az évek során Adam megtanulta, hogy ne aggódjon olyasmi miatt, amire nincs befolyással, hogy ne idegesítse magát értelmetlenül. Ez egészségesnek bizonyult: az, hogy el tudta különíteni a dolgokat. Most azonban képtelen volt eldönteni, hogy vajon tényleg nem idegeskedik, vagy inkább az a helyzet, hogy továbbra is blokkol.

Lement a földszintre, és elkészítette a reggelit. Az apaféle rántottához tejet, mustárt és parmezán sajtot kevert a tojásba. Amikor Ryan hatéves volt, imádta ezt a rántottát, ám ahogy az a kisgyerekek szinte minden szokására igaz, ezt is kinőtte, „bénának” titulálta, és megesküdt, hogy soha többé még csak hozzá sem nyúl ilyesmihez. Nemrég az új edzője azt tanácsolta Ryannek, hogy minden napot magas fehérjetartalmú reggelivel indítson, így aztán az apaféle rántotta ismét rivaldafénybe került, akár egy nosztalgiát ébresztő musical.

Miközben Adam a fiát figyelte, aki úgy esett neki a tányér ételnek, mintha az a becsületében sértette volna meg, megpróbálta felidézni magában, ahogy a hatéves Ryan ugyanezt eszi ugyanitt. Az emléket sehogy sem sikerült előcsalogatnia.

Thomast elvitte az egyik barátja, így Ryan Adammal együtt meghitt csendben ült a kocsiban. Elhaladtak a Baby Gap és a Tiger Schulmann Karateiskola mellett. Nemrégiben Subway szendvicsbár nyílt a sarki „holttérben”, abban a minden városban megtalálható egyetlen üzlethelyiségben, ahol valamiért mintha semmi sem jönne be. Működött már itt bageles, ékszerész, előkelő matrac-üzlethálózat és egy Blimpie, amit Adam egyébként mindig is egy kalap alá vett a Subwayjel.

– Szia, apa. Koszi.

Ryan pusztit sem adott, csak kipattant a kocsiból. Vajon a fia mióta nem búcsúzik tőle puszival? Nem emlékezett rá.

Az Oak Streeten megfordult, megindult visszafelé a 7-Eleven felé, és meglátta a Walgreens gyógyszertárat. Felsőhajtott. Megállt a

parkolóban, és hosszú percekig csak ült az autóban. Idős férfi bicegett el mellette, göcsörtös ujjával receptes zacskót szorított a járókerete tetejéhez. Dühösen odapillantott Adamre, vagy az is meglehet, hogy a világra haragudott.

Adam bement. Felkapott egy kis bevásárlókosarat. Kifogyóban volt otthon a fogkrém és az antibakteriális szappan, de ezeket csupán a látszat kedvéért választotta ki. Hirtelen eszébe jutott, amikor ifjúkorában hasonló kosárkába egy halom más piperecikket belepakolt, csak hogy ne tűnjön úgy, mintha kizárólag óvszert venne, ami aztán használatlanul lapult a tárcájában, míg recsegni nem kezdett az előregedéstől.

A DNS-tesztkészleteket a gyógyszerésztől nem messze rakták ki. Adam odament, igyekezett úgy tenni, mintha véletlenül tévedt volna arra. Balra nézett. Jobbra nézett. Elvett egy dobozt, és elolvasta a hátulján lévő feliratot:

A TESZTET ALKALMAZÓ „APÁK” HARMINC SZÁZALÉKA AZT AZ EREDMÉNYT KAPJA, HOGY A GYERMEK, AKIT NEVELNEK, NEM AZ ÖVÉK.

Gyorsan visszatette a dobozt a polcra. Elsietett, mintha a készlet visszacsábíthatná. Nem. Nem fogja megtenni. Ma legalábbis semmiképp.

A többi tisztálkodószert odavitte a pénztárhoz, elvett még egy csomag rágógumit, és fizetett. Kijutott a 17-es útra, elhajtott néhány matracüzlet előtt (miért találni ennyi matracboltot New Jersey északi részén?), aztán lekanyarodott az edzőterem parkolójába. Átöltözött, és súlyzós gyakorlatokkal gyúrt.

Felnőttként Adam edzésprogramok egész sorával próbálkozott már – jógával (nem elég hajlékony), pilatesszel (összezavarodott), bootcamp kiképzéssel (miért nem jelentkezik szimplán katonának?), zumbával (ne is kérdezd), vízi sportokkal (kis híján

vízbe fulladt), spinninggel (megfájdult a feneké) – végül azonban mindig visszatért a közönséges súlyzókhöz. Voltak napok, amikor kifejezetten élvezte, ahogy erőlteti az izmait, és elképzelni sem tudta, hogy abbahagyja. Más alkalmakkor rettegett minden pillanatától, és az edzés utáni mogyoróvajjas fehérjeturmixon kívül semmi egyéb nem vágyott felemelni.

Mechanikusan végigcsinálta a gyakorlatokat, próbálta nem elfelejteni, hogy a végén össze kell húznia az izmait, és kitartani a pozíciót. Azt tanulta, hogy ez az eredményes gyúrás titka. Nem elég behajlítani. Hajlítsd be a karod, tarts ki egy pillanatra, miközben megfeszíted a bicepszedet, aztán engedd vissza. Zuhanyozott, átöltözött a munkahelyi ruhájába, és elhajtott a paramusi Midland Avenue-n lévő irodájába. Az irodaház négyszintes, elegáns üvegépület volt, és kizárólag tipikus, egymástól teljesen megkülönböztethetetlennek tűnő irodaházak külseje miatt rítt ki a környezetéből. Még véletlenül sem lehetett volna másnak nézni.

– Hahó, Adam, van egy perced?

Andy Gribbel, a legrátermettebb jogi asszisztense köszöntötte. Amikor idejött dolgozni, mindenki Tökinek nevezte, mivel az ápolatlansága miatt a Jeff Bridges alakította krapekra emlékeztetett. Idősebb volt a legtöbb jogi asszisztensnél – ami azt illeti, Adamnál is –, és akár jogászdiplomát is szerezhethetett volna, de amint egyszer kifejtette: „Az nem az én világom, haver.”

Igen, ilyen egyszerűen elintézte.

– Mondd csak! – válaszolt Adam.

– Az öreg Rinsky.

Adam a kisajátításra szakosodott: arra, amikor a kormány megkísérelte elvenni az ember földjét, hogy sztrádát, iskolát vagy valami hasonlót építsen rajta. Ez esetben Kasselton önkormányzata próbálta megszerezni magának Rinsky düledező házát rehabilitáció céljából. Tömören fogalmazva, a városrészt udvariasan „nemkívánatosnak”, avagy – laikusok számára is érthető

kifejezéssel élve – „lepukkantnak” minősítették, és a potentátok találtak egy befektetőt, aki le akart dózerolni minden házat, hogy a helyükre fényűző új otthonokat, üzleteket és éttermeket építtessen.

– Mi van vele?

– Elmegyünk hozzá.

– Jól van, rendben.

– Hozzam a... hmm, nehézfegyvereket?

Ezek Adam nukleáris csapásmérő erejének részét képezték.

– Egyelőre ne – válaszolta Adam. – Még valami?

Gribbel hátradőlt a székében. A bakancsát felrakta az íróasztalra.

– Ma este bulit nyomunk. Eljössz?

Adam a fejét rázta. Andy Gribbel egy hetvenes évekbeli számokat játszó együttesben zenélt, akik New Jersey északi részének leghírhedtebb mulatóiban léptek fel.

– Nem lehet.

– Nem lesznek Eagles-dalok, ígérem.

– Sosem játszotok Eaglest.

– Nem rajongok értük – ismerte el Gribbel. – Viszont ma este adjuk elő először a *Please Come to Bostont*. Emlékszel még arra a számra?

– Naná.

– És milyennek tartod?

– Nem rajongok érte – felelte Adam.

– Komolyan? Mindenkit megríkat. Te imádod a ríkató dalokat.

– Ez a szám nem olyan – jelentette ki Adam.

Gribbel énekelni kezdett: „Hé, kóbor kölyök, miért nem állapodsz már meg?”

– Valószínűleg azért, mert idegesítő a barátnője – válaszolta Adam. – A srác folyton kérleli, hogy költözzön el vele egy másik városba. A lány egyre azt ismétlgeti, hogy nem, és azért nyafog, hogy a srác maradjon vele Tennessee-ben.

– Amiatt, mert a tennessee-i pacák első számú rajongója.

– A pacáknak talán nincs szüksége rajongókra. Könnyen lehet, hogy egy életre szóló társra és szeretőre vágyik.

Gribbel megsimogatta a szakállár.

– Értem, mire célsz.

– És a srác mást sem ismételt, mint hogy: „Kérlek, tavaszig gyere el Bostonba!” Tavaszig. Egyáltalán nem azt kéri tőle, hogy örökre hagyja ott Tennessee-t. Erre mit mond a lány? Rávágja, hogy: „Kizárt, kölyök.” Miféle hozzáállás ez? Meg sem beszélük, végig sem hallgatja a fiút... egyszerűen nemet mond neki. Így a srác bedobja Denver-t, sőt még Los Angeles-t is. Ugyanaz a válasz. Nem, nem, nem. Mármint, repülj ki a fészekből, hugi! Él egy kicsit!

Gribbel elmosolyodott.

– Te zizzent vagy, haver.

– Aztán pedig – folytatta Adam, és a szavak szinte maguktól törtek elő belőle – a lány arra hivatkozik, hogy a fiú ezekben a hatalmas nagyvárosokban, Bostonban, Denverben, Los Angelesben senki hozzá hasonlót nem talál. Ennyire el vagy telve magadtól, hugi?

– Adam?

– Mi az?

– Szerintem túlagyalod a dolgot, öcsém.

Adam bólintott.

– Igaz.

– Túl sok mindent túlagyalsz, Adam.

– Valóban.

– Ezért vagy te a legjobb ügyvéd, akit ismerek.

– Köszönöm – válaszolta Adam. – És ne is számíts rá, hogy korábban elmehetsz a koncert miatt.

– Jaj, ne már! Ne légy ilyen!

– Sajnálom.

– Adam?

– Mi az?

– A fiú abban a dalban. A kóborló kölyök, aki arra kéri a lányt, hogy menjen vele Bostonba...

– Mi van vele?

– Azért meg kell hagyni, hogy igaza van a lánynak.

– Hogyhogy?

– A srác azt mondja neki, hogy árulhatná a festményeit a járdán, a kávézó előtt, ahol reményei szerint hamarosan dolgozni fog. – Gríbbel széttárta a kezét. – Mégis miféle üzleti terv ez?

– Ott a pont – mosolyodott el halványan Adam. – Úgy tűnik, talán ideje lenne szakítaniuk.

– Dehogy. Szerintem jól kijönnek egymással. Kihallani a srác hangjából.

Adam vállat vont, és megindult az irodája felé. Örült, hogy a vita kissé elterelte a gondolatait. Most megint a saját világába fordult – és nem érezte jól magát odabent. Lerendezett néhány hívást, találkozott két ügyfelével, benézett a jogi asszisztensekhez, ellenőrizte, hogy a megfelelő megbízásokkal foglalkoznak-e. A világ nem áll meg, ami felháborító. Adam tizennégy éves korában tanulta meg ezt, amikor az édesapját váratlanul elvitte egy szívinfarktus. A nagy fekete kocsiban ült az édesanyja mellett, kibámult az ablakon, és nézte, hogy mindenki más éli a maga életét. A gyerekek továbbra is jártak iskolába. A szülők a munkahelyükre. Autók dudáltak. A nap is sütött. Az édesapja már nem volt köztük. És semmi sem változott.

Ma megint a nyilvánvalóra emlékeztették őt. A világot cseppet sem érdeklik a mi kicsinyes problémáink. Ezt sosem fogjuk fel igazán, ugye? Az életünk zátonyra futott – vajon a többieknek nem illene észrevenniük ezt? De nem. A külvilág számára Adam ugyanolyannak tűnt, ugyanazt tette, mint mindig, ugyanúgy hatott másokra, mint mindig. Előfordul, hogy feldühödünk valakire, mert elénk vág a forgalomban vagy feltartja a sort a Starbucksban, vagy nem egészen úgy reagál, ahogy mi helyesnek gondoljuk, pedig

fogalmunk sincs, hogy esetleg miféle ipari méretű gondokkal küszködik. Talán darabokra hullott az élete. Lehet, hogy valami felfoghatatlan tragédia vagy zűrzavar kellős közepébe került, és egy hajszál választja el a tébolytól.

Minket azonban mindez nem érdekel. Nem tudunk róla. Egyre csak nyomulunk.

Hazafelé a rádióállomások között kapcsolgatott, és végül egy sportcsatorna értelmetlen vitájánál állapodott meg. A világ megosztott, és állandóan hadakozik, épp ezért kellemesnek tűnt azt hallgatni, hogy az emberek egy olyan jelentéktelen témán vitatkoznak, mint a profi kosárlabda.

Amikor az utcájukba ért, Adamet egy kissé meglepte, hogy Corinne Honda Odysseyje már a kocsibejárón áll. Az autókereskedő komoly arccal „gyöngyházfényű meggypirosnak” mondta a színét. A csomagtér ajtaján lévő ovális mágnestáblácskán a városuk neve állt fekete betűkkel, ami manapság mintha a kertvárosi autósok elvárt törzsi tetoválásává lépett volna elő. Ezenkívül volt még ott egy kerek matrica, rajta keresztbe fektetett lacrosse-ütőkkel és a „Panther Lacrosse” felirattal, a város kabalaállata, illetve egy hatalmas zöld W betű is, amely a Willardnak, Ryan sulijának a jelképe volt.

Corinne a vártnál korábban hazaért Atlantic City-ből.

Ez némileg felborította az ütemezést. Adam egész nap, megállás nélkül a közelgő számonkérést próbálta fejben. Immár órák óta ismételtette. Több megközelítéssel kísérletezett, azonban egyiket sem érezte tökéletesen megfelelőnek. Tudta, hogy nincs értelme előre tervezni. Ha kifejti, mit hallott egy idegentől – ha letámadja Corinne-t azzal, amit immár igaznak hitt —, az elszabadította volna a közmondásos lavinát. Nem lehet tudni, ki miként reagál.

Vajon tagadni fogja?

Lehetséges.

Még mindig nem zárhatta ki, hogy ártatlan magyarázatot kap az egészsre. Adam próbált nyitott maradni, jöllehet úgy érezte, ez inkább a hiú remény, mintsem a „Ne ítéld előre!” kategóriájába tartozik. A kocsit Corinne Hondája mellett állította le a behajtón. Kétautós garázsuk volt, de ott régi bútorokat, sportfelszerelést és más felesleges fogyasztási cikkeket raktároztak, amelyek előnyt élveztek a kocsikkal szemben. Ezért Corinne-nal inkább a behajtón parkoltak.

Adam kiszállt a kocsiból, és megindult a bejárat felé. A gyepen túl kiterjedtnek tűnt a barna folt. Corinne biztosan észrevette, és panaszkodni fog. Nehezeére esett csak úgy élvezni az életet, és nem törődni semmivel. Azt szerette, ha mindent kijavíthat és helyrehozhat. Adam sokkal inkább „élni és élni hagyni” típusúnak gondolta magát, mások azonban tévedésből könnyen lustaságnak hihették az efféle életfilozófiát. A szomszéd Bauer család olyan gondosan ápolta a pázsitját, hogy akár PGA golfversenyt is rendezhettek volna rajta. Corinne akaratlanul is hasonlított. Adam le se tojta.

Kinyílt a bejárat ajtó. Thomas lépett ki rajta, vállán a lacrossezsákkal. Az „idegenbeli” szerelése volt rajta. Rámosolygott az édesapjára, a fogvédője kilógott a szájából. Ismerős melegség áradt szét Adam keblében.

- Szia, apa!
- Szia, mi a helyzet?
- Meccsem lesz, emlékszel?

Adam érthető módon elfeledkezett róla, noha ez megmagyarázta, Corinne miért tartotta annyira fontosnak, hogy korán hazaérjen.

- Persze. Kik ellen játszatok?
- A Glen Rock ellen. Anya visz el. Utánunk jössz?
- Hát persze.

Amikor Corinne megjelent az ajtóban, Adam úgy érezte, hogy a szíve apró labdává ugrik össze. A felesége még mindig gyönyörű volt. Ha Adamnek nehezére esett fiatalabbként felidéznie a két fiát, Corinne-nal épp ennek az ellenkezője történt. Őt ugyanannak a huszonhárom éves bombázónak látta, akibe annak idején beleszeretett. Tagadhatatlan, hogy ha jobban megnézte, felfedezte a ráncokat a szeme körül, és hogy a korral kissé megereszkedett a bőre, ám vagy a szerelem miatt, vagy azért, mert mindennap látta őt, és így a változás fokozatos maradt, a neje egy nappal sem tűnt öregebbnek neki.

Corinne haja még nem száradt meg teljesen a hajmosás után.

– Szia, drágám!

Adam csak állt ott.

– Szia!

Corinne odahajolt, és arcon csókolta. A hajából csodálatos orgonaillat áradt.

– El tudsz menni Ryanért?

– Hol van?

– Átment játszani Maxékhez.

Thomas arca megrándult.

– Ne mondj ilyeneket, anya!

– Milyeneket?

– Hogy játszani ment. Már a felső tagozatba jár. Az ember hatéves korában megy át játszani a barátaihoz.

Corinne felsóhajtott, de közben mosolygott.

– Jó, mindegy, akkor nagyfiúkhöz illő tevékenység céljából átment Maxékhez. – A tekintete találkozott Adamével. – El tudnál menni érte, mielőtt kijössz a meccsre?

Adam tudta, hogy bólogat, arra azonban nem emlékezett, hogy tudatosan utasította volna magát erre.

– Persze. A meccsen találkozunk. Milyen volt Atlantic City?

– Kellemes.

– Ahm, bocsika – szakította félbe őket Thomas. – Ezt esetleg megdumálhatnátok később? A mester totál pipa lesz, ha nem érünk oda legalább egy órával a kezdés előtt.

– Persze – válaszolta Adam. Aztán visszafordult Corinne-hoz, s próbált könnyed maradni. – Később még, öhm, megdumáljuk.

Corinne viszont fél másodpercet tétovázott. Épp eleget.

– Oké, rendben.

Adam a bejárat előtti lépcsőn állva figyelte, ahogy a kocsibejáróhoz ballagnak. Corinne megnyomta az egyterű járgány távirányítóját, mire a csomagtér ajtaja ásítva kinyílt, akár egy óriási száj, és Thomas behajította a zsákját. Utána beült az anyósülésre. A száj bezárult, és egyben elnyelte a felszerelést. Corinne búcsúzásként odaintett Adamnek. Ő visszaintegetett.

Corinne-nal annak idején Atlantában ismerkedett meg, az öthetes szakmai felkészítésen, a LitWorld nevű jótékonyági vállalkozásnál, amely a világ elmaradottabb részeire küldött tanárokat, hogy olvasni tanítsanak. Ez még azelőtt történt, hogy minden kölyök elutazott volna Zambiába kunyhót építeni, csak hogy ezt is rávezethessék az egyetemi jelentkezési lapjukra. Igazából minden önkéntes lediplomázott mátt. A szakmai gyakorlaton részt vevők komolyan – talán túlzottan is komolyan – vették a felkészítést, azonban a szívük a helyén volt.

Adam nem az Emory Egyetem kampuszán találkozott Corinne-nal, ahol a felkészítés zajlott, hanem egy közeli szórakozóhelyen, ahol a huszonegy év feletti diákok zavartalanul eliszogathattak, és ráhajthattak egymásra, miközben pocsék countryzene szólt. Corinne a barátnői körében érkezett oda, Adam egy csapat fiúval. Adam egyéjszakás kalandra vágyott, Corinne ennél valami többre. A két csoport lassan összeismerkedett, a fiúk sorra odamentek a lányokhoz, mint valami zsé kategóriás film sablonos táncjelenetében. Adam megkérdezte Corinne-tól, meghívhatja-e egy italra. A lány azt felelte neki, hogy persze, de sokra ne

számítson. Adam kért neki egy italt azzal a szörnyen eredeti szöveggel, hogy „fiatal még az idő”.

Megérkeztek az italok. Beszélgetni kezdtek. Kellemesnek találták egymás társaságát. Valamikor egészen későn, nem sokkal záróra előtt Corinne elárulta Adamnek, hogy fiatalon elveszítette az édesapját, mire Adam, aki korábban soha senkinek nem beszélt erről, elmesélte, hogyan halt meg az édesapja, és hogy a világ ügyet sem vetett az egészsre.

Az apák elvesztése egyfajta köteléket alakított ki közöttük. Így kezdődött.

Amikor összeházasodtak, egy csendes társasházi lakásba költöztek be a 78-as autópályától nem messze. Adam még mindig kijelölt ügyvédként igyekezett segíteni az embereken. Corinne Newark legkeményebb környékén tanított. Amikor Thomas megszületett, eljött az ideje, hogy valódi családi házba költözzenek. Úgy érezték, ez így van rendjén. Adam nem igazán törődött azzal, hogy hol laknak. Az sem érdekelte, hogy a ház, amit kiválasztanak, modern-e vagy valami hagyományosabb, mint amilyen ez volt. Csak azt akarta elérni, hogy Corinne elégedett legyen, nem feltétlenül azért, mert ő ennyire nagyszerű fickó, sokkal inkább amiatt, mivel nem különösebben számított neki. Így aztán Corinne ezt a kisvárost választotta, elég nyilvánvaló okokból.

Talán ekkor kellett volna megálljt parancsolnia, de fiatalemberként nem látta értelmét. Hagyta, hogy Corinne döntsön a házról is, mivel kifejezetten ezt akarta. A várost. A házat. A garázst. A kocsikat. A fiúkat.

És Adam mit akart?

Fogalma sem volt, de ez a ház – a környék – meghaladta az anyagi lehetőségeiket. Adam végül otthagya a kijelölt ügyvédi állását a jobb fizetésért, amit a Bachmann Simpson Feagles ügyvédi irodánál kapott. Nem igazán erre vágyott, mint inkább az egyenes, szépen kikövezett útra, amire a hozzá hasonló férfiak végül mind

ráléptek: egy biztonságos helyre, ahol felnevelheti a gyerekeit, takaros, négy hálószobás családi házra, kétautós garázsra, kosárlabdapalánkra a kocsibejárón, a kertben pedig gázos grillsütőre a ledeszkázott verandával szemben.

Kellemes, nemde?

Tripp Evans sóvárogva úgy emlegette ezt, mint „megélni az álmot”. Az amerikai álmot. Corinne egyetértett volna vele.

„Nem kellett volna vele maradnia...”

Ám természetesen mindez nem volt igaz. Az álom finom, de felbecsülhetetlen értékű anyagból szövődik. Nem szokás hanyagul szétszaggatni. Milyen háládatlan, önző és aberrált dolog nem felismerni, hogy mennyire szerencsésnek mondhatod magad!

Adam kinyitotta az ajtót, és bement a konyhába. A konyhaasztalon hatalmas zűrzavar uralkodott. Thomas számtankönyve egy olyan feladatnál volt kinyitva, amely azt kérte tőle, hogy oldja meg az $f(x) = 2x^2 - 6x = 4$ másodfokú egyenletet. A kihajtott lapok közé HB-s ceruza simult. Mindenfelé halványkék négyzetrácsos fehér lapok heverték szanaszét. Némelyik lecsúszott a padlóra.

Adam lehajolt, sorra felvette mindet, és visszarakta őket az asztalra. Néhány pillanatig a házi feladatot bámulta.

Ne hamarkodd el! – emlékeztette magát Adam. Itt nem csupán az ő és Corinne álma forgott kockán.

6

Thomas meccse épp akkor kezdődött, amikor Adam és Ryan megérkezett.

Ryan egy csendes „Később találkozunk!”-kal lekopott, hogy a többi kisöccsel együtt lóghasson, és ne kelljen azt kockáztatnia, hogy igazi, életnagyságú szülővel lássák. Adam megindult a pálya bal oldala, az „idegenben játszó” csapat szektora felé, ahol a eedarföldi szülők gyülekeztek.

A pályához nem tartozott fémlátó, azonban némelyik szülő hozott magával kempingszéket, hogy leülhessen. Corinne négy hálós széket tartott az egyterűben, mindegyiknek mindkét karja pohártartóval lett kialakítva (tényleg kell bárkinek is kettő egyetlen székhez?), plusz egy fejük fölé feszíthető széles ponyvát. Adam többnyire – mint most is – szívesebben állt. Mellette Kristin Hoy ujjatlan felsőt viselt olyan parányi sorttal, hogy az már apukakomplexust sejtetett.

Ahogy a feleségéhez sétált, Adam odabiccentett néhány szülőnek. Tripp Evans a saroknál állt több apukával együtt, mindegyikük karba font kézzel, napszemüvegben, és inkább tűntek titkosügynököknek, mint nézőknek. Jobbra az önelégülten mosolygó Gaston beszélgetett Daz nevű unokatestvérével (igen, tényleg mindenki így hívta őt), a CBW Inc.-nek, annak a csúcstechnikás nyomozóirodának a tulajdonosával, amely az alkalmazottak háttérelőrzésére szakosodott. Daz kuzin ezenkívül alacsonyabb honoráriumért leellenőrizte a liga minden edzőjének háttérét, nehogy bármelyikükről kiderüljön, hogy priusza van vagy hasonló. Gaston ragaszkodott hozzá, hogy a lacrosse-bizottság a magas díjakért dolgozó CBW Inc.-et kérje fel egy ilyen, látszólag egyszerű feladatra, ami az interneten jóval olcsóbban elvégezhető, de hát mégis, mire való a család?

Corinne észrevette a közelgő Adamet, és kissé odébb húzódott Kristintól. Amikor Adam odaért, Corinne már-már pánikba esve odasúgta neki:

– Thomas nincs a kezdő csapatban.

– A mester folyton váltogatja a sorokat – nyugtatta Adam. – A helyedben nem aggódnék emiatt.

De Corinne aggódott.

– Pete Baime kezdett helyette. – Gaston fia. Ez magyarázatot adott az önelégült mosolyra. – Még fel sem épült az agyrázkódásából. Hogyan térhetett vissza ilyen hamar?

– Ügy nézek ki, mint egy orvos, Corinne?

– Gyerünk, Tony! – üvöltötte egy asszony. – Tisztázz!

Adamnek nem volt nehéz kitalálnia, hogy a bekiabáló anyuka csakis Tony mamája lehetett. Ki más? Mindig egyértelműen megállapítható, amikor valamelyik szülő buzdítja a gyereket. A hangjukból a csalódottság és az elkeseredés rikácsolásba átcsapó felhangja csendül ki. Egyikük sem hiszi, hogy ilyennek hallják őt. Az összes szülő ezt csinálja. Mi pedig mindannyian halljuk, és azt gondoljuk, hogy csak a többiek viselkednek így, mi biztosan nem.

A helyzetet tökéletesen jellemezte egy régi horvát közmondás, amit Adam még az egyetemen hallott: „A púpos mindig a másik púpját látja meg – a sajátját sosem.”

Három perc telt el. Thomas még mindig nem ment fel a pályára. Adam lopva Corinne-ra pillantott. A felesége összeszorított fogakkal figyelt. A túloldali partvonalat bámulta, az edzőt, mintha a haragos tekintetével rá tudná venni, hogy játszani küldje Thomast.

– Nem lesz semmi gond – jelentette ki Adam.

– Ilyenkor már mindig játékban szokott lenni. Szerinted mi történhetett?

– Nem tudom.

– Pete-nek nem szabadna játszania.

Adam arra sem vette a fáradságot, hogy feleljen. Pete lekapta a labdát, majd a lehető legötletlenebb módon áthajította az egyik társának. A pálya túloldaláról Gaston üvöltött oda:

– Ez az, micsoda passz, Pete! – Aztán Daz kuzin tenyerébe csapott.

– Felnőtt ember hogyan hívhatja magát Daznek? – morogta maga elé Adam.

– Mit mondtál?

– Semmit.

Corinne az alsó ajkát harapdálta.

– Egy-két percet késtünk, azt hiszem. Mármint ötvenöt perccel a meccskezdés előtt ideértünk, de a mester egy órát mondott.

– Kétlem, hogy ez lenne az ok.

– Előbb kellett volna elindulnom otthonról.

Adamból kikíváncozott volna, hogy ennél nagyobb gondjuk is akad, aztán arra gondolt, egyelőre talán még használhat is, hogy más problémák kötik le a figyelmüket. A másik csapat pontot szerzett. A szülők keseregtek, és alaposan megtárgyalták, hol hibázott a védelem, ami miatt gólt kaptak.

Thomas felrohant a pályára.

Adam érezte, hogy a felesége hirtelen megkönnyebbül. Corinne arca teljesen kisimult. Rámosolygott Adamre, és megkérdezte:

– Mi a helyzet az irodában?

– Most már érdekel?

– Ne haragudj... Tudod, hogy ilyenkor milyen vagyok.

– Tudom.

– Egy kicsit pont ezért szeretsz.

– Egy kicsit.

– Ezért – folytatta Corinne –, meg a fenekemért.

– Na, ez már beszéd.

– Még mindig formás a fenekem, ugye?

– Első osztályú, világklasszis, száz százalékig a legkiválóbb hátszín, és semmi töltőanyag.

– Hát – felelte nem túl meggyőző, kacér mosollyal Corinne –, talán egyfajta töltőanyag elkel bele.

Te jó ég, mennyire szerette, amikor a felesége elengedte magát, és mert egy kicsit mocskos lenni. A másodperc töredékéig Adam elfeledkezett az idegenről. De csak a másodperc töredékéig. *Miért épp most?* – tűnődött el. Corinne évente két, legfeljebb három alkalommal tett efféle megjegyzéseket. *Miért épp most?*

Egy pillantást vetett a felesége arcára. Azt a gyémánt fülbevalót viselte, amit Adam vett neki a Negyvenhatedik utcában, abban a boltban. A tizenötödik házassági évfordulójuk alkalmából ajándékozta meg vele a Bamboo House kínai étteremben. Eredetileg arra gondolt, hogy valamiképp becsempészi a szerencsesütibe – Corinne imádta feltörni a szerencsesütiket, ha megenni nem is, ám az ötlet pusztá elképzelés maradt. Végül egyszerűen a pincér szolgálta fel egy olyan tipikus acélfedeles tálcán. Csöpögős, sablonos, eredetinek még véletlenül sem mondható, Corinne-t mégis levette a lábáról. Elsírta magát, átölelte Adamet, és olyan erősen szorította magához, hogy Adamben felmerült a kérdés, vajon öleltek-e már férfit így bárhol a világon.

Corinne manapság már csak lefekvéskor vette ki a füléből, és amikor úszott, mert attól félt, hogy a klór kikezdi a foglalatot. A többi fülbevalója érintetlenül pihent a kis ékszeres dobozban a szekrénye alján, mintha azzal, ha bármely másikat viselte volna a gyémántköves helyett, valamiképp megcsalta volna. Sokat jelentett neki ez a csecsebecse. Az odaadást, a szerelmet, a becsületet szimbolizálta. Őszintén, vajon egy ilyen nő valóban csak színlelte volna terhességet?

Corinne a pályát figyelte. A labda a támadókhoz került, ahol Thomas játszott. Adam érezte, ahogy Corinne izmai megfeszülnek, valahányszor a labda a fiuk közelébe került.

Aztán Thomas csodálatos játékkal kiütötte a labdát az egyik védő ütőjéből, elkapta, majd megindult a kapu felé.

Szeretünk úgy tenni, mintha nem így lenne, de kizárólag a saját gyerekünket figyeljük. Tapasztalatlanabb apaként Adam kissé szánalmasnak érezte az efféle szülői figyelmet. Az ember elment egy koncertre vagy meccsre, s persze mindenkit és mindent nézett, de egyedül a saját gyereket látta. Minden és mindenki más háttérzajjá, díszletté degradálódott. Nézte a saját gyereket, és mintha-rá, kizárólag rá irányult volna a reflektorfény, a színpad, csarnok vagy pálya többi része pedig majdhogynem sötétbe borult, és érezni lehetett, ahogy az emberben szétárad a melegség. Adam is a keblében érezte ezt, amikor a fia rámosolygott, és akkor ő még egy efféle, más szülőkkal és gyerekekkel telezsúfolt helyen is tisztában volt vele, hogy mindenki pontosan ugyanígy érez – hogy minden szülő belső reflektora a saját gyerekére irányul, és ez valamiért megnyugtatóan hatott: a dolgok rendjének.

A gyermekközpontság ezúttal közel sem tűnt olyannyira felemelőnek. A nagyfokú figyelmet most nem annyira szeretetként, mint megszállottságként érezte – az egyfókuszú, kizárólag egyvalamit szem előtt tartó koncentráció inkább egészségtelennek, irreálisnak, sőt egyenesen károsnak hatott.

Thomas a védőket lerázva megiramodott a kapu felé, aztán átpasszolta a labdát Paul Williamsnek. Terry Zobel szabadon a kapura dobhatott, de mielőtt erre sor kerülhetett volna, a bíró belefújta a sípjába, és meglengette a sárga zászlót. Freddie Friednasht, Thomas csapatának egyik középpályását egy percre leküldték a pályáról veszélyes játékért.

A sarkon ácsorgó apukák csoportos dührohamot kaptak: „Most viccel, spori?” „Ezt jól elnézte!” „Szemüveget a bírónak!” „Baromság!” „Lejt a pálya, spori!”

Még az edzők is felháborodtak, és beszálltak, Freddie, aki egészen addig tempósan kocogott lefelé, szintén lelassított, és a

fejét csóválva nézett a bíróra. Újabb szülők csatlakoztak az elégedetlenkedők kórusához – a nyájszellem magával ragadta őket.

– Te láttad, hogy az ütővel csapott? – kérdezte Corinne.

– Nem arrafelé néztem.

Becky Evans, Tripp felesége ment oda hozzájuk, és köszönt nekik:

– Szia, Adam! Szia, Corinne!

A büntető miatt a labda a védekező zónába került, távol Thomastól, ezért mindketten odapillantottak a nőre, viszonzták a mosolyát. Becky Evanst, az ötgyermekes anyát már-már természetfeletti vidámság jellemezte, folyton mosolygott, és mindenkire volt egy kedves szava. Adam általában gyanúsnak találta az ilyesmit. Előszeretettel leste, hogy a vidám anyukákról egy pillanatra lehulljon az álarc, hogy lefagyjon az arcukról vagy kiüresedjen a mosolyuk – és többnyire rajta is kapta őket. Beckyt viszont sosem. Folyton azt lehetett látni, hogy a Dodge Durangójával viszi valahová a gyerekeket, az arca ragyog, a hátsó ülések teli vannak kölykökkel és mindenféle felszereléssel, és míg az efféle világi feladatok megviselték anyatársainak zömét, Becky Evanst mintha feltöltötték- volna, sőt egyenesen erőt adtak neki.

– Szia, Becky! – üdvözölte Corinne.

– Csodálatos meccsidőnk van, ugye?

– Bizony – válaszolta Adam, mivel ilyenkor ezt illik mondani.

Ismét megszólalt a síp – újabb veszélyes játékot fúj le a bíró a vendégcsapatnál. Az apák megint rázendítettek, a bekiabálásokba itt-ott még trágárság is keveredett. Adam rosszallón figyelte a hóbörgésüket, de csendben maradt. Vajon ettől ő is a bajkeverők közé tartozott? Meglepetten látta, hogy a szitkozódók vezéréként a szemüveges Cal Gottesman lépett fel. Cal, akinek Eric nevű fia egyre ígéretesebb védőnek mutatkozott, biztosítási ügynökként dolgozott Parsippanyban. Adam mindig is nyájasnak és jóindulatúnak ismerte, jó, talán egy kissé didaktikusnak és unalmasnak tartotta,

ugyanakkor arra is felfigyelt, hogy Cal Gottesman viselkedése a fia fejlődésével egyenes arányban egyre furcsábbá vált. Eric tizenöt centit nőtt az elmúlt évben, és mostanra védőként a kezdők közé került. Az egyetemek körülzsongták, és Calt, aki régebben mindig zárkózottan figyelt a partvonal mellől, az utóbbi időben egyre gyakrabban lehetett látni, amint fel-le járkál, és magában beszél.

Becky közelebb hajolt.

– Hallottátok, mi történt Richard Fee-vel?

Richard Fee a csapat kapusa volt.

– Elkötelezte magát a Boston College-nak.

– De hát még csak elsős – képedt el Corinne.

– Én is tisztában vagyok ezzel. Most már az anyaméhben kezdik meg a draftolást?

– Nevetséges – helyeselt Corinne. – Honnan tudhatnák, milyen diák lesz belőle? Alig került be a gimnáziumba.

Becky és Corinne tovább csevegtek, Adam viszont már nem hallgatta a beszélgetésüket. Úgy tűnt, ez cseppet sem zavarja őket, ezért ő kötelességtudóan vette a lapot, hogy most magukra kellene hagyni a hölgyeket, és egy darabig talán jobb lesz, ha egyedül álldogál. Fürgén megcsippentette Becky arcát, és odébb húzódott. Becky és Corinne gyermekkoruk óta ismerték egymást. Mindketten Cedarfieldben születtek. Becky sosem költözött el a városból.

Corinne már nem mondhatta magát ennyire szerencsésnek.

Adam kinézett magának egy helyet félúton az anyukák és a saroknál összegyűlt apukák között, remélve, hogy ott valamennyire távol kerülhet mindenkitől. Odapillantott az apák csoportjára. Tripp Evans elkapta a tekintetét, és biccentett neki, mintha értette volna. Tripp valószínűleg ugyanígy nem vágyott a tömegre, de vonzotta az embereket maga köré.

A helyi híresség, gondolta magában Adam. Törődj bele!

Amikor megszólalt az első negyed végét jelző duda, Adam hátrapillantott a felesége felé. Corinne még mindig Beckyvel társalgott, mindketten nagy hévvel vetették bele magukat a beszélgetésbe. Adam egy darabig értetlenül és rémülten bámulta őket. Jól ismerte Corinne-t. Mindent tudott róla. És visszás módon éppen azért, mert ennyire jól ismerte őt, tudta, hogy lehet igazság abban, amit az idegen mondott neki.

Meddig vagyunk hajlandók elmenni, hogy megvédjük a családunkat?

Megszólalt a duda, és a játékosok visszakocogtak a gyepre. Minden szülő megnézte, hogy a saját csemetéje a pályán van-e még. Thomas ott volt. Becky tovább beszélt. Corinne elhallgatott, bólogatott, de Thomas-ra összpontosított, Corinne-t a céltudatosság jellemezte. Adam eleinte ezt a tulajdonságát szerette leginkább a feleségében. Corinne tisztában volt vele, mit akar elérni az életben, és lézerpontossággal be tudta mérni az ennek eléréséhez szükséges célokat. Amikor megismerkedtek, Adam-nek a legjobb esetben is csak homályos tervei voltak a jövőt illetően – nagyjából annyi, hogy a rászorulóknak és az elnyomottaknak akar segíteni azonban nem tudta pontosan, hol fog lakni és miféle életet szeretne élni, sem azt, hogy miképp alakítsa ki ezt az életet, és hogyan alapítsa meg ezt a kis családot. Mindez hatalmasnak és kuszának hatott neki – erre, ennek éles ellentétéként, jött ez a lenyűgöző, gyönyörű és intelligens nő, aki pontosan tudta, mit kellene tenniük.

Szabadság rejlett a megadásban.

Ekkor történt, miközben Adam azon merengett, miféle döntések (vagy azok hiánya) juttatta idáig az életben, hogy Thomas a kapu mögött labdát kapott, úgy tett, mintha középre passzolna, de megindult jobbra, hátrarántotta az ütőjét, majd. alacsonyan és szemgyönyörködtetőn behajította a labdát a sarokba.

Gól.

Az apukák és az anyukák éljeneztek. Thomashoz odarohantak a csapattársai gratulálni, és barátságosan megcsapkodták a sisakját. Adam fia nyugodt maradt, a régi bölcsességhez tartotta magát: „Tégy úgy, mintha semmi újdonság nem lenne ebben!” Ám Adam még ebből a távolságból, az arcrács és a szájjvédő ellenére is meg tudta állapítani, hogy Thomas, az idősebb fia mosolyog, hogy örül, s apaként Adam elsődleges feladata az volt, hogy gondoskodjon a fiú és az öccse boldogságáról és biztonságáról.

Vajon meddig menne el, hogy gondoskodjon a fiai boldogságáról és biztonságáról?

Bármeddig.

Ugyanakkor ennek az egésznek semmi köze ahhoz, mit tenne meg vagy áldozna fel az ember, igaz? Az élet a szerencséről, a véletlenszerűségről, a káoszról ugyanúgy szól. Ezért aztán a lehetőségeihez mérten bármit megtenne, és meg is fog tenni azért, hogy megóvja a gyerekeit. Azonban tudta – méghozzá teljes bizonyossággal hogy ez nem lesz elég; hogy a szerencsének, a véletlenszerűségnek és a káosznak más tervei vannak; hogy a boldogság és biztonság hamarosan szertefoszlik a kellemes tavaszi langymelegben.

Thomas végül a kapuba juttatta a második találatát is – a nyertes pontot! – kevesebb, mint húsz másodperccel a meccs vége előtt.

Az intenzív sportélet iránti cinizmusában megbúvó képmutatást mi sem mutatta jobban, mint az, hogy amikor Thomas megszerezte azt a sorsdöntő gólt, Adam felugrott, öklét a magasba emelte, és elkiáltotta magát: „Igen!” Ha tetszik, ha nem, színtiszta, tömény öröm áradt szét benne. A jóra buzdító angyalai azt mondták volna erre, hogy mindennek semmi köze nem volt Adamhez, és hogy az öröme abból a tudatból' fakadt, hogy a fia még ennél is nagyobb boldogságot érzett, és hogy természetes és egészséges, ha egy szülő így érez a saját gyermeke sikere láttán. Adam emlékeztette magát arra, hogy nem tartozik az olyan szülők közé, akik a gyermekük révén igyekeznek megélni a vágyaikat, vagy akik úgy tekintenek a lacrosse-ra, mint egy nívósabb egyetemre való belépőre. Egyetlen egyszerű ok miatt élvezte a sportot: a fia imádott játszani.

A szülők azonban mindenfélét bebeszélnek maguknak. A púpos horvát ember, nemde?

Amikor véget ért a meccs, Corinne hazavitte Ryant, és nekiállt vacsorát készíteni. Adam a Cedarfield Gimnázium parkolójában várta meg Thomast. Persze sokkal egyszerűbb lett volna rögtön a mérkőzés után hazavinni őt, biztonsági megfontolásokból azonban azt a szabályt vezették be, hogy a gyerekeket a csapat buszával szállítják vissza. Így Adam jó néhány más szülővel együtt, a buszt követve visszament az iskolához, és megvárták, hogy a fiaik leszálljanak. Adam kiszállt a kocsiból, és odaballagott az épület hátsó bejáratához.

– Szia, Adam!

Cal Gottesman sétált feléje. Adam visszaköszönt neki. A két apuka kezet fogott.

- Szép győzelem volt – állapította meg Cal.
- Tényleg az volt.
- Thomas elképesztően jól játszott.
- Ahogy Eric is.

Cal szemüvege mintha sosem ült volna rendesen a helyén. Folyton lecsúszott az orrára, és így állandóan vissza kellett nyomnia a mutatójával, hogy a pápaszem ismét megkezdhesse lassú ereszkedését. .

- Egy kissé, izé, szórakozottnak tűntél.
- Tessék?

- Meccs közben – magyarázta Cal. Bármit mondott, a hangja miatt minden nyafogásnak tűnt. – Nekem úgy tűnt, nem is tudom, mintha idegesített volna valami.

- Tényleg?

- Igen. – Cal visszanyomta a szemüveget az orra tetejére. – Ezenkívül nehéz lett volna nem észrevennem az arcodon valamiféle, hogy is mondjam, undort.

- Nem igazán értem, mire...
- Amikor rámutattam a bírók tévedésére.

Rámutatott a tévedésre, aha, gondolta magában Adam. Ám nem akart belemenni ebbe.

- Észre sem vettem.

- Pedig észre kellett volna. Le akarta fújni Thomas szerelését, amikor a kapu mögött megszerezte a labdát.

Adam értedén arcot vágott.

- Nem tudlak követni.

- Motiválom a bírókat – közölte cinkosan Cal —, és nem véletlenül. Értékelned kellene. A mai meccsen a fiad hasznára volt.

- Értem – válaszolta Adam. Aztán még hozzátette, mert mégis, ki a francnak képzei magát ez a pasas: – És miért is írjuk alá azt a fair play-ről szóló nyilatkozatot az idény elején?

- Miféle nyilatkozatot?

– Amelyikben az áll, hogy nem szidalmazunk egyetlen játékost, edzőt vagy bírót sem – felelte Adam. – Arra gondoltam.

– Ne légy ennyire naiv! – ingatta a fejét Cal. – Tudod, ki az a Moskowitz?

– Aki a Spenser Place-en lakik? És kötvényekkel kereskedik?

– Dehogy, nem rá gondoltam – csattant fel türelmetlenül Cal. – Hanem Tóbiás Moskowitz professzorra a Chicagói Egyetemről.

– Öhm, nem ismerem.

– Ötvenhét százalék.

– Hogy mi?

– A tudományos kutatások szerint az esetek ötvenhét százalékában a hazai csapat nyer. Ezt hívjuk hazai előnynek.

– Vagyis?

– Vagyis a hazai előny valós. Létezik. Minden sportban, minden korszakban, a földkerekségen mindenütt kimutatható. Moskowitz professzor figyelte rá, hogy felettébb következetesen megnyilvánul.

– Vagyis? – kérdezte ismét Adam.

– Nyilván sok köznapi okot hallottál már, amivel a jelenséget magyarázzák. Az utazás miatti fáradtság, mivel az idegenben játszó csapatnak busszal vagy repülővel, vagy akármivel oda kell jutnia. Valószínűleg azt is hallottad már, hogy a hazai csapat ismeri a saját pályáját. Vagy hogy a csapatok jobban hozzászoktak a hideghez vagy a meleghez...

– Szomszédos városokban lakunk – jegyezte meg Adam.

– Ez az, pontosan, ami csak megerősíti az érveket.

A fenébe is! Adamnek ehhez most semmi kedve nem volt. Hol a francban van már Thomas?

– Szóval – folytatta Cal – szerinted mit derített ki Moskowitz?

– Tessék?

– Mit gondolsz, Moskowitz szerint mi magyarázza a hazai előnyt, Adam?

– Fogalmam sincs – válaszolta Adam. – Talán a szurkolók buzdítása?

Cal Gottesmannak egyértelműen tetszett a válasz.

– Igen. És nem. – Adam próbált nem felsóhajtani. – Moskowicz professzor és más hozzá hasonló kutatók tudományosan vizsgálták a hazai előnyt. Nem állítják, hogy az utazás miatti fáradtság nem játszik szerepet ebben, viszont alapvetően semmiféle adat nem bizonyítja ezeket az elméleteket. Pusztán a szóbeszéd tartja így... Nem, a helyzet az, hogy a hazai előny egyetlenegy, egyértelmű és cáfolhatatlan bizonyítékokkal alátámasztott oknak, tudható be. – Feltartotta a mutatóujját, mintha Adam nem tudta volna, mit jelent az „egyetlen”. Aztán, arra az esetre, ha netán mégis túlságosan elvontan fogalmazott volna, hozzátette: – Csak egynek.

– És mi lenne az?

Cal begömbölyöztette az ujját, és ökölbe szorította a kezét/

– A bírói elfogultság. Ez a magyarázat. A hazai csapat javára több kedvező döntés születik.

– Ezzel azt akarod mondani, hogy a bírók befolyásolják az eredményt?

– Nem, dehogy. Tudod, épp ez a lényege a tanulmánynak. Szó sincs olyasmiről, hogy a bírók szándékosan kedveznének a hazai csapatnak. Az elfogultságuk teljességgel akaratlan. Nem tudatos. Az egésznek a megfelelési kényszerhez van köze. – Cal mostanra teljesen beleélte magát a tudós szerepébe. – Tömören fogalmazva, mindannyian arra vágyunk, hogy kedveljenek minket. A bírók, mint minden ember, társas lények, és a tömeg érzelmeit veszik át. Időről időre olyan döntéseket hoznak, amelyekkel a szurkolóknak kedveznek. Néztél már kosárlabdameccset? Az edzők megpróbálják teledumálni a bíró fejét, mert mindenki másnál jobban tisztában vannak az emberi természettel. Érted?

Adam bizonytalanul bólintott.

– Igen.

– Ott a pont, Adam – tárta szét a kezét Cal. – Dióhéjban összefoglalva erről szól a hazai előny. Arról az emberi vágyról, hogy megfeleljünk másoknak, és hogy szeressenek minket.

– Ezért üvöltözöl a bírókkal...

– Amikor idegenben játszunk – vágott a szavába Cal. – Hazai pályán ugyanis meg kell tartanunk az előnyünket. Vendégként viszont, bizony, tudományos szempontból ez szükséges ahhoz, hogy kiegyenlítsük az esélyeket. Ha csendben maradsz, azzal áráthatsz magadnak.

Adam elfordította a tekintetét.

– Mi az?

– Semmi.

– Hallani szeretném. Ügyvéd, vagy, nemde? Érvekkkel és ellenérvekkkel dolgozol.

– Igen.

– És minden tőled telhetőt megteszel, hogy befolyásold a bírót vagy az ellenérdekelt ügyfelet képviselő ügyvédet.

– Igen.

– Tehát?

– Semmi. Megértettem a mondandód lényegét.

– De nem osztod a véleményemet.

– Ebbe nem szívesen mennék bele.

– Az adatok egyértelműek.

– Így van.

– Akkor mi ezzel a problémád?

Adam egy pillanatig tétovázott, aztán arra jutott, hogy miért ne mondhatná el.

– Ez csupán egy játék, Cal. A hazai pálya előnye is része ennek. Ezért játsszuk a meccsek felét otthon, a másik felét idegenben. Így kiegyenlítődik a dolog. Én úgy látom, bár ez csupán a magánvéleményem, hogy igazolást keresel a rendbontásra. Alakuljon csak, ahogy alakul, hibás döntésekkel meg mindennel

együtt. Ezzel jobb példát mutatunk a fiúknak, mint azzal, ha a bíróval üvöltözünk. És ha emiatt egy-két meccsel többet elveszítünk az idényben, nem nagy ár ez a méltóságért cserébe, nem gondolod? – Cal Gottesman már a visszavágáson gondolkodott, amikor Thomas kilépett az öltözőből. Adam csillapítón felemelte a kezét. – Nem annyira fontos ez, Cal, de én így látom. Most mennem kell, rendben?

Adam visszasielt a kocsinhoz, és nézte, ahogy a fia keresztülvág a pályán. Egyértelműen látszik az ember járásán, ha örül a győzelemnek. Thomas jobban kihúzta magát, ruganyosabban lépkedett. Szerényen mosolygott. Adam tudta, hogy a srác nem akarja kimutatni, mennyire örül, amíg be nem ült az autóba. Búcsúzásképp odaintett néhány barátjának, tudta, hogyan adja elő magát. Ryan magának valóbb volt, Thomas viszont akár a polgármesterségig viheti.

A fiú ledobta a lacrosse-zsákját a hátsó ülésre. Adam orrát megcsapta a teleizzadt lábszárvédők büze; résnyire lehúzta az ablakot. Ez használt valamennyit, bár a melegebb időben lejátszott meccsek után sosem bizonyult elegendőnek.

Thomas kivárta, amíg egy háztömbnyire jutottak, mielőtt az arca felragyogott.

– Láttad azt az első gólt?

Adam elvigyorodott.

– Durva volt.

– Aha. Még csak a második olyan góloom volt, amit ballal szereztem.

– Szép húzás volt. A nyertes gól is elég mutatósra sikerült.

Így folytatták egy darabig. A külső szemlélő dicsekvésnek hihette volna. Valójában épp az ellenkezője történt. A csapattársaival és az edzőivel Thomas szerényen és nagylelkűen viselkedett. Mindig másnak tulajdonította az érdemeket – annak, aki a passzot adta, a srácnak, aki elcsente a labdát és félénkké vált,

zavarba jött, valahányszor a figyelem központjába került a sportpályán.

A családja körében viszont elengedhette magát. Élvezettel idézte fel a mérkőzés részleteit, nemcsak a saját góljait, hanem az egész összecsapást, azt, hogy mit mondott a többi srác, kinek ment jól a játék és kinek nem. Az otthon biztos menedéket nyújtott ehhez – ha úgy tetszik, az őszinteség családi burkát. Bármennyire nyálasán hangzott, egy családnak ilyennek kellett lennie. Nem kell attól tartania, hogy a családtagjai azt hiszik róla, hetvenkedik, megjátssza magát, vagy bármi ilyesmi. Egyszerűen kimondhatja előttük, amit gondol.

– Megjött! – kiáltott fel Corinne, amikor Thomas belépett az ajtón. A fiú egy vállrándítással megszabadult a sporttáskájától, és a belépőben hagyta a felszerelést. Thomas megengedte az édesanyjának, hogy átölelje őt.

– Remekül játszottál, szívem.

– Köszí.

Ryan gratuláció gyanánt összeütötte az öklét a bátyjával.

– Mi a vacsora? – érdeklődött Thomas.

– Már sül a pácolt rostélyos.

– Ez az!

A szegyhúsból készült rostélyos volt Thomas kedvence. Mivel nem szerette volna elrontani a hangulatot, Adam kötelességtudón megcsókolta a feleségét. Mindannyian kezet mostak. Ryan terítette meg az asztalt, ami azt jelentette, hogy majd Thomasnak kell leszednie. Mindenki kapott vizet. Corinne kiöntött egy-egy pohár bort a felnőtteknek. Az ételt kirakta a tálalópultra. Mindenki fogott egy tányért, és szedett magának.

Döbbenetesen hétköznapi, mindamellert meghitt családi vacsora volt, Adam mégis úgy érezte, mintha időzített bomba ketyegett volna az asztal alatt. Most már csak idő kérdése volt. Befejezik a vacsorát, a fiúk neki-állnak a házi feladatuknak, vagy

tévéznek, vagy a számítógéppel szórakoznak, vagy valami videojátékot játszanak. Mi legyen, megvárja, amíg Thomas és Ryan lefekszenek? Valószínűleg ezt fogja tenni. A problémát csupán az jelentette, hogy az elmúlt pár évben Corinne-nal hamarabb elaludtak, mint Thomas. Így Adamnek el kell érnie, hogy Thomas a szobájába menjen és magára zárja az ajtót, mielőtt ő számon kéri a feleségétől, amit megtudott.

Tik, tik, tik...

Vacsora közben szinte mindvégig Thomas beszélt. Ryan elragadtatva hallgatta. Corinne elmesélte, hogyan rúgott be az egyik tanár Atlantic Cityben, aztán a kaszinóban hogyan dobta ki a taccsot. A fiúknak rendkívül tetszett a dolog.

– Nyertél valamennyit? – kérdezte Thomas.

– Sosem hazardírozom – felelte Corinne, a megtestesült anya –, és ti se tegyétek. – Mindkét fiú az égre emelte a tekintetét. – Komolyan beszélek. Rettenetesen bűnös dolog. – Most már a fejüket csóválták. – Mi az?

– Néha annyira láma tudsz lenni – jegyezte meg Thomas.

– Dehogy.

– Folyton oktatni próbálsz minket – tette hozzá nevetve Ryan. – Fejezd be!

Corinne segélykérően Adamre pillantott.

– Hallod a fiainkat?

Adam csak vállat vont. Témát váltottak. Adam nem emlékezett rá, mi került szóba. Nehezőre esett koncentrálni. Mintha egy, a saját életéről készült montázst nézett volna: a boldog család, amit Corinne-nal együtt megteremtettek, a közös vacsora, ahogy egymás társaságát élvezik. Szinte látta maga előtt, ahogy a kamera lassan megkerüli az asztalt, mindenkinek megmutatja az arcát, a hátát. Annyira hétköznapi, annyira elcsépett, annyira tökéletes volt.

Tik, tik, tik...

Félórával később a konyhában már rendet raktak. A fiúk felmentek a szobájukba. Amint eltűntek, Corinne mosolya lehervadt az arcáról. Odafordult Adamhez.

– Mi a baj?

Egészen elképesztőnek tűnt, ha belegondolt. Tizennyolc éve élt együtt Corinne-nal. Mindenféle hangulatban látta, érzelmeinek teljes skáláját megtapasztalta már. Tudta, mikor kell odamenni hozzá, mikor jobb, ha békén hagyja, mikor kell megölelni, mikor van szüksége egy kedves szóra. Elég jól ismerte ahhoz, hogy befejezhesse helyette a mondatait, akár a gondolatait is. Mindent tudott róla.

Azt hitte, sosem érhetik meglepetések. Még ahhoz is kellően jól ismerte őt, hogy tudja: amit az idegen állított, az valóban elképzelhető.

Ennek ellenére nem számított erre. Eszébe sem jutott, hogy Corinne ugyanúgy átlát rajta: hiába igyekszik mindenáron eltitkolni előle, a felesége megérzi, ha valami jelentős dolog – nem egy piszlicsáré ügy, hanem talán egy, az egész életükre kiható esemény – komolyan felzaklatta őt.

Corinne állt, és várta a találatot. Adam tehát bevitte.

– Csak színlelted a terhességet?

8

Az idegen a Red Lobster étterem egyik sarkában lévő asztalánál ült az ohiói Beachwoodban, nem messze Clevelandtól.

Előtte a hely specialitása, egy „házi koktél”: mangóval készített mai tai. A férfi fokhagymás rákja lassan csemperagasztóra emlékeztető állagúvá állt össze. A pincér már kétszer próbálkozott azzal, hogy elvigye a tányért, ám az idegen elhessegette. Ingrid vele szemben ült. A nő felsóhajtott, és az órájára pillantott.

– Hogy képesek ilyen sokáig ebédelni?

Az idegen bólintott.

– Igen, már majdnem két órája esznek.

Négy nőt figyeltek egy másik asztalnál, akik már a harmadik „házi koktéljuknál” tartottak, noha csupán fél három felé járt az idő. Ketten a „Rákfesztivál” fantázianevű vegyes tállal próbálkoztak, amit csatornafedélnyi méretű tányéron szolgáltak fel. A harmadik nő spagettis rákot rendelt Alfredo-szósszal. A tejszínes öntet folyton megragadt a nő rózsaszínűre kirúszoszott szája sarkában.

Az otlétük oka a negyedik nő volt, akiről tudták, hogy Heidi Dann-nek hívják. Ő grillen sütött lazacot rendelt. Negyvenkilenc éves volt, nagydarab és életvidám, a haja szalmára emlékeztetett. Tigriscsíkos topot viselt, meglehetősen mély dekoltázzsal. Heidi harsányan, mégis dallamosan nevetett. Az idegen már két órája hallgatta. A hang valamiért megdelejezte.

– Megkedveltem őt – közölte az idegen.

– Én is. – Ingrid két kézzel hátrasimította és képzeletbeli copfba fogta össze, majd kiengedte szőke haját. Gyakran csinálta ezt. Hosszú, túlzottan egyenes haja állandóan az arcába omlott. – Egyfajta életvidámságot érzek benne, tudod?

Az idegen pontosan értette, Ingrid mire gondol.

– Végső soron – mélyázott Ingrid – szívességet teszünk neki.

Mindig ezt hozta fel mentségként. Az idegen egyetértett vele. Ha rohad az alap, az egész házat le kell bontani. Nem lehet egy réteg festékkal vagy pár deszkával megoldani. Az idegen tudta ezt. Megértette. Megélte.

Hitt ebben.

Ettől azonban még nem élvezte, hogy neki kell elhelyeznie a robbanószerkezeteket. Így is tekintett erre: ő robbantotta fel a rothadó alapokon nyugvó házakat – azt viszont sosem várta meg, hogy meglássa, hogyan, vagy egyáltalán újjáépítik-e az épületeket.

Addig sem időzött, hogy ellenőrizze, senki sem maradt odabent, amikor a ház a levegőbe röpült.

A pincérnő odalépett az asztalhoz, és letette a számlát a nők elé. Mindegyikük óvatosan beletúrt a retiküljébe, és készpénzt vett elő. A nő, aki a spagettis rákot ette, pontosan kiszámolta, kinek mennyit kell beleadnia. A két rákfesztyválóos egyenként húzta elő a bankókat. Aztán úgy nyitották ki az aprópénzes erszényüket, mintha rozsdás erényöv lett volna.

Heidi csak lerakott néhány húszast.

Abban, ahogyan tette – gondosan és lazán –, valami megérintette az idegent. Úgy sejtette, hogy Dannék jól állhatnak anyagilag – bár a mai világban ki tudhatta ezt? Heidi és a férje, Marty, húsz éve házasodtak össze. Három gyereket neveltek. A legidősebb lányuk, Kimberly elsőévesként a New York-i Egyetemre járt Manhattanben. A két fiuk, Charlie és John még nem fejezte be a gimnáziumot. Heidi a Macy's sminkpultjaiban dolgozott University Heightsban. Marty Dann a TTI Floor Care nevű vállalat értékesítésért és marketingért felelős alelnöke volt Glenwillowban. ATTI kizárólag a porszívókkal foglalkozott. Hozzájuk tartozott a Hoover, az Oreck, a Royal és az a részleg, amelynél Marty az elmúlt tizenegy évet töltötte: a Dirt Devil. Rengeteget utazott a munkájából kifolyólag, többnyire az arkansasi Bentonvillerbe, mivel ott volt a Walmart székhelye.

Ingrid az idegen arcát fürkészte.

– Én is elintézhetem, ha akarod.

Az idegen a fejét csóválta. Ez az ő feladata volt. Ingrid csak azért jött vele, mert egy nővel kellett beszédbe elegyednie, és ez néha furcsának hatott. Ellenben ha egy férfi meg egy nő lép oda valakihez? Semmi gond. Ha egy férfi ült oda egy másik férfi mellé, mondjuk, egy bárban vagy az Amerikai Légió Csarnokában? Megint csak semmi gond. Viszont ha egy huszonhét éves férfi leszólít egy negyvenkilenc éves asszonyt, például egy Red Lobster étteremben?

Na, az már problémás lehet.

Ingrid rendezte a számlát, így gyorsan akcióba léphettek. Heidi egymaga érkezett egy sötét Nissan Sentrával. Az idegen és Ingrid két hellyel odébb parkoltak le a bérelt autójukkal. A kocsi mellett, kulccsal a kézben várakoztak, ha kell, úgy tesznek majd, mintha épp beszállni és elhajtani készülnének.

Nem szerették volna magukra vonni senki figyelmét.

Öt perccel később a négy nő kilépett az étteremből. Azt remélték, hogy Heidi végül magára marad, de nem lehettek biztosak ebben. Elképzelhető, hogy az egyik barátnője a kocsiig kíséri, mely esetben hazáig kell követniük Heidit, és vagy ott kell szembesíteniük az igazsággal (egyáltalán nem szerencsés a saját otthonuknál megszólítani az áldozatokat – ilyenkor hajlamosabbak a védekezésre), vagy megvárni, amíg ismét elmegy valahova.

A négy nő sorra összeölelkezett, és elbúcsúztak egymástól. Az idegen megállapította, hogy Heidi jól ölel. Úgy fonta a másik köré a karját, mintha komolyan gondolta volna. Amikor átölelt valakit, lehunyta a szemét, és akit átölelt, ugyanezt tette. Ilyen ölelése volt.

A három másik nő az ellenkező irányban távozott.

Tökéletes.

Heidi megindult a kocsija felé. Háromnegyedes nadrágot viselt. Kissé bizonytalanul lépkedett a magas sarkúban az italok miatt, azonban gyakorlott magabiztossággal kezelte a helyzetet.

Mosolygott. Ingrid odabíccentett az idegennek, hogy készüljön. Mindketten mindent megtettek azért, hogy ártalmatlannak tűnjenek.

– Heidi Dann?

Az idegen próbált barátságos vagy – a legrosszabb esetben – semleges arcot vágni. Heidi odafordult, és a tekintete találkozott a férfiével. A mosoly úgy fagyott le az arcáról, mintha valaki folyékony nitrogént öntött volna rá.

Tudta.

Az idegen nem lepődött meg ezen. Sokan valamiképp sejtették, habár hevesen tagadtak, amikor az idegen megkereste őket. Ám ebben a nőben erőt és intelligenciát érzett. Heidi már tudta, hogy bármit is készül mondani neki az idegen, az mindent alapjaiban fog megváltoztatni.

– Igen?

– Létezik egy Talaldmegahozzadillot.com nevű honlap – kezdte.

Az idegen mostanra megtanulta, hogy rögtön a tárgyra kell térnie. Nem szabad megkérdezni az áldozattól, hogy van-e idejük beszélgetni vagy nem akarnak-e leülni, esetleg valami csendes helyet keresni. Egyszerűen bele kell csapni.

– Hogy micsoda?

– Internetes párkereső szolgáltatnak adják ki magukat. De nem az. A férfiak, elvileg felesleges jövedelemmel rendelkező, vagyonos férfiak azért regisztrálnak ezen az oldalon, hogy... nos, hogy mutatós és fiatal partnerekkel ismerkedhessenek meg. Hallott már róluk?

Heidi egy darabig csak nézte őt, aztán Ingrid felé fordította a tekintetét. Az próbált biztatóan mosolyogni.

– Kik maguk?

– Mellékes – válaszolta az idegen.

Egyesek kötik az ebet a karóhoz. Mások megértik, hogy a lényegyet tekintve ez csupán felesleges időpocsékolás. Heidi az utóbbi kategóriába tartozott.

– Nem, még sosem hallottam róla. Olyan honlapnak hangzik, amit házas emberek használnak, ha meg akarják csalni a párjukat.

Az idegen a fejével jelezte, hogy igen is, meg nem is.

– Nem igazán. Az oldal inkább üzleti tranzakciókhoz nyújt segítséget, ha érti, mire célszok.

– Egyáltalán nem értem, mire célszok – felelte Heidi.

– Ha van néhány szabad perce, utána kellene néznie. Az oldalon kifejtik, hogy minden kapcsolat voltaképp tranzakció, és hogy az embernek fontos meghatároznia a szerepét, tudnia, mit várnak el tőle, és hogy ő mit várhat el a szeretőjétől.

Heidi arcából lassanként kiszállt a vér.

– Szeretőjétől?

– Elmondom, hogyan működik – folytatta az idegen. – Regisztrál, mondjuk, egy férfi. Átfutja a nők, általában a nála jóval fiatalabb lányok listáját. Keres, magának egyet, amelyik szimpatikus neki. Ha a nő visszajelöli, megkezdik a tárgyalásokat.

– Tárgyalásokat?

– A férfi olyasvalakit keres, akit általában „kísérőnek” szoktak nevezni. A honlap ezt olyan nőként határozza meg, akit el lehet vinni vacsorázni vagy valamilyen üzleti konferenciára, és ehhez hasonlóknak.

– De valójában nem ez történik – állapította meg Heidi.

– Nem – ismerte el az idegen. – Nem ez történik.

Heidi sóhajtvá kiengedte tüdejéből a levegőt. A csípőjére rakta a kezét.

– Folytassa!

– Szóval, tárgyalnak.

– A gazdag pasas meg a mutatós, fiatal kísérő.

– Úgy van. A honlap mindenféle sületlenségekkel traktálja a lányt. Azzal, hogy minden előre le van szabályozva. Azzal, hogy ez a szolgáltatás nem tartalmaz semmiféle játszadozást. Azzal, hogy a férfiak gazdagok és kifinomultak, és hogy jól bánnak majd veled, drága ajándékokkal halmozzák el, meg egzotikus tengerentúli utakra fogják elvinni őt.

Heidi a fejét csóválta.

– És a lányok tényleg beveszik ezt?

– Némelyik, talán. Bár kétlem, hogy túl sokan lennének. A többség érti, mi a dörgés.

Mintha Heidi már várt volna erre a látogatásra, számított volna a hírre. Nyugodtan fogadta, noha érezni lehetett rajta a teljes elkeseredést.

– Tehát tárgyalnak. – Jelzett az idegennek, hogy folytassa.

– Úgy van. Végül megegyezésre jutnak. Az egészet egy online szerződésben rögzítik. Példának okáért a fiatal nő hozzájárul, hogy havonta ötször találkozik a férfival. Rögzítik a hét lehetséges napjait. A férfi nyolcszáz dollárt ajánl ezért.

– Alkalmanként?

– Havonta.

– Olcsón megússza.

– Nos, innen indítanak. De a nő kétezer dollárt kér. Alkudoznak.

– Megállapodnak? – kérdezte Heidi.

A szemét mostanra elfutották a könnyek.

Az idegen bólintott.

– Ebben az esetben havi ezerkétszáz dollárban egyeznek meg. -

– Az évente tizennégyezer-négyszáz dollár – összegezte mosolyogva Heidi. – Jó vagyok matekból.

– Pontosan.

– Na és a lány? – kérdezett rá Heidi. – Ő mit mond magáról a férfinak? Várjon csak, ne árulja el! Azt mondja, hogy egyetemista, és a tandíjára kell a pénz.

- Ebben az esetben, igen.
 - Uh – fintorodott el Heidi.
 - És ebben a konkrét esetben – folytatta az idegen –, a lány igazat mond.
 - Tényleg diák? – csóválta a fejét Heidi. – Remek.
 - Viszont ebben az esetben a lány nem elégszik meg ennyivel – tette hozzá az idegen. – A hét újabb napjaira beszél meg találkozókat más pénzes férfikkal.
 - Ó, ez undorító.
 - Így az egyik fickóval mindig a keddeket tölti. Egy másikkal a csütörtököket. Egy harmadiknak a hétvégék jutnak.
 - Stimmel. Már mint... összejön a pénz.
 - Igen.
 - A nemi betegségekről nem is szólva – tette hozzá Heidi.
 - Ezzel kapcsolatban nem tudok mit mondani.
 - Vagyis?
 - Vagyis fogalmunk sincs, a férfi használ-e óvszert vagy sem. Nincs birtokunkban a lány orvosi anyaga. Még azt sem tudjuk pontosan, mit csinál ezzel a rengeteg férfival.
 - Erősen kétlem, hogy kártyázna.
 - Én is.
 - Miért meséli ezt el nekem?
- Az idegen Ingridre nézett. Az most először szólalt meg.
- Mert megérdeмли, hogy tudja.
 - Ennyi?
 - Mindössze ennyit mondhatunk, igen – válaszolta az idegen.
 - Húsz év. – Heidi a könnyeit visszanyelve ingatta a fejét. – A rohadt szemétláda...
 - Tessék?
 - Marty... Az a rohadt szemétláda.
 - Ó, nem Martyról beszéltünk – javította ki az idegen.
- Most először tűnt úgy, hogy Heidi teljesen összezavarodott.

- Hogy mi? Akkor kiról?
- A lányukról, Kimberlyről.

Corinne-t telibe találta az ütés: megrögglyant, de állva maradt.

– Te mi az ördögööl beszélsz?

– Átugorhatnánk ezt a részt? – kérdezte Adam.

– Mit?

– Hogy úgy teszel, mintha fogalmad se lenne, miről beszélek.

Hagyjuk a tagadást, jó? Tudom, hogy színlelted a terhességet.

Corinne próbálta összeszedni magát, apránként újra erőt gyűjteni.

– Ha tudod, akkor miért kérdezed?

– Mi van a fiúkkal?

Corinne sehogy sem értette a kérdést.

– Mi van velük?

– Az enyémekek?

Corinne szeme elkerekedett.

– Neked teljesen elment az eszed?

– Terhességet színleltél. Ki tudja, mi másra vagy még képes.

Corinne csak állt ott.

– Nos.

– Jesszusom, Adam, nézz rájuk! – Adam nem válaszolt. – Naná, hogy a tied.

– Léteznek tesztek, tudod... DNS-tesztek. Az ég szerelmére, akár a Walgreensben is megveheted őket.

– Akkor rajta! – csattant fel a nő. – A fiúk a tied. Te is jól tudod.

A tálalópult két oldalán álltak. Adam még most, a haragtól feldúltan és zavarodottan sem tudta nem észrevenni, mennyire gyönyörű a felesége. Hihetetlennek tűnt, hogy a közül a rengeteg srác közül, aki udvarolt neki, valamiért éppen őt választotta. Corinne az a fajta lány volt, akit a férfiak el akartak venni feleségül. A fiatalabb pasik így tekintettek a nőkre: két kategóriába sorolták

őket. Az egyikbe azok tartoztak, akikről forró éjszakák és levegőben kapálózó lábak jutottak az eszükbe. A másik tábor azokat alkották, akikről holdfényes esti sétákra, baldachinos ágyakra és örök hűséget fogadó eskükre gondoltak. Corinne minden kétséget kizáróan az utóbbiba tartozott.

Adam saját édesanyja annak idején a mániás depresszió határait súrolóan szeszélyes volt. Az édesapját botor módon pontosan ez vonzotta benne. „A zizegése” – magyarázta az édesapja. A zizegés szórakoztatónak és spontánnak hatott, viszont a kiszámíthatatlanság idővel megviselte az édesapját, s 'korán megöregítette őt. Akadtak látványosan eufórikus időszakok, melyeket végül tönkretettek az egyre gyakoribb mélyrepülések. Adam nem követte el ugyanezt a hibát. Az élet reakciók sorozata. Ő úgy reagált az apja tévedésére, hogy olyan nőt vett el, akit kiegyensúlyozottnak, állhatatosnak, önmagán mindig uralkodni képesnek ítélt, mintha az emberek ennyire egyszerűek lennének.

– Mondj már valamit! – morogta Adam.

– Honnan veszed, hogy színleltem a terhességet?

– A Novelty Funsynak levont tételből a Visa számlaegyenlegen – felelte Adam. – Azt mondtad, iskolai dekorációra költötted a pénzt. De nem. Ez a Szinlelt-terhesseg.com számlázási neve.

Corinne most már láthatóan összezavarodott.

– Nem értem. Hogyan jutott eszedbe, hogy egy két évvel ezelőtti számlatételnek utánanézz?

– Lényegtelen.

– Nekem nem az. Kizárt, hogy különösebb ok nélkül nekiálltál átnyálazni a régi számlákat.

– Igaz, vagy sem, Corinne? – A nő a tálalópult gránitfelületére meredt. Annak idején egy örökkévalóságig tartott, míg rátalált a megfelelő árnyalatú kőre, és végül az Ontario Brown fantázianevű szín mellett döntött.

Észrevett valami odaszáradt maradékot, és elkezdte kapargatni a körmével. – Corinne?

– Emlékszel, amikor két lyukasórám volt ebédidőben?

A témaváltás kibillentette az egyensúlyából Adamet.

– Miért?

A rászáradt ételmaradék lejött. Corinne abbahagyta a kaparászást.

– Amióta elkezdtem tanítani, soha nem volt ekkora szünetem két óra között. Engedélyt kaptam, hogy elhagyjam az iskola épületét és kint ebédeljek.

– Emlékszem.

– A Bookendsben lévő szendvicsbárba jártam el. Isteni paniniket árultak. Ilyet vettem, és hozzá házi készítésű jeges teát vagy kávét. Leültem egy asztalhoz a sarkon, és olvastam. – Apró mosoly jelent meg az arcán. – Szinte a mennyekben éreztem magam.

Adam bólintott.

– Megható történet, Corinne.

– Ne gúnyolódj!

– Nem, tényleg, szívszorító, és tökéletesen illik a témához. Mármost, arra kértelek, hogy mesélj a színlelt terhességről, de ez valóban sokkal izgalmasabb. No és melyik panini volt a kedvenced? Én a pulykás-ementálist szeretem.

Corinne behunyta a szemét.

– A szarkazmust mindig védekezésékképp vetted be.

– Ó, persze, te meg mindig is elképesztően értettél az időzítéshez. Mint most is. Nyilván egy pillanat alatt kell analizálnod a lelkemet.

Corinne könnyörgő hangnemre váltott.

– El szeretnék mondani neked valamit, rendben?

Adam vállat vont.

– Akkor rajta.

Corinne-nak kellett egy kis idő, hogy összeszedje magát, mielőtt megint megszólalt. Amikor belekezdett, a hangja távolinak, révedezőnek hatott.

– Gyakorlatilag mindennap eljártam a Bookendsbe, és az ember idővel, nem is tudom... törzsvendéggé válik. Ugyanazokat az arcokat látja minden alkalommal. Egyfajta közösség alakult ki. Vagy mint a *Cheers*-ben. Ott volt Jerry, a munkanélküli. Meg Eddie, a Bergen Pines elvonó járóbeteg. Debbie mindig a laptopjával érkezett, és írta a...

– Corinne...

A nő türelemre intette.

– És ott volt Suzanne, aki a terhessége nyolcadik hónapjában járt. – Elhallgatott, és hátrafordult. – Hol az az üveg bor?

– Fogalmam sincs, hova akarsz kilyukadni ezzel.

– Csak egy korty bort szeretnék.

– A mosogató fölötti szekrénybe raktam.

A nő odament, kinyitotta az ajtót, és kikapta a szekrényből az üveget. Poharat vett elő, és öntött magának.

– Suzanne Hope úgy huszonöt éves lehetett. Az első babáját várta. Tudod, milyenek a várandós nők... ragyognak, és folyton vidámak, mintha előttük senki sem esett volna még teherbe. Suzanne rendkívül kedves volt. Rengeteget meséltünk neki a terhességről és a kisbabákról. Tudod... Ő elmondta, milyen szülés előtti vitaminokat szed. Névadási ötleteket kért tőlünk. Nem akarta tudni, kisfiú lesz-e vagy kislány. Meglepetést szeretett volna. Mindannyian kedveltük.

Adam nem mondta ki hangosan a gúnyos megjegyzését. Ehelyett magától értetődő észrevételt tett:

– Azt hittem, a nyugalom meg az olvasás miatt jártál oda.

– Így is volt. Mármost eleinte. Csak menet közben valahogy elkezdtem élvezni ezt a kis társaságot. Tudom, hogy szánalmasnak hangzik, de már alig vártam, hogy találkozhatnék velük. És mintha

kizárólag ebben az időben és térben léteztek volna, tudod? Mint amikor annak idején egy palánkra kosaraztatok... Imádtad azokat a srácokat, pedig a pályán kívüli életükről semmit sem tudtál. Az egyik fickó vezette azt az éttermet, ahova jártunk, és neked sejtemed sem volt róla, emlékszel?

– Emlékszem, Corinne. Továbbra sem értem, mire megy ki a dolog.

– Próbálok elmagyarázni. Összebarátkoztunk. Az emberek teljesen váratlanul megjelentek, és elmaradtak. Mint ahogy Jerry is... Egy nap eltűnt. Gondoltuk, állást kaphatott, azonban be sem jött, hogy elmondja. Egyszerűen nem járt be többé. Ahogy Suzanne se. Azt hittük, megszülte a kisbabát. Már rég esedékes lett volna. Aztán, amikor megkezdődött az új félév, a kétórás ebédszünetnek sajnos befellegzett, így aztán én is kikoptam. Így működött a dolog. Ciklikusan. Változó szereposztással.

Adamnek fogalma sem volt, mi fog kisülni ebből, azonban siettetni sem lett volna értelme a feleségét. Bizonyos értelemben azt szerette volna, ha most kicsit belassultak volna a dolgok. Át akart gondolni minden eshetőséget. Hátrapillantott a konyhaasztalra, ahol nemrég még Thomas evett és nevetgált Ryannel, és úgy hitték, minden a legnagyobb rendben.

Corinne nagyot kortyolt a borából. Hogy továbblendítse a beszélgetést, Adam rákérdezett:

– Találkoztál utána bármelyikükkel még?

Corinne majdhogynem elmosolyodott.

– Ez a történet lényege.

– Micsoda?

– Összefutottam Suzanne-nel. Úgy három hónappal később.

– A Bookendsben?

A felesége a fejét csóválta.

– Nem. A Starbucksban, Ramsey-ben.

– Kisfia vagy kislánya született?

Corinne ajka körül szomorú mosoly játszadozott.

– Egyik sem.

Adamnek fogalma sem volt, hogy értse ezt, vagy miképpen reagáljon, ezért elintézte azzal:

– Ó!

Corinne a szemébe nézett.

– Terhes volt.

– Suzanne?

– Igen.

– Amikor a Starbucksban találkoztatok?

– Igen. Csupán az volt a gond, hogy három hónap telt el, mióta utoljára láttam. És még mindig nyolc hónapos terhesnek nézett ki,

Adam bólintott: végre megértette, hogy mire akart kilyukadni Corinne.

– Ami ugyebár lehetetlen.

– Hát persze.

– Színlelte.

– Igen. Tudod, azért kellett elmennem Ramsey-be, hogy belenézzek abba az új tankönyvbe. Megint ebédidő volt. Suzanne nyilván esélytelennek tartotta, hogy a Bookendsben lévő szendvicsbárból bárki is ott legyen. Az a Starbucks kocsival nagyjából tizenöt perces út lehet a Bookendstől.

– Legalább.

– Szóval ott állok a pultnál, és épp lattét rendelek, amikor meghallom a hangját... És tényleg ott volt, a sarokban ült... Az elragadtatott törzsközönségének mesélte, hogy milyen szülés előtti vitaminokat kell szednie.

– Nem értem,

Corinne félrebillentette a fejét.

– Komolyan nem?

– Te igen?

- Hát persze. Azonnal rájöttem. Suzanne a sarokban szórakoztatta a hallgatóságot, én pedig megindultam felé. Amikor észrevette, rögtön eltűnt az arcáról a ragyogás. Szerintem el tudod képzelni. Hogyan lehet megmagyarázni, hogy valaki jó fél éven át nyolc hónapos terhes? Csak álltam ott, és vártam. Szerintem azt remélte, hogy egyszerűen felszívódom onnan. De nem tettem. Az iskolába kellett volna mennem... Később, amikor visszaértem, azt hazudtam nekik, hogy defektet kaptam. Kristin helyettesített az óráimon.

- Végül beszéltél Suzanne-nel?

- Igen.

- És?

- Elmondta, hogy valójában New York államban lakik, Nyackben.

Adam úgy kalkulálta, hogy az nagyjából harminc percre lehet a Bookendsben lévő bártól és a Starbuckstól is.

- Elmesélte nekem, hogy halva született meg a kisbabája. Nem hiszem, hogy igaz, de nem teljesen kizárt... A története azonban sok szempontból egyszerűbb volt ennél. Némelyik nő imád terhesnek lenni. Nem a testét elárasztó hormonok miatt, vagy mert egy magzat növekszik a pocakjukban. Sokkal alantasabb okokból. Életük során egyedül ilyenkor érzik különlegesnek magukat. Az emberek előreengedik őket az ajtóban. Azt kérdezik tőlük, milyen volt a napjuk. Megérdeklődik, mikorra várják a kisbabát, és hogy hogy érzik magukat. Röviden, odafigyelnek rájuk. Egy kicsit olyan, mintha híresek lennének. Suzanne ránézésre teljesen átlagos volt. Nem tűnt sem különösebben okosnak, sem érdekesnek. A terhességtől úgy érezte magát, mint valami celeb. Drogként hatott rá.

Adam a fejét csóválta. Eszébe jutott, mivel hirdették magukat a Színlelt-terhesseg.com honlapon: *„Reflektorfénybe szeretne kerülni? A terhességnél nincs hatásosabb!*

- Tehát azért tette, hogy terhes, hogy betépve maradhasson.
- Igen. Időnként rátette a kezét az álpocakra. Eljárt a kávézóba.

Tüstént odafigyeltek rá.

- De csak bizonyos ideig hitethette el ezt - állapította meg Adam. - Az ember ugyebár nem lehet tovább nyolc hónapos terhes, mint... nos, egy vagy két hónapig.

- Pontosan. Ezért másik helyre kezdett eljárni ebédidőben. Ki tudja, mióta csinálta már, sőt talán még most sem hagyott fel vele. Azt mondta, a férje nem törődik vele. Hogy amint hazaér, rögtön leül a tévé elé vagy elmegy kocsmázni a haverjaival. Persze nem tudhatom, hogy hazudott-e. Nem számít. Ó, és Suzanne más helyeken is eljátszotta ezt. Például ahelyett, hogy helyben járt volna bevásárolni, messzebbre utazott, és rámosolygott az emberekre, azok pedig visszamosolyogtak rá. Ha moziba ment és jó helyet akart magának, ezt vetette be. Akárcsak a repülön.

- Azta! - hitetlenkedett Adam. - Ez elég beteges.

- Még mindig nem érted?

- Dehogynem. Pszichológushoz kellene járnia.

- Nem is tudom. Eléggé ártalmatlannak tűnik.

- Hogy műpocakot csatol magára, mert azt szeretné, hogy odafigyeljenek rá?

Corinne vállat vont.

- Elismerem, hogy eléggé szélsőséges megoldás, de van, akire azért figyelnek oda, mert szép. Másokra azért, mert hatalmas vagyont örököltek, vagy mert izgalmas a munkájuk.

- Megint másokra azért, mert terhesnek hazudják magukat - fejezte be Adam, majd pillanatnyi csend után folytatta: - Gondolom, Suzanne barátnéd volt az, aki mesélt neked a Szinlelt-terhesseg.com honlapról?

A felesége elfordította a tekintetét. - Corinne?

- Egyelőre nem vagyok hajlandó ennél többet mondani.

- Most viccelsz?

– Dehogyanis.

– Várjunk csak, arra célzol, hogy ugyanúgy, mint Suzanne, te is odafigyelésre vágysz? Ez nem normális. Ugye, tudod? Biztosan valamiféle mentális zavar.

– Ezen el kell még gondolkodnom.

– Min kell elgondolkodnod?

– Későre jár. Fáradt vagyok.

– Neked elment az eszed?

– Elég!

– Mi van?

Corinne újra Adam felé fordult.

– Te is érzed, vagy tévedek, Adam?

– Mégis, miről beszélsz?

– Aknamezőn járunk – felelte a nő. – Mintha valaki ledobott volna minket a közepére... Ha bármilyen irányban túl gyorsan haladunk, rá fogunk lépni egy robbanószerkezetre, és az egész a levegőbe repül.

Corinne a férjére nézett. Adam visszabámult rá.

– Nem én dobtam le magunkat az aknamezőre – jelentette ki a fogát csikorgatva. – Te voltál az.

– Most lefekszem. Reggel majd megbeszélhetjük.

Adam elállta Corinne útját.

– Nem mész sehova.

– Mégis mit akarsz tenni, Adam? Kivered belőlem?

– Magyarázattal tartozol nekem.

A nő a fejét rázta.

– Semmit sem értesz.

– Mit nem értek?

Corinne egyenesen a férje szemébe fúrta a tekintetét.

– Honnan tudta meg, Adam?

– Nem lényeges.

– Fogalmad sincs róla, mennyire lényeges – felelte halkán a nő. – Ki mondta, hogy nézz utána annak a tételnek a Visa számlakivonaton?

– Egy idegen – válaszolta Adam.

Corinne hátrált egy lépést.

– Kicsoda?

– Nem tudom. Valami pasas. Még sosem láttam. Odajött hozzám az Amerikai Légióban, és elmesélte, mit csináltál.

Corinne a fejét rázta, mintha ki akarná tisztítani.

– Nem értelek. Miféle pasas?

– Most mondtam. Egy idegen.

– Ezen el kell gondolkodnunk – felelte a nő.

– Dehogy. Neked kell elmondanod, hogy mi a fene folyik itt.

– Nem ma este. – A férje vállára tette a kezét. Adam hátrahőkölt, mintha a nő érintése megégette volna. – Ez nem az, amire gondolsz, Adam. Nem ilyen egyszerű.

– Anya?

Adam hátrapördült. Ryan állt a lépcső tetején.

– Valamilyikőtök tudna nekem segíteni a matekháziban?

Corinne nem tétovázott. Arcán azonnal megjelent a megszokott mosoly.

– Mindjárt felmegyek, szívem. – Adamhez fordult. – Holnap – súgta neki. A hangjából könnyörgés érződött ki. – Túl sok forog kockán. Kérlek! Csak holnapig ne bolygasd ezt tovább!

Mit tehetett volna?

Corinne egyszerűen elhallgatott. Később, a hálósobájuk magányában próbálkozott a haraggal, a könyörgéssel, a követelőzéssel, a fenyegetéssel. Szerelmes szavakkal, gúnyolódással, a nő szégyenérzetére és büszkeségére apellált. Corinne nem válaszolt. Végtelenül frusztrálóan hatott az egész.

Éjfélkor Corinne kivette a füléből a házassági évfordulójukra kapott gyémánt fülbevalót, és az éjjeliszekrényre rakta az ékszert. Lekapcsolta a lámpát, jó éjt kívánt Adamnek, és lehunyta a szemét. A férfi sehogy sem értette a dolgot. Már közel került – egészen közel – ahhoz, hogy fizikai erőszakhoz folyamodjon. Azon vívódott magában, letépje-e Corinne-ról a takarót. De mit ért volna el vele? Legszívesebben – vajon egyáltalán be merné vallani magának? – megragadta és addig rázta volna a feleségét, amíg beszélni nem kezd, vagy legalábbis amíg észre nem téríti őt. Viszont tizenkét éves korában Adam többször is végignézte, amikor az apja nekiesett az anyjának, aki tovább cukkolta a férjét – sajnos ilyen volt a természete. Mindenféleképpen elmondta vagy a férfiasságát becsmérelte, amíg Adam apja végül össze nem omlott. Egyik este látta, ahogy az apja az édesanyja nyakára szorítja az ujjait, és fojtogatni kezdi őt.

Furcsamód nem az attól való félelem és rettegés, annak a veszélye zavarta, hogy látja, amint az apja kezét emeli az édesanyjára. Sokkal inkább az, mennyire szánalmasnak és gyengének mutatta az apját a dominancia efféle kinyilvánítása. Meg az, hogy az apja az édesanyja mesterkedéseinek köszönhetően került ennyire szánalomra méltó helyzetbe, hogy ilyen, rá egyáltalán nem jellemző, tőle ennyire idegen eszközöz

folyamodjon – hiába volt az anyja az agresszió elszenvedője a kettejük összetűzésében.

Adam sohasem bántalmazott volna egy nőt. Nemcsak azért, mert ez helytelen dolog. Hanem azért, amit a lelkével művelt volna egy efféle cselekedet.

Mivel nem igazán tudta, mit tegyen, becsúszant Corinne mellé az ágyba. Pár tenyércsapással megigazította a párnáját, lehajtotta rá a fejét, és lehunyta a szemét. Tíz percet adott magának. *Nem, nem, az nem lehet.* Párnával a kezében leballagott a lépcsőn, és megpróbált elaludni a kanapén.

Hajnali ötre állította be az ébresztőt, hogy biztosan vissza tudjon menni még a hálószobába, mielőtt a fiúk felébrednek. Felesleges volt. Ha az álom meglátogatta is, túl rövid időre ahhoz, hogy észrevehette volna. Corinne mélyen aludt, amikor Adam felment az emeletre. A felesége légzéséből tudta, hogy nem színleli az alvást – akár ágyúkat is sütögethettek volna a füle mellett, az sem ébresztette volna fel. Milyen furcsa. Adam szemére nem jött álom. Corinne-éra igen. Felrémlett benne, hogy olvasta valahol: a rendőrök abból, ki hogy képes aludni, meg tudják állapítani, ki bűnös és ki nem. Ha egy ártatlan embert magára hagynak a vallatóteremben, az elmélet szerint ébren marad a zavara és az idegessége miatt, amiért hamis váddal illették. A bűnös elalszik. Adam sosem hitt igazán ebben a teóriában, hiszen tipikusan az afféle dolgok közé tartozott, amelyek jól hangzanak, de nem állják meg a helyüket. És most mégis itt volt ő, az ártatlan ember, aki álmatlanul forgolódott egész éjszaka, a felesége pedig – a bűnös? – úgy aludt, mint a tej.

Adam kísértést érzett, hogy felrázza Corinne-t, elkapja az álom és az ébrenlét határmezsgyéjén, talán kiszedje belőle a kábult igazságot, de arra a következtetésre jutott magában, hogy ez úgysem működne. A feleségének igaza volt abban, hogy óvatosan kell eljárniuk. Ám még ennél is fontosabbnak számított, hogy

Corinne annyi időt fog hagyni rá, amennyit helyesnek vél. Adam nem erőltethette túlságosan. És talán így volt a legjobb.

Mindössze az maradt kérdéses, mit tegyen ezután.

Ismerte az igazságot, nemde? Tényleg meg kellene várnia, hogy a felesége elismerje, hogy színlelte a terhességet és az elvetélést? Ha nem így lett volna, Adam mostanra heves tagadással szembesül. Corinne csak húzta az időt – talán azért, hogy ésszerű indokkal állhasson elő, vagy azért, hogy Adam lenyugodhasson, és átgondolhassa az alternatívákat.

Mert hát mit tehetett?

Valóban kész lenne rá, hogy csak úgy kisétálgjon az ajtón? Arra, hogy elváljon Corinne-től?

Nem tudta eldönteni. Adam az ágy mellett állt, és lebámult a feleségére. Mit érzett Corinne iránt? Féltette magának a kérdést, amire azonnal, gondolkodás nélkül válaszolnia kell: ha mindez igaz, szereti-e még Corinne-t, és vele akarja-e leélni az élete hátralévő éveit?

Az érzései összekuszálódtak, mégis zsigerből azt felelte: igen.

Nézd kissé távolabbról a dolgokat! Mennyire komoly vétség volt ez a megtévesztés. Hatalmas. Kétségtelenül az. Egészen hatalmas.

Ám valóban olyasmi, ami tönkreteszi az életüket, vagy csupán olyan, amivel együtt tudnak élni? Egyetlen család sem beszél az igazán súlyos problémákról, amelyekkel mindegyikük tisztában van. Vajon egy nap ő is képes lesz szemet hunyni efelett?

Fogalma sem volt róla. Épp ezért kellett óvatosan eljárnia. Várnia kell. Meg kell hallgatnia a felesége érveit, még ha ez jószérivel obszcénnek tűnik is neki.

„Ez nem az, amire gondolsz, Adam. Nem ilyen egyszerű.”

Corinne ezzel jött neki, de Adam el sem tudta képzelni, mit érthetett rajta. Bebújt a takaró alá, és egy pillanatra lecsukta a szemét.

Amire újra kinyitotta, eltelt három óra. A kimerültség alattomban becserkészte és letaglózta őt. Adam maga mellé pillantott. A felesége helye üres volt. Átlendítette a lábát az ágy szélén, a talpa tompán dobbant a padlón. A földszintről Thomas hangját hallotta.

Thomas, a dumagép. Ryan, a hallgatósága.

És Corinne?

Adam kipillantott a hálószoobaablakon. A felesége egyterűje még mindig a kocsibejárón állt. Adam hangtalanul leosont a lépcsőn. Valószínűleg nem tudta volna megmondani, miért – minden bizonnyal ahhoz lehetett köze, hogy szerette volna becserkészni Corinne-t, még mielőtt elindulna az iskolába. A fiúk az asztalnál ültek. Corinne Adam kedvencét készítette el – hirtelen mennyire fontos lett neki, hogy mindenkinek a kedvencét készítse el... –, szalonnás-tojásos-sajtos szendvicset szezámmagos bagel-ben. Ryan egy tál Reeses csokis pelyhet evett – fő az egészséges táplálkozás –, és a doboz hátulján lévő ismertetőt olvasgatta, mintha valami vallásos szöveg lenne.

– Sziasztok, fiúk!

Két mordulás. Bárhogyan viselkedtek is a nap folyamán, iskola előtt egyik gyerek sem szívesen beszélgetett a szüleivel.

– Hol van anyátok?

Két vállrándítás.

Adam teljesen belépett a konyhába, és kinézett a hátsó udvarra nyíló ablakon. Corinne odakint volt. Háttal neki. Telefont szorított a füléhez.

Adam érezte, hogy az arcába szökik a vér.

Amikor félrehúzta a hátsó ajtót, Corinne odaperdült feléje, és feltartotta az ujját, azt jelezve neki, hogy: „Várj egy percet!” Adam nem várt. Felbőszülten megindult feléje. Corinne befejezte a hívást, és a zsebébe csúsztatta a készüléket.

– Kivel beszéltél?

– Az iskolával.

– Baromság. Hadd lássam a telefonodat!

– Adam!

Ő odanyújtotta a kezét:

– Add csak ide!

– Ne csinálj jelenetet a fiúk előtt!

– Elég a dumából, Corinne. Tudni akarom, mi folyik itt.

– Erre most nincs idő. Tíz perc múlva az iskolában kell lennem.

Elvinnéd a fiúkat?

– Most komolyan beszélsz?

Corinne egészen közel lépett hozzá.

– Még nem mondhatom el, amit tudni szeretnél.

Adam alig bírta visszafogni magát, hogy meg ne üsse. Már majdnem hátrahúzta az öklét, hogy...

– Mi akarsz elérni ezzel, Corinne?

– Na és te?

– Hm?

– Mi a legrosszabb, ami történhetett? – kérdezte a nő. – Gondold végig! És ha ez igaz, itt fogsz hagyni minket?

– Minket?

– Tudod, hogy értem.

Némi időbe telt, míg Adam ki tudta préselni magából a szavakat.

– Nem élhetek olyasvalakivel, akiben nem tudok megbízni – közölte.

Corinne félrebillentette a fejét.

– És nem bízol bennem? – Adam nem felelt. – Mindnyájunknak megvannak a magunk kis titkai, nem igaz? Még neked is, Adam.

– Ilyesmit sosem titkoltam el előled. De nyilvánvaló, hogy megkaptam a választ a kérdésemre.

– Dehogyan. – Corinne közelebb lépett hozzá, és belenézett a férje szemébe. – Viszont hamarosan megkapod. Ígérem.

Adam nagy nehezen türtőztette magát, és megkérdezte:

– Mikor?

– Este menjünk el vacsorázni! Találkozzunk Janice Bisztrójában
hétkor! A hátsó asztalhoz ülünk. Ott beszélhetünk.

A felső polcon Hummel porcelánfigurák sorakoztak. Egy kislány számmal, három utánzókat játszó kisgyerek, egy kisfiú hatalmas söröskegivel, és végül egy hintázó kislányt hajtó fiú.

– Eunice imádja ezeket – mondta az öregember Adamnek. – Ami engem illet, ki nem állhatom az átkozott vackokat. Frászt kapok tőlük. Folyton az jut eszembe róluk, hogy valakinek horrorfilmet kellene forgatnia velük, tudja? A rémséges bohócok meg manók helyett. El tudja képzelni, milyen lenne, ha ezek életre kelnének?

A konyha falait régi lambéria borította. A hűtőszekrényen „Viva Las Vegas” feliratú mágnes. A mosogató fölötti párkányon egy felrázható üveggömb állt, benne három rózsaszín flamingóval. A talpán „Miami, Fia” szöveg díszes folyóírással – „*Fia*” azaz *Floridát ha az ember esetleg nem tudná, melyik Miamiról lehet szó*, állapította meg magában Adam. *Óz, a csodák csodája* mintájú gyűjthető tányérok, és tőle jobbra egy egész falat betérítő, bagoly alakú óra, amelynek mozog a szeme. Balra számos, de kivétel nélkül megkopott rendőrségi oklevél és plakett, Michael Rinsky nyugállományba vonult alezredes hosszú és érdemteli karrierjének relikviái.

Rinsky észrevette, hogy Adam az okleveleket böngészi, és megjegyezte:

- Eunice ragaszkodott hozzá, hogy kirakjuk őket.
- Büszke magára – állapította meg Adam.
- Ja. Nem fontos.

Adam visszafordult feléje.

– Mesélne a polgármester látogatásáról?

– Rick Gusherowski polgármester. Kétszer bevittem gimnazista korában, egyszor ittas vezetésért.

– Vádat is emeltek ellene?

– Á, dehogyan, csak felhívták az apját, hogy jöjjön el érte. Ez úgy, mennyi is... harminc éve történt. Akkoriban gyakrabban megesett az ilyen. Az ittas vezetést egyszerű szabálysértésként kezeltük. Mekkora hülyeség volt! – Adam bólintott, hogy jelezze, figyel rá. – Mostanában már rendkívül komolyan veszik az ittas vezetést. Életeket mentenek ezzel. De mindegy is, Rick bekopogtat hozzám. Most már polgármester úr. Elegáns öltönyben, amerikai zászlós kitűzővel a hajtókéjén. Nem kell belépni a seregbe, nem kell segíteni a kisemberen, nem kell befogadni a fáradt, elszegényedett, Összezsúfolódott tömegeket, viszont ha viseled a zászlócskádát, tüstént hazafi vagy... – Adam próbált nem elmosolyodni ezen. – Szóval Rick belép ide kidüllesztett mellel és széles mosollyal, majd bejelenti: „A beruházók rengeteg pénzt ajánlanak magának.” Arról hadovái nekem, hogy mennyire nagylelkűek.

– És maga mit válaszolt?

Az öregember a kezével jelezte, hogy üljenek le. Adam nem szeretett volna Eunice székére ülni – valamiért helytelennek érezte –, ezért rákérdezett:

– Melyik székre ülhetek?

– Bármelyikre. – Adam kiválasztotta az egyiket. Aztán Rinsky is leült. A műanyag asztalterítő kopott volt, és kissé, ragadós; pont odaillőnek hatott. Még mindig öt szék állt az asztal mellett, noha a három fiú, akiket Eunice-szal felneveltek ebben a házban, azóta felnőtt, és elkezdte a saját életét. – Aztán jön nekem ezzel a „közösség javát szolgálja” dumával. „A haladás kerékkötője”, mondja nekem. „Az emberek el fogják veszíteni a munkájukat maga miatt. Növekedni fog a bűnözés.” Tudja, miről beszélek.

– Igen, tudom – válaszolta Adam.

Adam sokszor hallotta már ezt, és nem mondhatta, hogy egyáltalán nem értett egyet vele. Az évek során ez a belvárosi terület teljesen lepusztult. Aztán megjelent valami befektető, aki

egy vagon adókedvezményt kapott, és olcsón felvásárolta a környék összes épületét. Le akart bontani minden roskadozó lakást, kirakatot, és csillogó, új társasházakat, Gap üzleteket meg exkluzív éttermeket szándékozott építeni. Lehetett gúnyolódni a rehabilitáción, de vérátömlesztésre is szükségük volt a városoknak.

- Szóval megállás nélkül nyomja a szövegét a csilli-villi új Kasseltonról meg arról, hogy mennyivel biztonságosabb lesz a környék, és hogy az emberek vissza fognak költözni ide, meg minden. Utána előáll a nagy csalijával. A befektető fenntart egy idősök otthonát a dombon. Van pofája áthajolni hozzám az asztalon, és egyenesen a szemembe mondani, hogy: „Gondolnia kell Eunice-ra.”

- Ejha - húlt el Adam.

- Hihetetlen, mi? Aztán azzal jön, hogy el kellene fogadnom az ajánlatot, mert a legközelebbi már nem lesz ennyire kedvező, és kihajíthatnak innen. Tényleg megtehetik ezt?

- Igen - válaszolta Adam.

- Még 1970-ben vettük ezt a házat a veteránsegélyemből. Eunice... jól van, de az agya néha nem úgy forog, ahogyan kellene. Teljesen megrémül egészen furcsa helyeken. Kiáltozni kezd, még remeg is hozzá, aztán persze hazakerül, nem igaz? Meglátja ezt a konyhát, ezeket a rémisztő porcelánfigurákat vagy azt az ócska, rozsdás frizsidert, és megint minden rendben vele. Érti?

- Értem.

- Tud segíteni nekünk?

Adam hátradőlt a székben.

- Ó, igen, azt hiszem, tudok.

Rinsky egy darabig csak átható tekintettel meredt rá. Adam kissé odébb csúszant a széken. Egyértelmű volt a számára, mennyire kiváló zсарu lehetett annak idején az öreg.

- Van valami furcsa az arckifejezésében, Mr. Price.

- Hívjon csak Adamnek! Hogy érti azt, hogy furcsa?

- Valaha zsaru voltam, emlékszik?
 - Természetesen.
 - Mindig büszke voltam rá, hogy olvasni tudok mások arcából.
 - És mit olvas ki az enyémből? – kérdezte Adam.
 - Hogy valami durva, gyilkos ötletet eszelt ki.
 - Lehetséges – válaszolta Adam. – Azt hiszem, gyorsan lezárhatjuk a dolgot, ha van hozzá elég vér a pucájában.
- Az öregember elmosolyodott.
- Úgy nézek ki, mint aki visszariad egy kis verekedéstől?

Amikor este hatkor Adam hazaért, Corinne autója még nem állt ott a kocsibejárón.

Nem tudta eldönteni, meglepődött-e ezen. A felesége általában megelőzte őt, de most valószínűleg bölcsen arra a gondolatra jutott, hogy esetleg jelenetbe fullad, ha a Janice Bisztrójában megbeszélte vacsora előtt találkoznak, ezért jobbnak vélte elkerülni a férjét. Adam felakasztotta a kabátját, és lerakta a sarokba az aktatáskáját. A fiúk hátzísákjai és melegítőfelsői szanaszét hevertek a földön, akár egy repülőgép-szerencsétlenség helyszínén.

– Helló! – kiáltott be. – Thomas? Ryan?

Semmi válasz. Volt idő, amikor ez még jelentett volna valamit, talán aggodalomra is okot adhatott volna, ám a videojátékok, fejhallgatók és a kamasz fiúk állandó „zuhanyzási” kényszerének korában – vajon ez valamiféle rejtjeles közlés lehetett? – nem tartott sokáig az idegesség. Adam megindult felfelé a lépcsőn. És tényleg zubogott a víz a zuhanyzóban. Valószínűleg Thomas lehetett odabent. Ryan szobájának ajtaja zárva volt. Adam ugyan rákoppintott az öklével, de a választ meg se várva benyitott. Ha a fejhallgatót elég hangosra állítja, Ryan az életben nem reagál; viszont csak úgy rárontani sem akart: úgy érezte volna, hogy a fia magánéletének szentségét sérti meg. A koppintás és a benyitás kombinációja szülői szemszögből elfogadható megoldásnak tűnt a dilemmára.

Amint számított rá, Ryan fejhallgatóval a fején feküdt az ágyon, és az iPhone-jával babrált. Lecsúsztatta a fejről a hallgatót, és felült.

– Szia!

– Szia!

– Mi van vacsorára? – kérdezte a fiú.

– Kösz, jól. A munka persze elég hajtós volt, de összességében, igen, azt mondhatom, hogy jól telt a nap. Na és a tiéd?

Ryan csak bámult az apjára. Ryan gyakran bámult így az apjára.

– Anyáddal találkoztál? – érdeklődött Adam.

– Nem.

– Ma este a Janice-ben vacsorázom veled. Akarod, hogy a Pizzaiolából pizzát rendeljek nektek?

Kevés költőibb kérdés létezik, mint az, hogy vacsorára rendeljünk-e pizzát a gyerekünknek. Ryan nem is bajlódott az igennel, hanem egyenesen rátért a lényegre.

– Kérhetünk Buffalo csirkéset?

– A bátyád a pepperonist szereti – válaszolta Adam —, szóval fele ilyen, fele olyan feltétellel kérem majd.

Ryan összeráncolta a szemöldökét.

– Mi van?

– Csak egy pizzát kapunk?

– Kizárólag kettőtöknek lesz.

Ryan láthatóan nem békült ki ezzel.

– Ha ez nem elég, a mélyhűtőben találtok Chipwich jégkrém szendvicseket – tette hozzá Adam. – Így már jó?

Kelletlenül:

– Igen.

Adam visszament az előszobába, aztán a hálósobájába. Leült az ágyra, és felhívta a pizzériát, ráadásként rendelt még egy tucat mozzarella-falatot is. Kamasz fiúkat etetni olyan, mintha az ember kávéskanállal igyekezne megtölteni egy fürdőkádat. Corinne folyton amiatt panaszkodott – egyébként többnyire boldogan —, hogy legalább kétnaponta be kell vásárolnia, mert ennyi idő alatt minden étel elfogy.

– Szia, apa!

Thomas csak egy törülközőt viselt a dereka körül. A hajából csöpögött a víz. Elmosolyodott, és megkérdezte:

- Mi van vacsorára?
- Az előbb rendeltem pizzát.
- Pepperonisat?

- Felerészt pepperonisat, felerészt Buffalo csirkését. – Adam a kezével csendre intette Thomast, mielőtt az bármit szólhatott volna. – És egy tucat mozzarella-falatot.

Thomas feltartott hüvelykujjával jelezte az apjának, hogy: „Ez igen!”.

- Az finom lesz,
- Nem kell mind megennetek. Majd tegyétek be a hűtőbe a maradékot.

Thomas zavartan nézett rá.

- Milyen maradékról beszélsz?

Adam a fejét csóválta, és halkán elnevette magát.

- Hagytál nekem meleg vizet?
- Egy keveset.
- Nagyszerű.

Adam rendesen nem fürdött volna és nem öltözött volna át, de maradt még ideje, és idegesnek érezte magát. Gyorsan lezuhanyozott, sikerült másodpercekkel azelőtt végeznie, hogy elfogyott volna a meleg víz, aztán leborotvált a Homer Simpsonra emlékeztető borostáját. Benyúlt a szekrénye aljába, és előhúzott egy arcszeszt, amiről tudta, hogy Corinne kedveli az illatát. Már jó ideje nem használta. Nem tudta volna megmondani, vajon mostanában miért nem ezzel kente be magát. Ahogy azt sem, hogy ma este miért éppen ezt választotta.

Kék inget vett fel, mert Corinne régebben sokszor mondta, hogy a kék jól megy a szeméhez. Ostobán érezte magát emiatt, és már majdnem másikat keresett helyette, aztán meggondolta magát, hiszen ki a francot érdekel... A hálószoba ajtajából még hátrafordult, és hosszasan nézte a helyiséget, amelyet oly régóta közösen használtak. A nagy franciaágyat gondosan bevetették. Túl sok volt

rajta a párna – vajon mióta rakják ennyire tele párnákkal az ágyakat? –, de Corinne-nal oly sok évet eltöltöttek itt. Egyszerű és unalmas gondolat – kit érdekel? Csak egy szoba volt, csak egy ágy.

Adamet mégsem hagyta nyugodni a lehetőség: attól függően, hogyan sül el a vacsora, elképzelhető, hogy ő és Corinne egyetlen éjszakát sem töltenek már el együtt benne.

Persze túldramatizálta a dolgot. Eltúlozta. Ám ha a túlzások nem kószálhatnak szabadon a fejében, akkor hol kószálhatnak?

Megszólalt a kapucsengő. A fiúk nem mozdultak. Ahogy sosem. Valahogyan sikerült rászoktatni őket, hogy soha ne vegyék fel a vonalas telefont (végtére is nem őket keresik) és soha ne nyissanak ajtót (általában a rendelést hozzák ki). Amint Adam fizetett és becsukta az ajtót, a gyerekei megvadult igáslovakként trappolták le a lépcsőn. A ház belerázkódott, azonban nem dőlt össze.

– A papírtányér megfelel? – kérdezte Thomas.

Thomas és Ryan kizárólag azért használtak papírtányért, mert így könnyebben lesztek az asztalt. Ha ma este, így, hogy ő és Corinne nem lesznek otthon, Adam rákényszeríti a fiaira, hogy valódi tányéron egyenek, akkor kétsége sem lehetett volna, hogy az összes a mosogatóban várja őket, amikor hazajönnek. Aztán Corinne panaszkodni kezd majd Adamnek. Ő felüvölt a fiúknak, hogy jöjjenek csak le és rakják a tányérokat a mosogatógépbe. Azok kijelentenek, hogy épp azon voltak – na persze –, meg hogy ne aggódjanak, lejönnek, amint öt perc (értsd: negyedóra) múlva befejeződik a műsor, amit a tévében bámulnak. Elmúlik öt perc (értsd: negyedóra), Corinne megint panaszkodni kezd Adamnek, hogy mennyire megbízhatatlanok a fiúk, ő pedig most már valamivel dühösebben ordítana fel nekik.

A családi hétköznapi ciklusai.

– Jó lesz a papírtányér – hagyta rá Adam.

A fiúk úgy vetették rá magukat a pizzára, mintha *A sáska napja* utolsó jelenetét próbálták volna. Ryan két harapás között kérdően nézett fel az apjára.

– Mi az? – érdeklődött Adam.

Ryannek sikerült lenyelnie a falatot.

– Azt hittem, hogy csak vacsorázni mentek a Janice-be.

– Így is van.

– Akkor miért rittyentetted ki magad ennyire?

– Nem rittyentettem ki magam.

– És mi ez az illat? – kontrázott Thomas.

– Kölnit locsoltál magadra?

– Fúj! Totál elszúrja a pizza ízét.

– Elég legyen! – csattant fel Adam.

– Kérsz egy szelet pepperonit egy szelet Buffalo csirkéért cserébe?

– Nem.

– Ne már, csak egy szeletet hadd kóstoljak meg!

– Adj hozzá egy mozzarellafalatot!

– Arról ne is álmodj! Legfeljebb egy felet.

Adam megindult az ajtó felé, amint a fiúk lassan megegyeztek.

– Nem maradunk el sokáig. Csináljátok meg a házi feladatokat, és legyetek szívesek a szelektív zsákba tenni a pizzásdobozt!

Adam elhajtott a Franklin Avenue-n lévő új, fülledt jógaterem mellett – azon, hogy „fülledt”, a levegőt értette, nem a hangulatot vagy mindenféle erotikus mellékszöveget –, és a Janice Bisztrójával szemközi oldalon talált parkolóhelyet. Öt perccel korábban érkezett. Corinne kocsiját kereste. Az autónak semmi nyomát nem látta, de a felesége az étterem mögött is leparkolhatott.

David, Janice fia – aki egyben a főpincér is volt – az ajtóban üdvözölte, majd a hátsó asztalhoz kíserte őt. Corinne sehol. Hát rendben, ő érkezett elsőként. Nem nagy ügy. Két perccel később Janice jött elő a konyhából. Adam felállt, és arcon csókolta a nőt.

– Hol van a borotok? – kérdezte Janice. A bisztró nem szolgált fel szeszes italt. Adam és Corinne mindig hozott magával egy üveggel.

– Elfeledkeztem róla.

– Lehet, hogy Corinne hoz majd egy palackkal?

– Kétlem.

– Átküldhetem Davidet a Carlo Russóba.

A Carlo Russo egy borszaküzlet volt ugyanabban az utcában.

– Ne fáradj!

– Nem gond. Pillanatnyilag alig van vendég. David? – Janice visszafordult Adamhez. – Mit esztek?

– Valószínűleg milánói borjúszeletet.

– David, hozz Adamnek és Corinne-nak egy üveg Paraduxx Z cuvée-t.

David megjött a borral. Corinne még mindig nem érkezett meg. David kinyitotta a bort, és kitöltött két pohárral. Negyed nyolckor Adam úgy érezte, a gyomra görcsbe rándul. SMS-t küldött Corinne-nak. Semmi válasz. Fél nyolckor Janice odajött az asztalhoz, és megérdeklődte, minden rendben van-e. Adam megnyugtatta, hogy természetesen, és hogy Corinne valószínűleg csak ott ragadt valami szülői értekezleten.

Adam a mobilját bámulta, szuggerálta, hogy rezdüljön meg. 7.45-kor ez meg is történt.

Corinne küldött SMS-t:

LEHET, HOGY EGY IDŐRE KÜLÖN KÉNE KÖLTÖZNÜNK.
VIGYÁZZ A GYEREKEKRE! NE PRÓBÁLJ MEGKERESNI!
MINDEN RENDBE FOG JÖNNI.

Aztán:

CSAK PÁR NAPOT ADJ! KÉRLEK!

Adam több kétségbeesett SMS-t küldött, hátha sikerül rávennie Corinne-t, hogy válaszoljon. Olyanokat írt neki, mint „Nem így kellene elintézni ezt!”, „Hívj fel, kérlek!”, „Hol vagy?”, „Hány nap?”, „Hogy teheted ezt velünk?”, és hasonlók. Próbálkozott kedvességgel, undoksággal, higgadtsággal, haraggal.

Mégsem jött reakció.

Vajon Corinne jól lehet!

Szólt Janice-nek: azzal a kifejezetten gyenge örüggyel, hogy Corinne még mindig nem tudott elszabadulni az iskolából, lemondta a vacsorát. A nő ragaszkodott hozzá, hogy két adag milánói borjúszeletet hazavigyen. Adam ellenkezni akart, de értelmetlen lett volna.

Amikor kihajtott a forgalomba, akkor is abban reménykedett, hogy Corinne meggondolta magát, és hazament. Azt még meg lehetett érteni, ha bepöccent Adamre. Egészen más lapra tartozott viszont, hogy a fiúkon töltötte ki a haragját. Corinne kocsija azonban nem állt ott a bejárón, Ryan pedig azzal a kérdéssel fogadta, amint benyitott az ajtón, hogy:

– Anya hol van?

– Valami dolga van még a suliban – válaszolta Adam egyszerre tétova és elutasító hangon.

– Kellene a hazai szerelésem.

– És?

– És a szennyesbe raktam. Nem tudod, kimosta-e?

– Nem – felelte Adam. – Mi lenne, ha megnéznéd a szennyeskosárban?

– Már megnéztem.

– És a fiókban?

– Ott is.

Az ember mindig a gyerekeiben látja meg a saját vagy a házastársa hibáit. Ryan ugyanúgy felizgatta magát mindenféle jelentéktelen apróságon, mint Corinne. A fontos dolgok – a ház törlesztése, betegség, rombolás, balesetek – nem nyugtalanították a feleségét. Olyankor általában a helyzet magaslatára emelkedett. Talán azért, mert amiatt, hogy a pizslicsáré ügyek miatt agyonaggódta magát, túlkompenzált, vagy az is elképzelhető, hogy Corinne az életben akkor szedte össze magát, amikor igazán számított – pont, mint a kiváló sportolók.

Persze el kellett ismerni, hogy Ryan szemében ez a mostani egyáltalán nem tűnt jelentéktelen problémának.

– Akkor talán a mosógépben vagy a szárítóban lehet – találgatott Adam.

– Már megnéztem.

– Fogalmam sincs, mit mondjak, pajtás.

– Anya mikor jön haza?

– Nem tudom.

– Úgy tíz körül?

– Egész pontosan mit nem értesz abban, hogy „nem tudom”? – Sokkal ingerültebben felelt, mint várta. Ryan, akárcsak az édesanyja, végtelenül érzékeny volt. – Nem akartalak...

– Küldök egy SMS-t anyának.

– Az jó ötlet. Majd szólj, hogy mit válaszolt, oké?

Ryan bólintott, és nekiállt megírni az üzenetet.

Corinne nem válaszolt neki azonnal. Egy óra múlva sem. Még két órával később sem. Adam azzal igyekezett kimenteni őt, hogy elhúzódhatott a szülői értekezlet. A fiúk bevették, mivel rájuk nem jellemző, hogy átgondolják az efféléket. Adam megígérte Ryannek, hogy még a meccs előtt megkeresi a szerelését.

Természetesen bizonyos fokig igyekezett kizárni a fejéből a gondokat. Vajon Corinne biztonságban lehet? Valami szörnyűség történt vele? Adamnek a rendőrséghez kellene fordulnia ezzel?

Az utóbbit bolondságnak érezte. A rendőrök végighallgatnák, hogy csúnyán összevesztek, elolvasnák Corinne SMS-ét, hogy hagyja őt békén, és a fejüket csóválnák. És valóban, kissé távlatosabban nézve, mi annyira rendkívüli abban, ha a felesége egy kis egyedüllétre vágyik azok után, amit Adam megtudott róla?

Az álom csak rövid szakaszokban jött a szemére. Szinte percenként megnézte a mobilját, hátha kapott üzenetet Corinne-től. Hajnali háromkor felosont Ryan szobájába, és ellenőrizte a fia telefonját. Semmi. Ez így teljesen értelmetlennek tűnt. Azt még megértette, hogy kerülni igyekszik Adamet. Lehet, hogy mérges, rémült, összezavarodott, vagy úgy érzi, hogy sarokba szorították. Logikus lenne, ha most pár napig nem akarna találkozni vele.

De hogy a fiúkkal sem?

Corinne valóban fogná magát, és faképnél hagyná a fiait? Tényleg azt várná Adamtól, hogy kimentse őt? .

„VIGYÁZZA GYEREKEKRE! NE PRÓBÁLJ MEGKERESNI!”

Mi a fene folyt itt? Miért ne szabadna megkeresnie? Na és, ha...?

Amint a nap első sugara bekandikált az ablakon, felült. Helló!

Corinne el is hagyhatja őt. Akár az is kitelik tőle – Adam nem tudhatta –, hogy ráerőszakolja a fiúk nevelését.

És mi lesz a tanítványaival?

A neje a tanári kötelességeit – mint mindent, ami fontosnak számított az életben – rendkívül komolyan vette. Ezenkívül egy kicsit irányításmániásnak lehetett mondani, és utálta, ha valami felkészületlen helyettes tanár akár csak egyetlen napra is átveszi az osztályait. Most, hogy Adam belegondolt, ez egészen furcsának hatott. Az elmúlt négy év során Corinne mindössze egyetlenegyszer nem ment be tanítani.

A „vetélés” utáni napon.

Csütörtökön történt. Adam későn ért haza a munkából, és Corinne-t az ágyban találta, könnyek között. Amikor megkezdődtek a durva görcsök, a felesége maga ment be kocsival az orvoshoz. Már elkésett vele, ám igazság szerint, mesélte, az orvos amúgy sem tudott volna tenni semmit. „Előfordul az ilyesmi”, – vigasztalta a doki.

„Miért nem hívtál fel?” – kérdezte Adam. .

„Nem akartam, hogy idegeskedj és hazarohanj. Semmit sem tehetnél volna.”

Ő pedig bevette ezt.

Corinne másnap is dolgozni akart menni, Adam azonban nem engedte. A feleségét traumatikus élmény érte. Az ember ilyenkor nem szokott simán túllépni ezen, és már a következő napon bemenni a munkahelyére. Adam felvette a telefont, és odanyújtotta Corinne-nak.

„Hívd fel az iskolát! Szólj nekik, hogy ma nem mész be!”

Corinne kellenlenül betelefonált, és közölte az iskolával, hogy hétfőn látják először. Adam akkor úgy hitte, Corinne már csak ilyen: „Térj vissza az életbe! Menj vissza dolgozni! Nincs értelme rágódni.” Adamet meglepte, hogy a felesége mennyire gyorsan felépült.

A fenébe is, hogy lehetett ilyen naiv?

Ugyanakkor valóban az ő hibájából történt-e? Ki az ördög gondolna becstelenségre egy ilyen megrázó pillanatban? Miért kérdőjelezné meg a felesége őszinteségét egy ennyire komoly ügyben? Még most, visszatekintve sem értette, hogyan szánhatta rá magát Corinne egy ennyire... förtelmes (?), örült (?), kétségbeesett (?), manipulatív tette.

Mire?

Ám mindez pillanatnyilag nem számított. A lényeg az volt, hogy Corinne az iskolában lesz. Lehet, hogy őt egy ideig nem akarja látni, vagy talán a fiúkat sem, de semmi oka nem lehet rá, hogy ne menjen be az iskolába.

A fiúk már elég nagyok voltak ahhoz, hogy egyedül elkészüljenek. Adamnek a hálószobából kikiáltott kurta válaszokkal és hosszas reggeli zuhanyzást színlelve sikerült kitérnie előlük és az édesanyjuk hollétét illető kérdéseik elől.

Miután a fiúk elmentek, Adam beszállt a kocsiba, és elment a gimnáziumhoz. Az imént csengethettek be az osztálytermi gyülekezésre. Tökéletes lesz. Ő majd egész egyszerűen bemegy, és megállítja a gyülekezőről az első órára igyekvő Corinne-t. Az osztályterme a 233-as volt. Adam az ajtóban fogja várni őt.

Az iskola a hetvenes években épült, és ez le is rítt róla. Amit annak idején elegánsnak és modernnek hittek, mára ósdinak hatott, akár egy régi sci-fi filmdíszlet, például a *Logan futása* vagy valami hasonló. Az épület falai szürkén komorlottak, megkopott akvamarindíszítésekkel, amelyek pont olyan korszerűek voltak, mint a focisták hátul hosszúra hagyott frizurája.

A gimnázium parkolójában egyetlen szabad hely sem volt. Adam végül tilosban parkolt le – élj veszélyesen! –, és sietve megindult az épület felé. Az oldalsó ajtót zárva találta. Korábban sosem tett még ilyet – sosem jött el napközben Corinne-hoz –, azt viszont tudta, hogy az iskolákban szigorú biztonsági szabályokat vezettek be a lövöldözések és hasonló erőszakos esetek miatt. A főbejárat felé került. Az is zárva volt. Megnyomta az ajtócsengő gombját.

Egy kamera fordult zúgva feléje, és fáradt női hang szólalt meg, amely kizárólag az iskola irodájában dolgozó egyik alkalmazotté lehetett.

Adam a leglefegyverzőbb mosolyát villantotta elő.

– Adam Price vagyok. Corinne férje.

A zár felberregett. Adam átnyomakodott az ajtón. Egy táblán az állt: „jelentkezzen be a portán!” Neki fogalma sem volt, mit tegyen. Ha bejelentkezik, valószínűleg tudni akarják majd a jövetele célját, és odaszólnak az osztályterembe. Ezt nem szeretne volna. Meg akarta lepni Corinne-t, az iskola dolgozóinak legalábbis nem

kívánta elmagyarázni, miért jött ide. Az iroda jobbra volt. Adam már majdnem balra fordult, és sietve megindult az ellenkező irányban, amikor meglátta a fegyveres biztonsági őrt. Megnyerő mosollyal fordult az őrré. Az visszamosolygott rá. Immár nem maradt választása. Az irodába kell mennie. Befordult az ajtón, és keresztülfurakodott néhány helyi anyuka között. A folyosó közepén jókora szennyeskosár hevert, amelybe az anyukák a gyerekeik otthon felejtett ebédjét tették bele.

A falon függő óra morgott és kattogott. 8 óra 17-et mutatott. Még három perc volt hátra a csengetésig. Jól van, remek. Feliratkozni a magas pulton lévő lapra lehetett. A lehető leglazább mozdulattal felvett egy tollat – maga volt a megtestesült Mr. Szuperlezser és szándékosan olvashatatlan kézírással odafirkantotta a nevét. Fogott egy vendégkártyát. A pult mögött álló két nő épp mással volt elfoglalva. Fel sem pillantottak rá.

Adam visszasietett a folyosón, odavillantotta a vendégkártyáját a biztonsági őrnöknek. Mint a legtöbb gimnáziumot, ezt is bővítették az évek során, ami megbonyolította kissé a közlekedést az épület érrendszerében. Ennek ellenére, mire megszólalt a csengő, Adam tökéletesen elhelyezkedett ahhoz, hogy szemmel tarthassa a 233-as terem ajtaját.

A diákok kiözönlöttek, egymásnak ütköztek, és eltorlaszolták a folyosókat, mint valami szívbetegséget illusztráló egészségügyi oktatófilmben. Adam megvárta, amíg a kizúduló tömeg kezdett elapadni. Pár pillanattal később egy fiatal férfi lépett ki a teremből és fordult balra; Adam harminc alattinak saccolta a korát.

Helyettesítő tanár.

Adam csak állt ott, háttal nekiszorult a falnak, hogy elengedje a mellette robogó diákokat, és ne sodorja őt magával az áradat. Nem tudta eldönteni, mire vélje ezt vagy mit tegyen. Egyáltalán, meglepődött a dolgok ilyenén fordulatán? Fogalma sem volt róla. Próbálta összerakni a darabokat, átgondolni az összefüggéseket – a

színlelt terhességet, az idegent, a számonkérést –, amelyek együttesen ahhoz vezettek, hogy a felesége jobbnak látta, ha néhány napra megszökik.

Nem állt össze a kép.

Akkor tehát mi legyen a következő lépés?

Semmi, jutott elhatározásra Adam. Legalábbis e pillanatban nem. Bemegy dolgozni. Végzi a munkáját. Átgondolja a dolgot. Valamit nem vett észre. Ez egyértelműnek tűnt. Corinne gyakorlatilag beismerte az egészet, nemde?

„Ez nem az, amire gondolsz, Adam. Nem ilyen egyszerű.”

Amikor a teremből kilépő diákok száma megfogyatkozott, Adam megindult visszafelé a kijáráthoz. A gondolataiba merülve épp befordult volna egy sarkon, amikor acélkaromra emlékeztető ujjak ragadták meg a karját. Odafordult, és a felesége barátnőjét, Kristin Hoyt pillantotta meg.

– Mi a fene folyik itt? – súgta a nő.

– Hogy micsoda?

A nő érezhetően nem csak mutogatni tudta az izmait. Behúzta Adamet egy üres kémia-előadóba, és becsukta maguk mögött az ajtót. A teremben mindenféle munkaállomások, retorták, mérőedények és magas csappal felszerelt mosdókagylók sorakoztak. A túlsó falat a periódusos rendszer hatalmas képe foglalta el, ami egyszerre volt minden természet-tudományi tanterem elengedhetetlen kelléke és unalmas klisé.

– Hol van? – kérdezte Kristin.

Adam nem igazán tudta, milyen taktika a legcélravezetőbb, ezért az őszinteség mellett döntött.

– Fogalmam sincs.

– Hogy lehet az?

– Úgy volt, hogy tegnap este együtt vacsorázunk. El se jött.

– Egyszerűen el se ment...? – Kristin zavartan csóválta a fejét. – Értésítetted a rendőrséget?

– Hogy mi? Dehogy.

– Mégis miért nem?

– Nem tudom. SMS-t küldött. Azt írta benne, hogy egy kis időt távol szeretne tölteni.

– Mitől? – Adam a nőre bámult. Aztán Kristin rákérdezett. – Tőled?

– Úgy tűnik.

– Ó... Sajnálom. – Kristin büntudatosan hátrébb lépett. – Akkor mit keresel itt?

– Mert biztosra akartam menni, hogy nincs semmi baja. Gondoltam, bejön dolgozni. Sosem szokott betegszabadságot kivenni.

– Sosem – ismerte el Kristin.

– Kivéve, úgy tűnik, a mai napot.

Kristin elmerengett ezen.

– Gondolom, rendesen összevezeshettetek.

Adam nem igazán szeretett volna belemenni ebbe – de mi más választása lett volna?

– Nemrég felmerült egy probléma – válaszolta a lehető legdiplomatikusabb ügyvédi hanghordozással.

– Semmi közöm hozzá, ugye?

– Igen.

– Viszont mégiscsak van némi közöm hozzá, mivel Corinne gondoskodott róla, hogy legyen.

– Ezt hogy érted?

Kristin felsóhajtott, majd a szájához kapta a kezét. Minden ruhája, amit az iskolán kívül viselt, a teste tökéletes izmait hangsúlyozta ki. Ujjatlan blúzokat hordott sorttal vagy rövid szoknyával, még olyankor is, amikor az időjárás nem feltétlenül indokolta volna. Ide jóval visszafogottabb blúzt vett fel, habár a kulcscontjánál és a nyakánál így is jól látszottak az izmai.

– Én is kaptam egy SMS-t – felelte.

– Neked mit üzent?

– Adam?

– Tessék.

– Nem szeretnék belekeveredni ebbe. Remélem, megérted. Gondjaitok akadtak egymással. Ennyi világos.

– Nincsenek gondjaink egymással.

– De épp az előbb mondtad.

– Egyvalamit illetően támadt nézeteltérésünk, egyetlenegy problémánk akadt, és... nos, az is nemrégiben merült fel.

– Mikor?

– Mikor merült fel a probléma?

– Igen.

– Tegnapelőtt.

– Ó – kerekedett el Kristin szája.

– Ezzel meg mit akarsz mondani?

– Épp csak... mármint... Corinne eléggé furcsán viselkedett az elmúlt úgy egy hónapban.

Adam próbálta nem kimutatni a megdöbbenését.

– Milyen értelemben furcsán?

– Nem is tudom... másképp. Zavartan. Nem jött be néhány órára, és engem kért meg, hogy helyettesítsem. Kihagyott jó pár edzést, és azt mondta...

Kristin elhallgatott.

– Mit mondott? – noszogatta Adam.

– Azt, hogy ha bárki kérdezné, hol volt, feleljem azt, hogy velem.

Csend.

– Rám gondolt, Kristin?

– Ilyesmit nem mondott, dehogy. Nézd, ideje visszamennem.

Órák lesz...

Adam elállta az utat.

– Mi állt abban az SMS-ben?

– Nézd, Corinne a barátnőm. Ezzel tisztában vagy, ugye?

– Nem arra kérlek, hogy bensőséges titkokat árulj el.
– De igen, Adam, voltaképp erre.
– Csupán arról szeretnék megbizonyosodni, hogy nincs semmi baja.

– Miért lenne?
– Mert az ilyesmi egyáltalán nem vall rá.
– Lehet, hogy tényleg annyiról van szó, amit mondott. Egy kis időre van szüksége.

– Ezt üzente neked abban az SMS-ben?
– Valami ilyesmit, igen.
– Mikor?
– Tegnap délután.
– Várjunk csak! Mikor? Tanítás után?
– Nem – felelte vonakodva Kristin. – Közben.
– Tanítás közben?
– Igen.
– Hány órákor?
– Nem tudom. Kettő körül.
– Már tegnap se jött be?
– Nem.
– A tegnapi napot is kivette?
– Nem – válaszolta Kristin. – Délelőtt láttam őt. Egy kissé idegesen viselkedett. Gondolom, azért, mert veszekedtetek.

Adam semmit se mondott erre.

– Az ebédszünetben neki kellett volna felügyelnie a tanulóteremben, de megkért, hogy álljak be helyette. Így is tettem. Láttam, hogy kirohan a kocsijához.

– Hová ment?
– Fogalmam sincs. Nem árulta el.

Csend.

– Visszajött ide, az iskolába?

Kristin a fejét rázta.

– Nem, Adam, utána már nem.

Az idegen megadta Heidinek a Talaldmegahozzadillot.com linkjét, valamint a lánya azonosítóját és jelszavát. Heidi nehéz szívvel bejelentkezett Kimberly nevében, és megtalálta, amire szüksége lehetett ahhoz, hogy igazolja az idegen minden szavát.

Az a férfi nem csupán szívjóságból (vagy lélektelenségből) osztotta meg vele az információt. Természetesen pénzt is követelt. Tíz lepedőre rúgott az összeg. Ha Heidi három napon belül nem fizet, Kimberly „hobbijáról” mindenki tudni fog az interneten.

Heidi kijelentkezett, és leült a kanapéra. Egy darabig vívódott, töltsön-e magának egy pohár bort, végül azonban elvetette az ötletet. Aztán hosszasan, alaposan kisírta magát. Amikor elapadtak a könnyei, kiment a fürdőszobába, lemosta az arcát, és visszaült a kanapéra.

Jól van, gondolta. Mit tegyek ezzel kapcsolatban?

Heidi először többnyire a legegyszerűbb megoldás mellett döntött.

Ne mondd el Martynak!

Nem szívesen titkolt el bármit is a férje elől, ugyanakkor teljesen ellenére sem volt a dolog. Az ilyesmi az élet velejárója, nemde? Marty az eszét vesztené, ha megtudná, mit művelt a lánya, miközben elvileg a New York-i Egyetem óráira kellett volna bejárnia. A férje hajlamos volt túlereagálni a dolgokat. Heidi a lelki szemeivel látta, ahogy bevágja magát a kocsiba, elrobog Manhattanbe, és a hajánál fogva ráncigálja haza a lányukat.

Szerencsésebb, ha nem tudja meg az igazságot. Jobban belegondolva, neki sem kellett volna megtudnia.

A franc essen bele abba a két idegenbe!

Gimnazista korában Kimberly egyszer berúgott az egyik osztálytársa házibuliján. Az illumináltságnak köszönhetően, mint

oly sokszor meg' esik, túl messzire ment az egyik fiúval. Nem a végsőkhig, viszont a kelletténél jóval tovább jutott. Egy másik helybéli anyuka, aki jó szándékból ugyan, de mindenbe beleütötte az orrát, véletlenül meghallotta, amikor Heidi lánya mesélt valakinek az incidensről. A nő felhívta Heidet, és közölte vele: „Nem szívesen mondom el, azonban fordított helyzetben elvárnám, hogy más így tegyen...”

Aztán részletesen beszámolt az esetről. Heidi elmondta Martynak, aki totálisan túlreagálta az egészet. Az apa és leánya közötti kapcsolat ezek után már nem volt ugyanaz.

Vajon hová vezetett volna, tűnődött Heidi, ha az a minden lében kanál nem keresi meg őt? Végső soron mi jó származott ebből? Kínos helyzetbe hozta a lányát. Kimberly részben ezért döntött úgy, legalábbis Heidi így vélekedett, hogy egy tőlük ennyire távoli egyetemre jelentkezik. Még az is elképzelhető, hogy éppen e miatt a telefonhívás miatt jutott el Kimberly, majd később Heidi ehhez a szörnyűséges honlaphoz, és ahhoz, hogy a lánya efféle iszonyatos kapcsolatot tartott fenn három különböző férfival.

Ő nem akart hinni benne, csakhogy a bizonyíték ott volt a szemé előtt, a lánya és az idősebb férfiak közötti „titkos” üzenetváltásokban. Bárhogy szépítgette is, nem lehetett tagadni, hogy Kimberly egyértelműen prostitúcióval foglalkozik.

Legszívesebben megint elsírta volna magát. Semmit sem akart tenni, és szerette volna kitörölni az emlékezetéből, hogy az a két nyugodt idegen valaha mondott neki bármit is. Azonban nem maradt választása, ugye? A titkot az arcába vágták.

Ezt a szellemet már nem lehet visszazárni a palackba, fogalmazta meg magában, kisebb képzavarral élve.

Valószínűleg az idők kezdete óta létező szülői paradoxonnal szembesült: nem akart tudni róla, miközben tudni akart róla.

Amikor hívta a lánya mobilját, Kimberly izgatott lelkesedéssel szólt bele:

- Szia, anya!
- Szervusz, édesem!
- Minden rendben? Olyan furá a hangod.

Kimberly először tagadta. Ez várható volt. Aztán megpróbálta ártalmatlan szórakozásnak beállítani. Erre is számítani lehetett. Utána az ellenszegüléssel kísérletezett, az anyját vádolta, amiért meghekkelte a felhasználói fiókját és megsértette a magánélete szentségét. Ez sem érte meglepetésként Heidet.

Ő igyekezett kiegyensúlyozott maradni, ámbátor a szíve majd megszakadt a keblében, elviselhetetlen fájdalom, öntötte el. Részletesen beszámolt Kimberlynek az idegekről. Elmesélte, miket mondtak neki, és hogy mit látott a saját szemével. Türelmesen. Higgadtan. Kívülről legalábbis így tűnt.

Időbe telt, ám mindketten tudták, hová vezet ez a beszélgetés. Miután sarokba szorították és lassan túltette magát az első sokkon, Kimberly fokozatosan megnyílt. Nehezen jött ki a pénzből, magyarázta.

- El sem hiszed, mennyire drága itt minden.

Az egyik csoporttársa említette Kimberlynek az oldalt. Valójában semmit sem kell csinálni a pasasokkal, mondták neki. Csupán a társaságuk miatt akartak együtt lenni a fiatal lányokkal. Heidi kis híján hangosan elnevette magát ezen. A férfiak, amint azt ő jól tudta, és Kimberly is hamar megtanulta, sosem pusztán a nők társaságára vágytak. Ez csak a szuperkedvezményes ajánlat volt, hogy becsalogassanak a boltba.

Heidi és Kimberly két órán át beszélgettek. A végén Kimberly megkérdezte, mit kellene tennie.

- Hagyd ott őket! Még ma. Most rögtön.

Kimberly megígérte, hogy pontosan ezt fogja tenni. A következő kérdés az volt, hogy ezután mitévők legyenek. Heidi felajánlotta, hogy szabadságot vesz ki, elutazik hozzá, és egy kevés időt tölt vele New Yorkban. A lánya hallani sem akart erről.

– Már csak két hét van hátra a szemeszterből. Addig igazán várhatnánk. – Heidinek nem tetszett az ötlet. Végül abban egyeztek meg, hogy másnap reggel még megbeszélik. Mielőtt letették volna a telefont, Kimberly még annyit mondott: – Anya?

– Tessék?

– Apának ne áruld el!

Habár már régen így határozott, Heidi nem szólt róla Kimberlynak. Amikor a férje hazaért, semmit sem kötött az orrára. Marty a kerti grillsütőben hamburgert készített. Heidi mindkettejüknek öntött egy italt. A férje elmesélte, mi történt aznap. Aztán Heidi is. Természetesen ott lappangott a titok. A konyhaasztalnál ült, Kimberly régi székén, egyetlen szót se szólt, de mozdulni sem mozdult onnan.

Reggel, miután Marty elindult a munkába, valaki bekopogott az ajtón.

– Ki az?

– Mrs. Dann? John Kuntz nyomozó vagyok a New York-i Rendőrségtől. Beszélhetnénk egy...

Heidi azonnal kitárta az ajtót, és közben majdnem összecsuklott.

– Istenem, csak nem a lányommal.,

– Ó, neki semmi baja, asszonyom – vágott azonnal a szavába Kuntz, és közelebb lépett, hogy megtámogassa őt. – Ej, a nemjóját, ne haragudjon! Azt hiszem, ezzel kellett volna kezdenem. El tudom képzelni... a lánya New Yorkban tanul, erre egy New York-i rendőr megjelenik az ajtajában. – Kuntz a fejét ingatta. – Nekem is vannak gyerekeim. Megértem. De ne aggódjon, Kimberlynak semmi baja. Mármost, ami a testi épségét illeti. Más tekintetben viszont...

– Más tekintetben?

Kuntz elmosolyodott. Egy kicsit túl széles volt a hézag a fogai között. A haját rettenetes módon keresztbe fésülte a tar koponyáján: az ember legszívesebben ollót ragadott volna, hogy kiegyenesítse és lenyisszantsa azt a pár megmaradt szálát. Heidi

úgy saccolta, hogy a negyvenes éveinek közepén járhat, már kisebb pocakot eresztett, és görnyedten járt, a szeme beesett, mint aki nem eszik jól vagy nem alszik eleget.

– Bejöhetek egy pillanatra?

Kuntz a nő elé tartotta a jelvényét. Heidi avatatlan szemében valódinak tűnt.

– Mi ez az egész?

– Szerintem van elképzelése róla. – Kuntz az ajtó felé biccentett. Szabad?

Heidi hátrébb lépett az útból.

– Nincs.

– Mi nincs?

– Bármiféle elképzelésem arról, hogy mi ez az egész.

Kuntz belépett, és úgy nézett körül, mint aki megvásárolni szeretné a házat. Lesimított néhányat a koponyáján keresztbe fésült hajszálakból, melyek időközben a statikus elektromosság vonzásában elszabadultak.

– Nos, tegnap este felhívta a lányát. Ugye? – Heidi nem igazán tudta, hogyan válaszoljon erre. Ám mindez nem számított. Kuntz eleve választ se várva tört előre: – Tudomásunk van róla, hogy az ön lánya potenciálisan törvénytelen tevékenységben vett részt.

– Ezt meg hogy érti?

A férfi letelepedett a kanapéra. Heidi a vele szemben lévő székre ült.

– Kérhetnék öntől egy szívességet, Mrs. Dann?

– Mi lenne az?

– Apróság, de minden érintett számára jelentősen egyszerűbbé tenné ezt a beszélgetést. Hagyjunk fel a színleléssel, rendben? Csak az időnket pazaroljuk vele. Az ön Kimberly nevű lánya internetes prostitúcióval foglalkozott. – Heidi csak ült ott. – Mrs. Dann?

– Azt hiszem, jobb, ha most távozik.

– Segíteni próbálok.

– Nekem inkább úgy tűnik, hogy vádaskodik. Ideje beszélnem egy ügyvéddel.

Kuntz ismét leszorította a szanaszét álló hajszálakat.

– Félreértett.

– Hogyhogy?

– Minket egyáltalán nem érdekel, miben vett vagy nem vett részt a lánya. Jelentéktelen kihágás, és egyvalamit garantálhatok: az internetes ügyletekben egészen vékony a határvonal az üzleti kapcsolat és a prostitúció között. Ugyanakkor lehetséges, hogy ez a határ már a világháló előtt is ugyanilyen vékony volt. Nem zaklatni akarjuk önt és a lányát.

– Akkor mit akarnak?

– Az együttműködésüket. Mindössze ennyit. Ha ön és Kimberly együttműködik velünk, nem látom okát, miért ne feledkezhetnénk meg róla, milyen szerepet játszott a lánya ebben az egészben.

– Szerepet, miben?

~ Haladjunk lépésről lépésre, rendben? – Kuntz a zsebébe nyúlt, és kihúzott belőle egy kis jegyzettömböt. Aztán elővett egy olyan ceruzát, amilyennel a golfozók szokták felírni az eredményeiket. Megnyalta a hegyét, majd ismét minden figyelmét Heidinek szentelte. – Kezdjük az elején: honnan értesült róla, hogy a lányának köze lehet ahhoz az escort-kiközvetítő honlaphoz?

– Ez mennyiben változtat a helyzeten?

Kuntz vállat vont.

– Csupán rutinkérdés volt. – Heidi nem-válaszolt. A tarkójánál egyre erősebben érezte a tétova bizsergést. – Mrs. Dann?

– Azt hiszem, jobb, ha hívok egy ügyvédet.

– Ó – képedt el Kuntz. Olyan képet vágott, mint egy tanár, akinek a kedvenc tanítványában kellett csalódnia. – Akkor az ön lánya hazudott nekünk. Ez nem fog jól mutatni a jelentésben, hogy őszinte legyek.

Heidi tudta, hogy a férfi azt szerette volna, ha ráharapna a csalira. A kettejük közé telepedett csend annyira nyomasztóvá terebélyesedett, hogy Heidi levegőt is alig kapott. Végül nem bírta tovább, és rákérdezett:

– Miből gondolja, hogy a lányom hazudott?

– Pofonegyszerű. Kimberly azt mondta, hogy teljesen legális úton értesült a honlapról. Azt mondta, hogy ketten, egy férfi és egy nő, megállították magát egy étterem előtt, és közölték önnel, hogy mi a helyzet. De tudja, ha ez igaz, nem értem, miért nem akarta elmondani nekünk. Ebben nincs semmi törvénytelen.

Heidi körül lassan forogni kezdett a világ.

– Semmit sem értek ebből. Mit keres maga itt?

– Ez jogos kérdés, azt hiszem. – Kuntz felsóhajtott, és kényelmesebben elhelyezkedett a kanapén. – Hallott már a Kiberbűnözési Csoportról?

– Feltételezem, az interneten elkövetett bűntényekhez lehet köze.

– Pontosan. Én a KBCS-nél, vagyis a Kiberbűnözési Csoportnál dolgozom, ami a New York-i Rendőrség egyik egészen új részlege. Olyan bűnözőkre csapunk le, akik becsstelen célokra használják az internetet... hekkerekre, csalókra, effélékre gondolok... És úgy sejtjük, hogy az a személy vagy azok a személyek, akik tegnap megszólították Önt, egy internetes bűnszövetkezet tagjai, akikre régóta hiába vadászunk.

Heidi nyelt egyet.

– Értem.

– A segítségét szeretném kérni, hogy megtalálhassuk és azonosíthassuk azokat, akiknek bármiképp közük lehetett ezekhez a bűntényekhez. Érthetően hangzik? Szóval térjünk vissza a korábbi kérdéshez! Igen vagy nem? Megszólította magát két ember az étterem parkolójában?

Heidi továbbra is érezte a bizsergést, mégis kipréselt magából egy igent.

– Nagyszerű. – Kuntz ismét elővillantotta hézagos fogait. Lejegyzett valamit, aztán újra Heidire emelte a tekintetét. – Melyik étteremnél? – Heidi habozott. – Mrs. Dann?

– Valamit nem értek – válaszolta kimérten Heidi.

– És mi lenne az, asszonyom?

– Csak tegnap délután beszéltem a lánnyal.

– Igen.

– Akkor maguk mikor beszéltek vele?

– Tegnap este.

– És hogyan jutottak el hozzám ilyen gyorsan?

– Ez az úgy rendkívül fontos nekünk. Ma reggel repültem ide.

– No de egyáltalán hogyan értesült erről?

– Hogy érti?

– A lányom egyetlen szóval sem említette, hogy fel akarná hívni a rendőrséget. Akkor hogyan tudhattak erről...? – Elhallgatott. A fejében végigpergetett néhány lehetőséget. Mindegyik meglehetősen baljósnak mutatkozott.

– Mrs. Dann?

– Azt hiszem, jobb, ha most elmegy.

Kuntz bólintott. Megint nekilátott lesimíthatni a rakoncátlan hajszálait, egyik fülétől a másikhoz húzta át őket. Aztán annyit mondott:

– Sajnálom, de nem tehetem.

Heidi felállt, és megindult az ajtó felé.

– Mostantól egy szót sem szólok magához.

– Dehogynem.

Kuntz még mindig ültében, és valami sóhajhoz hasonlót hallatva előhúzta a pisztolyát, végtelen pontossággal megcélozta Heidi térdkalácsát, és meghúzta a ravaszt. A dörrenés halkabbnak bizonyult, mint amire Heidi számított, a becsapódás ereje azonban

jóval nagyobbak. Heidi úgy csuklott össze a földön, akár egy törött kempingszék. A férfi egy pillanat alatt mellette termett, befogta a száját, nehogy felsikolthasson. Heidi füléhez hajolt.

– Ha most sikítozni kezd, egészen lassan végzek magával, aztán következhet a lánya – súgta oda neki Kuntz. – Megértette? – A fájdalom hullámokban öntötte el, amitől Heidi kis híján elveszítette az öntudatát. Kuntz fogta a pisztolyt, és a csövét a nő másik térdéhez szorította. – Megértette, Mrs. Dann? – Heidi bólintott. – Pompás. Akkor vágjunk bele még egyszer! Hogy hívták azt az éttermet?

Adam az irodájában ült, és már sokadszorra gondolt át mindent, amikor eszébe jutott egy egészen kézenfekvő kérdés: ha Corinne valóban úgy döntött, hogy elszökik tőlük, vajon hova menne?

Őszintén? Fogalma sem volt.

Eddig fel sem merült benne, hogy a felesége egyedül, a családjával nélkül menne valahova, hiszen olyan párt, olyan egységet alkottak ők ketten. De nyilván akadhettek barátok, akiket Corinne megkereshetett. Egy-két lány az egykori egyetemi diáktársak közül. No meg néhány rokon. Adam mégsem tudta elképzelni, hogy a jelen körülmények között Corinne bármelyikükkel megosztotta volna a titkát, vagy hogy egy ideig náluk húzná meg magát. A felesége egyszerűen senki előtt sem nyílt meg ennyire, kivéve. .. nos, kivéve őt.

Vagyis elképzelhető, hogy Corinne magára maradt.

Ez tűnt a legvalószínűbbnek. Bizonyára egy hotelben szállt meg. De így vagy úgy – és ez volt itt a lényeg bármit csinált is, ehhez anyagi források, azaz hitelkártya vagy készpénz kellett. Tehát értelemszerűen muszáj volt valahol használnia a hitelkártyát vagy készpénzt felvennie egy automatából.

Akkor nézz utána ezeknek, tökfej!

Corinne külön számlát vezetett, azonban mindkettő közös volt. Az egyikhez bankkártyát használtak, a másikhoz Visa hitelkártya tartozott. Corinne nem igazán értett a pénzügyekhez. A családi munkamegosztás részeként minden ilyen ügyet Adam intézett. Ennélfogva ismerte az összes felhasználónevet és jelszót is.

Röviden, utána tudott nézni minden vásárlási tételnek és pénzfelvételnek.

Adam húsz percet töltött azzal, hogy átnézze Corinne kártyás tranzakcióit és számlatörténetét. A legfrissebb tételektől haladt

időben visszafelé – ellenőrizte, történt-e bármilyen pénzmozgás aznap és az előző napon. Semmit sem talált. Ezután végignézte az elmúlt pár napot, hátha felfedez valamiféle szabályszerűséget. Corinne nem szívesen fizetett készpénzzel. A hitelkártya használata egyrészt könnyebb volt, másrészt pontokat hozott minden vásárláskor. Corinne-nak tetszett a dolog.

Minden – a felesége teljes pénzügyi története, vagyis hát költéstörténete – ott volt előtte, és Adam az égvilágon semmi meglepőre nem bukkant benne. Corinne járt az A&P szupermarketben, a Starbucksban, a Lax Shopban. Ebédelt a Baumgarts étteremben, és elvitelre vásárolt a Ho-Ho-Kus szusibárban. Ott sorakoztak az automatikus edzőtermi levonások és még valami, amit a Banana Republictól rendelt az interneten. Semmi rendkívüli. Általában mindennap legalább napi egyszer levontak valamit a kártyáról.

Aznap viszont semmit. És előző nap sem.

Egyetlenegy tételt sem.

Mire vélje ezt?

A felesége talán naiv a számlák rendezése terén, de egyáltalán nem buta. Ha a bujkálás mellett döntött, nyilván rájött, hogy Adam az interneten, ellenőrizheti a hitelkártya-tranzakcióit, és ily módon rátalálhat.

Rendben. Akkor mit tehet Corinne? Készpénzt használ.

Adam ellenőrizte a készpénzfelvételeket. A neje utoljára két héttel ezelőtt vett ki kétszáz dollárt.

Vajon ennyi elegendő lehet ahhoz, hogy megszökjön?

Erősen kétséges. Adam elgondolkodott ezen.

Ha Corinne nagyobb távolságot akart megtenni kocsival, előbb-utóbb tankolnia kell.

Tehát mennyi készpénz lehet nála pillanatnyilag?

Nem úgy tűnt, mintha a felesége előre eltervezte volna, hogy otthagyja őt. Nem tudhatta, hogy Adam megvádolja a színlelt terhességgel, ahogy azt sem, hogy az idegen meg fogja keresni őt...

Vagy mégis?

Adam elakadt. Elképzzelhető, hogy Corinne előre félretett valamennyi pénzt arra az esetre, ha ilyesmi történne? Próbált visszaemlékezni. Vajon a felesége meglepődött, amikor kérdőre vonta őt? Vagy inkább úgy tűnt, mintha, „elfogadta volna az elkerülhetetlent?

Gyaníthatta valamiképp, hogy egy napon fény derül a csalásra?

Adamnek sejtelve sem volt erről. Amikor jobban belegondolt, rájött, hogy rohadtul nem tud semmit, amiben akár a legkevésbé is biztos lehetne. Az SMS-ében Corinne arra kérte – nem, telefonüzenetben ez inkább könyörgésnek felelt meg, hiszen azt írta: „CSAK PÁR NAPOT ADJ! KÉRLEK!” –, hogy ne zargassa. Talán tényleg ez lett volna a legésszerűbb. Talán az lenne a legjobb, ha hagyná Őt, hogy kiadja magából a dühét, vagy azt tenni, amit épp csinál, és türelmesen várni. Az SMS-ben Corinne kifejezetten ezt kérte tőle, igaz?

Ugyanakkor azt sem zárhatta ki, hogy a neje elhajtott az iskolából, és valami szörnyűség történt vele. Lehetséges, hogy régebről ismerte az idegent. Talán elment hozzá, és nekitámadt, mire a férfi feldühödött, és elrabolta őt, vagy még rosszabb... Bár az idegenből nem nézett volna ki effélét. Corinne ráadásul elküldte neki azokat az üzeneteket, és közölte vele, hogy időre van szüksége, meg hogy adjon neki pár napot. Persze – Adam gondolatai e pillanatban így jártak összevissza – bárki elküldhette azokat az SMS-eket.

Akár egy gyilkos is.

Lehetséges, hogy valaki megölte Corinne-t, elvette a telefonját, és...

Hé, lassan a testtel! Ne szaladjunk ennyire előre!

Adam érezte, ahogy a szíve kalapál a bordái mögött. Most, hogy eszébe jutott ez az aggasztó lehetőség – ami tulajdonképpen már előtte is ott motoszkált a fejében, csupán most adott neki hangot –, a félelem vele maradt, mozdíthatatlanul, akár egy nem szívesen látott rokon, aki nem hajlandó elmenni. Ismét megnézte az üzenetet:

LEHET, HOGY EGY IDŐRE KÜLÖN KÉNE KÖLTÖZNIÜNK.
VIGYÁZZ A GYEREKEKRE! NE PRÓBÁLJ MEGKERESNI!
MINDEN RENDBE FOG JÖNNI.

Aztán pedig:

CSAK PÁR NAPOT ADJ! KÉRLEK!

Valami nem stimmelt az üzenetekben, azonban Adam nem tudott rájönni, mi lehet az. *Tegyük fel, hogy Corinne-t valóban veszély fenyegeti.* Adam ismét azon kezdett tűnődni, elmenjen-e a rendőrségre. Kristin Hoy rögtön erre kérdezett rá, nemde? Azt akarta tudni, Adam értesítette-e már a rendőrséget a felesége eltűnéséről.

Csak hát Corinne nem tűnt el. Elküldte azt az SMS-t. Feltéve, hogy nem más küldte.

Adam feje kóvályogni kezdett.

Jól van, tegyük fel, hogy elmegy a rendőrségre. Aztán mi lesz? A helyi zsarukat kellene megkeresnie. És pontosan mit mondana nekik? Egyetlen pillantást vetnének az üzenetre, és azt tanácsolnák, hogy adjon neki időt, ugye? Ráadásul, bármennyire nem szívesen ismerte be, hogy számítana, a helybéli zsaruk nem tartanak a szájukat. Adam a legtöbbjüket ismerte. Len Gilman volt a cedarfieldi rendőrök főnöke. Valószínűleg ő venné fel a jegyzőkönyvet. Ryannel egykorú volt a fia. A két gyerek egy

osztályba járt. Terjedni kezdenének a Corinne-ról szóló pletykák és mendemondák, mint... nos, ahogyan a pletykák és mendemondák szoktak. Adamet vajon érdekelte ez? Nem igazán, viszont tudta, hogy Corinne-nak számítana. Ő itt született. Kemény csatákat vívott azért, hogy visszakerülhessen és itt rendezkedhessen be újra.

– Csó, tesó!

Andy Gribbel lépett be az irodába torzonborz arcán széles mosollyal. Ma odabent se vette le a napszemüveget, nem annyira azért, hogy királyul nézzen ki, sokkal inkább a késői lefekvés vagy valami növényibb ók miatt vörös szemét igyekezett elrejtteni.

– Szia! – köszönt Adam. – Hogy sikerült a tegnapi esti koncert?

– Hatalmas bulit nyomtunk – felelte Gribbel. – Mindenki lehidalt tőlünk.

Adam hátradőlt, örült, hogy végre valami mással foglalkozhat.

– Mivel nyitottatok?

– *A Dust in the Wind*del. A Kansastól.

– Hm – tűnődött el Adam.

– Mi az?

– Lassú nótával indítottatok?

– Bizony, de totál bejött. Sötét kocsma, visszafogott fények, kifejezetten hangulatos, aztán minden átmenet nélkül belevágtunk a *Paradise by the Dashboard Light*-ba. A közönség őrjöngött.

– Meat Loaf – bólintott Adam. – Ügyes.

– Az hát.

– Várjunk csak, mióta van női énekesetek?

– Nincsen.

– De a *Paradise* egy nővel közös duett.

– Tudom.

– Még hozzá meglehetősen kemény – folytatta Adam —, ahogy a nő folyton azt kérdezi, hogy „Ugye mindig szeretni fogsz?“, a pasas meg könyörög neki, hogy hadd aludhasson erre egyet.

– Tudom.

– Ti meg női énekes nélkül adjátok elő?

– Én éneklek mindkét szót – válaszolta Gribbel.

Adam kiegyenesedett, megpróbálta elképzelni a dolgot.

– Egymagad énekeled a férfi-női kettőst?

– Minden áldott alkalommal.

– Őrült egy feldolgozás lehet.

– Még nem hallottad, ahogy a *Dont Go Breaking My Heartot* nyomom. Az egyik pillanatban még Elton vagyok, a másikban Kiki Dee. Könnyeket csal a szemedbe, komolyan. Ha már szóba került...

– Mi az?

– Corinne-nal néha szórakoznotok kellene. Mármint... egyébként is szoktatok. Ha azok a táskák a szemed alatt még egy kicsit nehezebbek lesznek, pótdíjat kell majd fizetned a túlsúlyért, ha repülsz.

Adam összevonta a szemöldökét.

– Ez hogy jön ide?

– Ne már, annyira nem volt rossz.

– Mindent előkészítettünk a holnapi Mike és Eunice Rinsky-ügyhöz?

– Épp emiatt akartam beszélni veled.

– Valami gond van?

– Dehogy, csak az a Gush-izé-ski beszélni akar veled Rinskyék kilakoltatásáról. Hétkor valami lakossági gyűlésen vesz részt, és megkért, kérdezzek rá, hogy utána be tudnál-e nézni hozzá. SMS-ben elküldtem a címet:

Adam megnézte a mobilját.

– Aha; jól van, azt hiszem, meghallgathatom, mit akar mondani.

– Szólok az embereinek. Szép estét, haver!

Adam az órájára pillantott. Meglepetten látta, hogy már hat van.

– Szép estét.

– Szólj majd, hogy még mindig áll-e a holnap!

– Úgy lesz.

Gribbel ezzel el is ment, magára hagyta Adamet. Ő egy pillanatilag csak hallgatózott. A zajok távolinak tündek, az iroda a szokásos lassú esti haláltusáját vívta.

Oké, lépünk vissza egyet! Játsszuk le végig. Térjünk vissza oda, amit biztosan tudunk!

Adam először is azt tudta, hogy Corinne tegnap bement az iskolába. Másodszor, hogy ebédidő körül Kristin látta, ahogy kihajt az iskola parkolójából. Harmadszor... jól van, nem harmadszor, de...

Útdíjkapuk.

Ha Corinne messzebbre utazott, az útdíjkapuknál ennek nyoma lesz. Az iskola a Garden State sztráda bejáratához közel állt. Ez bizonyára megmutatkozna a felesége E-ZPass matricájának elektronikus nyilvántartásában... Vajon Corinne ügyelt arra, hogy magával vigye a matricát, hogy automatikusan levonhassák róla az autópályadíjat? Valószínűleg nem. Az E-ZPass azok közé a dolgok közé tartozott, amit az ember kiragasztott a szélvédőre, utána pedig kiment a fejből. Előfordult az is, hogy fordítva működött a dolog: Adam kocsit bérelt, és az E-ZPass sávban ment át a kapun, mert teljesen elfeledkezett róla, hogy nincs matricája.

Mindenesetre megér egy próbát.

Google-lal rákeresett az E-ZPass honlapjára, ám az a belépéshez számlaszámot és jelszót is kért. Adam egyiket sem tudta – voltaképp sohasem járt még a honlapon. Az otthoni számlákon mindkettőt megtalálja majd.

Jól van, remek. Egyébként is ideje hazamennie.

Felkapta a dzsekijét, és a kocsijához sietett. Amint besorolt a 80-as autópálya forgalmába, megcsörrent a mobilja. Thomas kereste.

– Hol van anya?

Adam gyorsan meghányta-vetette magában, milyen taktikát válaszson, de nem most volt itt az ideje az őszinteségnek.

– Elutazott.

– Hová?

– Majd később elmondom.

– Hazajössz vacsorára?

– Már úton vagyok. Megtennél nekem egy szívességet? Találsz a mélyhűtőben hamburgert. Vennél elő magadnak és az öcsédnek? Megsütöm őket, amint hazaértem.

– Nem igazán ízlik az a hamburger.

– Sajnálom. Félóra múlva otthon vagyok.

Vezetés közben gyorsan végigkapcsolgatózott a zenei csatornákon, azt a nem létező tökéletes dalt kereste, amely – mint Stevie Nicks énekelte – „kísértetiesen ismerős”, mégsem játsszák olyan gyakran, hogy herótot kapjon tőle. Amikor nagy ritkán ilyen számra talált, mindig az utolsó verze ment már, így hamarosan újramezdődött a kapcsolgatózás.

Amint Adam befordult az utcájukba, meglepetten pillantotta meg Evansék Dodge Durangóját a kocsibehajtón. Tripp Evans épp kiszállt belőle, amikor Adam beállt mellé. Kézfogással, hátba veregetéssel köszöntötték egymást. Mindketten utcai öltönyt viseltek meglazított nyakkendővel, és az amerikai Légión Csarnokában alig három napja lezajlott lacrosse-draftolás hirtelen rettenetesen távolinak tűnt.

– Szia, Adam!

– Szia, Tripp!

– Elnézést, hogy így, váratlanul beállítottam.

– Semmi gond. Miben segíthetek?

Tripp nagydarab férfi volt, hatalmas kezekkel. Az a fajta fickó, aki öltönyben mintha mindig feszengett volna. A zakó válla túl szűknek bizonyult – vagy az egyik ujjá túl hosszúnak? –, ezért szakadatlanul igazgatta magán, és egyértelmű volt, hogy szíve szerint letépné magáról azt az átkozott ruhadarabot. Adam rengeteg hasonló férfit látott. Az öltönyt menet közben mintha rájuk szíjazták volna, akár egy kényszerzubbonyt, és egyszerűen képtelenek voltak megszabadulni tőle.

– Corinne-nal szerettem volna váltani pár szót – válaszolta Tripp.

Adam megdermedt, s remélte, hogy az arca semmit sem árul el.

– Küldtem neki néhány SMS-t – folytatta Tripp –, de, izé, nem válaszolt. Gondoltam, hazafelé benézek hozzátok.

– Megkérdezhetem, miről lenne szó?

– Igazából semmi komolyról – felelte a férfi olyan hangon, amely egy Tripphez hasonlóan egyenes fickótól rettenetesen erőltetettnek hatott. – Csak egy lacrosse-szal kapcsolatos ügy.

Lehet, hogy Adam csupán képzeltődött. Lehet, hogy az elmúlt pár nap örülete dolgozott benne. Mégis úgy érezte, mintha valamiféle feszültség kezdett volna kialakulni kettejük között.

– Miféle lacrosse-szal kapcsolatos ügy? – érdeklődött Adam.

– Tegnap este összeült a bizottság. Corinne nem jött el. Ami szerintem elég furcsa. Szerettem volna tájékoztatni pár dologról, ennyi. – Tripp úgy kémlelte a házat, mintha arra számított volna, hogy Corinne hirtelen megjelenik az ajtóban. – Várhat.

– Nincs itthon – közölte Adam.

– Jól van, rendben. Majd szólj neki, légy szíves, hogy kerestem! – Tripp felé fordult, a tekintete találkozott Adamével. A vibráló feszültség mintha fokozódott volna. – Minden rendben?

– Aha – felelte Adam. – Jól vagyok.

– Üljünk le valamikor egy sörre!

– Jó ötlet. – Tripp kinyitotta a kocsiját.

– Adam?

– Igen?

– Őszinte leszek veled – mondta Tripp. – Egy kissé zilálnak tűnsz.

– Tripp?

– Tessék?

– Hogy őszinte legyek, te is.

Tripp próbálta egy mosollyal elintézni a dolgot.

– Tényleg nem annyira nagy ügy.

– Igen, ezt az imént is mondtad. Már megbocsáss, de nem hiszek neked.

– Tényleg a lacrosse-szal kapcsolatos. Ez az igazság. Még mindig azt remélem, hogy semmiség, azonban egyelőre többet nem árulhatok el.

– Miért nem?

– Bizottsági titok.

– Ugye nem mondod komolyan?

Pedig de, nagyon is úgy gondolta. Adam látta, hogy Tripp többet nem fog elárulni, ugyanakkor ha igazat mondott, mi az ördögöt akarhatott a lacrosse-bizottság, aminek bármi köze lehetett ehhez?

Tripp Evans becsússzam a kocsijába.

– Csak szólj Corinne-nak, hogy hívjon fel, amint tud! Szép estét, Adam!

Adam valami dúsgazdag nagymenőre számított Gusherowski polgármester személyében – puhány test, pirospozsgás arc, talán egy kisujjgyűrű és ebben a konkrét esetben nem kellett csalódnia. Eltűnődött, vajon Gusherowski mindig is a korrupt politikusról alkotott elképzelések eleven megtestesülése volt-e, vagy ez a köz „szolgálatában” eltöltött évek során épült be a génjeibe.

Kasselton négy legutóbbi polgármestere közül három ellen emelt vádat az Egyesült Államok főügyészsége. Rick Gusherowski ezek közül kettő apparátusában dolgozott, a harmadik hivatali ciklusa alatt pedig a város vezető testületének tagja volt. Adam igyekezett nem a külseje vagy a híre alapján megítélni a férfit, de ha New Jersey-i kisvárosi korrupcióról volt szó, akkor az volt a tapasztalata, hogy ahol zörgött a haraszt, ott többnyire hatalmas, orkánszerű szél fújt.

A lakossági gyűlés eleve erősen foghíjas sorai kiürülőben voltak, amikor Adam megérkezett. A jelenlévők átlagéletkora nyolcvanöt év körül lehetett, ám ezt valószínűleg annak lehetett betudni, hogy az összejövotelt a vadiúj PineCliff luxusfaluban tartották, ami minden kétséget kizáróan valamilyen elfekvő vagy idősek otthona eufemisztikus elnevezése lehetett.

Gusherowski polgármester tökéletes fűitől fűiig mosollyal indult meg Adam felé – a Szezám utca kvíz mestere és a *Muppet Show* Brekije is megirigyelhette volna.

– Mennyire örülök, hogy eljöttél! – Egyszerre hanyag és túlbuzgó kézfogással köszöntötte Adamet, ráadásként pedig egy kicsit maga felé húzta – erről a mozdulatról a politikusok úgy vélik, hogy az illető, akit üdvözölnek, valamiképp alsóbbrendűnek vagy lekötelezettnek érzi magát tőle. – Ugye megengeded, hogy tegezzelek?

- Természetesen, polgármester úr.
- Jaj, ne hivataloskodjunk! Hívj csak Gushnak!

Gushnak? Hát, az bajos lesz.

A polgármester szélesre tárta a karját.

- Hogy tetszik a hely? Csodaszép, mi? - Adamet leginkább valamelyik Courtyard Marriott konferenciatermére emlékeztette, vagyis tisztának, jellegtelennek és személytelennek hatott. Adam diplomatikusan bólintott. - Gyere csak, szeretnék körbevezetni. - Aztán megindult egy lombzöldre festett falú folyosón. - Nagyszerű, igaz? Itt minden a lehető legmodernebb.

- Ez mit jelent? - tudakolta Adam.

- Hm?

- A legmodernebb. Milyen értelemben a legmodernebb?

A polgármester megsimogatta az állát, ezzel jelezte, hogy alaposan elgondolkodott a kérdésen.

- Nos, többek között lapos képernyősek a televíziók.

- Ahogy Amerikában szinte minden családi házban.

- Van internet.

- Megint csak mint Amerika-szerte szinte minden családi házban, szendvicsbárban, könyvtárban és McDonaldsban.

Gush - Adam magában ízlelgette a nevet - azzal háritotta el a kérdést, hogy újra felvillantotta a mosolyát.

- Hadd mutassam meg a luxusrészlegünket! - A zárat egy kulccsal nyitotta, aztán széles mozdulattal kitérte az ajtót, akár - lehetséges, hogy Adam túlságosan megragadt a kvízműsoroknál - valami modell a *The Price Is Right*-ban. - Nos? - Adam belépett. - Mi a véleményed? - érdeklődött Gush.

- Úgy néz ki, mint egy Courtyard Marriott.

Gush mosolygó szája egy pillanatra megrezzent.

- Ez mind vadonatúj és a legmod... - elharapta a szót. - Korszerű.

– Ami mit sem számít – válaszolta Adam. – Hogy őszinte legyek, az se számítana, ha a Ritz-Carltonra hasonlítana. Az ügyfelem nem akar elköltözni.

Gush a legmélyebb együttérzéssel bólintott.

– Értem. Tényleg. Mindannyian ragaszkodunk az emlékeinkhez, ugye? Előfordul viszont, hogy azok visszatartanak minket. Arra kényszerítenek, hogy a múltban éljünk a jelen helyett. – Adam csak bámult rá. – És megesik, hogy egy közösség tagjaként nem kizárólag a magunk érdekét kell szem előtt tartanunk. Jártál már Rinskyék házában?

– Igen..

– Egy putri – jelentette ki Gush. – Jaj, nem úgy értem. Magam is azon a környéken nőttem fel. Olyasvalakiként mondom ezt, aki ugyanonnan emelkedett ki. – Adam a „magam erejéből” frázist várta. Kissé csalódottan vette tudomásul, hogy mégsem hangzott el. – Tényleges haladást érhetnénk el, Adam. Kisöpörhetnénk a bűnözés nagyvárosi mocskát, és napfényrel tölthetnénk meg a városunknak egy olyan részét, ahol igencsak elkelne ez. Új épületekről beszélek. Igazi közösségi központról. Éttermekről. Minőségi boltokról. Valódi munkahelyekről.

– Láttam a terveket – jegyezte meg Adam.

– Előremutatók, igazam van?

– Ez engem hidegen hagy.

– Ó?

– Rinskyéket képviselem. Nekem egyedül ők számítanak. Nem érdekelnek az Old Navyhez meg a Home Depot-hoz hasonló cégek haszonkulcsai.

– Ez nem szép tőled, Adam. Mindketten tudjuk, hogy a közösségnek többet használna, ha megvalósulna ez a beruházás.

– Ezt egyikünk sem tudhatja – vágott vissza Adam. – Viszont bárhogy is, én nem a közösséget képviselem. Hanem Rinskyéket.

– Nézz csak körül! Boldogabban élhetnének itt.

– Kétlem, de lehetséges – válaszolta Adam. – Nézd, az Egyesült Államokban nem a kormány dönti el, mi tesz boldoggá valakit. A kormány nem határozhat úgy, hogy egy házaspár, akik egész életükben keményen dolgoztak, saját házat vettek maguknak és felnevelték a gyerekeit, mostantól boldogabban élne máshol.

Gush arca lassacskán megint mosolyra húzódott.

– Lehetek teljesen őszinte veled egy pillanatra?

– Mert eddig nem voltál az?

– Mennyit kérsz?

Adam összeérintette az ujjait, és a leggonoszabb filmesmaffiózó-hangját vette elő.

– Egymilliárd dollárt.

– Komolyan kérdeztem. Dönthetek úgy, hogy eljátszadózom, és úgy alkudozom veled, ahogy a befektetők kérték tőlem: hogy tízezer dolláronként engedem felszórfolni az árat. De spóroljuk meg magunknak ezt, jó? Feljogosítottak arra, hogy ötvenezer dollárral magasabb árat ajánljak.

– Engem pedig arra, hogy nemet mondjak neked.

– Több eszed is lehetne.

Adam válasza sem méltatta a megjegyzést.

– Nyilván tudod, hogy az egyik bíró már rábólintott a kisajátításra.

– Igen.

– És azt is, hogy Mr. Rinsky előző ügyvédjének fellebbezését elutasították. Ezért nem ő foglalkozik tovább az ügyvel.

– Ezzel is tisztában vagyok.

Gush elmosolyodott.

– Nos, akkor nem hagysz nekem választási lehetőséget.

– Már hogyan hagynék – vetette ellen Adam. – Nemcsak a befektetőknek dolgozol, ugye, Gush? Az embereket képviseled. Szóval, építsd meg a boltsorodat Mr. Rinsky házat kikerülve! Módosíts a terveken! Megoldható.

- Tévedsz – jelentette ki Gush, és a mosoly eltűnt az arcáról. – Nem az.

- Tehát ki fogod dobni őket?

- A törvény az én oldalamon áll. Azok után pedig, ahogyan viselkedtetek...?! – Gush annyira közel hajolt hozzá, hogy Adam megérezte a Tic Tacot a leheletén, és odasúgta neki: – Már alig várom, hogy megtehessem.

Adam bólogatva hátralépett.

- Igen, sejtettem.

- Vagyis hallgatni fogsz az észérvekre?

- Amint hallok egyet – Adam búcsút intett, és már indult is. – Szép estét, Gush! Hamarosan megint beszélgetünk.

Az idegen egyáltalán nem vágyott erre.

Ám Michaela Siegel, aki épp most libbent elő a tömegeből, megérdemelte, hogy megtudja az igazságot, mielőtt rettenetes hibát követne el. Az idegen Adam Price-ra gondolt. Heidi Dannre. Őket ugyan alaposan feldúlta a látogatása, ezúttal azonban valami sokkal, de sokkal rosszabbra lehetett számítani.

Vagy mégsem.

Lehetséges, hogy Michaela megkönnyebbül majd. Lehetséges,, hogy az első sokk után az igazság felszabadítja. Az talán ismét egyensúlyt teremt az életében, és neki sikerül majd visszatalálnia arra az útra, amelyre léphetett volna vagy lépnie kellett volna.

Sosem lehetett tudni, ki hogyan reagál majd, amíg ki nem rántották a kézigránát biztosítóságát.

Későre járt, már majdnem hajnali kettő volt. Michaela Siegel búcsúzásképp megölelte lármás barátait. Mindannyian kissé illuminált állapotba kerültek az esti ünnepléstől. Az idegen aznap este már kétszer próbálta egyedül érne Michaelát. Mindkétszer kudarcot vallott. Abban reménykedett, hogy a nő most a többiek nélkül indul a lifthez, ő pedig elindíthatja a folyamatot.

Michaela Siegel. Kora: huszonhat év. Immár harmadik éve végezte klinikai gyakorlatát a Mount Sinai Kórház belgyógyászati osztályán, miután a Columbia Egyetem gyógyászati és sebészeti karán orvosi diplomát szerzett. Gyakornokként a Johns Hopkins Kórházban kezdett, viszont a történetek után az intézmény vezetése úgy érezte, hogy minden érintett számára jobb lenne, ha a lány máshova kérné át magát.

Amint Michaela kissé ingatagon odabotladozott a liftajtóhoz, előlépett az idegen.

– Gratulálok, Michaela.

A lány hamiskás mosollyal fordult feléje. Az idegen jól tudta, hogy Michaela meglehetősen vonzó fiatal hölgy, amitől még kellemetlenebbnek érezte, hogy így rá kell törnie. Érezte, hogy az arcába szökik a vér, eszébe jutott, amit látott, mégsem állt le itt.

– Hm – morogta a lány.

– Hm?

– Valami idézést akar átadni, mondja?

– Nem.

– És felcsípni sem akar, ugye? Van vőlegényem.

– Azt sem.

– Sejtettem – morogta. A hangja kissé kásásnak hatott az italtól.

– Nem szokásom szóba állni idegenekkel.

– Értem – válaszolta az idegen, és mivel félt, hogy a lány faképnél hagyja, bedobta a bombát. – Ismer egy David Thornton nevű illetőt?

Michaela arca bezárult, akár egy becsapott kocsiajtó. Az idegen számított erre.

– Ő küldte magát? – kérdezte a lány.

A kásáság teljesen eltűnt a hangjából.

– Nem.

– Maga perverz vagy mi?

– Nem.

– De látta...?

– Igen – válaszolta az idegen. – Úgy két másodpercet belőle. Nem figyeltem oda, nem bámultam, semmi ilyesmi. Épp csak... biztosra akartam menni.

Az idegen leolvasta a lány arcáról, hogy ugyanazzal a dilemmával szembesült, amivel előtte oly sokan azok közül, akiket szembesített az igazsággal: vajon meneküljön ettől az elmeháborodottól vagy hallgassa végig? A kíváncsiság a legtöbbször felülkerekedett a félelmükön, az idegen azonban sosem tudhatta, miként döntenek.

Michaela Siegel a fejét csóválta, és hangot adott a zavarának.

– Miért állok egyáltalán szóba magával?

– Azt mondják, becsületes képem van.

Ez igaz volt. Általában ezért neki jutott ez a feladat. Eduardónak és Mertonnak megvoltak a maguk erősségei, ugyanakkor ha így odaléptek valakihez, az illető ösztönösen menekülni akart tőlük.

– Davidről is ugyanezt gondoltam. Hogy becsületes a képe. – Michaela félrebillentette a fejét. – Ki maga?

– Lényegtelen.

– Mit keres itt? Ez az egész már a múlté.

– Téved – Válaszolta az idegen.

– Tévedek?

– Nem a múlté. Bárcsak így lenne.

A lány hangja rémült suttogássá halkult.

– Mi az ördögéről beszél?

– Szakítottak Daviddal.

– Nyilván – csattant fel a lány. – A hétvégén összeházasodom Marcusszal.

Az idegen orra elé tartotta az eljegyzési gyűrűjét.

– Nem fog – javította ki az idegen. – Már mint... Pontatlanul fogalmaztam. Nem zavarja, ha lépésről lépésre átveszem?

– Nem érdekel, mennyire őszinte a képe – jelentette ki Michaela.

– Semmi kedvem megint belemenni ebbe.

– Tudom.

– Már magam mögött hagytam az egészséget.

– Téved. Egyelőre legalábbis nem. Ezért vagyok itt. – Michaela szótlánul meredt rá. – Akkor szakítottak Daviddal, amikor...? – Nem tudta, hogyan fogalmazzon, ezért csak ide-oda legyezett a kezével.

– Kimondhatja. – Michaela kihúzta magát. – Bosszúpornónak hívják. Úgy hallottam, nagyon menő.

– Nem erre vagyok kíváncsi – jegyezte meg az idegen. – Az érdekelne, milyen volt a kapcsolatuk, mielőtt David felrakta az internetre azt a videót.

– Mindenki látta.

– Tudom.

– A barátaim. A betegeim. A tanárain. Mindenki, aki a kórházban dolgozik. A szüleim...

– Igen – felelte halkan az idegen. – Akkor már szakított Dávid Thorntonnal?

– Előtte csúnyán összevesztünk.

– Nem ezt kérdeztem.

– Nem értem, mire...

– Együtt voltak még, amikor az a videó nyilvánosságra került?

– Mit számít ez?

– Kérem – erősködött az idegen.

Michaela vállat vont.

– Fogalmam sincs.

– Mert szerette őt. Ezért fáj annyira.

– Dehogy – ellenkezett a lány. – Azért fáj, mert iszonyatos módon elárult. Azért fáj, mert a férfi, akivel jártam, fogta magát, és felrakta egy bosszúpornós oldalra, ahogy... – Elhallgatott. – El tudja képzelni? Összevesztünk valamin, erre ő így reagált.

– Tagadta, hogy ő töltötte fel, ugye?

– Naná, hogy tagadta. Nem volt bátorsága ahhoz, hogy...

– Igazat mondott.

Mindenütt emberek vették körül őket. Egy fickó épp belépett az egyik liftbe. Két nő sietett kifelé. A pult mögött recepciós állt. Mindegyik ott volt, és ebben a pillanatban valahogy mintha mindegyikük megszűnt volna létezni.

Michaela hangja távolinak, tompának hatott.

– Mégis miről beszél?

– Nem David Thornton töltötte fel azt a videót.

- Maga a barátja vagy mi?
- Sosem találkoztam és nem is beszéltem vele.

Michaela nyelt egyet.

- Csak nem maga töltötte fel?
- Nem, természetesen nem én.
- Akkor honnan tudhatja... ?
- Az IP-cím alapján.
- Hogy mi?

Az idegen közelebb lépett a lányhoz.

- A honlapon az áll, hogy nem fedik fel a feltöltők IP-címeit. Így senki sem azonosíthatja vagy perelheti be azt a személyt, aki felrakta a felvételt.

- Maga mégis tudja?
- Igen.
- Honnan?

- Az emberek azért hiszik, hogy a honlap megőrzi a névtelenségüket, mert az ezt állítja magáról. Ez persze hazugság. Mindegyik titkos internetes honlap mögött találunk egy élő személyt, aki az összes billentyűleütést ellenőrzi. Valójában semmi sem titkos vagy névtelen.

Elhallgatott. Elérkeztek a lényeghez. Az idegen kivárt. Már nincs sok hátra. Láttá, ahogy a lány szája megremeg.

- Na és kinek az IP-címe volt?
- Szerintem maga is tudja.

A lány arca fájdalmasan megrándult. Michaela lehunyta a szemét.

- Marcusé?

Az idegen sem igennel, sem nemmel nem válaszolt. Felesleges lett volna.

- Jó barátok voltak, nemde? - kérdezte az idegen.
- A szemétláda.

– Mi több, szobatársak. Nem ismerem a részleteket. De maga meg David hajba kaptak. Marcus felismerte a lehetőséget, és rögtön meg is ragadta. – Az idegen a zsebébe nyúlt, és előhúzott egy borítékot. – Itt a bizonyíték.

Michaela, in tett, hogy felesleges.

– Szükségtelen látnom.

Az idegen bólított, elrakta a borítékot.

– Miért mondta el nekem? – kérdezte a lány.

– Ezt szoktuk tenni.

– Négy nap van hátra az esküvőig. – Michaela az idegenre emelte a tekintetét. – Most mit tegyek?

– Ez nem tőlem függ – válaszolta az idegen.

– Igaz, persze. – Michaela hangjában keserűség csendült. – Maga csupán életsebeket vág fel. Az, hogy visszazárja bármelyiket... már nem a maga dolga. – Az idegen egy szót sem felelt. – Ha jól sejtem, arra számított, hogy.. visszamegyek Davidhez? Elmondom neki, hogy megtudtam az igazat és a bocsánatáért esedezem? Aztán hogyan tovább? Ő majd a karjaiba zár, és boldogan élünk, míg meg nem halunk? Valami ilyesmire gondolt? Maga pedig a szerelem bajnokaként tetszelegne? – Őszintén szólva, mindez valóban megfordult az idegen fejében, kivéve a szerelem bajnokáról szóló részt. Az az elképzelés, hogy jóváteszi a vétket, helyreállítja az egyensúlyt, visszatereli a lányt arra az életútra, amelyet eredetileg választott... – igen, ehhez hasonló megoldásban reménykedett. – Viszont van itt egy bökkenő, Mr. Titokfelfedő. – Michaela közelebb lépett hozzá. – Már amikor Daviddal jártam, akkor belezúgtam Marcusba. Ironikus, nem? Marcusnak szükségtelen volt megtennie ezt. Végül mindenképp összejöttünk volna. Talán, nem tudhatom, de elképzelhető, hogy Marcusnak lelkipurdalása van amiatt, amit tett. Bűntudata. Lehetséges, hogy jóvá szeretné tenni a bűnét, és ezért ennyire kedves velem.

– Ez nem ok arra, hogy az ember valakihez kedves legyen.

– Ó, életviteli tanácsokat is osztogat? – csattant fel a lány. – Van fogalma róla, miféle választási lehetőségeket hagyott nekem? Vagy mindent lerombolhatok magam körül, vagy hazugságban élhetek.

– Még mindig fiatal és vonzó...

– És szerelmes is vagyok. Marcusba.

– Ezek után is? Annak ellenére, hogy tudja, mire képes?

– Az emberek sok mindenre képesek a szerelem nevében.

Michaela mostanra egészen lehalkította a hangját. Már nem küzdött.

Elfordult, és megnyomta a lift hívógombját.

– Másnak is el akarja mondani ezt? – kérdezte.

– Nem.

– Jó éjt!

– Ezek után is hozzá fog menni?

Szétnyílt a liftajtó. Michaela belépett a fülkébe, és visszafordult az idegen felé.

– Nem fedett fel semmiféle titkot – felelte. – Csupán egy újabb taszított bele.

Adam lehúzódt, amint a cedarfieldi sávba ért. Elővette a mobilját, és újabb SMS-t írt Corinne-nak:

AGGÓDOM. A FIÚK IS AGGÓDNAK.
KÉRLEK, GYERE HAZA!

Rákattintott a „küldés” gombra, és megint sebességbe tette az autót. Nem először gondolkodott el azon, miért alakult úgy, hogy végül Cedarfieldben élje le az életét. Egyszerű kérdésnek látszik, a nyilvánvaló következtetések azonban kifejezetten nyomasztották Adamet. Vajon ezt a nagy horderejű döntést tudatosan hozta meg? Valószínűtlennek tűnt. Ő és Corinne, ebben biztos volt, bárhol letelepedhettek volna. Mégis mi volt a gond Cedarfielddel? Bizonyos értelemben a nyertesek hadizsákmányának számított abban a háborúban, amit „amerikai álomként” szokás emlegetni. Cedarfieldben mindenfelé festői családi házak sorakoztak hatalmas kertekkel. A bájos városközpontban éttermek, üzletek álltak, sőt még egy mozi is. Korszerűsített sportlétesítmények, modern könyvtár és egy tavacska kacsákkal. Tavaly nem kisebb, már-már a *Bibliával* egy rangra emelt szaktekintély – a *Money* magazin – ítélte Cedarfieldet a huszonhetedik „legjobb lakóhelynek” Amerikában. A New Jersey-i oktatási hivatal a nyolc lehetséges közül a legmagasabb, J kategóriába sorolta be a várost. Igen, a kormányzat tényleg ilyen módon rangsorolja a városokat. Arról persze senkinek sincs fogalma, mire jó az efféle kategorizálás.

Meg kell hagyni, Cedarfield tökéletes környezetet biztosított a gyerekeknéléshez, még akkor is, ha valaki önmaga képére akarta formálni őket. Egyesek az élet körforgásaként tekintettek erre,

Adam azonban inkább ismétlődő samponozásra-öblítésre emlékeztető létnek érezte. Oly sok szomszédjuk és ismerősük – jóra való, megbízható emberek, akiket Ő igencsak kedvelt – Cedarfieldben nőtt fel, majd négy évre elköltözött, amíg elvégezte az egyetemet, hogy azután visszatérjen, megházasodjon, és itt nevelje fel a saját gyerekeit... akik ebben a városban fognak felnőni, majd négy évre elmennek innen egyetemre abban a reményben, hogy visszatérhetnek, megházasodhatnak, és itt nevelhetik fel a saját gyerekeiket.

Ezzel, ugye, nincs semmi gond?

Végére is Corinne, aki Cedarfieldben töltötte az élete első tíz évét, láthatóan nem mondhatta magát elég szerencsésnek ahhoz, hogy ezen a jól kitaposott úton járjon. Negyedikes korában, miután ez a város és annak értékrendje kitörölhetetlenül beépült a génjeibe, az édesapja meghalt egy autóbalesetben. A férfi mindössze harminchét éves volt, feltehetően túl fiatal ahhoz, hogy a saját halandósága és az utódokról való gondoskodás kérdése foglalkoztassa. Az életbiztosítása alig fizetett valamit, s nem sokkal később Corinne édesanyjának el kellett adnia a házukat: szolidabb körülmények között kényszerültek élni Corinne-nal, illetve a nővérével, Rose-zal egy kiskertes téglalakásban, Hackensack kevésbé elegáns városában.

Corinne édesanyja pár hónapon át rendszeresen megtette a Hackensack és Cedarfield közötti, nagyjából tizenhat kilométeres utat, hogy a kislánya találkozhasson a régi barátaival. Aztán viszont elkezdődött az iskola, és a barátokat, amint arra számítani lehetett, lefoglalták a sportfoglalkozások meg a táncórák, amelyeket Corinne már nem engedhetett meg magának. Így hát, noha a földrajzi távolság ugyanakkora maradt, a közöttük lévő társadalmi szakadék áthidalhatatlanná szélesedett. A gyermekkori kapcsolatok gyorsan megkoptak, hogy végül teljesen megszakadjanak.

Corinne nővére, Rose az ilyenkor megszokott módon reagált a történetekre: lerontotta a jegyeit az iskolában, lázadt az édesanyja ellen, rekreációs drogokkal és zsákutcába vezető szerelmi kapcsolatokkal kísérletezett. Corinne ellenben az általa pozitívnak ítélt módokon vezette le mély fájdalmát és neheztelését. Jobban odafigyelt a tanulásra az iskolában, az életben pedig eltökéltebben igyekezett megvalósítani a célkitűzéseit. Meghúzta magát, rengeteget tanult, tudomást sem vett a szokványos kamaszkori kísértésekről, és megesküdött, hogy győzedelmesen fog visszatérni arra a helyre, ahol boldognak tűnő kislánycént élt az édesapjával. Az ezt követő két évtizedet Corinne úgy töltötte, akár az arcát a kertvárosi kirakatnak szorító kisgyerek, mígnem nagy sokára az ablak megnyílt, vagy – valószínűleg – széttörött.

Adamék olyan házat vásároltak, amelyik gyanúsán hasonlított arra, ahol Corinne annak idején nevelkedett. Hogy Adamet ez akkoriban zavarta volna, arra nem emlékezett, de akkorra talán már a sajátjaiként tekintett a felesége céljaira. Amikor az ember megházasodik, a házastárssal együtt annak reményeit és álmait is elveszi. Corinne álma az volt, hogy diadalmasan visszaköltözhessen arra a helyre, amely egykor eltaszította őt. Volt valami izgalmas abban, állapította meg magában Adam, hogy segített Corinne-nak végigjárni ezt a húszéves odisszeát.

A lámpák még mindig égtek a találóan Keménynek elnevezett edzőteremben (a mottójuk: „Nem vagy elég kemény, ha nem emelsz keményen!"). Adam gyorsan körbepillantott a parkolóban, és rögtön felfedezte Kristin Hoy kocsiját. Megérintette Thomas gyorstárcsázó gombját – újfent nem lett volna értelme az otthoni számot hívni, egyik fiú sem vette volna fel a telefont —, és várt. Thomas a harmadik kicsengésre fogadta a hívást, és a szokásos, alig hallható „Halló!”-jával szólt bele.

- Odahaza minden rendben?
- Aha.

- Mit csinálsz?
- Semmit.
- És a semmin mit értesz?
- A *Call of Duty*val játszom. Az előbb kezdtem.

Na persze.

- A házi megvan? – kérdezte megszokásból Adam. Apa és fia közt gyakran elhangzó, verbális hörcsögkerékre emlékeztető kérdés volt, ami soha nem vezetett sehová, valahogy mégis elhagyhatatlannak érződött.

- Alapvetően.

Adam meg sem próbálta megkérni, hogy előbb „alapvetően” fejezze be. Értelmetlen lett volna. Hadd csinálja a gyerek Önállóan. Hagyni kell egy kicsit.

- Az öcséd merre van?
- Fogalmam sincs.
- De otthon van, ugye?
- Gondolom.

Testvérek.

- Csak nézd meg, hogy minden rendben van-e vele. Nemsokára otthon leszek.

- Jól van. Apa?
- Igen?
- Anya hol van?
- Elutazott – felelte megint Adam.
- Hova?

- Valamilyen tanári izére. Majd megbeszéljük, ha hazaértem, oké?

A kivárás túl hosszúnak hatott.

- Oké, jól van.

Adam leparkolt Kristin lenyitható tetejű Audi-ja mellé, és bement. A recepcióspult mögött pöffeszkedő izomagy végigmérte Adamet, és egyértelműen könnyűnek találta. A fickó homloka a cro-

magnoni emberéhez hasonlított. Ajka megvető mosolyba merevedett. Valamiféle testhez simuló ujjatlan birkózódresszt viselt. Adam attól félt, hogy a pasas „letesózza” majd.

– Segíthetek?

– Kristin Hoyt keresem.

– Tag?

– Hogyan?

– Maga tag itt?

– Nem. Barát. A feleségemnek van tagsági kártyája. Corinne Price-nak hívják.

A fickó bólintott, mintha ez mindent megmagyarázott volna. Aztán megkérdezte:

– Jól van a felesége?

A kérdés meglepte Adamet.

– Miért ne lenne jól?

Elképzelhető, hogy a fickó vállat vont, bár a nyakát két oldalról övező tekegolyónyi izmai alig mozdultak.

– Fontos hetet hagy ki. Jövő pénteken lesz a verseny.

Corinne, Adam jól tudta ezt, nem versenyzett. A testfelépítését szépnek lehetett mondani, meg minden, de kizárt, hogy valaha magára öltött volna egy olyan falatnyi ruhácskát, hogy abban pózoljon. Tavaly viszont elkísérte Kristint az országos döntőre.

Izomagy az edzőterem túlsó végének egyik sarkára mutatott – és közben ténylegesen megfeszítette az izmait:

– B terem.

Adam átnyomakodott az üvegajtón. Némelyik edzőterem csendes. Némelyikben hangos zene szól. A többit, mint ezt is, ősemberi nyögések és a nehéz fém csattogása tölti meg. Minden falra tükröt szereltek, és itt, kizárólag itt, a kiöltözés meg a pózolás nem csupán elfogadhatónak, hanem egyenesen elvártnak számított. A helyiség verejtéktől, fertőtlenítőtől és attól az illattól bűzlött, amilyenek Adam az Axe dezodorokat képzelte a reklámok alapján.

Megtalálta a B termet, halkán bekopogott, majd benyitott. Leginkább jógateremhez hasonlított, halvány sárgásbarna fapadlóval, balettrúddal és – naná! – rengeteg tükörrel. Egy, a tökéletesnél is tökéletesebb izomtónusú nő tipegett be kissé inogva bikiniben és nevetségesen magas sarkú cipőben.

– Állj! – kiáltotta Kristin.

A nő megtorpant. Kristin odavonult egy pindurka rózsaszín bikiniben és ugyanolyan nevetségesen magas sarkú cipőben. Semmi ingás, semmi sutaság, semmi tétovázás. Olyan peckesen lépkedett, mintha a padló a lekötelezettje lett volna.

– Határozatlan a mosolyod. Úgy nézel ki, mintha még sosem viseltél volna magas sarkút.

– Általában nem is szoktam – válaszolta a nő.

– Hát akkor kénytelen leszel gyakorolni. Az ítéletnél mindent figyelembe vesznek: hogy hogyan lépsz be, hogyan vonulsz le, hogyan jársz, a tartásodat, a mosolyodat, a magabiztosságodat, a modorodat, az arckifejezésedet. Csupán egyetlen esélyt kapsz, hogy jó első benyomást kelts. Már az első lépéseddal elveszítheted a versenyt. Jól van, mindenki üljön le! – Még öt tökéletesebbnél is tökéletesebb izomtónusú nő ült a földön. Kristin velük szemben sétált fel-alá. Az izmai minden lépésnél összehúzódtak és ellazultak.

– Egyelőre még mindenkinek soványodnia kell – közölte velük Kristin.

– Harminchat órával a verseny előtt feltöltek szénhidráttal. Ez megakadályozza, hogy az izmaidok szétlapuljanak, helyette azt a természetes dagadó külsőt kapjuk majd, amire törekszünk. E pillanatban még kilencven százalékban fehérjét kell fogyasztanotok. Mindenki megkapta az egyénre szabott étrendjét, igaz? – Sűrű bólogatás. – Úgy kövessétek, akár valami szentírást! Mindennap öt és fél liter vizet igyatok meg! Ez a minimum. Ahogy közeledik a verseny napja, fokozatosan csökkentjük a mennyiséget. Az országos döntő előtti nap

csak kortyolgathattok, aznap pedig egy csepp vizet se! Van vízajtó pirulám, ha bárkiben vízfelesleg maradna. Van kérdés?

Egy kéz emelkedett a magasba.

– Igen?

– Próbálunk majd az estélyis versenyre?

– Persze. Ne feledjétek, hölgyeim: a legtöbben abban a hitben vannak, hogy ez egy testépítő verseny. Nem az. A WBFF a fittségről szól. Mindenkinek alkalma lesz majd pózolni és befejezni, pontosan úgy, ahogy gyakoroltuk. De a bírák a Míss America, a Victoria's Secret, a Fashion Week és igen, a *MuscleMag* megtestesítőjét keresik egyetlen elegáns csomagban kézbesítve. Harriet majd segít kiválasztani az estélyiket. Ja és beszéljük meg, mi szükséges az utazáshoz. Kérem, mindenki hozza magával, a következőket: fenéktapaszt a bikinihez, szalagot a kosztüm felső részéhez, E6000-es ékszerragasztót, mellbimbótapaszt, vízhólyagtapaszt, cipőragasztót... az utolsó pillanatban mindig leszakad valamilyen pánt... barnítókrémet, hozzá latexkesztyűt, barnulásgátló krémet a tenyérhez és a fenék aljához, fogfehérítő csíkot, szemcseppet...

Kristin ekkor vette észre Adamet a tükörben. Az arckifejezése azon nyomban megváltozott. Eltűnt a hajcsár, aki a WBFF országos döntőjére készít fel. Helyette a barát és tanár kolléga jelent meg.

Bámulatos, mennyire könnyen felvesszük és leadjuk a szerepeket, állapította meg magában Adam.

– Dolgozzatok az indító pózokon! – adta ki az utasítást Kristin, a tekintetét immár Adamre függesztve. – Amikor bejöttök, beálltok szemből, aztán háttal, utána pedig kísétáltok. Ez az. Jól van, Harriet inntől átvesz benneteket. Mindjárt visszajövök.

Kristin szünetet sem tartva egyből megindult feléje, újra átvonult a termen a magas sarkú cipőben, amitől majdnem olyan természetűnek tűnt, mint Adam.

– Megtudtál valamit? – kérdezte.

– Nem igazán.

A sarokba vezette Adamet.

– Akkor mi a helyzet?

Nem szabadna zavarba jönni, ha az ember egy nevetségesen magas sarkú cipőt és pirinyó bikiniet viselő nővel beszélget. Adam mégis kínban érezte magát. Tizennyolc éves korában két hetet töltött a spanyolországi Costa del Sol-on. Sok nőn csak bikinialsó volt, Adam pedig túl érettnak képzelte magát ahhoz, hogy megbámulja a csupasz mellüket. Nem stírolta a nőket, de feszélyezte a látvány. Most ugyanez az érzés lepte meg.

– Ha jól sejtem, épp valamilyen bemutatóra készültök – válaszolta Adam,

– Nem valamilyen bemutatóra, hanem az országos döntőre. Lehetek önző egy pillanatra? Corinne a legrosszabbkor hagyott itt minket. Vele szoktam utazni. Tudom, hogy ennek látszólag nincs különösebb jelentősége, csak ez lesz az első bemutatóm, amióta hivatásos lettem, és... jól van, elismerem, hogy butaság ilyesmi miatt mérgeledni. Azért egy kicsit ez is bennem van... Leginkább azonban aggódom. Ez nem vall Corinne-ra.

– Tudom – válaszolta Adam. – Épp ezért szeretnék megkérdezni tőled valamit.

– Mondd!

Adam nem tudta, hogyan kezdje, ezért rögtön belevágott a közepébe.

– A két évvel ezelőtti terhességéről van szó.

Ez telibe talált.

A szavai úgy hatottak a nőre, mint egy hirtelen fölébe tornyosuló hullám a tengerparton. Most Kristin ingott meg a nevetségesen magas sarkú cipőben.

– Mit akarsz tudni róla?

– Mintha meglepődtél volna – jegyezte meg Adam.

– Mi van?!

– Amikor megemlítettem a terhességet. Úgy néztél ki, mint aki szellemet lát.

A nő szeme ide-oda járt, csak Adamre nem nézett.

– Azt hiszem, meg is lepődtem. Mármost, Corinne eltűnik, te meg valamilyen oknál fogva olyasmiről kezdesz érdeklődni, ami két éve történt. Nem látom az összefüggést.

– De emlékszel a terhességre.

– Hát persze. Miért?

– Hogyan mondta el neked?

– Azt, hogy terhes?

– Igen,

– Jaj, már nem tudom. – Pedig emlékezett. Kristin hazudott Adam-nek. – Mit számít, hogyan mondta el nekem?

– Szeretném, ha visszagondolnál. Nem rémlik valami furcsa?

– Nem.

– Egyáltalán semmi szokatlanra a terhességgel kapcsolatban?

Kristin csípőre tette a kezét. A bőre csillogott a finom verejtékrétegtől és talán a bronzolaj maradékától.

– Mire megy ki ez az egész?

– Na és a vetélés? – próbálkozott Adam. – Akkor hogyan viselkedett?

Ez a két kérdés érdekes módon mintha valamiképp összpontosítólag hatott volna rá. Kristin most nem siette el a választ, lassan lélegzett, mint aki meditál; kiálló kulcscsontja ütemesen emelkedett és süllyedt.

– Furcsán.

– Tényleg?

– Visszafogottnak éreztem a reakcióját.

– Ezt hogy érted?

– Nos, elgondolkodtatott. Olyan könnyen túltette magát rajta... Így aztán, amikor hazamentél az iskolából, arra gondoltam, mármost először, hogy Corinne talán túlzottan jól viselte az egészet.

– Nem tudlak követni.

– Az embernek ilyenkor gyászolnia kell, Adam. Ki kell adnia magából a bánatát, és éreznie kell. Ha nem adod ki magadból, és nem érzed, akkor méreganyagok gyűlnek fel a véredben. – Adam próbált nem elfintorodni a New Age-es zagyvaság hallatán. – Nekem úgy tűnt, hogy Corinne talán magába fojtotta a fájdalmát – folytatta Kristin. – És amikor az ember ilyet tesz, nemcsak a méreganyagok gyűlnek fel a szervezetében, hanem a Belső nyomás is megnövekszik benne. Előbb-utóbb valaminek engednie kell. Amikor tehát elmentél, tűnődni kezdtem. Lehetséges, hogy Corinne eltemette magában a gyerek elvesztése miatti fájdalmát. Talán leszorította, és lent tartotta, de most, két év után, egyszerre ledőltek az addig felépített falak.

Adam értetlenül meredt rá.

– Először?

– Hogy mi?

– Azt mondtad, „először” erre gondoltál. Vagyis közben valahol meggondoltad magad. – Kristin nem válaszolt. – Miért?

– Corinne a barátom, Adam.

– Ezzel tisztában vagyok.

– Te pedig a férj, akitől menekülni igyekszik, igaz? Mármint ha igazat mondtál, és semmi baja nem esett.

– Most komolyan beszélsz?

– Igen. – Kristin nagyot nyelt. – Végigmész az utcákon, ahol élünk. Látod a takaros házakat, a tökéletesre nyírt pázsitot és a kerti bútorokat. De egyikünk sem lehet biztos benne, mi zajlik valójában a mutatós külszín mögött, ugye? – Adam csak állt. – Honnan tudhatnám, hogy nem vered őt?

– Jaj, ne már...

Kristin csendre intette.

– Nem állítom, hogy ezt teszed. Csupán egy példa volt. Egyszerűen nem tudhatjuk. – Könnyek szöktek a szemébe,

Adamnek pedig eszébe jutott Kristín férje, Hank, illetve az, hogy ilyen testtel vajon miért viselt időnként hosszú ujjú blúzokat meg lebernyegeket ez a nő. Eddig azt hitte, azért, mert illendőbbben akar kinézni. De talán mégsem ez lehetett a magyarázat.

Kristinnek azonban igaza volt. Ugyan látszólag barátságos közösségben és összetartó környéken éltek, igazából minden család otthona önálló sziget volt a maga titkaival.

– Te tudsz valamit erről – állapította meg Adam.

– Nem. És most tényleg vissza kell mennem a lányokhoz.

Kristin elfordult tőle. Adam majdnem utánanyúlt, és megragadta a karját. Ehelyett csupán annyit mondott:

– Nem hiszem, hogy Corinne tényleg terhes volt. – Kristin megtorpant. – Te tudtad, ugye?

A nő – még mindig háttal neki – megrázta a fejét.

– Corinne semmi ilyesmit nem mondott nekem.

– De tudtad.

– Semmit se tudtam – válaszolta Kristin egészen halkán. – Ideje menned.

Ryan a hátsó ajtóban várta.

- Hol van anya?
- Nincs itthon – válaszolta Adam.
- Mi az, hogy nincs itthon?
- Elutazott.
- Hová?
- Valami tanári dologra. Hamarosan hazajön.

Ryan pániktól nyüszítő hangon felelt.

- Kellene a szerelésem, emlékszel?
- Megnézted a fiókodban?
- Igen! – A nyüszítés kiabálássá erősödött. – Már tegnap is megkérdezted! Megnéztem a fiókot és a szennyeskosarat is!

- Mi a helyzet a mosógéppel és a szárítóval?
- Azokat is megnéztem! Mindenhol megnéztem!
- Jól van – csitította Adam –, nyugodj le!

- De kell a szerelés! Ha nincs meg a szerelésed, Jauss mester pluszköröket futtat veled, és ki kell hagynod a meccset.

- Semmi gond. Keressük meg együtt!
- Te soha semmit nem vagy képes megtalálni! Ide anya kell!

Miért nem válaszol az SMS-eimre?

- Nincs nála térerő.
- Nem vagy képes felfogni! Nem vagy:..

- Nem, Ryan, te nem vagy képes felfogni! – Adam hallotta, ahogy a szavai dörögve visszhangoznak a házban. Ryan elhallgatott. Adam nem. – Szerinted anyád meg én csak azért vagyunk, hogy téged kiszolgáljunk? Ezt gondolod? Hát akkor ideje megtanulnod valamit, pajtás. Édesanyád és én ugyanolyan emberi lények vagyunk. Meglepő, mi? Nekünk is van életünk. Ugyanúgy elszomorodunk néha, mint te. Ugyanúgy aggódunk a problémáink

miatt, mint te. Nem csak azért létezőnk, hogy kiszolgáljunk téged és teljesítsük minden kívánságodat. Most már felfogtad? – A fiú szeme könnybe lábadt. Adam lépteket hallott. A hang irányába fordult. Thomas a lépcső tetején állt, és hitetlenkedve bámult le az apjára. – Sajnálom, Ryan. Nem akartalak...

Ryan megiramodott felfelé a lépcsőn.

– Ryan!

A fiú elszáguldott a bátyja mellett. Adam hallotta, ahogy becsapódik a hálószoba ajtaja. Thomas a lépcső tetején maradt, és csak nézte őt.

– Begurultam – szabadkozott Adam. – Előfordul az ilyen.

Thomas pár hosszú másodpercig hallgatott. Aztán megszólalt:

– Apa?

– Tessék?

– Hol van anya?

Adam lehunyta a szemét.

– Már mondtam. Elutazott valami tanári izére.

– Nemrég jött meg valami tanári izéről.

– Most egy másikra-ment.

– Hová?

– Atlantic Citybe.

Thomas a fejét csóválta.

– Nem.

– Hogy érted, hogy nem?

– Tudom, hol van – felelte Thomas. – És még csak a közelében sincs Atlantic Citynek.

– Gyere ide, kérlek! – mondta Adam.

Thomas egy pillanatig habozott, mielőtt megindult lefelé a lépcsőn a konyhába. Ryan még mindig a szobájába zárkózva duzzogott. Valószínűleg így volt a legjobb. Mindenkinek adjuk meg az esélyt arra, hogy lehiggadjon. Adamnek e pillanatban

mindenekelőtt arra volt szüksége, hogy kikérdezze Thomast az iménti megjegyzéséről.

– Tényleg tudod, hogy hol van édesanyád? – érdeklődött.

– Nagyjából.

– Hogy érted, hogy nagyjából? Felhívott?

– Nem.

– SMS-t vagy e-mailt küldött neked?

– Nem – felelte Thomas. – Semmi ilyesmi.

– Azt azonban tudod, hogy ahova ment, annak semmi köze Atlantic Cityhez. – Thomas bólintott. – Honnan?

A fiú leszegte a fejét. Időnként előfordult, hogy Adam meglátta Thomas valamely jellegzetes mozdulatát vagy gesztusát, és önmaga tükörképét ismerte fel benne. Kétsége sem lehetett afelől, hogy Thomas az ő fia. Túlságosan egyértelműek voltak a hasonlóságok. Vajon Ryant illetően felmerült benne, hogy nem a sajátja? Korábban, sosem, ám a lelke egy titkos, sötét zugában minden férfi hasonló kételyekkel viaskodik. Nem hangoztatják őket. Csupán ritkán törnek fel a tudatosság szintjére. De ott szunnyadnak abban az eldugott sarokban. Az idegen most megbökdöste és kiráncigálta a napvilágra a félelmét.

Ez magyarázta volna Adam ostoba kirohanását? Teljesen kijött a sodrából, amikor Ryannel beszélt, és igen, az adott körülmények között ez abszolút érthetőnek tűnt azok után, ahogyan a fia viselkedett a szerelése miatt.

No de vajon lehetett mögötte más is?

– Thomas?

– Anya meg fog haragudni érte.

– Nem fog.

– Megígértem neki, hogy soha nem teszek ilyet – ellenkezett Thomas. – Viszont mindig szokott válaszolni az SMS-eimre. Egyáltalán nem értem, mi folyik itt. Szóval... olyasmit csináltam, amit nem szabadott volna.

– Semmi gond – nyugtatta Adam, és igyekezett leplezni a kétségbeesését. – Meséld el, mi történt!

Thomas kifújta a levegőt, és összeszedte magát.

– Jól van. Ugye emlékszel, hogy mielőtt elindultál itthonról, megkérdeztem, hol van anya?

– Igen.

– És, nem is tudom, olyan... furcsán viselkedtél, csak ennyi. Először is, nem árultad el, hol van anya, aztán ő nem reagált az üzeneteimre... – Felpillantott. – Apa?

– Tessék?

– Amikor azzal nyugtattál, hogy anya valami szülői értekezlet miatt maradt bent az iskolában, igazat mondtál?

Adam elgondolkozott, de nem várt sokáig a válasszal.

– Nem,

– Tudod, hol van anya?

– Nem. Azt hiszem, összevesztünk.

A fia túlságosan bölcs tekintettel bólintott.

– Vagyis anya, hogy úgy mondjam, fogta magát, és itt hagyott téged?

– Fogalmam sincs, Thomas. Ezt próbálom épp kideríteni.

A fiú megint bólogatott.

– Tehát elképzelhető, hogy anya nem örülne neki, ha elárulnám neked, hol van.

Adam hátradőlt a székben, és megsimogatta az állát.

– Ez sem kizárt – ismerte el. Thomas az asztalra rakta a kezét. Szilikon csuklópántot viselt, amilyenel valamilyen ügyet szokás támogatni, habár ezen az állt, hogy: „cedarfield lacrosse”. A szabad kezével most a csuklójához csattintgatta a pántot. – De épp ez a probléma – folytatta Adam. – Fogalmam sincs, mi történt közöttünk, oké? Ha édesanyád megkeresett volna téged és megkért volna, hogy ne áruld el, hova ment, akkor... nos, akkor elfogadnám.

Viszont nem hinném, hogy ezt tette volna. Nem hinném, hogy ilyen helyzetbe hozna téged és Ryant.

– Anya nem keresett meg – válaszolta Thomas, miközben még mindig a csuklópántjára meredt.

– Jól van.

– Azt viszont megígértette velem, hogy sosem jelentkezem be ebbe.

– Mibe nem jelentkezhetsz be?

– Ebbe az alkalmazásba.

– Thomas? – A fiú felnézett. – Halvány sejtelmem sincs, miről beszélsz.

– Tudod, egyezséget kötöttünk. Anya meg én.

– Miféle egyezséget?

– Hogy csak vész helyzetben használja az alkalmazást, nem arra, hogy kémkedjen utánam. – Én viszont sohasem használhattam.

– Hogy érted azt, hogy vész helyzetben?

– Ha például eltűnnék, vagy sehogy se tudna elérni.

Adam ismét úgy érezte, hogy megfordul körülötte a világ. Megállította, és igyekezett összpontosítani.

– Talán az lenne a legjobb, ha elmagyaráznád, mi ez az alkalmazás.

– Telefonkeresőnek hívják, és elvileg arra való, hogy megtaláld a saját telefonodat... tudod, ha véletlenül elveszítenéd vagy valaki ellopná.

– Értem.

– Ez egy térképen megmutatja, hol találsz a telefonodat. Szerintem minden készülékben van ilyen, de ez egy továbbfejlesztett változat. Vagyis ha valami történne velünk, mondjuk, anya nem találna engem vagy Ryant, ezzel az alkalmazással meg tudna keresni minket, és pontosan tudhatná, hol vagyunk.

– A telefonról?

– Igen.

Adam odanyújtotta a kezét.

– Hadd nézzem meg!

Thomas tétovázott.

– Pont ez a lényeg. Nem szabadott volna használnom.

– Mégis megtetted, igaz? – A fiú leszegte a tekintetét, és bólintott. – Bejelentkeztél, és láttad, hol van édesanyád? – Újabb bólintás. Adam a fia vállára tette a kezét. – Egyáltalán nem vagyok mérges rád – jelentette ki. – Nekem is megmutatod ezt az alkalmazást?

Thomas elővette a mobilját. Az ujjai fürgén táncoltak a kijelzőn. Amikor végzett, odanyújtotta az apjának a telefont. Adam rápillantott. Cedarfield térképét mutatta. Három villogó pontot látott rajta ugyanazon a helyen. Az egyik kék volt, a másik zöld, a harmadik piros.

– Szóval ezek a pöttyök itt... – kezdte Adam.

– Mi vagyunk.

– Mi?

– Pontosan. Te, én meg Ryan.

Adam úgy érezte, egyre erőteljesebben lüktet a feje. Amikor megszólalt, egészen távolinak tűnt a hangja.

– Én?

– Igen.

– Az egyik pötty engem jelöl?

– Aha. Te vagy a zöld.

Adam szája kiszáradt.

– Tehát másképpen fogalmazva, ha az édesanyád arra volt kíváncsi, megnézhetette... – Elhallgatott. Felesleges lett volna befejeznie a mondatot. – Mióta van fent ez az alkalmazás a telefonjainkon?

– Nem tudom. Három, talán négy éve. – Adam letaglózva ült, ahogy tudatosodott benne, mit jelent ez. Három-négy éve.

Corinne három-négy éve bármikor bejelentkezhetett, és megnézhetette, az adott pillanatban pontosan merre jár a két gyereke, és ami még fontosabb, a férje. – Apa?

Adam mindig büszkén hirdette, mennyire nem ért ehhez a technikai bűvészkedéshez, amely teljesen a rabjává tette a tömegeket, rákényszerített minket, hogy ne foglalkozunk egymással, és engedelmesskedünk kielégíthetetlen követelődésének, amely arra irányult, hogy állandóan erre figyeljünk. A mobiljára az ő tudtával soha egyetlen felesleges alkalmazás sem került fel. Se játékok, se Twitter, se Facebook, se vásárlás, se sporteredmények, se időjárás, semmi ilyesmi. A mobilra gyárilag feltelepített alkalmazásokat használta: az e-mailt, az üzeneteket, a telefont, kizárólag efféléket. Ryannel letöltetett egy GPS-alkalmazást, amelyik a forgalom figyelembevételével vezetéskor a legjobb útvonalat tervezte meg neki.

De ennyi volt.

– Akkor miért nem látom édesanyádat ezen az izén? – érdeklődött Adam.

– Ahhoz zoomolnod kell.

– Hogyan?

Thomas visszavette a mobilt, két ujját a kijelzőhöz érintette, és egymáshoz húzta. Megint odanyújtotta a telefont az apjának. Adam most New Jersey állam egészét, nyugatra pedig Pennsylvaniát látta rajta. A narancssárga pötty a kijelző bal oldalán világított. Adam rákoppintott, és a mobil megint kinagyította a térképet.

Pittsburgh?

Adamnek egyszer el kellett mennie kocsival Pittsburghbe, hogy óvadék ellenében kihozza az egyik ügyfelét a börtönből. Több mint hat óráig tartott az út.

– Miért nem villog? – kérdezte Adam.

– Mert nem aktív.

– Ezt hogy érted?

Thomas visszafojtotta a sóhajt, ami rendszeresen kitört belőle, valahányszor el kellett magyaráznia az apjának valamilyen technikai dolgot.

– Amikor pár órával ezelőtt megnéztem az alkalmazást, még mozgott a pont. Akkor, nagyjából egy órával ezelőtt... anya akkor ott volt.

– Ott megállt?

– Nem hiszem. Nézd, ha rákattintasz ide... – Áthajolt az asztalon, és megérintette a képernyőt. Azon a mobiltelefon képe és a „Corinne” felirat jelent meg. – Jobb oldalon kiírja az akkumulátor töltöttségét. Látod? Amikor utoljára megnéztem, csak négy százalékon állt. Mostanra lemerült, ezért a pont már nem villog.

– Akkor még mindig ott lehet, ahol a pötty mutatja?

– Nem tudom. Csak azt jelzi, hol volt, amikor az akkumulátor végleg lemerült.

– Azt viszont már nem látod, hogy most merre jár.

Thomas a fejét rázta.

– Addig nem, amíg anya fel nem tölti a telefonját. Így aztán egyelőre hívni vagy üzenni is értelmetlen lenne neki.

– Mert nem működik a telefonja.

– Pontosan.

Adam bólintott.

– Viszont ha továbbra is figyeljük ezt, látni fogjuk, amikor megint bekapcsolja.

– Pontosan.

Pittsburgh.

Mi az ördögnek mehetett a felesége Pittsburghbe? Tudomása szerint Corinne-nak senkije sem élt ott. Tudomása szerint még csak nem is járt ott. Nem tudta felidézni, hogy Corinne valaha említette volna ezt a várost, sem azt, hogy barátai vagy rokonai költöztek volna oda.

Ráközelített a narancssárga pöttyre. Az utcatáblán South Bradlock Avenue állt. Adam rákattintott a pontra, hogy lehívjon egy műholdas képet. Corinne valamiféle üzletsornál vagy annak a közelében járt nemrégiben. Akadt ott szupermarket, egydolláros bolt, Foot Locker, GameStop. Talán azért állt meg, hogy bekapjon valamit, esetleg harapnivalót vagy más egyebet vegyen az útra.

Vagy az idegennel találkozott.

– Thomas?

– Igen?

– Ez az alkalmazás az én mobilomon is rajta van?

– Ott kell lennie. Ha valaki láthat téged, akkor te is láthatod őt.

– Megmutatnád, hogy hol találom?

Adam odanyújtotta a fiának a telefont. Thomas résnyire húzta a szemét, és megint táncolni kezdett az ujjával. Végül bejelentette, hogy:

– Megtaláltam.

– Hogy lehet, hogy én korábban sosem láttam?

– Az utolsó oldalon volt egy csomó olyan alkalmazással együtt, amiket valószínűleg sohasem használsz.

– Tehát ha most bejelentkezem – mondta Adam szemmel tarthatom édesanyád telefonját?

– Mint már mondtam, ebben a pillanatban teljesen le van merülve az akkumulátora.

– De ha feltölti?

– Igen. Akkor látni fogod. Csak a jelszót kell tudnod hozzá.

– Na és mi az? – Thomas tétovázott. – Thomas?

– Szeretem a családom – válaszolta a fiú. – Egybeírva. És az S, az A meg a C nagybetű.

Ó, igen, nagymenő, ezt kapd ki!

Bob Baime – avagy, mint Adam hívni szokta, Gaston – megint fordulásból végrehajtott tempódobással talált be a kosárba. Igen, Big Bob elemében érezte magát ma este. Teljesen tűzbe jött. *En fuego.*

Egy palánkra kosaraztak a Betlehem evangélikus templomban. Néhány fickó, többnyire városi apukák egymást folyton váltó csapata játszott hetente kétszer. A játékosok képességei széles skálán mozogtak. Némelyikük egészen kiválóan művelte a sportot – az egyiküket az egyetemi liga álomcsapatába is beválogatták, amikor még a Duke-ra járt, aztán első körben draftolta őt a Boston Celtics, mielőtt egy térdsérülés miatt derékba tört a karrierje mások viszont annyira bénán játszottak, hogy labdát vezetni is alig tudtak.

Ma azonban Bob Baime, Big Bob Baime vitte a prímet, ő volt a stabil pont, az automata kosárgép. A palánk alatt egyszemélyes, lepattanó-szétcsapó csapatként funkcionált. Százhuszonkét kilós testével félresöpörte az embereket. Fellökte az álomcsapatagot, Mr. Kosárlabdás Szupersztárt. Az haragos pillantást lövellt felé, Big Bob Baime pedig farkasszemet nézett vele.

Az álomcsapatag a fejét csóválta, és megiramodott a pályán.

Ez az, seggfej, rohanj, hogy ne rúgjam szét a seggedet!

Hölgyeim és uraim, Big Bob Baime visszatért! Az álomcsapatag a hülye térdmervítőjével általában fölébe kerekedett. Ma viszont nem. Az ám, esélye sem volt. Bob állta a sarat. Az örege bizony büszke lett volna rá. Az örege, aki gyerekkorában Bettynek hívta őt Bobby helyett, semmirekellőnek és gyengének, mi több, nyámnyilának, buzogánynak, sőt egyenesen lánynak nevezte. Az apja, a kemény szemétláda harminc éven át volt a Cedarfield

Gimnázium sportigazgatója. Elég rákeresni a „régí vágású” szóra bármelyik szótárban, és idősebb Robert Baime képét találjuk ott. Nehéz volt ilyen apa mellett nevelkedni, a végén azonban ez a durva szeretet kétségkívül meghozta a gyümölcsét.

Nagy kár. Nagy kár, hogy az örege nem érhetette meg, hogy a fia ennyire fontos emberré vált a városban. Bob immár nem a település silányabb részén lakott, ahol a tanárok és a kétkezi dolgozók igyekeztek megélni valahogy. Nem, ő egy hatalmas manzárdtetős kúriát vásárolt a város puccos „country club” negyedében. Ő és Melanie egymáshoz passzoló Mercedest vezettek. Az emberek tisztelték őket. Bobot felkérték, hogy lépjen be az exkluzív Cedarfield Golfklubba, ahol az édesapja vendékként játszhatott egyszer. Bob három gyereket nevelt, mindegyikük kiváló sportoló volt – igaz, Pete-nek pillanatnyilag gondjai akadtak a lacrosse-szal, és talán az egyetemi sportösztöndíjről is lemondhat, miután Thomas Price vette át a posztját. Mégis jól alakult minden.

És megint így lesz.

Nagy kár, hogy az örege ezt sem láthatta. Nagy kár, hogy nem lehetett a tanúja annak, hogy a fia elveszíti az állását, mert megtudhatta volna, pontosan milyen ember is Bob: túlélő, győztes, olyasvalaki, aki a nehézségekkel szembesülve kitart. Épp lezárni készült az életének ezt a fejezetét, hogy újra Big Bob, a kiváló kenyérkereső váljon belőle. Még Melanie is észre fogja venni ezt. Melanie, Bob felesége, a pomponlányok egykori kapitánya. A neje valaha majdhogynem hódolatteljes áhítattal tekintett rá, de amióta rosszabbra fordult Bob sorsa, szakadatlanul zsémbeskedő módba kapcsolt, szidta őt, amiért régebben annyira bőkezűen, a gazdagságát fitogtatva bánt a pénzzel, ennél fogva nem támaszkodhattak a megtakarításaikra, mikor Bob állás nélkül maradt. Igen, a keselyűk körözni kezdtek a fejük felett. A bank

elárverezni készült a házat. A csődbiztos összevissza hadovált a két Mercedes S coupéról.

Nos, ezek után ki nevet majd a végén?

Jimmy Hoch édesapja, a menő New York-i fejedelemség állásinterjút intézett neki mára, és Bob Baime – egyszerűen fogalmazva – megcsinálta. Csont nélkül betalált. Az interjúztató fickó Big Bob tenyeréből evett. Való igaz, hogy még nem hívták fel – Bob folyton odasandított az oldalon mellett heverő telefonra azonban már nem kell sokáig várnia. Meg fogja kapni azt az állást, talán még jobb feltételekhez is ragaszkodhat majd, aztán pedig, nos, hivatalosan is visszatér. Várjuk csak meg, amíg mindent elmesél Melanie-nak az interjúról. A neje végre hajlandó lesz ágyba bújni vele, és talán még azt a kis rózsaszín cuccot is felveszi, amit ő, Bob annyira szeret.

Közben a pályán Bob megszerezte a labdát, odarobogott a palánk alá, és bedobta a győztes kosarat.

Ó, igen, Bob visszatért, méghozzá jobb formában, mint valaha. Bárcsak ugyanígy érezte volna magát, amikor az a fontoskodó Adam Price azon lovagolt, hogy miért kell beválogatnia Jimmy Hochot a lacrosse-csapatba! A rohadt életbe, mindhárom kölyök pocskul játszott. Végül mindegyik örülni fog, ha a partvonal mellől adhatja be a vizespalackokat. Kit érdekelt, ha egy blazírt játékosmegfigyelő, aki kizárólag az igazán jókra fókuszál, egytized pont különbséget állapított meg közöttük? Emiatt nem akarta elszúrni ezt a komoly állásinterjút. Nem mintha számított volna. Nem mintha Jimmy Hoch édesapjával megegyeztek volna valamilyen kölcsönüzetben, de hát az élet arról szól, hogy a szívességet szívességgel viszonzzuk. A sport az életre tanít, nemde? A gyerekek akár már most tudatosíthatják ezt magukban.

A csapata épp pályára vonult volna az új összecsapáshoz, amikor megszólalt Bob mobilja.

Bob azonnal felkapta a telefont, a keze ténylegesen reszketett, ahogy megnézte, ki hívja.

Goldman.

Tehát most.

– Bob, kész vagy?

– Kezdjétek el nélkülem a meccset, fiúk! Ezt fel kell vennem.

Bob megindult kifelé a folyosóra, hogy senki se zavarhassa. Megköszöri a torkát, és elmosolyodott, mert ha az ember ténylegesen mosolyog, a magabiztossága átjut a telefonvonal túloldalára.

– Halló!

– Mr. Baime?

– Igen.

– Itt Jerry Katz beszél a Goldmantól.

– Igen, helló, Jerry. Örülök, hogy hív.

– Attól tartok, rossz hírt kell közölnöm, Mr. Baime.

Bob érezte, hogy elszorul a szíve. Jerry Katz magyarázott még egy keveset arról, milyen nagy a verseny a piacon és mennyire örül, hogy beszélgethettek, ám a szavai lassanként kivehetetlenül összemosódtak. Jerry, a girhes idióta még mindig karattyolt. Sötétség szivárgott Bob mellkasába, és közben egy emlék sejlett fel előtte. Eszébe jutott az előző este, ahogy Adam nyíltan megtámadta, amiért Jimmy Hochot választotta be a csapatba. Az eset, Bob immár felismerte, több szempontból meglepte őt. Először is, mi köze volt ehhez Adamnek, egy olyan fickónak, aki még csak nem is fogja edzeni az utazó keretet, amelyet Bob épp összeállított? Adam és Corinne gyereke eleve bekerült a csapatba. Akkor vajon miért számított neki Jimmy Hoch?

Ám ennél is érthetlenebb volt a számára, különösen most, hogy jobban belegondolt: vajon Adam hogyan tudta ilyen gyorsan túltenni magát a lesújtó híren, amit az Amerikai Légiónál bárjában közöltek vele?

Jerry még mindig beszélt. Bob még mindig mosolygott, egyre mosolygott. Akár egy idióta. És amikor végre közölte Katzcal, hogy

„Hát, mindenesetre örülök, hogy hívt, és szolt nekem...”, fogadni mert volna, hogy magabiztos agyalágyultnak tűnhetett.

Kinyomta a telefont.

– Bob, kész vagy?

– Gyerünk már, ember, szükségünk van rád!

És tényleg így volt.

Lehetséges, hogy tegnap este pontosan ugyanez történt Adammal, morfondírozott magában.

Ugyanúgy, ahogy most Bob visszamegy a pályára, és más módon adja ki a dühét, Adam talán éppen azért kötekedett vele Jimmy beválogatása miatt, mert neki is le kellett vezetnie a feszültséget.

Bob eltűnődött, vajon Adam hogyan reagálna arra, ha megtudná a feleségéről a teljes igazságot? Nem a csalárdságot, amiről úgy hitte, most már mindent tud. Hanem a teljes igazságot.

Hát, hamarosan amúgy is megtudja, nem? – gondolta magában Bob, miközben visszakocogott a pályára.

Hajnali kettőre járt, amikor Adamnek eszébe jutott valami – pontosabban valaki.

Suzanne Hope, a New York állambeli Nyackból.

Az ő révén jutott el Corinne a Szinlelt-terhesseg.com honlaphoz. Az egész ezzel kezdődött, nemde? Corinne megismerkedik Suzanne-nel. Suzanne terhességet színlel. Corinne valami okból úgy dönt, hogy ugyanezt teszi. Talán. Aztán pedig felbukkan az idegen.

Adam megnyitotta a mobilján a keresőt, és begépelte, hogy: „Suzanne Hope, Nyack, New York”. Sejtette, hogy ezzel valószínűleg semmire sem megy majd, hogy a nő álnevet használt vagy hamis lakhelyet adott meg az álterhesség mellett, de a kereső szinte azonnal kiadta az eredményt.

A *White Pages* telefonkönyvben harminc-harmincöt év közötti nőként szerepelt egy bizonyos nyacki, New York állambeli illetőségű Suzanne Hope. Mind a telefonszáma, mind a címe nyilvános volt. Adam épp lejegyezni készült mindkettőt, amikor eszébe jutott, amit Ryan pár héttel korábban tanított meg neki: hogy két gombot egyszerre lenyomva a mobil kijelzőképet készít. Kipróbálta, megnézte a képet a „Fotók” alkalmazásban, és látta, hogy jól olvasható.

Kikapcsolta a telefont, és újra megpróbált elszenderedni.

Az öreg Rinsky házának szűkös nappalija Pine-Sol zsíroldótól és macskahúgytól bűzlött. A szoba tele volt, ám ez mindössze annyit jelentett, hogy talán tízen zsúfolódtak össze benne. Adamnek azonban csupán ennyi kellett. Rögtön felfedezte a kopasz fickót, aki általában sporteseményekről tudósított a *Star-Ledger*nek. Ott volt az a riporter nő is a bergeni *Record*tól, akit annyira kedvelt. Adam rendkívüli jogi asszisztense, Andy Gribbel szerint az *Ashbury Park*

Press és a *New Jersey Herald* szintén képviseltette magát. A nagy tévécsatornák egyelőre nem foglalkoztak az üggyel, de a News 12 New Jersey kiküldött egy forgatócsoportot.

– *Ennyi elég lesz.*

Adam közelebb hajolt Rinskyhez.

– Biztos benne, hogy csináljuk?

– Most viccel? – Az öreg felvonta az egyik szemöldökét. – Csak arra kell figyelnem, hogy ne élvezzem túlságosan.

A riporterek közül hárman a műbőr kanapén szorongtak. Egy másik a fal mellett álló pianínóra támaszkodott. A szemközti falon madáretető alakú kakukkos óra ketyegett. A kanapé melletti kisasztalon még több Hummel porcelánfigura állt. A nemrég még bolyhos szőnyeget műfüre emlékeztető alaktalan tömeggé taposták szét.

Adam még egyszer utoljára ránézett a mobiljára. A telefonkereső továbbra sem jelzett semmit Corinne-nal kapcsolatban. A felesége vagy nem töltötte fel az akkumulátort, vagy... Ezen most értelmetlen lett volna merengenie. A riporterek egyszerre várakozón és szkeptikusan néztek rá: felerészt a „Lássuk, mivel fog előállni!”, felerészt a „Csak az időnket pazaroljuk ezzel!” hozzáállást lehetett kiolvasni a tekintetükből. Adam előrelépett. Mr. Rinsky a helyén maradt.

– 1970-ben – vágott egyből a közepébe Adam –, Michael J. Rinsky hazatért, miután a legkegyetlenebb vietnami csatatereken szolgálta a hazáját. Ide tért vissza, szeretett szülővárosába, és feleségül vette gimnáziumi szerelmét, Eunice Schaeffert. Aztán a veteránsegélyből származó pénzén Mike Rinsky megvásárolta ezt a házat.

Adam hatásszünetet tartott. Majd hozzátette, hogy;

– A házat.

A riporterek jegyzeteltek.

– Mike-nak és Eunice-nak három fia született, akiket ebben a házban neveltek fel. Mike munkát kapott a helyi rendőrségnél, újonc járőrként kezdte, aztán lassanként felkapaszkodott a ranglétrán, amíg rendőrfőnök nem lett belőle. Ő és Eunice éveken át a helyi közösség fontos tagjainak számítottak. Önkéntes munkát vállaltak a hajléktalanszállón, a városi könyvtárban, a kosárlabdautánpótlás-nevelő programban, a július negyedik ünnepségek szervezésében... Az elmúlt közel ötven évben Mike és Eunice sok mindenki életének a részévé vált ebben a városban. Rengeteget dolgoztak. Mike nap nap után itt pihente ki a munkája okozta fáradalmait. Egymaga alakította át a cirkófűtést a pincében. A gyermekei felnőttek, elvégezték az iskoláikat, és elköltöztek. Mike tovább dolgozott, és végül, harminc év után, törlesztette az otthonára felvett jelzáloghiteit. Most már teljesen a sajátjának mondhatja a házat, amelyben e pillanatban tartózkodunk.

Adam hátrapillantott. Mintha csak a jelre várt volna – nos, tényleg erre a jelre várt –, az öregember előregörnyedt, és elkomorult arccal maga elé tartotta Eunice bekeretezett fényképét.

– Aztán – folytatta Adam – Eunice megbetegedett. Nem fogjuk azzal megsérteni magánéletének szentségét, hogy belemegyünk a részletekbe. De Eunice szívből szereti ezt a házat. A hely megnyugtatja: őt már megrémíti bármilyen új környezet, csak azon a helyen talál vigaszt, ahol szeretett férjével felnevelték ifjabb Mike-ot, Dannyt és Billt. És most, a munkával és áldozatokkal teli élet után a kormány el akarja venni tőlük ezt a házat... a felesége otthonát.

A jegyzetelés abbamaradt. Adam azt akarta elérni, hogy a pillanat nyomot hagyjon bennük, ezért a háta mögé nyúlt, és megragadta a vizespalackot, hogy megnedvesítse a torkát. Amikor újra megszólalt, a hangja sistergett és ropogott a csak nagy nehezen visszafojtott dühtől.

- A kormány ki akarja dobni Mike-ot és Eunice-t abból az otthonból, ahol életük java részét leélték. S mindezt azért, hogy valami gazdag befektetői csoport lebonthassa, és Banana Republic boltot építhessen fel a helyén. - *Szigorúan véve ez nem így volt, gondolta magában Adam, de kellően közel járt az igazsághoz.* - Ez a férfi - Adam a háta mögé mutatott, az öreg Rinskyre, aki hatalmas beleéléssel játszotta a szerepét, és valamiképp sikerült még törékenyebbnek mutatkoznia -, ez az amerikai hős és hazafi mindössze annyit szeretne elérni, hogy megtarthassa az otthonát, amelyért oly sokat tett. Csupán ennyit. És el akarják venni tőle. Kérdezem önöket, úgy hangzik ez, mintha az Amerikai Egyesült Államokban lennének? A kormányunk valóban elorozza a keményen dolgozó kisemberek tulajdonát, hogy a gazdagoknak adja azt? Utcára teszünk háborús hősokeket és idős asszonyokat? Egyszerűen elveszük az otthonukat, miután egész életükben azért gürcöltek, hogy a sajátjuknak mondhassák? Ledózeroljuk az álmaikat, pusztán azért, hogy még egy bevásárlóközpontot építhessünk?

Most már mindannyian az öreg Rinskyre szegezték a tekintetüket. Még Adam is kezdett ténylegesen belemelegedni. Tagadhatatlanul kihagyott néhány részletet - például azt, hogy a ház valós értékénél jóval többet ajánlottak Rinskyéknek ám ez a nyilatkozat most nem a kiegyensúlyozott tájékoztatásról szólt. Az ügyvédek pártosak. A másik fél, ha és amikor válaszol, majd előhozakodik a saját érveivel. Ilyenkor részrehajlónak kell lenni. Így működik a rendszer.

Valaki gyorsan készített egy fényképet az öreg Rinskyről. Aztán még valaki. Kezek emelkedtek a magasba, hogy a tulajdonosaik kérdezhessenek. Az egyik riporter bekiabált: arról faggatta Rinskyt, hogyan érzi magát. Az öreg okosan taktikázott, elveszettnek és védtelennek mutatkozott; nem annyira mérgesnek, inkább mintha nem értette volna az egészséget. Vállat vont, megfogta a felesége képét, és csupán annyit mondott:

– Eunice itt szeretné leélni élete hátralévő napjait.

Játszmalabda, mérkőzéslabda, állapította meg magában Adam.

A másik fél hadd jöjjön elő az érveivel, ha akar. A mondat, amit mindenki idézni fog, tőlük származott. A jobb történet – és a média tulajdonképpen mindig erre utazott, nem az igazabb történetre – az övék volt. Vajon melyik a meggyőzőbb narratíva: hogy a befolyásos befektetői csoport az utcára tesz egy háborús hőst, vagy az, hogy egy makacs vénember a megifjodás útjába gördít akadályt azzal, hogy nem hajlandó jobb helyre költözni?

Esélyük sem lesz.

Félórával később, miután távoztak a riporterek, Gribbel széles mosollyal megütögette Adam vállát.

– Gush polgármester keres.

Adam átvette a telefont.

– Üdvözlöm, polgármester úr.

– Úgy gondolja, hogy ez menni fog?

– Most szölkáltak ide a *Today* hírműsor szerkesztőségéből. Arra kérnek minket, hogy holnap reggel menjünk be a stúdióba egy exkluzív interjúra. Azt mondtam nekik, hogy egyelőre várjanak velem.

Blöffölt, de jól csinálta.

– Tudja, manapság mennyire gyorsan lefutják a köröket? – vágott vissza Gush. – Kibekkeljük! Vége lesz, mielőtt kifogynánk a munícióból.

– Ó, nem hinném.

– Miért nem?

– Mivel egyelőre úgy határoztunk, hogy személytelen és testületi szinten intézzük az ügyet. A következő lépésben azonban személyesebb terepre tereljük a dolgot.

– Vagyis?

– Vagyis megszellőztetjük, hogy a polgármestert, aki mindent megtesz azért, hogy ki tegyen az otthonából egy idős házaspárt,

talán a személyes bosszú hajtja a becsületes zsarú ellenében, aki egyszer letartóztatta őt, habár végül elengedte.

Csend. Aztán:

– Kamasz voltam.

– Aha, ez biztosan jól fog mutatni az újságokban.

– Fogalma sincs, kivel packázik, haver.

– Szerintem eléggé tisztában vagyok vele – válaszolta Adam. –

Gush?

– Tessék?

– Építse meg az új falucskáját úgy, hogy kikerüli a házat. Megvalósítható. Ja, és szép napot!

Már mindenki távozott Rinskyék házából.

Adam a konyha reggelizőszegletéből egy billentyűzet kopogását hallotta. Amikor belépett a helyiségbe, meghökkent az őt körülvevő technika mennyiségén. A hőálló műanyag asztalon két nagy képernyős számítógép és egy lézernyomtató állt. Az egyik falat teljes egészében parafával borították be, Odarajzszegezett fényképek, újságkivágások és az internetről kinyomtatott cikkek lógtak rajta,

Rinsky orrán lecsúsztatva olvasószemüveg pihent. A képernyő visszavert fénytől a szeme még kékebbnek hatott.

– Mi ez az egész? – kérdezte Adam.

– Csak lefoglalom magam. – Az öreg hátradőlt, és levette a szemüvegét. – Amolyan hobbi.

– Hogy szörfözik a weben?

– Nem egészen. – Hátramutatott. – Látja ezt a fényképet?

A fotó egy lecsukott szemű lányt ábrázolt, akit Adam nagyjából tizennyolc-húsz évesnek saccolt.

– Halott?

– 1984 óta – felelte Rinsky. – A holttestére a wisconsini Madisonban találtak rá.

– Diák volt?

– Kétlem – válaszolta az öreg. – Egy diákot valószínűleg könnyen azonosítottak volna. Róla sosem derült ki, hogy kicsoda.

– Azonosítatlan női holttest?

– Pontosan. Na szóval, néhány internetes cimborámmal kiszervezzük a problémát. Megosztjuk az információt.

– Döglött ügyeket oldanak meg?

– Legalábbis próbálkozunk. – Amolyan „Menj már!” mosolyt villantott Adamre. – Mint mondtam, afféle hobbi, ami leköti az öreg zsarut.

– Hé, lenne egy gyors kérdésem. – Rinsky intett Adamnek, hogy mondja csak. – El kellene érnem egy szemtanút. Szilárdan hiszek abban, hogy személyesen kell beszélnem vele.

– Az mindig jobb – helyeselt Rinsky.

– Igen, csak fogalmam sincs róla, hogy otthon találom-e, és nem szeretnék előre szólni neki, sem megkérni rá, hogy találkozzon velem.

– Meg akarja lepni?

– Pontosan.

– Hogy hívják?

– Suzanne Hope-nak – válaszolta Adam.

– Megvan a telefonszáma?

– Igen, Andy kikereste nekem az interneten.

– Jól van. Milyen messze lakik innen?

– Kocsival úgy huszonöt percnyi út lehet.

– Adja meg a számot! – Rinsky előrenyújtotta a kezét és megmozgatta az ujjait. – Megmutatok egy ügyes kis zsarutrükköt, amit bevethet, de örülnék, ha mások előtt titokban tartaná.

Adam odaadta neki a telefonját. Rinsky lejjebb tolt az olvasószemüvegét az orrán, felvette azt a fajta fekete készüléket, amihez hasonlóan Adam gyerekkora óta nem látott, és tárcsázta a számot.

– Ne aggódjon – mondta az öreg. Letiltottam a hívószám-azonosítást.

A második kicsengés után egy női hang szólt bele a telefonba:

– Halló!

– Suzanne Hope-pal beszélek?

– Ki kérdezi?

– A Top Kéményseprő Szolgáltatásnál dolgozom...

– Nem érdekel, töröljenek a listájukról!

Katt.

Rinsky vállat vont, és elmosolyodott.

– Otthon van.

Az út pontosan húsz percre tartott.

Adam megállt az egyik olyan kertes, többlakásos, egyhangú téglapépület előtt, amelyben az ifjú házaspárok vagy azok az elvált apukák szoktak költözni, akiknek nem volt elég pénzük, vagy a gyerekek közelében akartak maradni. Megkereste a 9B jelű lakást, és bekopogott.

– Ki az?

Női hang szólta ki. Még nem nyitotta ki az ajtót.

– Suzanne Hope?

– Mit akar?

Adam voltaképp nem készült fel erre. Valamilyen különös okból kifolyólag arra számított, hogy a nő majd ajtót nyit neki, behívja, ő pedig előadhatja neki a jövetele célját, noha még mindig nem tudta biztosan, mi lenne az. Suzanne Hope-ot potenciális harmadik szálnak tekintette, érintőleges összefüggésnek, aminek valamiképp talán köze lehetett ahhoz, hogy Corinne otthagya őt. Esetleg finoman megráncigálhatná ezt a szálát, és – kis képzavarral – kiszedhetne belőle valamit.

– Adam Price-nak hívnak – felelte a csukott ajtónak. – A feleségem Corinne. – Rövid szünet után: – Emlékszik rá? Corinne Price-ra?

– Nincs itt – válaszolta a hang, amelyről Adam azt feltételezte, hogy Suzanne Hope-é.

– Nem is hittem, hogy itt lenne – mondta Adam, habár most, hogy belegondolt, talán valamiféle halvány, kimondatlan remény, hogy Corinne-t ennyire könnyen megtalálhatja, tényleg ott motoszkált benne.

– Mit akar?

– Beszélhetnénk egy percre?

- Miról?
- Corinne-ról.
- Ehhez nekem semmi közöm.

Egy zárt ajtón keresztül kiabálni személytelennek tűnt, de Suzanne Hope egyelőre nyilvánvalóan nem szívesen engedte volna be. Adam nem akarta erőltetni a dolgot, hogy végleg elveszítse a nő bizalmát.

- Mihez nincsen semmi köze? – kérdezte.
- Magához és Corinne-hoz, Bármilyen gondjaik vannak is.
- Honnan veszi, hogy gondjaink lennének?
- Másképp miért jött volna ide?

Valóban, miért? Suzanne Hope-nál a pont.

- Tudja, hol van Corinne?

Valamivel odébb, a betonjárdán, tőle jobbra egy postás gyanakodva méregette Adamet. Nem meglepő. Ő korábban az elvált apukákra gondolt, akik ilyen helyekre költöznek, de persze léteznek elvált anyukák is. Adam odabiccentett a postásnak, hogy jelezze, senkinek sem akar ártani, bár láthatóan nem sokra ment vele.

- Honnan tudhatnám? – kérdezte a hang.
- Eltűnt – közölte a nővel. – Megtalálni igyekszem.

Másodpercek teltek el. Adam hátrébb lépett, a kezét az oldalához szorította, próbált a lehető legkevésbé fenyegetőnek mutatkozni. Végül résnyire kinyílt az ajtó. A lánc még mindig a helyén volt, azonban most már látni lehetett Suzanne Hope arcának egy vékony szeletét. Adam még mindig be szeretett volna menni, leülni, és szemtől szemben beszélgetni a nővel, megnyerni, lefegyverezni, elszórakoztatni – bármit, amivel célt érhetne.

Ha egy lánc kell ahhoz, hogy Suzanne Hope biztonságban érezze magát, akkor legyen.

- Mikor látta utoljára Corinne-t? – kérdezte tőle.
- Régen.

– Mennyire régen?

Adam látta, hogy a nő felpillant jobbra. Adam nem feltétlenül hitt abban, hogy a szemmozgásból meg lehet állapítani, az illető hazudik-e, azt azonban tudta, hogy ha valaki jobbra és felfelé néz, akkor az általában azt jelezte, hogy az illető vizuálisan felidéz magában valamilyen emléket, ellentétben azzal, amikor balra tekint, ami azt jelentette, hogy vizuálisan maga elé képzel valamit. Természetesen, mint minden általánosítás esetében, erre sem lehetett teljességgel alapozni, a vizuális képzetalkotás pedig nem feltétlenül vont maga után a hazugságot. Ha megkérünk valakit, hogy gondoljon egy lila tehénre, az illető maga elé képzeletileg majd az állatot, ami sem hazugságnak, sem megtévesztésnek nem mondható.

Bárhogy is, Adam nem hitte, hogy a nő hazudik.

– Talán két vagy három éve.

– Hol?

– Egy Starbucksban.

– Tehát azóta nem találkozott vele...

– Hogy rájött, hazudtam a terhességemet illetően – fejezte be a nő Adam helyett a mondatot. – Azóta nem.

Adam nem erre a válaszra számított.

– Telefonon sem kereste?

– Se telefonon, se e-mailben, se levélben, sehogy. Sajnálom, de nem tudok segíteni.

A postás sorra járta a lakásokat, bedobta a leveleket, szakadatlanul szemmel tartotta Adamet. Ő meg a homloka elé emelte a tenyerét, hogy leárnyékolja a szemét.

– Corinne követte a példáját.

– Ezt hogy érti?

– Tudja, hogy értem.

A résnyire nyitott ajtó mögött látta, hogy Suzanne Hope bólint.

– Rengeteg kérdést feltett.

– Miféle kérdéseket?

– Hol vettem a műpocakot, honnan szereztem az ultrahangos felvételeket, ilyeneket.

– Maga pedig a Színlelt-terhesség.com-hoz irányította.

Suzanne Hope a bal kezével az ajtófélfának támaszkodott.

– Nem „irányítottam” sehova. – Ezúttal kissé harapósabban válaszolt.

– Nem így értettem.

– Corinne kérdezett, én pedig válaszoltam. Annyi. És igen, azt mondanám, majdhogynem túlságosan is érdekelte a dolog. Mintha rokonlelkek lennénk.

– Nem igazán tudom követni.

– Azt hittem, elítél majd emiatt. Mármint... a legtöbben ezt tennék, nem igaz? Ki hibáztathatná ezért őket? A habókos nő terhesnek tettei magát. De vele úgy éreztem, mintha rokonlelkek lennénk. Rögtön megértett.

Csodás, állapította meg Adam, ám a gúnyos megjegyzést megtartotta magának.

– Ha meg nem sértem – mondta tétován –, mennyit hazudott a feleségemnek?

– Tessék?

– Először is – Adam az ajtófélfán nyugvó kézre mutatott –, nincs jegygyűrű az ujján.

– Azta!, maga a megtestesült Sherlock.

– Volt egyáltalán valaha házasság?

– Igen.

Adam kihallotta a hangjából a sajnálkozást, és egy pillanatra azt hitte, hogy a nő visszahúzza a kezét, és rácsapja az ajtót.

– Elnézést – szabadkozott Adam. – Nem akartam...

– A férjem hibája volt, tudja.

– Micsoda?

- Hogy nem lehetett gyerekünk. Azt gondolná az ember, hogy Harold megértőbb is lehetett volna... Neki volt alacsony a spermaszáma. Vaktölténnyel lövöldözött. Gyenge úszókkal. Sosem hibáztattam ezért. Az ő hibája volt, bár nem a saját hibájából, ha érti, mire gondolok.

- Értem - felelte Adam. - Vagyis sosem esett ténylegesen teherbe?

- Soha - válaszolta a nő, Adam pedig kiérezte hangjából a keservet.

- Corinne-nak azt mesélte, halva született meg a kisbabája.

- Azt hittem, jobban meg fog érteni, ha ezt mondom neki. Vagyis nem annyira megérteni. Valójában épp az ellenkezője. Mindenesetre együttérez majd velem. De annyira szerettem volna teherbe esni, és talán az én hibám volt az egész. Harold is felfigyelt erre... Emiatt elhidegült tőlem. Talán. Vagy az is lehet, hogy sosem szeretett. Én viszont mindenáron gyereket szerettem volna. Már kislánykoromban is hatalmas családot akartam, Sarah nővérem, aki megesküdött, hogy neki aztán soha nem lesz gyereke, hármat szült. És emlékszem, mennyire boldog volt a terhességei alatt. Csak úgy ragyogott. Azt hiszem, egyszerűen arra voltam kíváncsi, milyen érzés lehet ez, Sarah azt mondta, a terhességtől fontosnak érezte magát, mindenki azt kérdezgette tőle, mikorra várja a babát, és sok szerencsét kívántak neki, meg ilyenek. Ezért aztán egy napon megpróbáltam.

- Úgy tett, mintha terhes lenne?

Suzanne bólintott az ajtófélfá mellett.

- Pusztán tréfából, tényleg. Csak azért, hogy megtapasztaljam, milyen. És Sarah-nak igaza volt. Az emberek előreengedtek az ajtóban. Felajánlották, hogy segítenek cipelni a bevásárlószatyromat vagy átadják nekem a parkolóhelyet. A hoglétem felől érdeklődtek, és úgy tűnt, tényleg érdekli őket a válasz. Van, aki rászokik a drogokra, igaz? Rászoknak arra, hogy

betépnek, és azt olvastam erről, hogy a testükben felszabaduló dopamin miatt. Hát velem ugyanez történt. Bennem ez szabadította fel a dopamint.

– Még mindig csinálja? – kérdezte Adam, noha fogalma sem volt róla, hogy miért érdekli. Suzanne Hope mutatta meg a feleségének a honlapot. Erre rájött. Tőle már semmi újat nem tudhatott meg.

– Dehogyan – felelte a nő. – Mint minden függő, én is elértem a mélypontot.

– Nem bánja, ha megkérdezem, mikor történt ez?

– Négy hónappal ezelőtt. Amikor Harold tudomást szerzett róla, és kidobott, mint egy használt zsebkendőt.

– Sajnálom – mondta együttérzőn Adam.

– Ne sajnálja. Így volt a legjobb. Most terápiára járok, és ugyan megvan ez a betegségem... én tehetek mindenről, nem más... Harold már nem szeretett. Mostanra tisztába jöttem ezzel. Vagy tán sosem szeretett, nem tudom. Az is lehetséges, hogy azért történt, mert idegesítettem. Ha egy férfinak nem lehet gyereke, akkor a férfiassága kérdőjeleződik meg. Lehet, hogy ez a magyarázat. De bárhogyan is, én máshol próbáltam megerősítést találni. A kapcsolatunk mérgezővé vált.

– Sajnálom – ismételte el Adam.

– Nem érdekes. Nem azért jött ide, hogy erről faggasson. Elég annyi, hogy örülök, hogy nem fizettem ki a pénzt. Talán annál jobb nem is történhetett volna velem, mint hogy az a pasas elárulta Haroldnak a titkomat.

Hirtelen hideg borzongás támadt valahol Adam mellkasában, majd szétterjedt, egészen az ujjaiig. Mintha valaki más szolalt volna meg helyette, valahonnan a messzeségből.

– Miféle pasas?

– Hogyan?

– Azt mondta, hogy valami pasas árulta el a férjének a titkát – válaszolta Adam. – Miféle pasas?

– Jaj, Istenem! – Suzanne Hope végre kitárta az ajtót, és gyötrelmes arckifejezéssel meredt Adamre. – Magának is ő mondta el.

Adam Suzanne Hope-pal szemben ült a kanapén. A nő lakásában fehér volt minden fal és bútor, valahogy mégis komornak és lehangolónak tűnt. Az ablakokon alig szűrődött be egy kevés természetes fény. Semerre sem lehetett látni foltokat vagy port, a lakás mégis koszosnak tűnt. A képek, ha egyáltalán művészeti alkotásnak lehetett tekinteni őket, még egy kedvezményes áru Motel 6-ben is túlságosan jellegtelennek hatottak volna.

– Így szerzett tudomást a színlelt terhességről? – kérdezte Suzanne Hope. – Magát is megkereste az a pasas?

Adam csak ült, és még mindig hideg borzongás járta át. Suzanne Hope magasan felpolcolva viselte a haját, valamiféle kontykezdeményben. Ami megmaradt belőle, azt egy teknőcpáncél hajcsat tartotta a helyén. A nő egy rakás karkötőt hordott a jobb csuklóján, cigányos stílusban, és valahányszor megmozdult, az ékszerek csilingelni kezdtek. A szeme nagy volt, kerek, és rengeteget pislogott, amitől fiatalabb korában lelkesnek és lendületesnek tűnhetett, habar a tekintete most inkább olyasmit sugallt, mintha az ökölcsapást várná.

Adam előrehajolt.

– Azt mondta, nem fizette ki a pénzt.

– Így van.

– Mesélje el, mi történt!

Suzanne Hope felállt.

– Kér egy kis bort?

– Köszönöm, nem.

– Valószínűleg nekem sem kellene innom.

– Mi történt, Suzanne? – A nő sóvárgón bámult a konyha felé. Adam-nek eszébe jutott még egy kihallgatási szabály: az alkohol oldja a gátlásokat. Az emberek megnyílnak tőle, és ugyan a tudósok

vitatkoztak róla, Adamnek meggyőződése volt, hogy igazságszérumként szintén hatásos. Bárhogya is, ha elfogadja a nő vendégszeretetét, Suzanne valószínűleg szívesebben beszél. – Talán egy pohárával – mondta.

– Fehéret vagy vöröset?

– Az mindegy.

Suzanne megindult kifelé, a konyhába – könnyed lépteit oda nem illőnek lehetett érezni ebben a nyomasztó lakásban. Amint a hűtőszekrényhez ért, hátraszólt:

– Részmunkaidős pénztárosként a Kohl’sban dolgozom. Szeretem ezt a munkát. Alkalmazotti kedvezményt kapok, és kedvesek az ottani emberek. – Elővett két poharat, és fogta az üveget. – Szóval egyik nap kimegyek ebédelni. Hátról piknikasztalok állnak. Odasétálok, és ott vár rám ez a baseballsapkás pacák.

Baseballsapkás. Adam nyelt egyet.

– Hogy nézett ki?

– Fiatal, fehér, vékony. Kissé kockának néztem. Tudom, hogy furcsán hangzik, különösen a történetek fényében, de szimpatikusnak tűnt. A mosolyával megnyugtatót kicsit.

Kitöltötte a bort.

– Tehát mi történt?

– Egyszer csak megkérdezi, hogy a férjem tudja-e. Teljesen elhűltem, és csak annyit feleltem, hogy: „Tessék?”, vagy valami ilyesmi. Mire ő: „A férje tudja, hogy színlelte a terhességét?”

Suzanne a szájához emelte az egyik poharat, és nagyot kortyolt belőle. Adam felállt, és odament hozzá. A nő odanyújtotta neki a poharat, és kissé megbillentette a sajátját, hogy koccintsanak. Adam odaérintette a pohara peremét Suzanne-éhoz.

– Folytassa! – mondta.

– Megkérdezte, hogy a férjem tud-e a hazugságról. Én visszakérdeztem, hogy ő kicsoda. Mondott valamit valami idegenről, aki feltárja az igazságot, vagy hasonló. Azt mondja,

bizonyítékai vannak rá, hogy hazudok a terhességemről. Először azt gondoltam, hogy a Bookendsben lévő szendvicsbárban vagy a Starbucksban figyelhetett fel rám, tudja, mint Corinne. De korábban sosem láttam még, és volt valami a beszédstílusában, ami... egyszerűen nem klappolt. – Suzanne megint kortyolt a borból. Adam is beleivott. Az íze pocsékabb nem is lehetett volna. – Szóval a fickó azzal jön nekem, hogy ötezer dollárt akar. Azt mondja, ha kifizetem, eltűnik, és soha többé nem fogom látni, habár, és ezt roppant furcsának találtam, kikötötte, hogy többet nem hazudhatok.

– Ezt hogy értette?

– Csak ezt mondta. Azt, hogy ebben egyezünk meg. „Maga leperkál nekem ötezer dollárt, és leáll azzal, hogy terhesnek tette magát, én pedig örökre eltűnök.” Viszont ha tovább folytatom ezt az átverést... ezt a szót használta: „átverést”... elárulja a férjemnek az igazságot. Ezenkívül azt is megígérte, hogy csak egyszer kell fizetni.

– Mit válaszolt neki?

– Először megkérdeztem tőle, honnan tudhatnám, hogy bízhatok benne. Ha kifizetném neki az ötezer dollárt, mi a garancia arra, hogy nem fog még többet kérni?

– Erre hogyan reagált?

– Megint rám villantotta azt a mosolyt, és azt felelte, hogy: „Ez nem szokásunk, mi nem így intézzük a dolgainkat.” És tudja, roppant furcsa, de hittem neki. Talán a mosolya miatt, talán nem, fogalmam sincs. Úgy gondolom, hogy őszinte volt hozzám.

– Mégsem fizetett neki, ugye?

– Ezt honnan tudja? Ja, hiszen már mondtam. Vicces. Először elgondolkoztam, vajon honnan teremthetnék elő ennyi pénzt. Aztán amikor jobban belegondoltam, eszembe jutott, hogy várjunk csak, mégis mi rosszat tettem ezzel? Hazudtam egy csomó idegennek. Haroldnak viszont nem hazudtam, igaz?

Adam még egy kortyot ivott a borból, az íze meg le van tojva.

– Igaz.

– Talán, nem is tudom, lehetséges, hogy színvallásra akartam kényszeríteni a pasast. Talán csak nem érdekelt. Vagy a francba is, az sem kizárt, hogy azt szerettem volna, ha elmondja Haroldnak. Az igazság felszabadít, nem? Lehet, hogy végső soron erre vágytam: hogy Harold segélykiáltásként értelmezi majd. Hogy jobban odafigyel rám.

– Nem ez történt – állapította meg Adam.

– Közel sem – felelte Suzanne. – Fogalmam sincs, mikor vagy hogyan mondta el a fickó Haroldnak. De megtette. Megadott Haroldnak egy linket, hogy megnézhesse, miféle cuccokat rendeltem meg a terhességszínlelő honlapról. Harold a plafonon volt. Azt hittem, ez majd rányitja a szemét a fájdalomra, valójában azonban épp az ellenkező hatást váltotta ki: az önértékelési problémáit erősítette. A rengeteg tépelődés amiatt, hogy nem igazi férfi... hirtelen az egész újult erővel tört rá. Bonyolult, tudja. Egy férfinak el kell hintenie a magát, és ha az a mag silány, hát az alapjaiban ingatja meg az önbecsülését. Ostoba dolog. – A nő megint belekörttyolt a borba, aztán egyenesen Adam szemébe nézett. – Meglep – mondta.

– Mi lepi meg?

– Hogy Corinne ugyanígy döntött. Tőle arra számítottam volna, hogy kifizeti a pénzt.

– Miért gondolja így?

Suzanne vállat vont.

– Mert szerette magát. Mert olyan sok veszítenivalója volt.

Lehetséges, hogy ennyire egyszerű a magyarázat?

Lehetséges, hogy csak egy zsarolási ügy siklott félre?

Az idegen megkereste Suzanne Hope-ot, és pénzt kért a hallgatásért cserébe. A nő nem volt hajlandó fizetni. Aztán a fickó mindent elmondott Suzanne férjének arról, hogy a felesége terhesnek tette magát.

Vajon ugyanez történt Corinne-nal és Adammal is?

Egyrésztől abszolút logikusan hangzott. Hope-ékat megzsarolták. Miért ne történhetett volna meg ugyanez velük? Valaki pénzt követel, nem kapja meg, felfedi a titkot. Így működik a zsarolás. Ám amint Adam megindult hazafelé, amint egy kicsit meghányta-vetette magában, amit az imént hallott, úgy érezte, valami nem stimmel az egészszel. Nem tudta volna pontosan megmondani, mi az. Valamilyen okból az egész nyilvánvaló zsarolási elmélet mintha több sebből vérzett volna.

Corinne motivált volt, és okos. Sokat aggódott, és mindent megtervezett. Ha az idegen megfenyegette őt azzal, hogy nyilvánosságra hozza a titkát, a felesége pedig úgy határozott, hogy nem fizet, mindig eminens diákként alaposan felkészült volna. Viszont amikor Adam kérdőre vonta őt az idegen látogatása után, Corinne teljesen tanácstalan volt. Nem tudott előállni kész válaszokkal. Esetlenül próbálta húzni az időt. Adamnek kétsége sem lehetett afelől, hogy a felesége nem számított a konfrontációra.

No de miért? Ha megzsarolták, nem kellett volna legalább gyanítania, hogy az idegen majd megkeresi Adamet?

Ráadásul azzal reagált, hogy – mégis miféle megoldás ez – elszökött? Volt ennek bármi értelme? Corinne olyan hirtelen és esetlegesen lépett le, csupán szűkszavúan üzent neki meg az

iskolának, és ami az egészben a legmeglepőbb, egyszerűen faképnél hagyta a fialt.

Az ilyesmi nem vallott rá.

Valami más lehetett emögött.

Adam felidézte magában az Amerikai Légión Csarnokában lezajlottakat. Az idegenre gondolt. A fiatal szőke nőre, akinek a társaságában a férfi érkezett. Belegondolt, mennyire nyugodtnak és aggodalmasnak tűnt az idegen. Nem élvezte, hogy elmondhatja Adamnek, mit tett Corinne – a viselkedésében semmi sem utalt pszichopátiára vagy akár szociopátiára –, ugyanakkor gyakorlatiasnak sem hatott.

Adam aznap már századszor nézte meg a telefonkereső alkalmazást abban a reményben, hogy mióta Pittsburghben járt, Corinne időközben feltöltötte a mobilját. Megint eltűnődött azon, vajon a felesége ott maradt vagy csak átutazott a városon. Az utóbbira tippelt. Ezenkívül arra is fogadni mert volna, hogy menet közben rájött, hogy az egyik fiú előbb-utóbb kitalálja, hogyan akadhatnának a nyomára a telefonkeresővel, ezért aztán nyilván kikapcsolta a mobilját, vagy megtalálta a módját, miként deaktiválhatja az alkalmazást.

Jól van, tehát Corinne Pittsburghöt érintve tartott valahová Cedarfield-ből, no de hová?

Adamnek halvány sejtelve sem volt erről. Valami azonban nagyon, de nagyon nem stimmelt. *Ah, kösz szépen, Kézenfekvő kapitány.* Ugyanakkor Corinne megkérte, hogy tartsa távol magát tőle. Vajon nem kellene hallgatnia rá? Nem az lenne a legszerencsésebb, ha lenyugodna és kivárná a végét? Vagy túlságosan valós a fenyegetés ahhoz, hogy tétlenkedjen?

Esetleg segítséget kellene kérnie? Érdemes értesítenie a rendőrséget, vagy hagyja annyiban az egészet?

Adam elképzelni sem tudta, melyikkel járt volna jobban – mindkét lehetőség rengeteg veszélyt rejtett magában –, ám amint

befordult az utcájukba, mindez hirtelen egyáltalán nem tűnt gondnak. Amikor behajtott a házuk elé, Adam három ácsorgó férfit pillantott meg a pázsit előtti padka mellett. Az egyik a szomszédja, Cal Gottesman volt, aki folyton a szemüvegét tologatta fel az orrán. A másik kettő pedig Tripp Evans és Bob „Gaston” Baime.

Mi a...?

Egy pillanatig, a másodperc egyetlen töredékéig Adam a legrosszabbra számított: valami szörnyűség történt Corinne-nal. De mégsem, nem ezek a fickók közölnék vele a hírt. Len Gilman keresné meg, a helyi zsaru, akinek két gyereke vesz részt a lacrosse-programban.

Mintha valaki olvasott volna Adam gondolataiban, járőr-kocsi fordult be az utcába, két oldalán a „Cedarfieldi Rendőrség” felirattal, és parkolt le a három férfi mellett. A kormánynál Len Gilman ült.

Adam gyomra görcsbe rándult.

Gyorsan üresbe tette a motort, és kivágta a kocsiját. Gilman ugyanezt tette. Amikor Adam kiszállt, a térde kis híján összecuklott. Rogyadozó léptekkel megiramodott a közvetlenül a háza előtt, az útpadkánál összegyűlt négy férfi felé.

Mind a négyen komor tekintettel fordultak oda hozzá.

– Beszélünk kell – közölte vele Len Gilman.

Az Ohio állambeli Beachwood rendőrfőnöke, Johanna Griffin sosem járt még emberölés helyszínén.

Természetesen épp elég holttestet látott már. Rengeteg ember hívta ki a rendőrséget, amikor kiderült, hogy valamelyik szerettük természetes halállal eltávozott. Ugyanez volt a helyzet a túladagolásokkal és az öngyilkosságokkal – igen, Johanna jócskán megtapasztalta már a halál közelségét. Az évek során emellett nem kevés véres autóbaleset is történt. Két hónappal ezelőtt egy kamion átszakította az elválasztó korlátot, és amikor becsapódott a szembejövő Ford Fiestába, lefejezte az autót vezető férfit, a felesége koponyáját pedig úgy lapította szét, akár egy műanyag poharat.

Az, hogy valami véres, undorító vagy halott volt, még nem zaklatta fel Johannát. Ez viszont, a fenébe is, igen.

Hogy miért? Először is: gyilkosság történt. A puszta szóval nehezen lehetett kibékülni. *Gyilkosság*. Elég fennhangon kimondani, és beleborzong az ember. Tényleg semmi sem hasonlítható hozzá. Egy dolog betegségben vagy balesetben elveszíteni az életet. Az ellenben, hogy szándékosan, erőszakkal elveszik az embertől, az, hogy egy embertársunk ténylegesen úgy dönt, kioltja valaki életét – ez már túl sok szempontból felháborító volt. Ocsmányság. Messze túlmutatott egy egyszerű bűncselekményen. Valaki Istent játszott a lehető legistentelenebb módon.

Johanna azonban még ezen is túl tudta volna tenni magát.

Igyekezett egyenletesen lélegezni, de érezte, hogy szakadozva nyeli a levegőt. Az előtte fekvő tetemre szegezte a tekintetét. Heidi Dann bámult vissza rá meredt szemekkel. A homlokán golyó ütötte lyuk. A második lövedék – vagyis jobban belegondolva talán az első lehetett – a nő térdkalácsát zúzta szét. Heidi azon a keleti szőnyegen vérzett ki, melyet potom pénzen vett meg egy Ravi nevű

krapektól, aki a Whole Foods élelmiszerlánc boltja előtt árult egy teherautóról. Johanna már többször erélytelenül elúzta onnan Ravit, de a férfi, aki valóban értékes portékával és szívélyes mosollyal várta az ügyfeleit, mindig visszatért.

A Johanna mellett dolgozó újonc, egy Norbert Pendergast nevű kölyök, próbált nem túlzottan izgatottnak tűnni. Odasompolygott Johannához, és szólt neki:

– A megyeiek már úton vannak. El fogják venni tőlünk az ügyet, ugye?

El fogják, Johanna tudta ezt. A helyi zsaruk errefelé közlekedési kihágásokkal és kerékpáros-jogosítványok kiadásával, esetleg családi veszekedések miatti intézkedésekkel töltötték a napjaik zömét. A komoly bűntényekkel, mint amilyen a gyilkosság, a megyei rendőrség foglalkozott. Vagyis igen, pár perc múlva megérkeznek a nagyfiúk, és belengetik a farkukat, hogy mindenki számára egyértelmű legyen, mostantól ki parancsol itt. Őt félredobják majd, és ugyan nem szeretne volna túldramatizálni a dolgot, ez mégiscsak az ő városa volt. Johanna itt nőtt fel. Úgy ismerte a helyet, akár a tenyerét. És az embereket is. Tudta például, hogy Heidi rettenetesen szeretett táncolni, nagyszerűen bridzselt, pajkos nevetése pedig mindenkire átragadt. Tudta, hogy Heidi szívesen kísérletezett különös színű körömlakkokkal, hogy a *Mary Tyler Moore Show* és a *Totál szívás* voltak a kedvenc tévéműsorai (igen, Heidi már csak ilyen volt), és hogy a keleti szőnyeget, amelyen kivérzett, annak idején négyszáz dollárért vette meg Ravitól a Whole Foods előtt.

– Norbert?

– Igen?

– Hol van Marty? – kérdezte Johanna.

– Kicsoda?

– A férj.

Norbert a háta mögé mutatott.

– A konyhában.

Johanna feljebb húzta a nadrágját – bármennyire igyekezett is, a rendőregyenruha dereka sosem passzolt tökéletesen –, és megindult a konyha felé. Amint a nő belépett, Marty hirtelen felkapta sápadt ábrázatát, mintha madzaggal rántották volna fel. A szeme széttört üveggömbökre emlékeztetett.

– Johanna?

A hang színtelennek, kísértetszerűnek hatott.

– Annyira sajnálom Marty.

– Nem értem...

– Haladjunk lépésenként! – Johanna kijebb húzta a férfival szemközti konyhai széket – igen, nemrég ez még Heidi széke volt –, és leült. – Fel kell tennem néhány kérdést. Nem baj?

A megyei faroklengetők hosszú ideig lehetséges elkövetőként fogják kezelni Martyt. Pedig nem ő tette. Johanna tudta ezt, ám értelmetlen lenne elmagyaráznia, hiszen igazság szerint azért tudta, mert... nos, tudta. A megyeiek nevetve rálegyintenének, aztán kiselőadást tartanának neki arról, hogy az ehhez hasonló gyilkosságok milyen nagy százalékát követik el a férfiek. Ezzel nem vitatkozhat. Talán igazuk is lehetett (nem volt), de bárhogya is, a megyeiek abba az irányba indulnának el. Ő másfelé próbálkozna.

Marty kábán bólintott.

– Persze, kérdezz csak!

– Tehát épp hazaértél, igaz?

– Igen. Egy konferencián vettem részt Columbusban,

Nem lett volna értelme igazoltatnia az alibit. A megyeiek majd utánajárnak.

– És mi történt?

– Leparkoltam a kocsibejárón. – A férfi hangja fakónak és roppant távolinak, a szenvtelenél is szenvtelenebbnek hatott. – A kulcsommal kinyitottam az ajtót. Bekiáltottam Heidinek... Tudtam, hogy itthon van, mert befelé jövet láttam a kocsiját. Bementem a

kuckóba, és... – Az arca nem emberi kifejezésbe torzult, hogy aztán valami túlságosan is emberivé omoljon össze.

Johanna rendesen adott volna némi időt a gyászoló házastársnak, hogy összeszedje magát, csakhogy nemsokára ideérnek a megyeiek.

– Marty?

A férfi megpróbálta visszanyerni az Önuralmát.

– Eltűnt bármi is?

– Hogyan?

– Mint egy rablásnál.

– Nem hiszem. Nem vettem észre, hogy bármi hiányozna. Nem is igazán néztem körül.

A rablás, Johanna tudta, meglehetősen valószínűtlennek tűnt. A házban található holmik nem sokat értek. Másrészt Heidi eljegyzési gyűrűje, amiről Johanna tudta, hogy egykor a nő nagyanyjáié volt, és ez számított Heidi legértékesebb tulajdonának, még mindig ott volt az ujján. Egy rabló egészen biztosan elvitte volna.

– Marty?

– Igen?

– Kinek a neve jut először az eszedbe?

– Hogy érted?

– Ki tehetette ezt?

Marty egy darabig eltűnődött ezen. Aztán megint eltorzult az arca.

– Ismerem Heidit, Johanna.

„Ismerem. ” Még mindig jelen időben beszél róla.

– Egyetlen ellensége sincs az égvilágon.

Johanna elővette a jegyzetömbjét. Egy üres oldalhoz lapozott, és csak bámulta, közben pedig abban reménykedett, hogy senki sem látja meg, amint a szemét elfutják a könnyek.

– Gondolkodj, Marty!

– Azt teszem. – A férfi halkán feljajdult. – Istenem, el kell mondanom Kimberlynnek és a fiúknak. Mégis hogyan közöljem ezt velük?

– Ebben segíthetek, ha akarod.

Marty úgy kapott az ajánlat után, mintha mentőkötélbe kapaszkodott volna bele.

– Megtennéd? – *Szimpatikus fickó*, gondolta magában Johanna, *de kizárt, hogy elég jó lett volna egy Heidihez hasonló nőnek. Heidi különleges volt. Az a fajta személyiség, aki elérte, hogy a társaságában mindenki különlegesnek érezze magát. Egyszerűen fogalmazva, Heidi varázslatos volt.* – A gyerekek imádnak téged, tudod. Ahogy Heidi is imádott... Biztosan téged bízna meg ezzel.

Johanna továbbra is az üres lapra meredt.

– Történt valami mostanában?

– Hogyan? Úgy érted, valami ilyesmi?

– Úgy értem, bármi. Kaptatok fenyegető hívásokat? Heidi összeveszett valakivel a Macy's áruházban? Valaki leszorította őt a 271-esen? Valaki bemutatott neki, amikor befurakodtak elé a sorba a.Jacks gyorsétteremben? Bármi? – A férfi tétován megrázta a fejét. – Gyerünk, Marty! Gondolkodj!

– Semmi – felelte. Johannára emelte a tekintetét, az arca ráncokba gyűrődött az elviselhetetlen fájdalomtól. – Semmit sem tudok mondani.

– Mi folyik itt?

Az ellentmondást nem tűrő hang a háta mögül szólalt meg, és Johanna tudta, hogy lejárt az ideje. Felállt, és szembefordult a két megyei nyomozóval. Bemutatkozott. A megyeiek úgy méregették, mintha evőeszközöket lopott volna, aztán közölték vele, hogy innentől átveszik az ügyet.

És így is lesz. Johanna hagyja nekik. Tapasztaltak voltak az ilyesmiben, Heidi pedig a legjobbat érdemelte. Johanna megindult

kifelé, hogy a gyilkossági nyomozók nyugodtan végezhessék a dolgukat.

Viszont az atyaúrsten sem akadályozhatta meg, hogy közben ő is tegye a magáét.

– A fiaid itthon vannak? – kérdezte Len Gilman.

Adam a fejét rázta. Az öt férfi még mindig a padka mellett állt. Len Gilman egyáltalán nem tűnt zsarunak, jóllehet a zord modort művészi szintre fejlesztette. Adamet azokra a korosodó motorosokra emlékeztette, akik még mindig bőrbe öltöztek és lepukkant lebujsokban lógtak. Gilman őszülő, pödrött bajuszán nikotinfoltok sárgállottak: A férfi a rövid ujjú ingeket kedvelte, még egyenruhához is, a karját pedig olyan sűrű szőr borította, hogy medvemancsnak is beillett volna.

Egy pillanatig senki sem mozdult, csupán öt apuka töltötte együtt az idejét a padka mellett, csütörtök este.

Ennek semmi értelme nincs, gondolta Adam, és ez talán jót sejtet.

Ha Len Gilman rendőri minőségében jelent meg itt, hogy a lehető legrosszabb hírt közölje vele, miért hozta volna el magával Trippet, Gastont és Calt?

– Talán érdemes lenne bemennünk – javasolta Len –, hogy elbeszélgessünk.

– Mi ez az egész?

– Jobb, ha ezt magunk közt tárgyaljuk meg.

Adam kísértést érzett, hogy megjegyezze: a háza előtti pázsit padkájánál, ahol senki más nem hallhatja, ugyanúgy maguk közt vannak, azonban Len már elindult a bejárati ajtó felé, Adam pedig semmi olyasmit nem akart tenni, ami még tovább késleltetné, hogy a tárgyra térjenek. A másik három férfi Adamre várt. Gaston leszegett fejjel állt, a füvet tanulmányozta. Cal idegesnek tűnt, bár nála ez megszokottnak számított. Tripp arcáról semmit sem lehetett leolvasni.

Adam megindult Len után, a másik három pedig mögöttük baktatott a kerti úton. Amikor az ajtóhoz értek, Len oldalra lépve

utat engedett Adamnek, hogy a kulccsal kinyithassa a zárat. Jersey, a kutya a keményfa padlón kopogó karmokkal rohant ki felénk, de – mintha megérezte volna, hogy valami nincs rendjén – az üdvözlés eléggé visszafogottra és hanyagra sikerült. Jersey gyorsan felmérte a helyzetet, és visszafordult a konyhába.

A házra csend borult, az a fajta, ami szándékosnak hatott: mintha még a falak és a bútorok is összeesküdtek volna, hogy minden néma maradjon. Adam rögtön a közepébe vágott. Senkit sem kínált hellyel, sem itallal. Len Gilman úgy indult meg a nappali felé, mintha az övé lett volna a ház, vagy mint egy zsaru, aki jól érzi magát a bőrében.

– Mi ez az egész? – kérdezte Adam.

Len vállalta fel a csapat szószólójának szerepét.

– Hol van Corinne?

Adam két dolgot érzett egyszerre. Egyfelől megkönnyebbülést. Ha a feleségének baja esett volna vagy még rosszabb, Len tudná, merre van. Vagyis akármi történt, még ha valami rettenetes is, nem a legrosszabb forgatókönyvvel kellett számolnia. Másfelől félelmet. Mivel Corinne pillanatnyilag talán biztonságban volt, azonban bármi következik ebből a látogatásból, sem az erődemonstráció, sem Len hanghordozása nem sok jót ígért.

– Nincs itthon – felelte Adam.

– Igen, ezt magunk is látjuk. Elárulnád, hogy merre van? – Len Gilman egy pillanatra sem vette le a tekintetét Adamról. A többiek mellettük toporogtak. – Szerintem ülünk le.

Adam már tiltakozni akart, hogy ez az ő háza, és majd ő megmondja, ki, mikor és hova ülhet le, de értelmetlennek és energiapocsékolásnak érezte volna. Len sóhajtva lerogyott az általában Adamnek fenntartott nagy székre. Adam megállapította magában, hogy ezzel valószínűleg az erőfölényét akarta demonstrálni, ugyanakkor felesleges lett volna lényegtelen dolgok miatt idegeskednie. A három másik férfi a kanapéra telepedett

le, akár a „nem beszél, nem hall, nem lát” majmok. Adam állva maradt.

– Mi az ördög folyik itt? – kérdezte megint Adam.

Len Gilman megsimogatta kipodört bajszát, mint valami házi kedvencet.

– Csupán rögtön az elején szeretnék tisztázni valamit. Barátként és szomszédként jöttem. Nem a helyi rendőrség parancsnokaként.

– Ó, ez igazán megnyugtató.

Len ügyet sem vetett a megjegyzésből kiérződő gúnyra, és folytatta:

– Tehát barátként és szomszédként szeretném közölni veled, hogy Corinne-t keressük.

– Én pedig barátként és szomszédként, mi több, egyenesen aggódo férjként szeretném megtudni, miért.

Len Gilman bólintott, húzta az időt, próbálta kiókumlálni, hogyan játssza meg ezt.

– Tudom, hogy Tripp tegnap benézett ide.

– Így van.

– Említette, hogy összeült a lacrosse-bizottság.

Len Gilman ekkor elhallgatott, azt a zсарus trükköt vetette be, amikor kívárnak, hátha a vallatott személy mond valamit. Adam túlságosan jól ismerte a technikát az államügyészi hivatalban töltött éveiből. Azt is tudta, hogy akik ugyanezt tették és megpróbáltak a zсарunál tovább kívárni, azok általában titkoltak valamit. Adamnek nem volt titkolnivalója. Ráadásul szerette volna siettetni a dolgot, szóval megint rávágta, hogy:

– Így van.

– Corinne nem vett részt az ülésen. El se jött.

– Na és? Igazolást kellene vinnie?

– Higgadj le, Adam!

Lennek igaza vqlt. Vissza kellene vennie a szarkazmusából.

– Te is bizottsági tag vagy, Len? – kérdezte Adam.

– Általános tag vagyok.

– Az mit jelent?

Len elmosolyodott, és széttárta a kezét.

– A fene se tudja. Tripp az elnök. Bob a helyettese. Cal pedig a titkár.

– Tudom, és hú, teljesen le vagyok nyugözve. – Megint megróttá magát a hangnemért. Most nem kellett volna erőltetnie ezt. – Viszont még mindig nem tudom, miért akarjátok megtalálni Corinne-t.

– Mi pedig azt nem tudjuk, miért nem találjuk – vágott vissza Len, és széttárta húsos mancsait. – Kész rejtély, nemde? SMS-t küldtünk neki. E-mailt küldtünk neki. Hívtuk a mobilját és az otthoni számát. A francba, még az iskolába is benéztem. Tudtál róla? – Adam visszanyelte a választ. – Corinne-t nem találtam ott. Hiányzott... és nem küldtek be szülői igazolást. Így aztán megkerestem Tomot. – Tom Gorman az iskola igazgatója volt. Ő is a ovárosban lakott és három gyereket nevelt. Az ilyen kisvárosok nevetséges beltenyészetekké váltak. – Azt mondja, Corinne általában a környék minden más tanáránál megbízhatóbban megtartja az óráit, erre most se szó, se beszéd eltűnt. Aggódott.

– Len?

– Igen?

– Abbahagynád a süketelést, és elárulnád végre, miért akarjátok olyan nagyon megtalálni a feleségemet?

Len a kanapén ücsörgő három majomra pillantott. Bob arcát mintha kőből faragták volna ki. Cal szorgosan tisztogatta a szemüvegét. Így Tripp Evansre maradt a válasz. Tripp megköszöri a torkát, aztán azt felelte:

– Úgy tűnik, eltérések mutatkoznak a lacrosse pénzügyeiben.

Bumm.

Vagy tán épp a bumm ellentéte.

A házban még nagyobb lett a csend. Adam meg volt győződve róla, hogy ténylegesen hallja, ahogy a szíve zakatol a mellkasában. Keresett maga mögött egy széket, és leült.

– Miről beszéltek?

Persze már tudta a választ, ugye?

Bobnak végre megjött a hangja:

– Szerinted mégis miről beszélünk? – kérdezte már-már harapósán. – Pénz tűnt el a számláról.

Cal bólintott, csak hogy ő is csináljon valamit.

– És úgy gondoljátok...? – Adam nem fejezte be a mondatot. Először is nyilvánvaló volt, mit gondolnak. Másodszor pedig efféle nevetséges vádat kimondani sem szabad.

No de valóban nevetséges lett volna?

– Ne kapkodjunk el a dolgod – játszotta Mr. Mérsékeltet Len. – E pillanatban pusztán beszélni szeretnénk Corinne-nal. Mint már mondtam, barátként, szomszédként és talán bizottsági tagként jöttem ide. Mindannyian ezért vagyunk itt. Corinne barátai vagyunk. És a te barátaid is. Azt szeretnénk, ha ez magunk között maradna.

Mindenfelé bólogatás.

– Vagyis?

– Vagyis – hajolt előre cinkosan Len – ha helyreáll az egyenleg a könyvelésben, elrendezettnek tekintjük a problémát. E szoba falain kívül ebből semmi sem hangzik el. Ha megszűnnek az eltérések, ha a főkönyvben már nem jelentkezik hiány, nos, onnantól nem igazán érdekelnek minket a hogyanok és miértek. Mindannyian továbblépünk.

Adam hallgatott. *A szervezetek mind egyformák. Eltussolás és hazugságok. A közjó érdekében, meg hasonlók. Zavarodottsága és félelme ellenére önkéntelenül is némi undort érzett. De ez most mellékesnek számított. Óvatosan kellett eljárnia. Len Gilman a kétszer is fennen hangoztatott „barát/szomszéd/bizottsági tag”*

szövege ellenére zsaru maradt. Azért jött, hogy információt gyűjtsön. Adamnek át kellett gondolnia, mennyit adhat ki.

- Ez az eltérés... – puhatolózott Adam – ...mekkora?

- Nagy – felelte Len Gilman.

- Számokban kifejezve...

- Sajnálom, ez bizalmas információ.

- Nem gondolhatjátok komolyan, hogy Corinne bármi ilyesmire képes...

- E pillanatban ~ szakította félbe Len Gilman – csak beszélni szeretnénk vele. – Adam nem reagált. – Hol van a feleséged, Adam?

- Természetesen nem mondhatta el nekik. Értelmetlen lett volna magyarázattal próbálkoznia. Az ügyvédi énje lépett előtérbe. Hányszor figyelmeztette már az ügyfeleit, hogy semmit se mondjanak? Hány embert sikerült már elítéltetnie azért, mert valami idióta megkísérelte kimagyarázni magát? – Adam?

- Szerintem jobb, ha most elmentek.

Dan Molino próbálta nem elsírni magát, miközben nézte, hogy a fia, Kenny felsorakozik a negyvenyardos, tehát jó harminchat méteres sprinthez.

Kenny végzős gimnazista volt, és az egyik legígéretesebb focista az államban. Kiugróan jól sikerült az utolsó éve, és egyre nagyobb érdeklődéssel követték a fejlődését a jelentősebb játékosmegfigyelők. És most itt volt, az utolsó draftolás előtti eseményhez melegített. Dan a fedetlen lelátón állt, lassan előtötte az ismerős izgatottság, a szülői megittasultság, ahogy a nagyfia – Kenny már majdnem százharminc kilót nyomott – a rajtgépre helyezi a lábát. Dan szintén nagydarab volt, száznyolcvannyolc centi magas, kevés híján száztíz kiló. Annak idején maga is focizott, az állam legjobb fedezetének választották, de egy lépésnyivel lassabb és egy számmal kisebb volt ahhoz, hogy bekerülhessen a főiskolai másodosztályba. Huszonöt évvel ezelőtt kezdett bele szabadúszóként a bútor-szállító bizniszbe, és mostanra két teherautó, valamint kilenc alkalmazott dolgozott neki. A nagyobb áruházak a saját flottájukkal szállították ki a megvásárolt árut. Dan a kis családi boltokra szakosodott, habár úgy tűnt, manapság az ilyenek egyre fogyatkoznak. A nagy láncok kiszorították őket, ahogyan őt is egyre inkább félreállították a UPS-hez és a FedEx-hez hasonló nagypályások.

Dan ennek ellenére megélt a munkájából. A komoly matracüzletláncok némelyike mostanában úgy döntött, hogy kevesebb saját szállítót alkalmaz. Olcsóbban jöttek ki, ha a Danhez hasonló helybéli fickókkal kötöttek üzletet. Ez segített. Vagyis Dan kétségtelenül nem zsebelt be kiugróan magas hasznot, azonban viszonylag jól ment neki. Carlyval együtt egy kis házban laktak Spartában, nem messze a tótól. Három gyereket neveltek. Ronald

volt a legfiatalabb, tizenkét éves. Karen ebben a tanévben kezdte a gimnáziumot; életének abba a szakaszába jutott, amikor egyre pimaszabbá és gömbölydedebbé vált, és a fiúk kezdtek felfigyelni rá. Dan remélte, hogy apaként valahogy ő is túl lesz ezen az időszakon. És ott volt még Kenny, az elsőszülött fiuk, a végzős gimnazista, aki teljes ösztöndíjra számíthatott az egyik nagyobb egyetem futballcsapatának tagjaként. Az Alabama és az Ohioi Állami Egyetem már most érdeklődést mutatott iránta.

Bárcsak Kennynek sikerülne jól megcsinálnia a negyvenyardos sprintet!

Ahogy a fiát figyelte, Dan érezte, hogy a szemét elfutják a könnyek. Mindig ez történt. Bizonyos fokig kínosan érezte magát, amiért így reagál. Ugyanakkor semmit sem tehetett ellene. Rászokott, hogy napszemüveget tegyen fel Kenny gimis meccseire, hogy senki se láthassa, ez a trükk azonban mit sem segített a benti helyszíneken, ahol Kenny valamilyen díjat vett át, mint amikor a csapat ünnepi vacsoráján a legértékesebb játékosnak szavazták meg a fiút. Dan pedig ott ült, és tessék, már nedvességtől csillogtak a szemei, sőt még az is előfordult, hogy egy-két könnycsepp végiggördült az arcán. Ha valaki észrevette, Dán azzal mentegette magát, hogy allergiás vagy megfázott, vagy valami hasonló. Ki tudja, lehet, hogy bevették. Carly imádta benne ezt, az ő érzékeny játék mackójának nevezte Dánt, vagy egyszerűen csak átnyalábolta a karjaival. Bármi mást tett is Dán, bármilyen hibákat követett el életében, hihetetlen bombagólt rúgott, amikor Carly Applegate őt választotta élete társának.

Az igazat megvallva Dan szerint Carly már nem mondhatta magát ennyire szerencsésnek. Annak idején Eddie Thompson kedvelte őt. Eddie családja még az elején bevásárolta magát a McDonald's láncba, és egy vagyont kerestek. Mostanában állandóan szerepelt a nevük a helyi lapban, például mert Eddie és a felesége, Melinda valamilyen jótékonyági ügyletben vettek részt, vagy

valami ilyesmi. Carly sosem panaszkodott, de Dán tisztában volt azzal, hogy ez bosszantja a feleségét. Vagy Dán csak a saját problémáit vetítette ki rá... Már semmiben sem volt biztos. Mindössze annyit tudott, hogy amikor a gyerekei valami különlegeset értek, például jól fociztak vagy valamilyen díjat nyertek, a szemét rögtön elfutják a könnyek. Könnyen elsírta magát, és igyekezett leplezni ezt, Carly azonban tudta az igazságot, és szerette, hogy a férje ilyen.

Dan ma napszemüveget viselt. A biztonság kedvéért. Kenny a játékosmegfigyelők árgus tekintetétől kísérve kiválóan teljesítette a többi tesztet: a súlypontemelkedést, a hét a hét elleni passzolgatást, azt az állóháborús valamit. Mégis a negyvenyardos sprint teheti fel az i-re a pontot. Ez biztosíthatná a teljes ösztöndíjat valamelyik menő egyetemre. Az Ohiói Államira, a Penn Államira, az Alabamára, sőt akár – erre szinte gondolni sem mert – a Notre Dame-ra. A Notre Dame játékosmegfigyelője szintén eljött, és Dannek akaratlanul is feltűnt, hogy a pasas figyelemmel kíséri Kenny eredményeit.

Csupán még egy sprint. Csak 5,2-nél jobb eredményt kell elérnie, és Kenny aranyat ért. Mindig ezt mondták. Ha valamilyen kinézett játékos lassabb volt ennél, a játékosmegfigyelőket többé nem érdekelte, bármilyen nagyszerűnek bizonyult minden másban. 5,2-es vagy annál jobb időt akartak. Ha Kenny megcsinálja, ha ezen az egy versenyen a legjobb idejét futja...

– Tudja, vagy tévedek?

Az ismeretlen hang egy pillanatra megriasztotta, Dan azonban feltételezte, hogy a pasas nem hozzá beszél. Ám amikor lopva odapillantott, látta, hogy valami idegen egyenesen a napszemüveg mögé rejtett szemébe néz.

Apró természetű fickó, állapította meg magában Dan, ugyanakkor mellette mindenki apró természetűnek tűnt. Nem alacsonynak. Szimplán apró természetűnek. Kicsi kezek, vékony karok – jóformán

törékenynek hatott. A férfi, aki bámulta, azért tűnt fel azonnal, mert egyértelműen nem ebbe a közegbe tartozott. Semmi fociját nem lehetett felfedezni benne. Túl kicsi volt. Túl stréberkinézettű. A hatalmas baseballsapkát túlságosan a szemébe húzta. És ott volt az az erélytelen, barátságos mosolya is.

– Hozzám beszél? – kérdezte Dan.

– Igen.

– Most nem igazán van erre időm.

A fickó tovább mosolygott, miközben Dan lassan visszafordította a tekintetét a pálya felé. Odalent Kenny épp a rajtgépre helyezte a lábát. Dan figyelte, és várta, hogy beinduljon a személyes szökőkútja.

Ám a szeme ez egyszer száraz maradt.

Dan megkockáztatott még egy pillantást hátrafelé. A pasas továbbra is mosolyogva bámult rá.

– Mi a probléma?

– Várhat a futam végéig. Dan.

– Mi várhat? Honnan tudja a... ?

– Csitt, nézzük, hogy teljesít!

A pályán valaki elkiáltotta magát:

– Felkészülni, vigyázz... – Aztán eldőrdült a startpisztoly. Dán megint odakapta a tekintetét a fiára. Kenny erőteljesen elrugaszkodott a startnál, aztán robogni kezdett, akár egy elszabadult kamion. Dan elmosolyodott.

Próbáljon meg bárki az útjába állni, gondolta. Kenny úgy tarolná le, mint egy fűszálat.

A futam csupán pár másodpercig tartott, de sokkal hosszabbnak tűnt. Dan egyik új sofőrje, valami srác, aki a diákkölcsönét igyekezett törleszteni, elküldött egy cikket arról, hogyan lassul le az idő, amikor újfajta élmény éri az embert. Hát ez újnak számított. Talán ezért múltak ennyire lassan a másodpercek. Dán nézte, ahogy a fia az új egyéni csúcs felé közelít negyvenen, és ezzel teljes

ösztöndíjat kaparint meg magának valamelyik különleges egyetemen, egy olyan helyen, ahová Dan sosem juthatott volna be. És amikor Kenny 5,07-es új rekordidővel áthaladt a célvonalon, ő tudta, hogy rögtön megerednek a könnyei.

Csakhogynem eredtek meg.

– Kiváló idő – állapította meg az apró termetű fickó. – Roppant büszke lehet.

– Naná, hogy az vagyok. – Dan most az idegen felé fordult. *A rosseb enné meg ezt a pasast!* Ez Dan életének egyik legfelemelőbb – talán *a* legfelemelőbb – pillanata lehetne, és egy frászt fogja hagyni, hogy egy ilyen fasz elrontsa. – Ismerjük egymást?

– Nem.

– Játékosmegfigyelő?

Az idegen elmosolyodott.

– Úgy nézek ki, mint egy játékosmegfigyelő, Dán?

– Honnan tudja a nevemet?

– Sok mindent tudok. Tessék.

Az idegen egy nagy alakú kapcsos borítékot nyújtott oda neki.

– Ez micsoda?

– Tudja, vagy tévedek?

– Fogalmam sincs, ki az ördögnek képzelemagát...

– Elég nehéz elhinni, hogy ezt még senki nem vetette fel magának.

– Mit kellett volna felvetniük?

– Nézzon csak rá a fiára!

Dan hátraperdült a pálya felé. Kenny arcán széles mosoly terjedt szét, az apja elismerését várva bámult a lelátó felé. Dan könnyei végre eleredtek. Odaintett, és a fia, aki esténként nem szokott eljárni bulizni, aki nem ivott, nem füvezett, és nem vegyült mindenféle kétes elemekkel, aki legszívesebben még mindig – igen, ezt senki sem hitte el – az apjával töltötte az idejét, meccset néztek vagy valami filmet a Netflixen, visszaintett neki.

– Tavaly mennyit is nyomott? Úgy száznégy kilót – folytatta az idegen. – Huszonöt kilót felszedett, és senki sem vette észre.

Dan összeráncolta a szemöldökét, habár a gyomra összeszorult.

– Pubertásnak hívják, seggfej. Kemény edzésnek.

– Dehogyan, Dan. Winstrolnak. TFSZ-nek.

– Minek?

– Teljesítményfokozó szernek: Laikusok számára ismertebb nevén: szteroidnak.

Dan odafordult, és egyenesen az apró termetű fickó arcába hajolt. Az idegen rezzentlenül mosolygott tovább.

– Mit merészelt mondani?

– Ne kelljen ismételnem magamat, Dan. Mindent megtalál ebben a borítékban. A fia a Silk Roadon kutakodott. Tudja mi az? A deep web? Az internetes feketepiac? A bitcoin? Nem tudhatom, hogy az áldását adta-e rá, vagy a fia a saját zsebéből fizetett, de tudja az igazságot, ugye? – Dan dermedten állt. – Mit gondol, hogyan vélekednek majd a játékosmegfigyelők, ha a mappa tartalma nyilvánosságra kerül?

– Lószart. Csak kitalálta. Ez az egész...

– Tízezer dollár, Dan.

– Mi van?

– Nem akarok most rögtön belemenni a részletekbe. A borítékban minden bizonyítékot megtalál. Kenny a Winstrollal indított. Ez lett az elsődleges TFSZ-e, de szedett mellé Anadrolt és Deca-Durabolint is. Látni fogja, milyen gyakran vásárolt ezekből, hogyan fizetett, még az otthoni számítógépük IP-címe is fel lesz tüntetve. Kenny harmadikos korában kezdte szedni ezeket, vagyis az a temérdek érem, győzelem, az eredmények... Nos, ha kiderül az igazság, mindez elveszik, Dan. Az a rengeteg vállveregetés és gratuláció, amit akkor kap, amikor belép O'Malley kocsmájába, az a sok támogató, az ismerősök a városból, akik annyira tisztelik azért,

mert ilyen nagyszerű fiút nevelt... ők mit fognak gondolni magáról, ha megtudják, hogy a fia csalt? Mit fognak gondolni Carlyről?

Dah az ujjával mellbe bökte az apró termetű fickót.

– Most fenyeget?

– Dehogyan, Dan. Mindössze tízezer dollárt kérek. Egyszeri fizetséget. Nyilván tisztában van azzal, hogy a mai egyetemi költségek mellett sokkal többet is kérhetnék... Szóval, tekintse szerencsésnek magát!

És ekkor megszólalt a hang, amely mindig könnyeket csalt Dan szemébe:

– Apa?

Kenny örömittas, reményteli arccal kocogott feléje. Dan megdermedt, és csak bámult a fiára, egy pillanatig mozdulni sem tudott.

– Most magára hagyom, Dan. Minden információt megtalál abban a borítékban, amit az előbb adtam. Nézze át, miután hazaért. Az, hogy holnap mi történik, már magától függ, de addig is... – az idegen a közelgő Kenny felé intett – ...élvezze ki ezt a különleges pillanatot a fiával!

Az Amerikai Légión Csarnoka közel feküdt Cedarfield nyüzsgő belvárosához. Emiatt sokakat csábított arra, hogy ott tegyék le a kocsijukat, amikor a korlátozott számú parkolóórás hely mind megtelt. Ellenlépésként az Amerikai Légión potentátjai felbéreltek egy John Bonner nevű fickót, hogy „őrizzé” a parkolót. Bonner ebben a városban nőtt fel – végzős gimnazistaként még a kosárlabdacsapat kapitánya is volt ám időközben mentális problémák kezdtek ostromolni az elméjét, mielőtt végleg eluralkodtak rajta, és hosszú időre beköltöztek a fejébe. Bonnert ma gyakorlatilag hajléktalannak nevezték volna a cedarfieldiek. Az éjszakáit a Pines Pszichiátriai Gondozóban töltötte, nappal pedig a város utcáin lézengett, és különféle politikai összeesküvésekről motyogott magában, többek között a jelenlegi polgármester és Stonewall Jackson piszkos ügyeiről. Néhány régi gimnáziumi iskolatársa megsajnálta őt, és megpróbáltak segíteni neki. Rex Davies, az Amerikai Légión elnöke állt elő azzal az ötlettel, hogy Bonnert bízzák meg ezzel a feladattal, csak hogy ne bolyongjon olyan sokat.

Bonner, Adam jól tudta ezt, komolyan vette új megbízását. Túlzottan is komolyan. A kényszerbetegségre való természetes hajlama miatt egy hatalmas füzetbe messzemenő részletességgel feljegyzett mindent, a paranoid zagyvaságait a parkolóba behajtó autók márkájának, színének és rendszámának aprólékos ismertetésével kiegészítve. Ha valaki nem az Amerikai Légiónot érintő ügyben fordult be a parkolóba, Bonner vagy elhajtotta, néha kissé túlzott beleéléssel is, vagy szándékosan hagyta, hogy a tilosban parkoljon, de ellenőrizte, hogy az illető valóban betér-e a Stop & Shopba, esetleg a Backyard Livingbe megy a csarnok helyett. Aztán

felhívta régi csapattársát, Rex Daviest, akinek véletlenül volt egy autószerelő műhelye és egy autóvontató cége is.

Mindkettőt panamázásra használta.

Bonner gyanakvón méregette Adamet, amikor a kocsijával beállt az Amerikai Légiónak a parkolójába. Mint mindig, most is a túlságosan sok gombbal felvarrt kék zubbonyát viselte, amihez hasonlókat a polgárháborús jelenetek rekonstrukciójához használtak, és piros-fehér kockás asztalterítő/inget vett fel hozzá. A nadrágja pereme kiropogott, a lábán bebújós Converse tornacipő díszelgett.

Adam mostanra rájött, hogy nem ülhet tovább ölebe tett kézzel, tétlenül várva, hogy Corinne visszatérjen. Már épp elég hazugsággal és csalással kellett szembenéznie, gondolta, azonban bármi siklott is félre ennyire szörnyen az elmúlt napokban, itt kezdődött, az Amerikai Légiónak a Csarnokában, amikor az idegen mesélt neki arról az átkozott honlapról.

– Szia, Bonner!

Bonner talán felismerte őt, talán nem.

– Helló! – válaszolta óvatosan.

Adam leállította a motort, és kiszállt.

– Lenne egy problémám.

Bonner megmozgatta oly mértékben bozontos szemöldökét, hogy Adamnek Ryan hörcsögei jutottak az eszébe.

– Ó.

– Azt reméltem, tudnál segíteni nekem.

– Szereted a Buffalo csirkeszárnyat?

Adam bólintott.

– Persze. – Bonnerről azt tartották, hogy a betegsége előtt zseni volt, bár... vajon nem ezt állítják mindenkiről, aki komoly elmeorvosi gondokkal küszködik? – Szeretnéd, ha hoznék neked néhányat a Bubsból?

Bonner elhűlve nézett vissza rá.

– Az totál szar!

– Rendben, ne haragudj!

– Á, menj már! – legyintette le Adamet. – Semmit sem tudsz, haver.

– Ne haragudj! Komolyan. Nézd, a segítségedre lenne szükségem.

– Rengeteg embernek lenne szüksége a segítségemre. De hát mégsem lehetek egyszerre ezer helyen, vagy nem?

– Nem bizony. Itt viszont lehetsz, igaz?

– Hm?

– Ebben a parkolóban. Ebben a parkolóban segíthetnél megoldani a problémámat. Itt maradhatsz.

Bonner annyira összevonta borzas szemöldökét, hogy Adam már a szemét sem látta.

– Probléma? A parkolóban?

– Igen. Tudod, a minap itt jártam.

– A lacrosse-csapatválogatáson – mondta Bonner. – Tudom.

A hirtelen felrémülő emlékek meg kellett volna ijesztenie Adamet, valamiért mégsem így hatott rá.

– Pontosan. A lényeg az, hogy a kocsimat meghúzta egy nem idevalósi autós.

– Hogyan?

– Elég csúnyán elintézte.

– Az én parkolómban?

– Igen. Szerintem nem idevalósi fiatalok lehettek. Egy szürke Honda Accordal voltak.

Bonner arca pulykavörössé vált az igazságtalanság hallatán.

– Megvan a rendszáma?

– Nincs, viszont azt reméltem, hogy te tudni fogod. Hogy kártérítést követelhessek tőlük. Nagyjából negyed tizenegykor mehettek el.

– Ó, rendben, emlékszem rájuk. – Bonner elővette óriásfüzetét, és gyorsan lapozgatni kezdte. – Hétfőn történt.

– Igen. – Egyre vadabb tempóban hajtott át még néhány lapot, Adam vetett egy pillantást a vastag füzetre Bonner válla fölött: minden lapját a tetejétől egészen az aljáig apró betűkkel sűrűn telerótt sorok borították, Bonner eszeveszett sebességgel lapozott tovább. Majd hirtelen abbahagyta. – Megtaláltad?

Bonner arca lassan széles mosolyra húzódott.

– Hé, Adam!

– Tessék?

Bonner odafordította feléje vigyorgó száját. Aztán megint föl-le mozgatta a hörcsőgpamacsokat, és megkérdezte:

– Van nálad kétszáz dolcsi?

– Kétszáz?

– Csak mert hazudtál nekem.

Adam igyekezett úgy tenni, mint aki meghökkent.

– Miről beszélsz?

Bonner becsapta a füzetet.

– Mert, tudod, itt voltam. Hallottam volna, ha valaki nekimegy az autódnak. – Adam már visszavágni készült, amikor Bonner eléje tartotta a tenyerét, – És mielőtt azzal jönnél nekem, hogy későre járt, nagy volt a zaj vagy épp csak megkarcolták, ne felejtsd el, hogy a kocsid itt áll előttem. Semmilyen sérülés nem látszik rajta. És mielőtt azzal próbálkoznál, hogy a feleséged kocsijával jöttél... – Bonner még mindig vigyorogva felemelte a füzetet – ...ebben minden részletesen szerepel aznap estéről.

Hazugságon érték. Ennyire béna hazugságon, méghozzá Bonner.

– Nekem úgy tűnik – folytatta Bonner –, hogy egészen más okból kell neked annak a fickónak a rendszáma. Azé a fickóé meg a csinos kis szókéé. Igen, igen, emlékszem rájuk, mert a többi fajankót már milliószor láttam. Idegenek voltak. Nem itteniek. El is tűnődtem

rajta, mit keresnek itt. – Megint szélesen elvigyorodott. – Most már tudom.

Adamnek tucatnyi lehetséges válasz jutott eszébe, azonban a legegyszerűbbnél maradt.

– Kétszáz dollárt mondtál?

– Méltányos ár. Ja, és csekket is elfogadok. De az sem zavar, ha negyeddollárosokban adod.

– Bérelt kocsit – mondta az öreg Rinsky.

A csúcstechnikás reggelizőzugban beszélgettek. Rinsky ma csupa bézsbe öltözött: bézs kordbársony nadrágot, bézs gyapjúinget, bézs mellényt vett fel. Eunice a konyhaasztalnál ült, kerti partihoz öltözve teázgatott. A sminkje úgy nézett ki, mintha paintballpisztollyal vitték volna föl. Amikor Adam belépett, a nő „Jó reggelt, Norman!”-nel köszönt neki. Azon tanakodott magában, kijavítsa-e, de Rinsky megelőzte.

– Ne! – kérte. – Validációs terápiának hívják. Hagyjuk meg ebben a hitében.

– Lehet tudni, hétfőn ki bérelte a kocsit? – érdeklődött Adam.

– Itt van minden. – Rinsky a képernyőre hunyorított. – A Lauren Barna nevet használta, persze ez csak álca. Egy kicsit utánajártam, és kiderítettem, hogy Barna valódi neve Ingrid Prisby. A texasi Austinban lakik. – Az olvasószemüveg egy láncon lógott. Rinsky a mellére ejtette, és hátrafordult. – Mond bármit magának ez a név?

– Semmit.

– Lehet, hogy időbe fog telni, de utánanézhettek a háttérének.

– Az sokat segítene.

– Szívesen teszem.

Szóval hogyan tovább? Nem repülhetett el csak úgy Austinba.

Vajon meg kellene szereznie a nő telefonszámát, hogy felhívja? Es pontosan mit is mondana neki? *„Helló, Adam Price-nak hívnak, és maga meg valami basebalsapkásfickó egy titkot árult el nekem a feleségemről...”*

– Adam?

Felpillantott.

Rinsky a pocakján nyugtatta egymásba font ujjait.

– Nem kell elárulnia, mi ez az egész. Ugye, tudja?

– Igen.

– Csak hogy tisztázzuk a dolgot: bármit mond, az ennek a háznak a falain belül marad. Ugye ezt is tudja?

– Itt ön szabja a feltételeket – válaszolta Adam –, nem én.

– Igen, viszont én már öreg vagyok. Rossz a memóriám.

– Ó, ezt kétlem.

Rinsky elmosolyodott.

– Ahogy gondolja.

– Nem, dehogy. Voltaképp, ha nem nagy teher, tényleg szeretném kikérni erről a véleményét.

– Csupa fül vagyok.

Adam nem tudta eldönteni, mennyit meséljen el Rinskynek, de az öreg zsarú végtelenül figyelmesen hallgatta. Annak idején egész biztosan Oscar-díjat kaphatott a „jó zsarú” alakításáért, mivel Adamból megállíthatatlanul folyt a szó. Végül mindent elmondott neki attól a pillanattól fogva, hogy az idegen belépett az Amerikai Légión Csarnokába, egészen mostanáig.

Miután Adam végzett, a két férfi szótlánul ült egy darabig. Eunice megitta a maradék teáját.

– Gondolja, hogy értesítenem kellene a rendőrséget? – kérdezte Adam.

Rinsky a homlokát ráncolta!

– Régebben ügyészként dolgozott, igaz?

– Igaz.

– Vagyis több esze van ennél. – Adam bólintott. – Maga a férj – mondta az öreg, mintha ez mindent megmagyarázna. – Most tudta meg, hogy a felesége meglehetősen szörnyű módon becsapta magát. A feleség elszökött. Mondja, ügyész úr, mit gondol erről?

– Hogy csináltam vele valamit.

– Ez lenne az első dolog. A második pedig, hogy a felesége... mi is a neve?

– Corinne.

– Igen, Corinne. A második az lenne, hogy Corinne pénzt lopott attól a sportligától vagy mi a fenétől, hogy elszökhesen magáról. Ezenkívül a színlelt terhességről is be kellene számolnia a helyi zsarunak. Házas a fickó?

– Igen.

– Vagyis mielőtt észbe kapna, már az egész város erről pletykálna. Nem mintha a másik ügy fényében ez bármit számítana... De értelmetlen lenne tagadni. A zsaruk vagy azt hiszik majd, hogy megölte a feleségét, vagy azt, hogy a felesége egy tolvaj.

Rinsky szavai pontosan azt erősítették meg, amit Adam eddig is sejtett.

– Akkor mit tegyek?

Rinsky az arca elé emelte az olvasószemüvegét.

– Mutassa meg azt az SMS-t, amit a felesége küldött, mielőtt lelépett! Adam megkereste az üzenetet. Odanyújtotta Rinskynek a telefont, és az öreg válla felett ismét elolvasta.

LEHET, HOGY EGY IDŐRE KÜLÖN KÉNE KÖLTÖZNÜNK.
VIGYÁZZ A GYEREKEKRE! NE PRÓBÁLJ MEGKERESNI!
MINDEN RENDBE FOG JÖNNI.

Aztán:

CSAK PÁR NAPOT ADJ! KÉRLEK!

Rinsky átböngészte, vállat vont, és levette a szemüvegét.

– Mit tehetne? Legjobb tudomása szerint a felesége egy időre külön akar költözni. Megkérte magát, hogy ne is keresse. Maga pedig pontosan ezt teszi.

– Nem ülhetek ölbe tett kézzel.

– Nyilván nem. De ha a zsaruk kérdezősködnének, ezt kell felelnie.

– Miért kérdezősködné a rendőrség?

– Honnan tudhatnám? Ugyanakkor maga mindent megtesz, amit csak lehet. Megszerezte azt a rendszámot és megkeresett engem. Mindkettőt jól tette. Corinne jó eséllyel hamarosan magától hazajön. Bárhogy legyen is, igaza van, először meg kell próbálnunk megkeresni őt. Igyekszem utánajárni ennek az Ingrid Prisbynek. Ő talán a felesége nyomára vezethet.

– Jól van, köszönöm. Nagyra értékelem a segítségét,

– Adam?

– Igen?

– Több mint valószínű, hogy a maga Corinne-ja lopta el azt a pénzt. Ugye tudja?

– Ha így volt, nyilván okkal tette.

– Mondjuk, ahhoz kellett, hogy elszökhessen. Vagy ahhoz, hogy kifizesse a zsarolót.

– Vagy olyasmihez, ami egyelőre eszünkbe sem jutott.

– Bárhogy legyen is – válaszolta Rinsky –, nem szabad olyasmit kiadnia a zsaruknak, amivel gyanúba keverheti Corinne-t.

– Tudom.

– Azt mondta, Pittsburghben volt.

– Ezt láttuk a telefonkeresővel, igen.

– Lakik ott ismerőse?

– Nem. – Eunice-ra nézett. A nő visszamosolygott rá, és felvette a teáját. Bármely külső megfigyelő szemében tökéletesen megszokott családi jelenetnek tűnt volna, a körülmények ismeretében azonban...

Adamnek hirtelen eszébe jutott valami.

– Mi az?

– Az eltűnése előtti reggelen lejttem a földszintre. A fiúk a reggelinél ültek, Corinne viszont a hátsó kertben beszélt valakivel telefonon. Amikor meglátott, kinyomta a mobilt.

– Van ötlete, kit hívhatott?

– Nincs, viszont utána tudok nézni az interneten.

Az öreg Rinsky felállt, és intett Adamnek, hogy üljön a géphez. Adam helyet foglalt, és megnyitotta a Verizon honlapját. Begépelte a telefonszámot és a jelszót. Kívülről tudta, bár nem a kiváló emlékezőtehetségének köszönhetően, hanem mert az ilyenekhez Corinne-nal mindig ugyanannak az alapjelszónak a változatait használták. Mindenhez a BARISTA szót adták meg, csupa nagybetűvel. Miért? Mert egy kávéházban döntötték el, hogy mi legyen a jelszó, véletlenszerű szót kerestek, és voilá, megpillantották a baristát. A szó azért volt tökéletes, mivel semmilyen módon nem lehetett hozzákötni egyikükhöz sem. Ha a jelszónak hét betűnél hosszabbnak kellett lennie, akkor BARISTABARISTA lett. Ha számokat is kellett használni benne, akkor BARISTA77.

Ennyi.

Adamnek a második próbálkozásra sikerült eltalálnia a jelszót: BARISTA77.

Sorra rákattintott a linkekre, és elsőként Corinne legutóbbi kimenő hívásainak listájához navigált. Azt remélte, hogy talán szerencséje lesz, hogy Corinne esetleg pár órával ezelőtt vagy tegnap késő este hívott valakit. Semmit sem talált. Valójában az utolsó kimenő hívás az volt, amit Adam keresett: a szökése napján reggel 7.53-kor indított hívás.

A beszélgetés mindössze három percig tartott.

Corinne a hátsó kertbe ment ki, szinte suttogva beszélt, és azonnal letette, amint Adam lejött. Ő mindenáron ki akarta szedni belőle, kivel beszélt, azonban a felesége nem volt hajlandó elárulni neki. Most viszont.,

Adam tekintete egyenesen a képernyőn megadott telefonszámra siklott. Döbbenten bámult maga elé.

- Felismeri a számot? - kérdezte az öreg Rinsky.

- Igen, tudom, kié.

Kuntz mindkét pisztolyt a Hudson folyóba dobta. Rengeteg fegyvere maradt még, nem nagy ügy.

Felszállt az „A” metróra a Százhatvannyolcadik utca felé. Leszállt a Broadwaynál, és három tömböt gyalogolt az egykor Columbia Presbyterian nevet viselő kórházig. Ma ezt az intézményt Morgan Stanley New York-Presbyterian Gyermekkorházként ismerték.

Morgan Stanley. Hát ja, a gyermekek egészségügyi ellátásáról az embernek elsőként nyilván a multinacionális pénzügyi óriás, a Morgan Stanley neve jut az eszébe.

Ugyanakkor a pénz beszél. Pénznek pedig azt tekintjük, ami pénzként funkcionál.

Kuntz nem bajlódott azzal, hogy felmutassa az igazolványát. A recepción dolgozó biztonsági őrök jól ismerték már a túlzottan gyakori látogatásai miatt. Azt is tudták, hogy valaha a New York-i rendőrség kötelékében szolgált. Némelyikük, talán a többség, még azzal is tisztában volt, miért kényszerült leszerelni. Az újságok mindent megírtak. A sajtóban dolgozó liberális barmok keresztre feszítették – azt akarták elérni, hogy ne csak az állását és a megélhetését veszítse el, hanem gyilkosságért börtönbe is zárják –, de az utcán dolgozó bajtársai nem hagyták cserben. Kitartottak amellett, hogy Kuntzot hamis vádakkal próbálták elintézni.

Nem tévedtek.

Az ügryről az újságok is cikkeztek. Valami nagydarab fekete fickó ellenállt a letartóztatásnak. Lopáson érték egy Kilencvenharmadik utcai élelmiszerboltban, és amikor a koreai tulajdonos kérdőre vonta, a nagydarab fekete fickó fellökte őt, és belerúgott. Kuntz és a társa, Scooter sarokba szorították a pasast. Ám azt ez nem érdekelte. Mordult egyet, és odavágta nekik, hogy: „Én ugyan nem

megyek magukkal. Csak egy doboz cigit akarok” Aztán elindult kifelé. Így egyszerűen. Két zsarú néz szembe vele, épp az imént követett el egy bűntényt, ő meg úgy tesz, ahogy a kedve tartja. Amikor Scooter elállta az útját, a nagydarab fekete fickó félrelökte, és ment tovább.

Így aztán Kuntz durván nekiment.

Honnan tudhatta volna, hogy a nagydarab fickó beteg volt? Most komolyan. Tényleg hagyni kellene, hogy egy bűnöző könnyedén elsétáljon? Mégis mit tehet az ember, ha egy gengszter nem hallgat rá? Megpróbálja gyengéden elfogni? Esetleg olyasmit tesz, amivel a saját vagy a társa életét veszélybe sodorja?

Miféle sötét seggfejek hoznak ilyen szabályokat?

Rövidre fogva: a pasas meghalt, a retardált libsi média pedig élvezett. Az a leszbikus ribanc kezdte az egészet az egyik kábeltévéadón. Rasszista gyilkosnak kiáltotta ki Kuntzot. Al Sharpton tüntetéseket szervezett. A szokásos. Nem számított, mennyire makulátlan volt Kuntz szakmai múltja, hány dicséretet kapott a bátorságáért, sem az, hogy hány alkalommal segített önkéntesként a fekete gyerekeknek Harlemben. Hidegen hagyta az embereket, hogy neki is volt elég gondja, többek között egy csontrákban szenvedő tízéves kisfiú. Az egész rohadtul nem hatott meg senkit.

Immár rasszista gyilkosként tartották számon – ugyanolyan gonosztevőként, mint a söpredék bűnözőket, akiket elfogott.

Kuntz lifttel felment a hatodik emeletre. Odabiccentett a nővéreknek, miközben a 715-ös kórterembe sietett. Barb ugyanazon a széken ült. Kuntz felé fordította a tekintetét, és fáradtan rámosolygott. A szeme alatt karikák sötétlettek. A haja zilált volt. Amikor azonban a nő elmosolyodott, Kuntz semmi más nem látott maga előtt.

A fia épp aludt.

– Szia! – suttogta Kuntz.

– Szia! – felelte suttogva Barb.

– Hogy van Robby? – Barb vállat vont. Kuntz megindult a fia ágya felé, és lebámult rá. A szíve majdnem megszakadt a látványtól. Ez tartotta benne a lelket. – Mi lenne, ha most hazamennél egy kis időre? – *javasolta* a feleségének. – Lepihenhetnél.

– Nemsokára megyek – felelte Barb. – Ül le, és beszéljessünk egy keveset!

Gyakran hallani, hogy a sajtó gusztustalan élősködő, de ritkán lehetett igazabbnak érezni ezt, mint John Kuntz esetében. Addig nyüzsögtek és csámcsogtak rajta, amíg semmi sem maradt. Elveszítette az állását. Megfosztották a nyugdíjától és a járulékaitól. A legrosszabbnak azonban az számított, hogy már nem tudta a legjobb orvosi ellátást biztosítani a fiának. Ezt viselte a legnehezebben. Bármilyen más szerepet töltsön be az életében egy apa – legyen zsaru, tűzoltó, indián törzsfőnök neki kell gondoskodnia a családjáról. Nem ülhet tétlenül, miközben a fiát fájdalomak gyötrik; mindent megtenne azért, hogy valamilyen módon csillapítsa őket.

Aztán amikor a mélypontra jutott, John Kuntz megváltásra lelt.

Vajon nem mindig így történik?

Egy ismerős ismerőse Összehozta Kuntzot egy Larry Powers nevű fiatal elit egyetemistával, aki kifejlesztett egy telefonos alkalmazást arra a célra, hogy keresztény fickókat találhasson otthoni javításokhoz. Valami ilyesmit. „Jótékonyág és javítás” mottóval hirdették. Valójában Kuntzot nem a dolog üzleti oldala érdekelte. Az ő feladata az volt, hogy személyes és céges biztonsági szolgáltatást nyújtson – védje a kulcsfontosságú alkalmazottakat és az üzleti titkokat így aztán kizárólag ezzel foglalkozott.

Jól értett hozzá.

A cég, magyarázták neki, startup volt, ezért eleinte pocsék lesz a fizetés. Ugyanakkor mégiscsak valami: állás, lehetőség, hogy felemelt fővel járjon. Ráadásul inkább a benne rejlő ígéret fogta

meg Kuntzot. Részvényvásárlási opciókat kapott. Rizikós, ezt el kellett ismernie, de így lehetett hatalmas vagyonokat keresni. Hosszabb távon jelentős profitra lehetett számítani – szép nagy, busás haszonra –, ha minden jól megy.

Jól ment.

Az alkalmazás a vártnál jóval sikeresebb lett, és most, alig három év elteltével a Bank of America garanciát vállalt az első nyilvános ajánlattételükre. Ha elfogadhatóan alakulnak a dolgok (nem szuperül, csupán elfogadhatóan), akkor két hónap múlva, amikor a céget bevezetik a tőzsdére, John Kuntz részesedése hozzávetőlegesen tizenhétmillió dollárra rúg majd.

Egy pillanatra érdemes elmerengeni a számon. *Tizenkétmillió dollár.*

Felejtsük el a visszatérést! Felejtsük el a megváltást! Ekkora összegből a világ legkiválóbb orvosaival gyógyíttathatja a fiát. Robbyt otthon kezelte, és mindenből a legjobbat adhatja neki. A másik két gyereket – Karit és Harryt – jó iskolákba, minőségi helyekre járathatja, és egy nap majd talán saját céget alapíthatnak. Házvezetőt fogadhat fel, aki segíthet Barbnak a házimunkában, sőt talán nyaralni is elviheti a feleségét. Mondjuk, a Bahamákra. Barb folyton az Atlantis Hotel hirdetéseit böngészte, de a hat évvel ezelőtti háromnapos karib-tengeri Carnival hajókirándulás óta sehova nem jutottak el.

Tizenhétmillió dollár. Hamarosan minden álmuk valóra válhat..

És most valaki megint meg akarta fosztani mindettől őt.

Meg a családját.

Adam elhajtott a MetLife stadion előtt, ahol a New York Giants és a New York Jets játssza a hazai mérkőzéseit. A kocsit egy irodaépület parkolójában hagyta, nagyjából négyszáz méternyire onnan. Az épület, mint a környéken minden, egykori mocsaras területre épült. A szag összetéveszthetetlen New Jersey-i sajátosságnak számított, és részben emiatt ismerték félre az államot. A bűz részben a mocsarakéra emlékeztetett (nyilvánvalóan), részben a lép lecsapolásához használt vegyszerekére, részben a sosem tisztított kollégiumi marihuánás üvegpipákéra.

Röviden: eléggé orrfacsaró volt.

Az 1970-es évekből származó irodaépület külsőre olyannak hatott, mintha a Brady család házát vették volna hozzá mintául, abból az ismert tévésorozathból. Rengeteg barna felület jellemezte, valamint az a fajta gumírozott padló, aminek a darabjait egymásba lehet pattintani. Adám bekopogott a kikötői rakodódokkra néző földszinti iroda ajtaján.

Tripp Evans nyitotta ki.

– Adam?

– Miért hívott fel a feleségem?

Furcsának hatott a megszokott környezetéből kiszakítva látni Trippet. A szülővárosában mindenki szerette őt, népszerűnek és fontosnak számított azokban a szűk körökben, amelyekben megfordult. Itt meghökkentően átlagosnak tűnt. Adam nagy vonalakban ismerte Tripp történetét. Amikor Corinne még Cedarfieldben nevelkedett, Tripp édesapjái volt az Evans Sportszerbolt, amely a mai Rite Aid helyén működött. A helybéli gyerekek harminc éven át itt szereztek be minden sportfelszerelésüket. Árultak még a cedarfieldi gimnáziumi csapat jelvényével díszített baseballfelsőket és edzőruhákat is. Két másik

üzletet nyitottak szomszédos városokban. Amikor Tripp lediplomázott, hazaköltözött, és átvette a marketingügyek intézését. Vasárnapi reklámújságot készített, és saját rendezvényeket szervezett, hogy az Evans a köztudatban maradjon. Helybéli profi sportolóknak fizetett, hogy autogramokat osszanak és üdvözöljék a vásárlókat. Jól ment az üzlet.

Aztán, mint a legtöbb családi vállalkozásnál, beütött a krach.

Megjelent a városban a Hermans World of Sporting Goods sportszerhálózat. Később a sztráda mellett, megnyílt a Modell s, a Dicks és még néhány. A családi cég elsorvadt, majd becsődölt. Tripp azonban szerencsésen megúszta. Szakmai tapasztalatának köszönhetően állást kapott a Madison Avenue-n működő egyik nagy reklámcégnél, a családjá többi tagjára viszont igencsak nehéz idők jártak. Pár évvel ezelőtt Tripp kiköltözött a kertvárosba, hogy megnyissa önálló butikhálózatát – Bruce Springsteen szavaival élve – itt, Jersey mocsarában,

- Mi lenne, ha leülnénk, és megbeszelnénk? – kérdezte Tripp.
- Oké.
- Nem messze innen van egy kis kávézó. Sétáljunk egyet!

Adam ellenkezni akart – semmi kedve nem volt sétálgatni de Tripp már megindult kifelé.

Tripp Evans piszkosfehér öltönyinget viselt, amely annyira vékony anyagból készült, hogy jól látszott alatta a V nyakú atlétatrikó. Az öltöny nadrágja iskolaigazgatókéra jellemző barna volt. A cipő mintha túl nagy lett volna a lábára – nem ortopéd lábbeli, csupán azoknak a kényelmes, kevésbé drága márkáknak az egyike, melyek az álelegancia látszatát igyekeztek kelteni. Adam otthon ahhoz szokott, hogy az egyértelműen jóval kényelmesebb edzői felszerelésében látja Trippet – a Cedarfield Lacrosse emblémáját viselő galléros pólóban, frissen vasalt vászonnadrágban, merev karimájú baseballsapkában, a nyakában lógó síppal.

Döbbenetesnek hatott a különbség.

A kávézó a régi vágású koszos kis lyukak közé tartozott, amelyből még a ceruzacsonkot a kontyába tűző pincérnő sem hiányzott. Mindketten kávéat rendeltek. Egyszerű kávéat. Ez nem az a hely volt, ahol macchiátót és lattét szolgáltak fel.

Tripp a ragadós asztalra tette a kezét.

– Azt szeretnéd, ha elmondanám, mi folyik itt?

– A feleségem felhívott.

– Honnan tudod?

– Utánanéztem a híváslistában.

– Utánanéztél... – Tripp szemöldöke ennek hallatán egy lehetlenyt följebb csúszott. – Komolyan beszélsz?

– Miért kerestt?

– Szerinted miért? – kérdezett vissza Tripp.

– Az ellopott pénzzel kapcsolatban?

– Naná, hogy az ellopott pénzzel kapcsolatban. Mi másért hívott volna?

Tripp válaszra várt. Adam kérdéssel felelt.

– Mit mondott neked?

Odalépett hozzájuk a pincérnő, és letette eléjük a kávéjukat; akkorát koppant, hogy egy kevés kiloccsant a csészealjra.

– Azt mondta, még egy kis időre lenne szüksége. Mire azt feleltem neki, hogy már épp eleget odáztam az ügyet.

– Vagyis?

– A többi bizottsági tag egyre türelmetlenebbé vált. Némelyik keményebben számon akarta kérni rajta a dolgot. Egypáran egyenesen a rendőrséghez akartak fordulni, hogy hivatalosabb formában intézzük.

– Mennyi ideje tart ez? – kérdezte Adam.

– Micsoda, a nyomozás?

– Igen.

Tripp cukrot rakott a kávéjába.

- Úgy egy hónapja.
- Egy hónapja?
- Igen.
- Hogyhogy egy szóval sem említetted ezt nekem?
- Majdnem megtettem. A csapatválogatás estéjén az Amerikai Légió Csarnokában. Amikor nekirontottál Bobnak, azt hittem, talán már tudod.

- Sejtelmem sem volt róla.
- Világos.
- Igazán szólhattál volna nekem, Tripp.
- Szólhattam volna – ismerte el Tripp. – Egyetlen gond akadt csak.

- Micsoda?
- Corinne megkért, hogy ne tegyem.
Adam dermedten ült. Aztán megszólalt:
- Csak abban szeretnék biztos lenni, hogy jól értem.
- Akkor lássuk, hátha segíthetek ebben. Corinne tudta, hogy nyomozunk utána a sikkasztás miatt, és egyértelművé tette, hogy neked semmit sem szabad elárulnunk ezzel kapcsolatban – magyarázta Tripp. – Tökéletesen jól érted.

Adam pislogva hátradőlt.

- Tehát mit mondott neked Corinne aznap reggel, amikor felhívott?

- Még egy kis időt kért.
- Megadtad neki?
- Nem. Azt mondtam, vége. Épp elég ideig próbáltam visszatartani a bizottságot.

- Amikor a bizottságról beszélsz...
- Mindnyájukra gondolok. Elsősorban azonban Bobra, Calre és Lenre.

- Corinne hogyan reagált?

– Megkért... nem, azt hiszem, helyesebb úgy fogalmaznom, hogy könyörgött... könyörgött, hogy adjak neki még egy hetet.. Azt mondta, tudja, hogyan bizonyíthatná be, hogy teljesen ártatlan, de ehhez még egy kis időre van szüksége.

– Hittél neki?

– Őszintén?

– Lehetőleg.

– Nem, már nem hittem.

– Mi járt a fejedben?

– Az, hogy arra keres megoldást, hogyan fizesse vissza valahogy a hiányzó összeget. Tudta, hogy nem akarjuk hivatalosan megvádolni. Mindössze azt akartuk elérni, hogy meglegyen a pénz. Szóval igen, arra gondoltam, hogy a rokonait, barátait vagy ki tudja, kit igyekeznek elérni, hogy előteremtse a pénzt.

– Miért nem tőlem kért? – Tripp nem felelt. Csak belekortyolt a kávéjába. – Tripp?

– Erre nem tudhatom a választ.

– Ennek semmi értelme. – Tripp tovább kortyolgatta a kávé. – Menynyi ideje ismered a feleségemet, Tripp?

– Te is tudod a választ. Mindketten Cedarfieldben nőttünk fel. Ő két évvel alattam járt... Beckyvel egy évfolyamba.

– Akkor te is tisztában vagy vele. Corinne soha nem tenne ilyet.

Tripp a kávéjára meredt.

– Sokáig én is ezt gondoltam.

– És mitől változott meg a véleményed?

– Ne már, Adam! Régebben ügyész voltál. Nem hinném, hogy Corinne eleve lopni akart. Tudod, hogy megy ez... Amikor az ember hall a kedves öreg néniről, aki pénzt csen el a templomi perselyből vagy, a fenébe is, a sportbizottság tagjáról, aki sikkaszt, nem gondolja azonnal azt, hogy elvetemült bűnözők lennének. A legjobb szándékkal próbálja kezelni az ügyet, igaz? Aztán mégis kiderül, hogy téved.

– Corinne sosem tenne ilyet.

– Soha senki nem tenne ilyet. Mindig ezt hisszük. És mindig megdöbbenünk. Nemde? – Adam gyanította, hogy Tripp mindjárt filozófiai fejtegetésbe kezd. Egy pillanatig azon tételődött, hogy félbeszakítsa-e... de talán érdemes végighallgatnia. Talán minél többet beszél, ő annál többet megtudhat. – Tegyük fel, hogy késő estig fennmaradsz, hogy elkészítsd a lacrosse-edzések ütemtervét. Sokáig dolgozol rajta, és mondjuk, egy ehhez hasonló étkezdében ülsz, kávé rendelsz, pontosan olyat, amilyen itt áll előttünk, és a francba is, a szervezetnek egyébként is illene kifizetnie téged... Jogos költség, igazam van? – Adam nem válaszolt. – Aztán pár héttel később az egyik bíró nem jelenik meg a meccsen, például Toms Riverben, és három órát vész el, mert be kell állnod helyette, szóval... várjunk, a legkevesebb, hogy a szervezet megtéríti a benzinköltségedet. Meg esetleg egy vacsorát is, mert messze kellett utaznod, és későn ért véget a mérkőzés. Az is megeshet, hogy ki kell fizetned az edzők pizzáját, amikor a bizottsági ülés miatt mindannyian lekésíték a vacsorát. Aztán helybéli tizenéveseket kell felbérelned, hogy bírászkodjanak a kicsik meccsein, és te gondoskodsz róla, hogy a kamasz gyerekek kapja meg az állást. Végül is miért ne? Ki lenne nála jobb? Nem logikus, hogy a családotnak származzon valami előnye abból, ha már ennyit önkénteskedsz? – Adam némán kivárt. – Egyre mélyebbre csúszol. Így kezdődik. Egyik nap késésben vagy az autó részletével, és micsoda meglepetés, a szervezet költségvetése épp hatalmas pluszt mutat... neked köszönhetően. Ezért kölcsönveszel egy keveset. Nem nagy ügy, majd visszateszed. Mégis kinek ártanál vele? Senkinek. Ezt a marhaságot hiteted el magaddal.

Tripp elhallgatott, és Adamre nézett.

– Ezt nem mondhatod komolyan – jegyezte meg Adam.

– Pedig a lehető legkomolyabban mondom, barátom. – Tripp feltűnően az órájára pillantott. Néhány egydollárost dobott az

asztalra, és felállt. – És ki tudja? Lehet, hogy teljesen félreismerted Corinne-t.

– Inkább te.

– Ennek roppantul örülnék.

– Még egy kis időt kért – válaszolta Adam. – Nem adhatnád meg neki?

Tripp csendesen felsóhajtott, aztán kissé följebb húzta magán a nadrágját.

– Megpróbálhatom.

Audrey Fine végül valami témába vágót mondott. És ez adta Johannának az első nyomra vezető jelet.

Johanna Griffin rendőrfőnöknek igaza lett a megyei fickókat illetően. Felvették a házastárs-szemellenzőjüket, és Marty Dannre tekintettek első számú-gyanúsítottként a felesége, Heidi meggyilkolásának ügyében.

Még az sem tántorította el őket, hogy Martynak sziklaszilárd alibije volt a bűntény elkövetésének időpontjára. Egyelőre nem. Kezdetől fogva „hivatásos bérgyilkost” feltételeztek elkövetőként, ezért most szerencsétlen Marty híváslistáit, SMS-eit és e-mailjeit böngészték. Körbekérdezősködtek a TTI Floor Care alkalmazottainak körében a férfi elmúlt pár napban észlelt viselkedéséről, a kapcsolatairól, arról, hova járt el sörözni és ebédelni, effélékről, abban a reményben, hogy valamilyen kapcsolódási pontot találhatnak Marty és egy lehetséges bérgyilkos között.

Az ebéd volt a kulcs.

Jóllehet nem az, hogy Marty hol ebédelte. A megyei fickók itt szúrták el megint.

Hanem az a hely, ahol Heidi szokott ebédelni.

Johanna tudott Heidi hetenkénti közös ebédjéről a lányokkal. Alkalomadtán ő is elment. Eleinte hedonista szórakozásként – a kivételezettek időpocsékolásaként – ellenezte a dolgot. Ebben volt is némi igazság. Ugyanakkor olyan nők jöttek össze, akik más nőkkel akarták szorosabbra fűzni a kapcsolatukat. Olyan, nők, akik mindennél fontosabbnak tartották, hogy az ebédidejük a megszokottnál kissé tovább tartson, mert a barátaikkal akartak lenni egy keveset, és a családjukon meg a munkájukon kívül valami mással akarták lekötni magukat.

Mi rossz lett volna ebben?

Ezen a héten a Red Lobsterban találkozott egymással Audrey Fine, Katey Brannum, Stephanie Kéiles és Heídi. Senki sem vett észre semmi szokadant. Mindegyikük azt állította, hogy Heidi – kevesebb mint huszonnégy órával azelőtt, hogy a saját házában meggyilkolták – életvidám önmagát adta. Furcsa volt elbeszélgetni ezekkel a nőekkel. Képtelenek voltak elhinni, ami történt. Mindegyikük úgy érezte, hogy a legjobb barátjukat veszítették el Heidiben: az egyetlen személyt, akivel bármilyen titkukat megoszthatták, azt, akit a legerősebbnek tartottak a baráti társaságból.

Johanna hasonlóképp érzett. Igen, Heidinek varázsa volt. Ama néhányak közé tartozott, akiknek a társaságában mindenki jobban elfogadta önmagát.

Hogyan lehetséges, merengett el Johanna, hogy egy pisztolygolyó kiolt egy ilyen életet?

Johanna tehát találkozott az ebédtársaság minden tagjával, és végighallgatta, ahogy csupa lényegtelen dologról beszélnek. Már épp feladta volna, hátha másutt sikerül új nyomra bukkannia, valamire, amire a megyei fiúk nem figyeltek fel, amikor Audrey-nak eszébe jutott valami.

– Heidi egy fiatal párral beszélgetett a parkolóban.

Johanna időközben elkalandozott, az emlékeibe merült. Húsz évvel ezelőtt, rengeteg hiábavaló próbálkozás után Johanna mesterséges megtermékenyítéssel, „csodával határos módon” teherbe esett. Heidi vele volt a nőgyógyásznál, amikor értesült a hírről. És Johanna elsőként Heidit hívta fel, amikor elvetélt. Heidi azonnal átment hozzá. Johanna beült az anyósülésre, és elmondott neki mindent. A két nő sokáig csak ücsörgött a kocsiban, és együtt sírtak. Johanna sosem fogja elfelejteni, Heidi hogyan hajtotta a fejét a kormánykerékre, a haja szétterült, akár egy legyező, és siratta Johanna elveszett magzatát. Valahogy mindketten tudták.

Nem lehetett számítani több csodára. A terhesség Johanna egyetlen esélye volt. Rickyvel végül sosem lett gyermekük.

– Várj csak! – kapta fel a fejét Johanna. – Miféle fiatal párral?

– Elbúcsúztunk egymástól, és ki-ki beült a kocsijába. Én épp ki akartam kanyarodni az Orange Place-re, de olyan sebességgel zúgott el előttem ez a kamion, hogy azt hittem, leviszi a hűtőrácst. Felnéztem a visszapillantóra, és láttam, hogy Heidi ezzel a fiatal párral beszél.

– Le tudnád írni őket?

– Nem igazán. A lánynak szőke haja volt. A fiú baseballsapkát viselt. Azt hittem, útbaigazítást kérnek tőle, vagy valami ilyesmi.

Audrey-nak semmi más nem rémlett. Hogy is emlékezett volna? Azonban manapság az egész világot, különösen az üzletláncok és éttermek parkolóit bekamerázzák. Időbe telt volna, míg megszerzi az engedélyt, ezért Johanna egyszerűen egyedül elment a Red Lobsterba. A biztonsági szolgálat főnöke egy DVD-re átmásolta neki a videofelvételt – ez kissé túlhaladott módszernek érződött –, és megkérte Johannát, hogy majd juttassa vissza.

– Előírás – mondta a nőnek. – Vissza kell kapnunk.

– Meglesz.

A beachwoodi rendőrőrsön volt DVD-lejátszó. Johanna besietett az irodájába, magára csukta az ajtót, és belökte a lemezt a lejátszóba. A képernyő életre kelt. A biztonsági őr értette a dolgát. Két másodperc sem telt el, és Heidi jelent meg a jobb sarokban. Johanna hangosan levegőért kapott a látványtól. Az, hogy halott barátnőjét itt élve látta, ahogy magas sarkúban imbolyog, túlságosan valóságossá tette a tragédiát.

Heidi meghalt. Örökre távozott.

A felvételhez nem volt hang. Heidi tovább tipegett. Aztán hirtelen megállt, és felnézett. Tényleg fiatalnak tünnek. Később, amikor Johanna másodszor, harmadszor, negyedszer is végignézte a felvételt, megpróbálta jobban kivenni az arcvonásaikat, de ebből a

magasságból és szögből nem sokat láthatott. Előbb-utóbb kénytelen lesz elküldeni a megyeieknek, hogy az ottani számítógépes fickók és technikai varázslók mindent kihozzanak a felvételtől, amit csak lehet.

Egyelőre viszont még nem.

Először így, hang nélkül nézve valóban úgy tűnt, mintha a fiatal pár útbaigazítást kért volna. A felületes szemlélő számára ez logikusnak tűnhetett. Ám ahogy múlt az idő, Johanna érezte, hogy dermesztő hideg telepszik a szobára. A beszélgetés túl sokáig tartott ahhoz, hogy pusztán azt tudakolják meg, hogyan juthatnak el valahová. Ám ennél sokkal fontosabb volt, hogy Johanna ismerte a barátnőjét. Ismerte a modorosságait és a testbeszédét, és ebben a pillanatban még hangszáv nélkül is meg tudta állapítani, hogy mindketten tévedtek.

Johanna egyre inkább lélegzetvisszafojtva figyelte, ahogy a felvételen tovább beszélgettek azok hárman. Határozottan úgy nézett ki, hogy a barátnője egy ponton megtántorodik. A fiatal pár egy perccel később beszállt a kocsijukba, és elhajtott. Heidi egy egész perccel csak kábán és értetlenül állt a parkolóban, mielőtt beült volna az autójába. Ebből a szögből Johanna nem látta a barátnőjét. De telt az idő. Tíz másodperc. Húsz, harminc. Aztán hirtelen mozgást lehetett észlelni az elülső szélvédőnél. Johanna hunyorogva közelebb hajolt. Nehezen lehetett észrevenni, alig lehetett kivenni, azonban Johanna rájött, mit lát.

Heidi haja legyezőként szétterült.

Ó né...!

Heidi a kormánykerékre hajtotta a fejét, ugyanúgy, ahogy húsz évvel ezelőtt tette, amikor Johanna elmondta neki, hogy elvetélt.

Heidi, Johanna most már biztosan tudta, zokogott.

– Mi a frászt mondhattak neked? – kérdezte fennhangon Johanna.

Ezután visszatekerte a felvételt, és végignézte, ahogy a fiatal pár kihajt a parkolóból. Lelassította, majd megnyomta a „pause” gombot. Ráközelített, felvette a mobilját, és beütötte a számot.

– Szia, Norbert – szólt bele a telefonba. – Szeretném, ha most rögtön utánanéznél egy rendszámnak.

Thomas a konyhában várta Adamet.

– Van hír anyáról?

Adam azt remélte, hogy egyik fia sem lesz még otthon. Miután az egész hazaúton azon merengett, mitévő legyen, egyfajta Ötletszerűség kezdett körvonalazódni benne. Mielőbb fel kellett mennie az emeletre, hogy a számítógép segítségével utánajárhasson néhány dolognak.

– Most már hamarosan haza kell jönnie – válaszolta Thomasnak. Aztán, hogy rögtön témát váltson, megkérdezte: – Merre van az öcséd?

– Dobórán. A sulis után gyalog szokott elmenni a tanárhoz, de általában anya megy érte kocsival.

– Hánykor kell odaélnem?

– Háromnegyed óra múlva.

Adam bólintott.

– Arra a helyre a Goffle Roadon, igaz?

– Igen.

– Oké, jól van. Nézd, most dolgoznom kell. Esetleg elmehetnénk vacsorázni a Café Amicibe, miután elszaladtam az öcsédért, rendben?

– Átsétálok az edzőterembe, és súlyozunk egyet Justinnal.

– Most?

– Aha.

– Hát... enned kellene.

– Majd készítek valamit, amikor hazajöttem. Apa?

– Tessék?

Álltak a szobában, apa és a lassan férfivá érő fia. Thomas már alig két centivel volt csak alacsonyabb az apjánál, és Adam nem csodálkozott volna, ha a rengeteg emeléstől és gyúrástól

hamarosan beérné őt magasságban. Thomas utoljára hat hónapja hívta ki az apját egy az egy elleni kosárlabdameccsre, és Adamnek ekkor először kellett komolyan megküzdenie azért, hogy egy 11:8-as győzelmet kicsikarjon. Eltűnődött, vajon az eredmény most nem fordítva alakulna-e, és azon is, hogy mit érezne miatta.

– Aggódom – bökte ki Thomas.

– Felesleges.

Inkább automatikus szülői reakcióként mondta ezt, mint megalapozottan igaz vagy tényyszerű kijelentésként.

– Anya miért szökött el így?

– Már mondtam. Nézd, Thomas, elég idős vagy ahhoz, hogy megértsd, édesanyád és én nagyon szeretjük egymást. Viszont előfordul, hogy a szülőknek egy kicsit el kell szakadniuk.

– Egymástól – bólintott alig észrevehetően Thomas. – De nem Ryan-tól és tőlem.

– Nos, igen is és nem is. Megesik, hogy mindentől meg kell szabadulnunk egy időre.

– Apa?

– Tessék!

– Nem veszem be – jelentette ki Thomas. – Nem szeretnék önzőnek tűnni, meg ilyenek, és igen, megértettem. Nektek is megvan a saját életetek. Nemcsak rólunk szól... Szóval meg tudnám érteni, ha anyának szüksége volna arra, hogy nem is tudom... elszabaduljon egy kicsit vagy kieressze a gőzt... De anya közben anya is. Érted, mire gondolok? Előbb szólnia kellett volna nekünk, vagy ha csak az utolsó pillanatban határozott, illetet volna felhívnia minket legalább. És válaszolna az SMS-einkre. Megüzenné, hogy ne aggódjunk. Anya sok minden, de elsősorban, ne haragudj ezért, az édesanyánk.

Adam nem igazán tudta, mit feleljen a fiának, ezért csupán egy semmitmondó ostobaságra futotta tőle:

– Minden rendben lesz.

– Ez mit akar jelenteni?

– Azt üzente nekem, hogy gondoskodjam rólatok, és hogy adjak neki néhány napot. Arra kért, hogy ne próbáljak kapcsolatba lépni vele.

– Miért?

– Fogalmam sincs.

– Tényleg nagyon félek – válaszolta Thomas. És a majdnem-férfi megint egészen olyannak tűnt, mint egy kisgyerek. Az apjára hárult a feladat, hogy megnyugtassa őt. Thomasnak igaza volt. Corinne mindenekelőtt anya volt – ő, Adam pedig apa. A szülőknek védelmezniük kell a gyermekeiket.

– Minden rendben lesz – ismételte el, bár maga is érezte, mennyire meggyőződés nélkül mondja ezt.

Thomas a fejét ingatta, érettsége éppoly gyorsan visszatért, ahogy egy pillanatra nyoma veszett,

– Nem, apa, nem lesz rendben. – Elfordult, letörölte az arcáról a könnyeket, és megindult az ajtó felé. – Találkoznom kell Justinnal.

Adam majdnem utána szólt, hogy jöjjön vissza, de mit ért volna el vele? Semmivel sem tudta volna vigasztalni, és ha a barátjával lehet, az legalább eltereli a fia gondolatait. A megoldás – az egyetlen, ami ténylegesen megnyugtathatná – az lenne, ha megtalálná Corinne-t. Adamnek mélyebbre kellett ásnia, ki kellett derítenie, mi folyik itt, valódi válaszokkal kellett szolgálnia a fiainak. Ezért hagyta, hadd menjen csak Thomas, ő pedig felbaktatott az emeletre. Maradt még valamennyi idő, mielőtt Ryant el kell hoznia a dobóráról.

Megint azon tépelődött egy keveset, hogy bevonja-e a rendőrséget. Most már nem igazán félt attól, hogy azzal gyanúsítanak, tett valamit a feleségével – gondoljanak, amit akarnak –, viszont tapasztalatból tudta, hogy a rendőrség érthető módon a tényekét veszi figyelembe. Először is: Corinne és Adam

összevesztek. Másodszor: Corinne SMS-ben pár napot kért Adamtól, és azt, hogy ne akarjon kapcsolatba lépni vele.

Vajon a rendőrségnek harmadik tényre is szüksége lenne?

Adam leült a számítógéphez. Az öreg Rinskynél gyorsan ellenőrizte Corinne legutóbbi mobiltelefonos tevékenységét. Most részletesebben szemügyre akarta venni a friss hívásokban és a szöveges üzenetekben felfedezhető szabályszerűségeket. *Lehetséges, hogy az idegen vagy ez az Ingrid Prisby felhívta Corinnet, vagy SMS-t küldött neki?* Ugyan nem sok reménnyel kecsegtetett – az idegen őt talán nem előzetes figyelmeztetés nélkül kereste meg? –, mégis megért egy próbálkozást, hátha Corinne híváslistájából valamiféle nyomra vezető jelet sikerül kihámoznia.

Nem telt azonban különösebben sok időbe, hogy rájöjjön, semmit sem fog találni. A felesége a friss hívásokból és üzenetekből ítélve nyitott könyvnek mutatkozott. Semmi meglepetés. A legtöbb számot Adam emlékezetből ismerte – a felesége őt, a fiaikat, a barátaikat, a tanár kollégáit, a lacrosse-bizottság tagjait hívta, vagy nekik küldött SMS-t, és ennyi. Elszórtan akadt néhány más hívás, de csak asztalt foglalt valamelyik étteremben, a tisztítóba szólt oda, meg hasonlók.

Semmi gyanús.

Adam ült, és azon tanakodott, hogy mit tegyen. Igen, Corinne olyan volt, mint egy nyitott könyv. Legalábbis a friss hívásai és üzenetei alapján ez a kép alakult ki róla.

A kulcsszó: a „friss”.

Hirtelen az eszébe ötlött a Visa kártya okozta meglepetés – a Novelty Funsynak két évvel ezelőtt kiszámlázott tétel.

Corinne akkoriban sokkal meglepőbb módon viselkedett, nem?

Valaminek ki kellett váltania azt az elhatározást. No de mi lehetett az? Nem jellemző, hogy az ember hirtelen úgy döntsön, hogy terhességet fog színlelni. Valaminek történnie kellett. Corinne

nyilvánvalóan felhívott valakit. Vagy őt hívta valaki. Vagy SMS-t küldött neki.

Valami.

Beletelt néhány percbe, mire Adam megtalálta a két évvel korábbról származó régi számlakivonatokat, de sikerült. Tudta, hogy Corinne februárban adta le az első rendelést a Szinlelterhesseg.com honlapon. Ezért itt kezdett keresgélni. Gondosan átnézte a híváslistát; alulról fölfelé haladt, nem megfordítva.

Először csupán a szokásos gyanúsítottakra lelt rá: a saját telefonjaira, SMS-eire, illetve a fiúk, a barátok, a kollégák hívásaira és üzeneteire...

Aztán felfedezett egy ismerős számot, és összeszorult a szíve.

Sally Perryman egymagában üldögélt a bár hátsó végében, és egy sört kortyolgatva olvasta a *New York Pástot*. Fehér blúzt és szürke ceruzaszoknyát viselt. A haját hátul lófarokba fogta össze. A kabátját megérkezésekor a mellette álló bárszékre terítette, hogy foglalja a helyet. Amikor Adam már majdnem odaért hozzá, Sally elvette onnan a kabátot, anélkül hogy felpillantott volna az újságból. Adam a székre csúsztotta a fenekét.

– Már ezer éve – köszöntötte a nő.

Még mindig nem pillantott fel.

– Bizony – felelte Adam. – Hogy megy a munka?

– Nincs pihenő, rengeteg az ügyfél. – A nő végre a szemébe nézett. Adamnek a lélegzete is elakadt egy pillanatra, és meg kellett kapaszkodnia. – De nyilván nem ezért kerestél.

– Tényleg nem.

Azon pillanatok egyike volt ez, amikor megszűnik minden zaj, a külvilág puszta díszletté válik, és csak a férfi meg a nő marad, semmi más.

– Adam?

– Tessék?

– Nem tudok megbirkózni semmi komollyal. Csak áruld el, mit akarsz!

– Felhívott valaha is a feleségem?

Sally úgy pislogott, mintha ez a kérdés is sokkolta volna.

– Mikor?

– Bármikor.

A nő a sör felé fordította a tekintetét.

– Igen – felelte. – Egyszer.

Az egyik tipikusan lármás étteremlánc bárjában ültek, abban a fajtában, amelyik olajban sült előételekre specializálódik, és

amelynek millió tévéképernyőjén legfeljebb két sporteseményt lehet nézni. Odalépett hozzájuk a pultos, és a dolognak nagy feneket kerítve bemutatkozott. Adam gyorsan rendelt egy sört, hogy rávegye a távozásra.

- Mikor? – kérdezte.
- Két évvel ezelőtt, azt hiszem. Amikor azt az ügyet tárgyalták.
- Nem is említetted.
- Egyetlen alkalom volt.
- Mégis.
- Mit számít ez már, Adam?
- Mit mondott neked?
- Tudta, hogy nálam jártál.

Adam majdnem rákérdezett, hogyan, de persze nem volt titok előtte a válasz, nemde? Corinne helymeghatározó alkalmazást telepített mindannyiuk telefonjára. így bármikor ellenőrizhette a fiúk tartózkodási helyét.

Vagy Adamét.

- Mi mást mondott még?
- Tudni akarta, miért jártál nálam.
- Mit válaszoltál neki?
- Hogy munkaügyben – felelte Sally Perryman.
- Mondtad neki, hogy semmi sem történt, igaz?
- Semmi sem történt, Adam. Mindketten megszállottként foglalkoztunk azzal az ügyel. Persze akár történhetett is volna valami.

- A „volna” nem számít.

Sally szája szomorú mosolyra húzódott.

- Szerintem a feleségednek valószínűleg számított.
- Hitt neked?

Sally vállat vont.

– Utána többé nem hallottam felőle, – Adam csak ült, és a nőt nézte. Majdnem mondott valamit – nem is igazán tudta, mit akar de Sally feltartott tenyérrel jelezte, hogy hallgasson. – Ne!

Igaza volt. Adam lecsúsztam a székről, és megindult a kijárat felé.

Amint az idegen belépett a garázsba, mint minden alkalommal, valahányszor idejött, eszébe jutott az a rengeteg híres vállalat, amelyek állítólag ugyanígy kezdték. Steve Jobs és Steve Wozniak úgy indította be az Apple-t (vajon miért nem Stevesnek nevezték el a céget?), hogy Kaliforniában egy cupertinói garázból adtak el ötven egységet Wozniak új Apple számítógépéből. Jeff Bezos internetes könyvkereskedőként ugyancsak a garázsában alapította meg az Amazont a Washington állambeli Bellevue-ban. A Google, a Disney, a Mattel, a Hewlett-Packard, a Harley-Davidson, amennyiben hinni lehetett a legendáknak, mind aprócska, jellegtelen garázsépületekben látták meg a napvilágot.

Van hír Dan Molinóról? – érdeklődött az idegen.

Hárman tartózkodtak közülük a garázsban, és mindannyian nagy képernyőkhöz csatlakoztatott, erős számítógépek előtt ültek. A polcon négy wifirouter pihent a festékesdobozok mellett, amelyeket Eduardo édesapja több mint egy évtizede rakott oda. Eduardo, aki jó eséllyel a legjobban értett a munkájuk technikai részéhez, olyan rendszert állított össze, amelyben a wifi nem csupán mindenfelé ugrándozott a világban, így a lehető legnehezebben beazonosíthatóvá téve őket internetes viszonylatban, de még ha valakinek sikerült volna is lenyomoznia a tartózkodási helyüket, a routerek azonnal működésbe léptek volna, és azon nyomban másik kiszolgálóra irányították volna át az egészet. Az idegen voltaképp semmit sem értett az egészből. Igaz, nem is volt rá szükség.

– Fizetett – felelete Eduardo.

Eduardo kócos frizuráját folyton nyírni kellett volna, borotvátlan arca pedig inkább ápolatlannak, mint menőnek

mutatta. Régi vágású hekkerként éppannyira élvezte a hajszát, mint a megbotránkoztatást és a lóvét.

Mellette Gabrielle, egy két gyermekét egyedül nevelő anya ült, aki negyvennégy évével messze a legidősebbnek számított közülük. Húsz évvel ezelőtt szextelefon-kezelőként kezdte. Arra ment ki a játék, hogy minél tovább szóval tartsa a férfiakat, akiknek percenként 3 dollár 99 centet kellett leperkálniuk. Később Gabrielle hasonló módszerrel élve dögös háziasszonynak adta ki magát egy „megkötések nélküli” ismerkedős oldalon; nem is egy személynek, hanem többnek. A feladata abban merült ki, hogy elhitesse az új ügyfelekkel (értsd: balekokkal), hogy hamarosan szexre kerülhet sor – amíg le nem járt az ingyenes próbaidőszak, és a férfi egy teljes évre elő nem fizetett a hitelkártyájával.

Merton, legutóbb érkezett kollégájuk csupán tizenkilenc éves volt, vékony, teletetovált, kopaszra borotvált fejű, a ragyogó kék szeméből sugárzó értelem pedig épp csak súrolta az épelméjűség határát. A buggyos farmerje zsebéből kilógó láncok motorozásra vagy kötözős szexre utaltak, azt azonban, hogy melyikre, nehezen lehetett volna megállapítani. A körmét rugós bicskával tisztította, szabadidejében pedig egy televangelista, egy tévés hittérítő mellett önkénteskedett, aki egy tizenkétezer fős arénában tartott istentiszteleteket. Ingrid a Five nevű cég honlapjánál végzett munkája során csábította át hozzájuk őt.

Merton az idegenhez fordult.

– Csalódottnak tűnsz.

– Most már meg fogja úszni.

– Mit, hogy szteroidokat szedett, hogy jobban focizhasson?

Nagy ügy. Azoknak a kölyköknek kábé nyolcvan százaléka pumpálja magát valamivel.

Eduardo egyetértett vele.

–Tartjuk magunkat az elveinkhez, Chris.

– Igen – válaszolta az idegen. – Tudom.

– Tulajdonképp a te elveidhez.

Az idegen, akit valójában Chris Taylornak hívtak, bólintott. Chris alapította a mozgalmat, még ha Eduardo garázsában rendezkedtek is be. Eduardo csatlakozott elsőként. A vállalkozás tréfának indult, egyfajta kísérletként, hogy jóvátetessenek bizonyos bűnöket. Nem kellett sok idő hozzá, hogy Chris felismerje: a mozgalom egyszerre lehet jövedelmező üzlet és jótétemények forrása. Azonban ehhez, vagyis ahhoz, hogy az egyik ne nyomhassa el a másikat, ragaszkodniuk kellett az alapelveihez.

– Akkor mi a gond? – szúrta közbe Gábriellé.

– Miből gondolod, hogy bármi gond lenne?

Való igaz.

Eduardo hátradólt a székében.

– Akadt bármi probléma Dan Molinóval vagy a fiával?

– Igen is meg nem is.

– Megkaptuk a pénzt – jegyezte meg Merton. – Annyira nem mehetett rosszul.

– Igen, de egyedül kellett elintéznem.

– Na és?

– Ingridnek ott kellett volna lennie velem.

Mindannyian összenéztek. Gabrielle törte meg a csendet.

– Valószínűleg úgy gondolta, hogy egy nő nagyon kirína a szurkolók közül egy focimeccsen.

– Lehet – ismerte el Chris. – Hallott bárki felőle? Eduardo és Gabrielle a fejüket csóválták. Merton dermedten állt, és azt kérdezte:

– Várjunk csak! Mikor beszéltél vele utoljára?

– Ohióban. Amikor Heidi Dannt kerestük meg.

– És úgy volt, hogy találkoztok a próbajátékosok felmérőjén?

– Ezt mondta. Követtük a protokollt, így külön-külön utaztunk, és azóta nem léptünk kapcsolatba egymással.

Eduardo újra gépelni kezdett.

– Várj egy kicsit, Chris, mindjárt megnézek valamit.

Chris. Már-már furcsának hatott, hogy valaki kimondja a nevét. Az elmúlt néhány hétben névtelenségbe burkolózott, ő volt az idegen, és senki sem szólította a keresztnévén. Még Ingriddel is egyértelműnek számított, hogyan kell eljárniuk: nem szabad neveket használni. Meg kell tartaniuk az anonimitást. Ebben természetesen nem kevés irónia rejlett. Azok, akiket megkerestek, mind névtelenségre vágytak, miközben nem ismerték fel az igazságot: hogy számukra ez nem létezik.

Chris – az idegen – számára viszont igen.

– A menetrendünk szerint – szólalt meg a képernyőt bámulva Eduar-do – Ingridnek Philadelphiába kellett volna mennie, hogy ott leadja a-bérelt kocsit. Mindjárt megnézem... – Felkapta a tekintetét.
– A francba!

– Mi az?

– Nem vitte vissza a kocsit.

A helyiségben meghűlt a levegő.

– Fel kell hívnunk – jelentette ki Merton.

– Kockázatos – mondta Eduardo. – Ha felfedték a kilétét, a mobilja rossz kezekbe kerülhetett.

– Meg kell szegnünk az előírásokat – közölte Chris.

– Csak óvatosan – tette hozzá Gabrielle.

Eduardo bólintott.

– Felhívom Viberen, és a kapcsolatot két bulgáriai IP-címen keresztül hozom létre. Csak öt perc kell hozzá.

Nagyjából három is elég volt.

Kicsörgött. Egyszer, kétszer, aztán a harmadik csörgésre valaki felvette a telefont. Arra számítottak, hogy Ingrid szól bele. Tévedtek.

Egy férfihang válaszolt.

– Ki az, kérem?

Eduardo azonmód bontotta a kapcsolatot. Egy percig mind a négyen döbbenten álltak, és a garázsra teljes csend telepedett. Aztán az idegen – Chris Taylor – kimondta, amire mind gondoltak:

– Lelepleztek minket.

Semmi rosszat nem tettek.

Sally Perryman kisebb felelősségű társtulajdonosként dolgozott annál a cégnél, amelynél Adam először kapott elnöki tisztséget a görög étkezde bevándorló tulajdonosainak hosszadalmas ügyében. A tulajdonosok már negyven éve elégedetten és komoly haszonnal dolgoztak ugyanazon a harrisoni helyen, míg egy nagy befektetésialap-kezelő cég sokemeletes irodaépületet nem épített az utcában, a potentátok pedig arra az elhatározásra jutottak, hogy a megnövekedett forgalom kiszolgálásához ki kell szélesíteni az utat. Ez az étkezde lebontásával járt volna. Adamnek és Sallynek a kormányral és a bankokkal, majd végül a súlyos korrupcióval kellett megküzdeniük.

Előfordul, hogy az ember alig várja már, hogy felkeljen, és reggel munkához lásson, a nap végeztével pedig nem szívesen teszi le a lantot. Teljesen belefeledkezik a teendőibe. Evés, ivás, alvás közben is csak az ügy jár a fejében. Ez szintén az effélék közé tartozott. Ilyenkor könnyen közelebb kerülünk azokhoz, akikkel együtt harcolunk az egyre inkább dicsőnek – és nehezen megívottnak – tűnő küzdelemben.

Adam és Sally közel kerültek egymáshoz.

Rendkívül közel.

Testi érintkezés azonban nem volt köztük – még csak meg sem csókolták egymást. Nem hágtak át határokat, ugyanakkor egészen közel merészkedtek hozzájuk, provokáltak, esetleg rájuk léptek, de rajtuk át sosem. Egyszer aztán elérkezik az a stádium, tudta meg Adam, amikor imbolyogva megállunk a vonal előtt, az egyik oldalon az egyik élet, a másikon a másik, és egy ponton vagy átlépjük a határt, vagy valami elkerülhetetlenül sorvadni kezd, és elpusztul. Ez esetben a pusztulás következett be. Két hónappal azután, hogy

lezárult az ügy, Sally Perryman új állást vállalt egy livingstoni ügyvédi irodánál.

Vége volt.

Corinne mégis felhívta Sallyt.

Vajon miért? A válasz szinte adta magát. Adam megkísérelte végiggondolni, próbált valamilyen elméletet vagy hipotézist felállítani azzal kapcsolatban, mi történhetett Corinne-nal. A kirakós néhány eleme talán összeillett. A lassanként összeálló kép nem tűnt szívderítőnek.

Éjfél is elmúlt. A fiúk aludtak. A házat immár gyászos hangulat járta át. A lelke mélyén Adam azt szerette volna, ha a gyerekei hangot adnak a félelmeiknek, e pillanatban viszont leginkább azt kívánta, bárcsak mindent elfojtanának magukban, és valahogy kibírnának még egy vagy két napot, amíg Corinne haza nem jön. Végül kizárólag ez hozhatja rendbe a dolgokat.

Meg kellett találnia Corinne-t.

Az öreg Rinsky már elküldte neki az Ingrid Prisbyről begyűjtött előzetes információt. Mindeddig semmi érdemlegesre vagy látványosra nem bukkantak. A nő Austinban élt, nyolc évvel ezelőtt diplomázott a houstoni Rice Egyetemen, két internetes startup cégnél dolgozott. Rinsky megszerezte a telefonszámát. A hívást rögtön egy hangpostára irányították át, amely a megszokott robothangon jelentkezett be. Adam üzenetet hagyott, amiben megkérte Ingridet, hogy hívja vissza őt. Rinsky ezenkívül adott még egy otthoni telefonszámot, és átküldte Ingrid édesanyjának címét. Későre járt. Adam úgy döntött, hogy alszik még rá egyet.

Tehát most mi legyen?

Ingrid Prisbyt megtalálta a Facebookon. Eltűnődött, vajon ez elvezeti-e bárhová is. Adamnek szintén volt Facebook-profilja, de csak nagy ritkán nézte meg. Corinne és ő pár évvel ezelőtt regisztráltak, miután a felesége nosztalgikus hangulatban elolvasott egy cikket, amely azt ecsetelte, hogy a közösségi média mennyire

kiváló eszköz arra, hogy a vele egykorúak újra kapcsolatba léphessenek régi ismerőseikkel. A múlt nem vonzotta különösebben Adamet, mégis belement a dologba. Azóta, hogy profilképet rakott fel, szinte semmit sem módosított az oldalon. Corinne valamivel lelkesebben vetette bele magát az egészbe, ő viszont nem tartotta valószínűnek, hogy a felesége heti két-három alkalomnál gyakrabban belépett volna.

No de ki tudhatta biztosan?

Felrémlt benne, hogy ugyanebben a szobában ültek Corinne-nal, amikor létrehozták a Facebook-profiljukat. Sorra megkeresték és bejelölték a rokonokat meg a szomszédokat. Adam végignézte az egyetemi haverjai fényképeit: a vidám családi képeket a tengerpartról, a karácsonyi vacsorákat, a sportoló gyerekeket, az aspeni síelést, a mosolygó férjüket átkaroló, leburnult feleségeket és más efféléket.

„Mindenki boldognak tűnik” – jegyezte meg Corinne-nak.

„Jaj, ne kezd te is!”

„Mit ne kezdjek?”

„Hogy mindenki boldognak tűnik a Facebookon – felelte Corinne. – Hogy az egész az életük legnagyobb slágereiből összeállított gyűjteményhez hasonlít. – Mintha némi idegesség érződött volna ki a hangjából. – Ez nem a valóság, Adam.”

„Egy szóval sem mondtam, hogy az lenne. Csupán megjegyeztem, hogy mindenki boldognak tűnik. Nagyjából ez lett volna a lényeg. Ha a Facebook alapján ítélnénk meg a világot, érthetetlennek éreznénk, miért kell annyi embernek Prozacot szednie.”

Corinne ezután elhallgatott. Adam gyakorlatilag egy legyintéssel elintézte, és továbblépett, most viszont, kellő rálátást nyerve az egészre, olyan sok minden jóval komorabbnak, csúnyábbnak hatott.

Adam majdnem egy órán át böngészte Ingrid Prisby Facebook-oldalát. Elsőként a kapcsolati státuszát ellenőrizte – azt gondolta,

talán szerencsése lesz, és az idegenről kiderül, hogy a férje vagy a pasija –, azonban a nő egyedülállóként jelölte meg magát. Végigkattintgatott Ingrid száznyolcvannyolc ismerősének listáján, hátha sikerül ráakadnia köztük az idegenre. Nem volt szerencsése. Ismerős neveket vagy arcokat keresett, valakit, aki a saját múltjához vagy Corinne-éhez köthető. Egyet sem talált. Elkezdte lefelé pörgetni a nő oldalát, sorra átnézte a bejegyzéseit. Egyetlen utalásra sem bukkant rá az idegennel, színlelt terhességekkel vagy bármi effélével kapcsolatban. Megpróbálta kritikus szemmel megvizsgálni a nő képeit. A kisugárzása pozitívnak hatott. Ingrid Prisby vidámnak tűnt a bulizós képeken, ivott, elengedte magát, meg minden, ugyanakkor sokkal boldogabbnak tűnt az önkéntes munkájáról készült fényképeken. Márpedig rengeteget önkénteskedett: ételosztásokon, a Vöröskeresztnek, a katonákat segítő USO-nak, a Junior Achievementnek. Adam még valamire felfigyelt: minden képe valamilyen csoportot ábrázolt, sosem egyedül őt; egyetlen portrét, egyetlen szelfit sem lehetett köztük látni.

Ám ezek a megállapítások fikarcnyival sem vitték őt közelebb ahhoz, hogy Corinne nyomára leljen.

Adam elsiklott valami felett.

Egyre későbbre járt, ő azonban tovább kattintgatott. Először is, honnan ismeri Ingrid az idegent? Valamiképp kapcsolatban kellett állniuk egymással. Eszébe jutott Suzanne Hope, és hogy a nőt hogyan zsarolták meg a tettetett terhesség miatt. A legvalószínűbbnek az tűnt, hogy Corinne-t ugyancsak megzsarolták. Egyikük sem fizette ki a követelt összeget...

Vagyis... vajon valóban ez történt? Azt tudta, hogy Suzanne nem engedett a zsarolásnak. A nő maga mondta ezt el neki. Corinne viszont lehetséges, hogy fizetett. Adam hátradőlt, és ezen elmerengett egy keveset. Ha Corinne lopta el a lacrosse-pénzt –

amit Adam még mindig nem tudott elhinni, de ha mégis ő tette talán azért csinálta, hogy a hallgatásukat vásárolja meg vele.

És elképzélhető, hogy a zsarolók egyszerűen az olyanok közé tartoztak, akik ennek ellenére beszéltek.

Valószínűnek tűnt ez?

Nem lehet tudni. Összpontosítsunk inkább erre a konkrét kérdésre: honnan ismerte egymást Ingrid és az idegen? Természetesen több lehetséges válasz kínálkozott, ezért Adam a legkézenfekvőbbtől a legkevésbé valószínűig sorrendbe állította mindet.

A legvalószínűbb: a munka. Ingrid számos internetes cégnél dolgozott már. Bárki állt is emögött, jó eséllyel a Szinlelt-terhesseg.com-nál dolgozott vagy a világháló volt a szakterülete – hekkerként vagy ki tudja, miként esetleg mindkettő.

A második legvalószínűbb: egyetemistaként találkoztak. Mindkettejük kora megengedte a feltételezést, hogy valamelyik felsőoktatási intézmény kampuszán futottak össze, majd barátok maradtak. Tehát a választ a Rice Egyetemen érdemes keresni.

A harmadik: mindketten a texasi. Austinból származtak.

Logikusnak tűnt? Nehéz lett volna megmondani, de Adam újra végignézte a nő barátait: olyanok után kutatott, akik az interneten dolgoztak. Jó néhány akadt belőlük. Ő mindegyiknek ellenőrizte az oldalát. Némelyiket letiltották vagy csak korlátozott hozzáférést biztosítottak hozzá – igaz, a legtöbben nem azért használják a Facebookot, hogy rejtve maradjanak. Telt az idő. Aztán Adam átböngészte a nő ismerőseinek ismerőseit, akik szintéri internetes munkával foglalkoztak. Sőt még ezeknek az ismerősöknek az ismerőseit is. Gyorsan átfutotta a profiljukat és a korábbi munkahelyeiket, és hajnali 4:48-kor – a számítógép felső sávján lévő kis digitális órán látta az időt – végre sikerrel járt.

Az első nyomra vezető jelre a Szinlelt-terhesseg.com honlapján lelt rá. A „Kapcsolat” menüpontban egy revere-i, Massachusetts

állambeli cím szerepelt. Adam rákeresett a címre, és a Google kiadott egy találatot: egy Downing Place nevű üzleti tömörülést, amely különböző startupokat és weboldalakat üzemeltetett.

Most már volt miből kiindulnia.

Miután megint kutatni kezdett Ingrid ismerőseinek körében, rábukkant valakire, aki Downing Place-ként adta meg a munkáltatóját. Rákattintott az illető fiókjára. Itt nem sokat lehetett találni, de a pasasnak volt két ismerőse, akik szintén a Downingnál dolgoztak. Így aztán Adam rákattintott az ő oldalukra – és így tovább, amíg el nem jutott egy Gabrielle Dunbar nevű nő fiókjához. A névjegye szerint Gabrielle Dunbar üzleti tanulmányokat végzett a New Jersey-i Ocean County College-ban, korábban pedig a Fair Lawn Gimnáziumba járt. Nem adott meg jelenlegi és régebbi munkáltatót – sem a Downing Place-t, sem más honlapot és az elmúlt nyolc hónap során egyetlen bejegyzést sem posztolt.

Adam tekintete azon akadt meg, hogy a nőnek három ismerőse is a Downing Place-t jelölte meg a munkáltatójaként. Ezenkívül az adatok szerint Gabrielle Dunbar a Massachusetts állambeli Reverenben lakott.

Így aztán Adam ide-oda kattintgatott a nő oldalán, és épp a fénykép-albumait nézegette, amikor rátalált egy három évvel ezelőtti fotóra. A „Mobilos feltöltések” című albumban szerepelt, alatta egészen egyszerű „Nyári parti” felirattal. A jellegzetes „gyorsan gyűljünk- össze mindannyian, mielőtt az egész társaság teljesen elázik” típusú képek közé tartozott, amikor valaki szívélyesen megkéri a társaságot, hogy álljanak össze egy csoportképhez, aztán e-mailben elküldi vagy a Facebook-oldalára rakja ki a képet. A bulit egy lambériázott falú étteremben vagy bárban tartották. Nagyjából húszan-harmincan lehettek a képen, sokan közülük a vaku fényétől és az alkoholtól kivörösödött szemmel és arccal.

És a bal hátsó sarokban, a kezében sörrel, a tekintetét kissé elfordítva a kamerától – valószínűleg észre sem vette, hogy valaki fotózza a társaságot – ott állt az idegen.

Johanna Griffin két havannai pincset tartott, melyeket Starskynak és Hutchnak nevezett el. Eleinte nem ilyen kutyákat akart. Játék fajtának tartották őket, Johanna pedig két dán dog mellett nőtt fel, és a kistermetű ebeket – már elnézést, de – kvázi rágcsálóknak tekintette. Ricky viszont ragaszkodott hozzájuk, és átkozottul igaza volt. Johanna egész életében kutyát tartott, és ez a kettő végtelenül imádni valónak bizonyult.

Johanna rendszeren kora reggel szerette sétálni vinni Starskyt és Hutchot. Kifejezetten jó alvónak tartotta magát. Bármilyen szörnyűség vagy probléma gyötörte is napközben, a gondokat mindig a hálósobája küszöbén kívül hagyta. Ehhez a szabályhoz ragaszkodott. Aggódja csak halálra magát miattuk a konyhában vagy a nappaliban – ám amikor belépett azon az ajtón, mintha egy kapcsolót kattintott volna le. Ennyi volt. A problémáknak nyomuk sem maradt.

Ám most két dolog miatt sehogy sem jött álom a szemére. Az egyik Ricky volt. Talán azért, mert a férje felszedett pár kilót, vagy lehet, hogy csupán a kor miatt, de az eleddig elviselhető horkolása mostanra, folyamatos, fülsértő fűrészeléssé erősödött. Ricky különböző módszerekkel próbálkozott már – tapasszal, párnával, vény nélkül kapható gyógyszerekkel –, azonban egyik sem működött. A probléma abba a stádiumba jutott, hogy komolyan elgondolkodtak a külön alváson, ez viszont egyfajta megadásnak tűnt Johanna szemében. Egyszerűen ki kell bírnia, amíg valamilyen megoldás nem adódik.

A másik oknak természetesen Heidi számított.

A barátnője kísértette őt álmában. Nem véres, horrorisztikus alakban. Heidi nem szellemként jelent meg, aki azt sugdosta neki, hogy: „Bosszulj meg!” Semmi ilyesmi. Johanna nem igazán tudta

volna elmondani, pontosan mi játszódott le a Heidivel kapcsolatos álmáiban. Az éjszakai látomások megszokottnak, életszerűnek tűntek, a barátnője pedig nevetett, mosolygott bennük, együtt szórakoztak, aztán egy ponton Johannának eszébe jutott, hogy mi történt... hogy Heidit voltaképp meggyilkolták. És akkor pánik uralkodott el rajta. Az álom lassanként szertefoszlott, Johanna pedig előrenyúlt, kétségbeesetten igyekezett elkapni a barátnőjét, mintha ott tarthatná magával az életben – mintha meg nem törtéنتté tehetné a gyilkosságot, ha kellően elszántan próbálkozik, és Heidinek ismét semmi baja nem lenne.

Johanna ilyenkor könnyáztatta arccal ébredt.

Ezért egy ideje, hogy ne idegeskedjen ennyit, rászokott, hogy Starskyt és Hutchot éjszakánként elvigye sétálni. Próbálta élvezni a magányt, csakhogy az utak sötétek voltak, és Johanna az utcai lámpák ellenére attól félt, hogy valamilyen göröngyös ösvényre téved és elesik. Az édesapja hetvennégy éves korában megbotlott, és sosem épült fel teljesen az esés után. Sokat hallani efféléket. Így aztán Johanna séta közben – mint most is – szakadatlanul a földre szegezte a tekintetét. Mikor egy különösen sötét szakaszhoz ért, elővette a mobilját, és bekapcsolta a zseblámpa alkalmazást.

A telefon rezegni kezdett a kezében. Egy ilyen késői órán kizárólag Ricky kereshette. Valószínűleg felébredhetett, és tudni szerette volna, Johanna mikor ér haza, esetleg úgy határozott, hogy az egyre gyarapodó súlyfelesleg miatt nem ártana neki egy kis testmozgás, és beszállna a kutyasétáltatásba. Johannát nem zavarta volna. Az imént indult el, így nem okozott volna neki gondot, ha vissza kellett volna fordítania Starskyt és Hutchot.

Mindkét pórázta a bal kezébe fogta, és a füléhez emelte a készüléket. Nem nézte meg a hívóazonosítót. Csupán megérintette a „fogadás” gombot, és beleszólt a mobilba:

– Halló!

– Főnök?

A hanghordozásból érezte, hogy nem csevegni akarnak vele. Megtorpant. A két kutya szintén megállt.

– Te vagy az, Norbert?

– Igen, bocs, hogy ennyire későn hívlak, csak...

– Mi a gond?

– Utánanézttem annak a rendszámnak. Komolyabban kutakodni kellett, de úgy tűnik, hogy a kocsit egy Ingrid Prisby nevű nőnek adták bérbe.

Csend.

– És? – sürgette a folytatást Johanna.

– És rossz hírem van – felelte Norbert. – Rettenetesen rossz hírem.

Adam kora reggel hívta Andy Gribbelt. Gribbelnek csak egy fáradt „Mi az?”-t sikerült kinyögnie.

– Ne haragudj, nem akartalak felébreszteni.

– Hajnali hat óra van – morogta Gribbel.

– Bocsánat.

– Késő éjjelig bulizott a zenekar. Aztán dögös groupie-kkal szórakoztunk a levezető bulin. Tudod, hogy megy ez.

– Aha. Figyelj, ismered valamennyire a Facebookot?

– Most viccelsz? Naná, hogy ismerem. A zenekarnak is van rajta rajongói oldala. Már majdnem nyolcvan követnek minket.

– Remek. Átküldők neked egy facebookos hivatkozást. Négy embert találsz ott. Nézz utána, meg tudod-e szerezni nekem bármelyikük címét, és ki tudsz-e deríteni bármit is a képről. Hol készült, ki van még rajta, bármi.

– Mennyire sürgős?

– Tegnapra kell az információ.

– Vettem. Hé, báró feldolgozást nyomtunk a *The Night Chicago Died*-ből. Szem nem maradt szárazon a teremben.

– Elképzelni sem tudod, mennyire halaszthatatlan lenne nekem ez a dolog – jegyezte meg Adam.

– Ejha, ennyire fontos?

– Még annál is fontosabb.

– Rajta vagyok.

Adam kinyomta a telefont, és kikászálódott az ágyból. Hétkor felébresztette a fiúkat, aztán hosszan zuhanyozott. A forró víz kellemesen simogatta a testét. Felöltözött, és rápillantott az órára. A fiúknak már le kellett volna jönniük.

– Ryan? Thomas?

Thomas felelt.

– Jó, jó, fent vagyunk.

Adam mobilja zizegni kezdett. Gribbel hívta.

– Halló?

– Szerencsével jártunk.

– Hogy érted?

– Az a link, amit küldték Egy Gabrielle Dunbar nevű nő oldaláról származik.

– Így van, és ez mit jelent?

– Már nem Revere-ben lakik. Hazaköltözött.

– Fair Lawnba?

– Pontosan. – Fair Lawn alig félórányira van Cedarfieldtől. – SMS-ben már el is küldtem a címét.

– Kösz, Andy.

– Nincs mit. Elmész hozzá ma délelőtt?

– Igen.

– Szólj, ha szükséged lenne rám!

– Köszönöm.

Adam kinyomta a telefonját. Megindult a folyosón, amikor zajt hallott Ryan hálósobájából. Odament a csukott ajtóhoz, és rászorította a fülét. A deszkán keresztül a fia elfojtott zokogását hallotta. Mintha üvegcserepeket dörgöltek volna a szívéhez. Adam az öklével rákoppintott az ajtóra, megacélozta magát, és elfordította az ajtógombot.

Ryan az ágyon ült, és úgy ömlöttek a könnyei, akár egy kisgyereknek – habár bizonyos értelemben valóban az is volt. Adam megállt a küszöbön. Fájdalma, amit a tehetetlenség táplált, egyre nőtt benne.

– Ryan?

A könnyektől mindenki gyámoltalanabbnak, törékenyebbnek és átkozottul fiatalnak látszik. Ryan mellkasa rángatózott, mégis sikerült kipréselnie magából, hogy:

– Hiányzik anya.

– Tudom, pajtás.

Egy pillanatra éktelen harag öntötte el – forrongó düh, amiért Corinne elszökött, amiért megszakított velük minden kapcsolatot, amiért azt az átkozott terhességet színlelte, amiért pénzt lopott, az egész miatt. Nem érdekes, mit művelt Adammal. Az nem számított. Azt viszont, hogy ilyen fájdalmat okozott a fiúknak... jóval nehezebb lesz megbocsátani.

– Miért nem válaszol az SMS-eimre? – bögött Ryan. – Miért nincs itthon velünk?

Adam épp újabb közhelyekkel válaszolt volna, hogy anyának sok a dolga, és időre van szüksége, meg hasonlók. A közhelyek azonban hazugságok voltak. Csak rontottak volna a helyzeten. Ezért aztán ezúttal az igazsághoz híven felelt:

– Nem tudom.

A válasz furcsamód mintha kissé lecsillapította volna Ryant. A könnyei nem apadtak el egyből, de lassanként szipogáshoz hasonlóvá csenedesedtek. Adam odament hozzá, és leült mellé az ágyra. Át akarta karolni a fiát, azonban valamiért úgy tűnt, hogy most nem ezt kell tennie. Így aztán csupán ült mellette, hogy Ryan érezhesse a jelenlétét. Ez láthatóan elegendőnek bizonyult.

Egy pillanattal később Thomas lépett az ajtóhoz. Immár mindhárman együtt voltak – „a fiaim”, ahogy Corinne szokta emlegetni őket, azzal viccelődve, hogy a férje csupán a legidősebb gyermeke. A szobában maradtak, mozdulatlanul, és Adam valami egyszerű, ám mélyreható felismerésre jutott: Corinne mindennél jobban szerette az életét. Szerette a családját. Szerette azt a világot, amelynek a megteremtéséért oly sokat küzdött. Szeretett ebben a kisvárosban élni, ahonnan elindult, ezen a környéken, amelyhez megannyi kedves emlék fűzte, ebben a házban, ahol a fiaival együtt lakhatott.

Akkor tehát mi siklott félre?

Mindhárman hallották becsapódni a kocsiajtót. Ryan az ablak felé kapta a fejét. Adam ösztönösen védelmező módba kapcsol, egy pillanat alatt az ablaknál termett, és a testével elállta a kilátást a fiúk elől. Nem sokáig rejthette el a külvilágot. A két fiú odalépett mellé jobbról-balról, és lenéztek. Egyikük sem kiáltott fel. Egyikük sem kapott hangosan levegőért. Egyikük sem szólt egyetlen szót sem.

Egy rendőrautó parkolt le a ház előtt.

Az egyik kiérkező rendőr Len Gilman volt, ami érthetetlennek tűnt, mivel a kocsi oldalán az „Essex Megyei Rendőrség” felirat állt. Len a cedarfieldi városi egységénél dolgozott.

A vezetőülés felől egyenruhába öltözött tiszt szállt ki.

– Apa? – kérdezte rémülten Ryan.

Corinne halott.

Csupán futó gondolatként ötlött fel benne, semmi több. Ám vajon nem ez lehetett a nyilvánvaló magyarázat? A feleségednek nyoma veszik. Nem tartja a kapcsolatot sem veled, sem a gyerekeddel. Erre komor arccal megjelenik két zsarú, az egyik a család barátja, a másik a megyeiektől. És komolyan, vajon nem ez volt mindvégig a logikus következtetés – hogy Corinne valahol egy árokban fekszik, a két komor képű férfi pedig a szomorú hírt hozta meg, hogy Adamnek ki kell kászálódnia a gödörből, kitartani, gyászolni, és bátornak mutatnia magát a fiai érdekében?

Elfordult az ablaktól, és megindult lefelé a lépcsőn. A fiúk libasorban követték, elől Thomas, mögötte Ryan. Mintha kimondatlan adhéziós erő, szétszakíthatatlan kötelék kényszerítette volna a három túlélőt, hogy együtt maradjanak, és viseljék a rájuk váró csapást. Mire Len Gilman becsöngetett, Adam már az ajtógombot fordította el.

Len hátrahőkölt, és ijedten pislogott.

– Adam?

Adam a félig kitárt ajtóban állt. Len átnézett a válla fölött, és megpillantotta a fiúkat.

– Azt hittem, már az edzésen vannak.

– Épp indulni készültek – válaszolta Adam.

– Jól van, útnak indíthatnád őket, mi pedig...

– Mi folyik itt?

– Ezt jobb, ha az őrön beszéljük meg. – Aztán, egyértelműen a fiák kedvéért hozzátette: – Minden rendben, fiúk. Csupán pár kérdést szeretnénk feltenni.

Len elkapta Adam tekintetét. Az hallani sem akart erről. Ha rossz hírt kell közölniük – ha mindnyájukat le fogja sújtani – éppannyira letaglózza majd őket akkor is, ha csak az edzés után értesülnek róla.

– Corinne-hoz van köze? – kérdezte Adam.

– Dehogy, nem hiszem.

– Nem hiszed?

– Kérlek, Adam! – Most már kihallotta a könyörgést Len hangjából. – Küldd el a fiúkat az edzésre, és gyere velünk!

Kuntz a fia kórtermében töltötte az éjszakát, félálomban egy olyan széken, amelyet félig kihajtva sem egészen lehetett ágynak nevezni. Amikor a nővér meglátta, hogy reggel az elgémberedett hátát próbálja kinyújtóztatni, megjegyezte:

- Nem igazán kényelmes, ugye?
- Guantánamóból rendelték ezeket?

A nővér elmosolyodott ezen, majd megmérte Robby életfunkcióit: a hőmérsékletét, a pulzusát, a vérnyomását. Négyóránként tették meg ezt, ha ébren volt, ha aludt. Kuntz kisfia mostanra annyira hozzászokott ehhez, hogy szinte meg se moccant közben.

Egy kisfiúnak nem volna szabad hozzászoknia az ilyesmihez. Soha.

Kuntz Robby ágya mellett ült, és hagyta, hogy a tehetetlenség rettenete szétáradjon benne. A nővér észrevette az arcára kiült aggodalmat. Mindannyian látták, de elég bölcsnek mutatkoztak ahhoz, hogy ne sajnálkozóan bánjanak vele, és ne próbálják vizsgáztató hazugságokkal nyugtatni. A nővér mindössze annyit mondott:

- Mindjárt visszajövök.

Kuntz méltányolta ezt.

Megnézte az SMS-eit. Larrytól több sürgős üzenet érkezett. Kuntz pontosan erre számított. Megvárta, amíg Barb megérkezik. Homlokon csókolta a feleségét, és elköszönt:

- Most el kell mennem egy kicsit. Üzleti ügy.

Barb bólintott, nem kérdezett rá, és nem akart részleteket hallani.

Kuntz taxit fogott, és elment a Park Avenue-i lakásra. Larry Powers gyönyörű felesége, Laurie nyitott ajtót. Kuntz sosem

értette, hogyan csálhatja meg valaki a házastársát. A feleségünk az a nő, akit a világon mindenki másnál jobban szeretünk, az egyetlen igaz társunk, a részünk. Vagy teljes szívből szeretjük őt, vagy nem – viszont ha nem, akkor ideje továbbállni, kutyuska.

Laurie Powers mindenkire rögtön rámosolygott. Hosszú gyöngysort és egyszerű, ám drágának tűnő fekete ruhát viselt – vagy tán maga Laurie tűnt drágának. Óvilági gazdag családból származott, és ez valószínűleg még könnyű hawaii ruhában is meglátszott volna rajta.

– Már várja magát – köszöntötte a nő. – A dolgozószobájában van.

– Köszönöm.

– John? – Kuntz a nő felé fordult. – Valami baj van?

– Nem hinném, Mrs. Powers.

– Laurie.

– Jól van – felelte Kuntz. – És maga, Laurie?

– Mi van velem?

– Jól van?

A nő a füle mögé tűrte a haját.

– Jól vagyok. Larry viszont... nem találja magát. Tudom, hogy az ön dolga védelmezni őt.

– És meg is teszem. Emiatt felesleges aggódnia, Laurie.

– Köszönöm, John.

Hogy könnyebben eligazodhassunk az életben, ha valaki a „dolgozószobájában” fogadja az embert, az annyit tesz, hogy pénze van. Az átlagembernek zuga, nappalija vagy legénybarlangja van. A gazdagok otthonában találni dolgozószobát. Larryé különösen fényűzőnek számított, tele bőrkötéses könyvekkel, fa földgömbökkel és keleti szőnyegekkel. Olyan helynek nézett ki, ahol Bruce Wayne töltené az idejét, mielőtt lemegy a batbarlangba.

Larry Powers egy burgundi vörös bőrfotelben ült. Ránézésre francia konyakkal megtöltött poharat szorongatott a kezében. A sírástól nedves volt az arca.

– John?

Kuntz odament hozzá, és kivette a kezéből a poharat. Ellenőrizte az üveget, és látta, hogy a kelleténél több hiányzik belőle.

– Nem szabadna ennyit innod.

– Hol voltál?

– A problémánknak jártam utána.

A probléma egyszerre volt megsemmisítő és egyszerű. A termékük valamelyest vallásos jellege miatt az első nyilvános ajánlattételüket tőzsdére vivő bank ragaszkodott az erkölcsi záradékokhoz, többek között egy házasságtöréssel kapcsolatos kikötéshez. Vagyis ha kiderülne, hogy Larry Powers rendszeresen egy partnerkereső honlapot látogat, mi több, egyetemisták szexuális szolgáltatásait veszi igénybe, búcsút mondhatnak a tőzsdei bevezetésnek. Kuntz búcsút mondhat a tizenhétmillió dollárnak. Búcsút mondhat Robby költséges gyógykezelésének. A Barbbal a Bahamákon töltött vakációnak.

Mindennek búcsút mondhat.

– E-mailt kaptam Kimberlytől – közölte Larry.

Megint sírva fakadt.

– Mi állt benne?

– Az édesanyját meggyilkolták.

– Ezt ő mondta?

– Naná, hogy ő mondta. Jesszusom, John, tudom, hogy te...

– Hallgass! – A hanghordozása úgy fojtotta bele Larrybe a szót, akár egy hatalmas pofon. – Csak figyelj rám!

– Nem kellett volna így lerendezni, John. Újrakezdhattük volna. Adódhattak volna más lehetőségek. Rendbe jöhettünk volna.

Kuntz csupán bámult rá. *Igen, persze. Más lehetőségek. Ő könnyen beszél.* Larry apja annak idején kötvényekkel kereskedett,

egész életében szép pénzekre tett szert, a fiát elit egyetemre járatta. Laurie pedig eleve beleszületett a vagyonba. Egyikük sem értett semmit az egészszről.

– Úgy is, megoldhattuk volna, hogy...

– Fogd be, Larry!

A férfi elhallgatott.

– Pontosan mit mondott neked Kimberly?

– Nem mondta. E-mailben írta. Már elmeséltem. Sosem beszélünk telefonon. És nem a tényleges e-mail címemre ír, hanem a Talaldmega-hozzadillot.com-fiókomra.

– Jól van, remek. Mi állt abban az e-mailben?

– Hogy az édesanyját megölték. Úgy gondolja, betöréses rablás történt.

– Valószínűleg így is volt – felelte Kuntz.

Csend.

Aztán Larry kiegyenesedett, és kijelentette:

– Kimberly nem jelent veszélyt. Még csak a nevemet sem tudja.

Kuntz már alaposan mérlegre tette, miféle előnyökkel és hátrányokkal járna, ha elhallgattatná Heidi lányát, Kimberlyt, végül azonban úgy határozott, hogy túlságosan veszélyes lenne megölnie. E pillanatban a rendőrségnek semmi oka nem volt Ingrid Prisbyhez kötni Heidi Dann halálát. Több mint hatszázötven kilométer választotta el őket. Kuntz ráadásul két különböző fegyvert használt:

Viszont ha hirtelen Heidi lányával is történne valami, az könnyen gyanút kelthetne.

Larry azt állította, hogy nem árulta el a valódi nevét Kimberlynek. A honlap meglehetősen ügyelt arra, hogy a férfiak kiléte titokban maradjon. Kimberly persze felismerheti Larryt, ha a fényképe végül megjelenne az újságokban, azonban már elhatározták, hogy Larryt félénk vezérigazgatóként fogják feltüntetni, és a sajtóval kizárólag az elnök fog foglalkozni, amikor

bevezetik a tőzsdére a céget. Ha pedig a lány később mégis bajt keverne, Kuntz megtalálná a módját, hogy lerendezze az ügyet.

Larry felállt, és részegen támolyogni kezdett.

– Honnan tudhattak rólam ezek az emberek? – nyafogta. – A honlap névtelenséget ígért.

– Fizetned kellett a szolgáltatásért, igaz?

– Ja, nyilván, hitelkártyával.

– Valaki kétségkívül kezeli azt a kártyát, Larry. Így tudhatták meg, ki vagy.

– És valaki elmondta Kimberly anyjának?

– Igen.

– Miért?

– Szerinted miért, Larry?

– Hogy megszarolhassanak?

– Bingó.

– Akkor egyszerűen fizessünk nekik!

Kuntz fejében megfordult már, hogy ezt tegyék, de egyrészt még nem keresték meg őket, másrészt ez túl sok elvarratlan szálát jelentene. A zsarolókat, különösen azokat, akiket egyfajta fanatizmus hajtott, nem lehetett megbízhatónak vagy szavahihetőnek tekinteni. Kuntz még nem tudott eleget a fenyegetésről, amikor megérkezett Ohióba. Mindössze azzal volt tisztában, hogy Heidi Dannt teljesen letaglózta a hír, hogy a lánya valami prostitúcióhoz hasonlóval kezdett foglalkozni, ő ismerte a kliensek aliasait, a lányával azonban szerencsére nem beszélt erről. Némi győzködés után Heidi mindent elmondott Kuntz számára a fiatal párról, akik leszóltatták a Red Lobster előtt. Kuntz felvillantotta a jelvényét valami kölyöknek, aki az étterem biztonsági irodájában dolgozott, megnézte a Heiddel szóba elegyedett fiatal párról készült videót, felírta a rendszámot.

Innentől fogva minden könnyen ment. Az autókölcsönzőtől megkapta a Lauren Barna nevet, amit összekötött Ingrid

Prisbyével. Aztán lenyomoztatta a nő hitelkártyáját, és kiderítette, hogy a Delaware-völgyszoros közelében szállt meg egy motelben.

– Ennyi? – érdeklődött Larry. – Vége, igaz?

– Még nincs.

– Ne legyen több vérontás! Kérlek. Nem érdekel, ha le kell mondanunk a tőzsdei bevezetésről. Senki mást nem szabad bántanod.

– Te bántottad a feleségedet.

– Hogy mi?

– Megcsaltad. Fájdalmat okoztál neki, igaz?

Larry szóra nyitotta a száját, becsukta, majd újra próbálkozott.

– De hát... mármint... ő nem halott. A kettő nem összevethető.

– Dehogynem. Fájdalmat okoztál valakinek, akit szeretsz, mégis olyan ismeretleneket féltesz, akik kifejezetten ártani akarnak neked.

– Gyilkosságról beszélünk, John.

– Én semmiről sem beszélek, Larry. Te beszélsz róla. Én azt hallottam, hogy Kimberly édesanyja meghalt egy betöréses rablásban. Ennek csak örülhetünk, mert ha ártottak neki... mondjuk, olyasvalaki, aki neked dolgozik... akkor az elkövető bármikor alku köthet a rendőrséggel, és azt vallhatja, hogy felbérelték. Tudsz követni? – Larry nem felelt. – Van még bármi, amit el kell takarítanom utánad, Larry?

– Nincs – válaszolta halkán Larry. – Semmi.

– Remek. Mert semmi sem akadályozhatja meg, hogy összejöjjön a tőzsdére vitel. Megértetted?

A férfi bólintott.

– Most hagyd abba a piálást, Larry! És szedd össze magad!

Ahogy Thomas és Ryan viselkedett az ajtóban ácsorgó két zsaru előtt, az teljesen meglepte Adamet. Nem ellenkeztek, nem vitatkoztak. Egyszerűen felkapták a holmijukat, és már indulásra készen álltak. Nagy feneket kerítettek neki, hogy búcsúzásképp megöleljék és megpusztilják az édesapjukat. Amikor Len Gilman mosolyogva hátra veregette Ryant és közölte vele, hogy: „Az apukád segíteni fog nekünk valamiben...”, Adamnek sikerült túrtóztatnie magát, hogy ne emelje az égre a tekintetét. Megnyugtatta a fiait, hogy nincs miért aggódniuk, és hogy majd keresi őket, amint megtudja, mi a helyzet.

Amint azok ketten elindultak, Adam odabaktatott a járőr kocsihoz. Elmerengett, vajon mit fognak gondolni a szomszédok – voltaképp azonban le se tojta. Megkocogtatta Len Gilman vállát, és megpendítette, hogy:

- Ha arról a hülye lacrosse-pénzről van szó...
- Nem arról – vágta rá Len, mintha egy ajtót csaptak volna be.

Útközben nem beszéltek. Adam hátul ült. A másik zsaru vezetett – fiatal fickó, nem mutatkozott be Len Gilman pedig az anyósülésen ült. Adam azt gyanította, hogy a cedarfieldi rendőrségre mennek, a Godwin Roadon, ám amikor ráhajtottak a sztrádára, rájött, hogy valószínűleg Ne-warkba tartanak. A 280-as autópályán haladtak, és a megyei seriff West Markét Street-i irodájánál húzódtak le.

A kocsi megállt. Len Gilman kiszállt az autóból. Adam az ajtónyitó fogantyút kereste, azonban a rendőrautók hátsó ülése mellé nem szereltek ilyen. Kivárt, amíg Len kinyitotta neki az ajtót. Kiszállt. A kocsi elhajtott.

- Mióta dolgozol a megyeieknek? – kérdezte Adam.
- Szívességet kértek tőlem.
- Mi ez az egész, Len?

– Csupán néhány kérdést szeretnék feltenni. Ennél többet nem árulhatok el.

Len betessékelte az ajtón, majd végimentek a folyosón. Beléptek egy kihallgatószobába.

– Foglalj helyet!

– Len?

– Tessék?

– Már ültem a túlsó oldalon, szóval nekem is tegyél meg egy szívességet! Ne váráss túl sokáig, rendben? Attól nem leszek együttműködőbb.

– Megjegyeztem – válaszolta Len, és betette maga mögött az ajtót.

Viszont nem hallgatott rá. Miután Adam egy órán át egymagában üldögélt odabenn, felállt, és dörömbölni kezdett az ajtón. Len Gilman nyitotta ki, Adam széttárta a karját, és megkérdezte:

– Most komolyan?

– Nem szórakozunk veled – felelte Len. – Csak várunk valakire.

– Kire?

– Még negyedórát kérünk.

– Jól van, kimehetek pisilni?

– Hát persze. Kikísérlek...

– Nem így gondoltam, Len. Önszántamból jöttem ide. Egyedül szeretnék kimenni a mosdóba, mint a nagyfiúk.

Elvégezte a dolgát, visszajött, leült a székre, az okostelefonjával babrált. Újra megnézte az SMS-eit. Andy Gribbel minden délelőtti programját lemondta vagy átütemezte. Adam rápillantott Gabrielle Dunbar címére. A nő Fair Lawn központjának közvetlen közelében lakott.

Vajon el tudja vezetni őt az idegenhez?

Végre kinyílt a kihallgatószoba ajtaja. Elsőként Len Gilman lépett be, a nyomában pedig egy nő, akit Adam nagyjából

ötvenesnek saccolt. A nő nadrágkosztümjének színét leginkább hivatali zöldként lehetett volna leírni. A blúza gallérja túlságosan magasnak és hegyesnek hatott. A haját nyilvánvalóan csak megmosta, többet nem vesződött vele – felül rövidre nyírt, alul hosszúra hagyott bozont volt, ami Adamet a hetvenes évek hokijátékosaira emlékeztette.

– Elnézést, hogy megvárakoztattam – szabadkozott a nő.

Egészen enyhe dialektussal beszélt, talán közép-nyugatival – de egyértelműen nem New Jersey-ből származott. Ösztövére arca napszámosokat és vadnyugati táncokat juttatott az ember eszébe.

– Johanna Griffinnak hívnak.

Odanyújtotta vaskos kezét. Adam megrázta.

– Adam Price vagyok, bár ha jól sejtem, tudja ezt.

– Foglaljon helyet, kérem!

Egymással szemben leültek az asztalhoz. Len Gilman a falnak dőlt a túlsó sarokban, s minden erejével azon igyekezett, hogy lezsernek tűnjön.

– Köszönöm, hogy rám szánja a délelőttjét – udvariaskodott Johanna Griffin.

– Ön kicsoda? – kérdezte Adam.

– Tessék?

– Feltételezem, van rangja, vagy...

– Rendőrfőnök vagyok – válaszolta a nő. Aztán némi töprengés után még hozzátette: – Beachwoodból.

– Nem tudom, merre van.

– Ohióban, Clevelandtól nem messze. – Adam erre nem számított. Csak ült, és várta, hogy a nő folytassa. Johanna Griffin egy aktatáskát tett az asztalra, majd felkattintotta a zárat. Benyúlt a táskába, előhúzott egy fényképet, és megkérdezte: – Ismeri ezt a nőt? – Adam elé csúsztatta a fotót az asztalon. Jellegtelen háttér előtt lekapott, mosolytalan arc volt, valószínűleg jogosítványról. Adamnek egy másodperc kellett csupán, hogy ráismerjen a szőke

nőre. Mindössze egyszer látta, ráadásul sötétben, távolról, és a nő éppen vezetett. Ennek ellenére rögtön felismerte. Mégis habozott. – Mr. Price...

– Lehetséges, hogy tudom, ki ő.

– Lehetséges?

– Igen.

– És ki lehet?

Adam nem igazán tudta, most mit feleljen.

– Miért kérdezik tőlem?

– Csupán egy egyszerű kérdés.

– Igen, én pedig véletlenül ügyvéd vagyok. Szóval árulja el, miért érdekli!

Johanna elmosolyodott.

– Tehát így akar játszani?

– Sehogyan sem akarok játszani. Mindössze tudni szeretném..,

– Hogy miért érdekel minket. Hamarosan erre is rátérünk. – A nő a fényképre mutatott. – Ismeri őt, igen vagy nem?

– Sosem találkoztunk.

– Ejha! – reagált erre Johanna Griffin.

– Mi az?

– Most meg a szavakat akarja kicsavarni nekünk? Ismeri őt, igen vagy nem?

– Azt hiszem, igen.

– Nagyszerű, szuper. Ki ő?

– Nem tudja?

– Most nem az a kérdés, mi mit tudunk, Adam. És tényleg nincs időm szórakozni, térjünk a lényegre! Ingrid Prisbynek hívják. John Bonner-nek, az amerikai Légión Csarnoka parkolóórének kétszáz dollárt fizetett, hogy megszerezze tőle a nő kocsijának a rendszámát. Egy Michael Rinsky nevű nyugalmazott rendőrrel lenyomoztatta a rendszámot. Elmondaná nekünk, miért tette ezt? –

Adam semmit sem felelt. – Milyen kapcsolatban áll Ingrid Prisbyvel?

– Semmilyen kapcsolat nincs közöttünk – válaszolta elővigyázatosan Adam. – Csupán meg akartam kérdezni tőle valamit.

– Micsodát? – Adam egy pillanatra megszédült. – Adam?

Adamnek nem kerülte el a figyelmét, hogy a nő Mr. Price helyett most már közvetlenebb módon, a keresztnévén szólította. A sarok felé pillantott. Len Gilman összefont karral állt. Szenvtelenül nézett maga elé.

– Azt reméltem, segíteni tud majd nekem egy bizalmas ügyben.

– A „bizalmas” most nem nyerő, Adam! – A nő ismét az aktatáskájába nyúlt, és egy másik fotót vett elő. – Ismeri ezt a nőt?

Egy mosolygós fiatalasszony fényképét csúsztatta eléje, aki nagyjából Johanna Griffinnel lehetett egykorú. Adam a fejét csóválta.

– Nem ismerem.

– Biztos ebben?

– Nem ismerem fel.

– Heidi Dann-nek hívják. – Johanna Griffin hangja most mintha kissé megremegett volna. – Mond magának bármit ez a név?

– Nem.

Johanna egyenesen Adam szemébe nézett.

– Fontos, hogy egészen biztos legyen ebben, Adam.

– Az vagyok. Nem ismerem ezt a nőt. Nem ismerős a neve sem.

– Hol van a felesége? – A hirtelen témaváltás meghökkentette Ada-met. – Adam?

– Mi köze a feleségemnek mindehhez?

– Állandóan csak kérdez, ugye? – A hang immár acélosan szólt. – Ez kezd kissé az idegeimre menni. Úgy értesültem, a feleségét azzal gyanúsítják, hogy komoly összeget lopott.

Adam hátrapillantott Lenre. A férfi még mindig szenvtelen arccal állt.

– Erre megy ki ez az egész? Hamis vádakra?

– Hol van?

Adam alaposan átgondolta a következő lépését.

– Elutazott.

– Hová?

– Azt nem árulta el. Mi az ördög folyik itt?

– Arra lennék kíváncsi.,,

– Nem érdekel, mire kíváncsi. Letartóztatnak?

– Nem.

– Vagyis bármikor foghatom magam, és távozhatok, igaz?

Johanna Griffin tekintete villámokat szórt.

– Igen, így van.

– Csak hogy tisztázzuk a dolgot, Griffin rendőrfőnök.

– Tisztáztuk.

Adam egy kissé kihúzta magát ültében, próbálta kihasználni a helyzeti előnyét.

– És most a feleségemről érdeklődik. Szóval vagy azonnal árulja el, mi folyik itt, vagy.

Johanna Griffin újabb képet vett elő.

A fotót szó nélkül Adam elé tolta az asztalon. Adam megdermedt. Lebámult a fényképre. Senki sem mozdult. Senki sem szólalt meg. Adam úgy érezte, mintha forogni kezdene vele a világ. Próbálta összeszedni magát, megpróbált megszólalni.

– Ez itt...?

– Ingrid Prisby – fejezte be helyette a mondatot Johanna. – Igen, Adam, ez itt Ingrid Prisby, a nő, akit lehetséges, hogy ismer. – Adam levegőt is alig kapott. – A halottkém szerint a halál oka az agyat ért lövés. De azelőtt még, amit itt lát... úgy véljük, hogy a gyilkos egy doboznyitó késsel művelte ezt vele. Fogalmunk sincs, mennyi ideig szenvedhetett. – Adam képtelen volt elfordítani a

tekintetét. Johanna Griffin újabb fotót tolt elé. – Heidi Dann-nek először a térdkalácsát lőtték szét. Itt sem tudjuk, mennyi ideig kínozta őt a gyilkos, aki végül ugyanazt tette vele: fejbe lőtte.

Adamnek sikerült nyelnie.

– És úgy gondolják... ?

– Fogalmunk sincs, mit gondoljunk. Azt szeretnénk tudni, maga mit tud erről az egészeztől.

Adam a fejét rázta,

– Semmit.

– Tényleg? Akkor elsorolnám időrendben az eseményeket. Az austini, Texas állambeli illetőségű Ingrid Prisby Houstonból Newarkba repült. Egy éjszakát töltött el egymagában a reptér melletti Courtyard Marriott-ban. Még ott kocsit bérelt, és elhajtott a cedarfieldi Amerikai Légió Csarnokába. Az autóban egy férfi utazott vele. Ő beszélt magával az Amerikai Légió Csarnokában. Nem tudjuk, miről volt szó, azonban maga később lefizetett egy parkolóórt, hogy árulja el a kocsi rendszámát, és maga feltehetően kiderítette kettejük kilétét. Időközben Ingrid ugyanazzal a bérelt kocsival egészen az ohioi Beachwoodig utazott, ahol elbeszélgetett ezzel a nővel, – Johanna Griffin remegő kézzel, ránézésre csak nehezen visszafogott dühvei Heidi Dann fényképére tette az ujját. – Valamivel később ennek a nőnek, Heidi Dann-nek szétlőtték a térdkalácsát, aztán golyót röpítettek a fejébe. A saját otthonában. Nem sokkal ezután... egyelőre nem tisztáztunk mindent az időrendben, de legalább tizenkét és legfeljebb huszonnégy órával később... Ingrid Prisbyt megcsonkították és megölték egy motelszobában a New Jersey állambeli Columbiában, nem messze a Delaware-völgyszorostól. – A nő hátradólt. – Maga hogy illik bele a képbe?

– Nem feltételezhetik...

Márpedig ezt feltételezték.

Adamnek időt kellett nyernie. Össze kellett szednie a gondolatait, át kellett vennie magában a történeteket, és ki kellett találnia, hogy most mitévő legyen.

– Van ennek bármi köze a maga házasságához? – kérdezte Johanna Griffin.

Adam felnézett.

– Hogy micsoda?

– Len szerint pár éve gondjaik akadtak Corinne-nal.

Adam a sarokba kapta a tekintetét.

– Len?

– Ezt rebesgették, Adam.

– A rendőrség most már pletykákra is alapoz?

– Nem egyszerű pletykáról van szó – folytatta Johanna. – Ki az a Kristin Hoy?

– Mi van?! A feleségem legjobb barátnője.

– És a magáé is, ugye? Mostanában sokat beszélgettek egymással.

– Mert... – Adam elhallgatott.

– Mert? – Túl sok minden derült ki túl hamar. Adam szeretett volna megbízni a zsarukban, de nem tudott. A rendőrség felállított valamilyen elméletet, és Adam tisztában volt vele, hogy amint kialakul az elképzelés, rendkívül nehéz, ha nem egyenesen lehetedően elfogadtatni velük a tényeket úgy, hogy azokat ne a saját, már kialakult véleményükhöz igazítva csűrjék-csavarják. Kétségkívül növekedtek a téték, ám arról, hogy vajon emiatt le kell-e tennie Corinne felkutatásáról, fogalma sem volt. – Adam?

– Csak a feleségemről beszélgettünk.

– Maga meg Kristin Hoy?

– Igen.

– Miről beszélgettek a feleségével kapcsolatban?

– Corinne elutazásáról.

– Az elutazásáról. Ó, értem. Arra gondol, hogy napközben se szó, se beszéd kiszaladt a munkahelyéről, vissza se ment, és azóta nem hajlandó válaszolni a fiaik SMS-eire?

– Corinne csak egy kis időt kért. Felteszem, mivel nyilvánvalóan ellenőrizte a hívásaimat és az üzeneteimet – és ne feledje, hogy ügyvéd vagyok, a lehallgatott hívások egy részét munkahelyi titokként lehet értelmezni – azt az SMS-t is olvasták.

– Pont jól jött.

– Micsoda?

– A felesége magának küldött üzenete. Az egész arról, hogy elmegy, maga pedig ne keresse. Ezzel időt lehet nyerni, nem gondolja?

– Mégis miről beszél?

– Bárki küldhette azt az SMS-t, igaz? Akár maga is.

– Miért küldtem volna... ?

Elhallgatott.

– Ingrid Prisby egy férfival érkezett az Amerikai Légió Csarnokába -váltott témát Johanna. – Ki az a férfi?

– Nem mutatkozott be.

– Mit mondott magának?

– Ennek ehhez semmi köze.

– Dehogynincs. Megfenyegette magát?

– Nem.

– És maga meg Corinne között nem akadtak házastársi nézeteltérések, Jgaz?

– Ilyesmit nem mondtam. De ennek semmi köze...

– Nem akarja elmondani, miért találkozott tegnap este Sally Perrymannel? – Csend. – Sally Perryman is a felesége barátnője?

Adam megakadt. Mélyeket lélegzett. Legszívesebben mindent felfedett volna Johanna Griffin előtt. Tényleg ezt szerette volna. E pillanatban azonban Johanna Griffin mindenáron őt vagy Corinne-t akarta felelőssé tenni ezért az érthetetlen örültségért. Adam

szívesen segített volna. Szeretett volna többet megtudni ezekről a gyilkosságokról, ugyanakkor ismerte az első számú szabályt: sosem kell visszavonni olyasmit, amit ki sem mondunk. Már eltervezte, mit tesz aznap délelőtt. Gabrielle Dunbarhoz készült Fair Lawnba. Tőle akarta megtudni az idegen nevét. Véghez kell vinnie, amit eltervezett. Autóval nem tart sokáig eljutnia oda.

Ráadásul ezzel időt nyerhetne, hogy átgondolja a dolgokat.

Adam felállt.

– Mennem kell,

– Most ugye viccel?

– Nem. Ha azt akarja, hogy segítsek, adjon pár órát!

– Két halott nőről beszélünk.

– Felfogtam – felelte Adam, és megindult az ajtó felé. – De rosszul közelíti meg a dolgot.

– Mert hogyan kellene megközelítenünk?

– Az a férfi, aki Ingriddel érkezett – válaszolta Adam –, aki megszólított az Amerikai Légión Csarnokában...

– Mi van vele?

– Tudják róla, hogy kicsoda?

A nő hátrapillantott Len Gilmanra, aztán ismét Adam felé fordult.

– Nem.

– Fogalmuk sincs?

– Fogalmunk sincs.

Adam bólintott.

– Ő a kulcs az egészhez. Őt kell megtalálniuk.

Gabrielle Dunbar háza egykor valószínűleg egészen búbajos lehetett, azonban az évek során a valaha szerény Cape Cod-i épületet felduzzasztott, jellegtelen McPalotává alakították a hozzátoldásokkal, a felújításokkal meg a „tökéletesítésnek” szánt módosításokkal. Az újabb építészeti megoldások, mint a zárt erkélyek és tornyocskák inkább rontottak, mint javítottak az összhatáson – túlságosan is mesterkéltnek lehetett érezni tőlük az épületet.

Adam odasétált a díszes bejárati ajtóhoz, és megnyomta a kapucsengőt, amely bonyolult dallamot játszott le. Mivel nem volt kedve megvárni, hogy a rendőrség hazavigye, az „Uber” alkalmazással hívott kocsit, ami elvitte a címre. Adam Gribbel már úton volt, hogy felvegye és visszaszállítsa az irodába. Adam nem számított hosszú látogatásra.

Gabrielle nyitott ajtót. Adam felismerte a Facebookon látható fotókról. A nő hollőfekete haja olyan egyenes volt, hogy egészen biztosan vasalta. A szája szívélyes mosolyra húzódott, ahogy ajtót nyitott. Aztán a mosoly az arcára fagyott, amint meglátta Adamet.

– Segíthetek valamiben? – kérdezte.

A hangja mintha reszketett volna. A szűnyoghálós ajtót nem nyitotta ki.

Adam egyenesen a dolog közepébe vágott.

– Elnézést, hogy csak így rátörtem önre, de Adam Price-nak hívnak.

– Megpróbálta átnyújtani a névjegykártyáját, de a szűnyoghálós ajtó még mindig az útjában állt. Ezért az ajtófélfá mellett csúsztatta be. – Ügyvédként praktizálok Paramusban. – Gabrielle dermedten állt. Lassanként minden vér kifutott az arcából. – Egy örökösödési ügyön dolgozom, és...

– A nő elé tartotta a mobilját az elmentett képernyőképpel. Két ujjal felnagyította, hogy a nő tisztábban kivehesse az idegen arcát. – Ismeri ezt a férfit? – Gabrielle Dunbar az ajtófélfá és az ajtókeret közé csúsztatta az ujját, majd kirántotta Adam kezéből a névjegykártyát. Hosszasan bámulta. Végül rápillantott az iPhone kijelzőjén látható képre. Pár másodperc elteltével megrázta a fejét, és nemmel felelt. – Ránézésre hivatali összejövetel lehetett. Nyilván ismerte...

– Most mennem kell.

A reszketés mostanra valami pánikhoz vagy rettegéshez hasonlóba ment át. A nő becsukni készült az ajtót.

– Miss Dunbar? – A nő tétovázott. Adam nem tudta biztosan, mit mondjon. Megijesztette Gabrielle-t. Ez egyértelműnek tűnt neki. Megijesztette, ami annyit tett, hogy a nő tudott valamit. – Kérem – folytatta végül. – Meg kell találnom ezt az embert.

– Már megmondtam. Nem ismerem.

– Szerintem pedig igen.

– Távozzon a birtokomról!

– Eltűnt a feleségem.

– Hogy mi?

– A feleségem. Ez a férfi csinált valamit, és a feleségemnek nyoma veszett.

– Fogalmam sincs, miről beszél. Kérem, távozzon!

– Ki ez a férfi? Mindössze ennyit szeretnék tudni. A nevét.

– Már megmondtam. Nem ismerem. Kérem, most mennem kell... semmit sem tudok.

Az ajtó újra bezárulni készült.

– Nem fogom annyiban hagyni. Ezt mondja meg neki! Addig nem, amíg ki nem derítem az igazságot.

– Távozzon a birtokomról, különben kihívom a rendőrséget!

A nő becsapta az ajtót.

Gabrielle Dunbar tíz percen át fel-alá járkált a szobában, és a „szoham” szavakat ismételte. A jógaórán tanulta ezt a szanszkrit mantrát. Az óra végén az oktatójuk mindig megkérte őket, hogy hullapózban feküdjenek a hátukra. Ezután lecsukatta velük a szemüket, és öt percen át ezt a mantrát ismételtette velük. Az első alkalommal, amikor az oktató elvégeztette vele a gyakorlatot, Gabrielle majdhogynem hitetlenkedve forgatta lecsukott szemét. Aztán viszont, valahol a második vagy harmadik perc környékén érezni kezdte, ahogy a stressz miatt felszabadult méreganyagok lassanként távoznak a szervezetéből.

– Szoham...

Kinyitotta a szemét. Nem hatott. Előbb el kellett intéznie néhány dolgot. Missy és Paul még pár óráig nem jön haza az iskolából. Szerencsére, így lesz ideje előkészülni és összepakolni. Felkapta a mobilját, legörgetett a kedvenceken, rákattintott a Prosztó Pöcsként elmentett kapcsolatra.

A második kicsengés után az exevette fel.

– Gabs?

A becenév – kizárólag a volt férje hívta így – még mindig az idegeire ment. Amikor járni kezdtek, a férfi rászokott, hogy az „ő kis Gabsének” szólítsa, és az első szerelem mámorában Gabrielle imádni valónak találta ezt, hónapok múltán viszont elég volt meghallania a szót, és öklendezni kezdett.

– Átmehetnek hozzád egy időre a gyerekek? – kérdezte a nő.

A volt férje nem is próbálta leplezni az ingerültségét.

– Mikor?

– Arra gondoltam, hogy ma este odavinném őket.

– Viccelsz, ugye? Mióta könyörgök, hogy többet lehessen velük...

– És most lehetsz. Odamehetnek ma este?

– Reggelig Chicagóban leszek üzleti ügyben.

A fenébe.

– Na és Hogyishívják?

– Pontos tudod, hogy mi a neve, Gabs. Tami is itt van velem.

A férfi annak idején sosem vitte magával Gabrielle-t az üzleti útjaira, valószínűleg azért, mert olyankor Tamival vagy valamelyik elődjével találkozott.

– Tami – ismételte el Gabrielle. – Pontot szokott rakni az i fölé, vagy szívecskét? Már nem emlékszem.

– Nagyon vicces – jegyezte meg a férfi. De nem volt az, Gabrielle jól tudta. Inkább ostobaság. Jelen pillanatban sokkal fontosabb dolgokkal kellett törődnie, mint egy rég felbomlott házasság. – Reggel utazunk haza.

– Akkor délelőtt átviszem őket – válaszolta Gabrielle.

– Mennyi időre?

– Pár napra. Majd szólok, ha már tudom.

– Minden rendben, Gabs?

– Naná. Üdvözlöm Tamit.

Gabrielle kinyomta a telefont. Kinézett az ablakon. A lelke mélyén azóta tudta, hogy egyszer el fog jönni ez a nap, hogy Chris Taylor először megkereste őt. Csupán idő kérdése volt. Az egész vállalkozás végtelenül vonzónak tűnt, mindenki csak nyerhetett rajta, kiderült az igazság, és pénzt kerestek vele, de Gabrielle egy pillanatra sem feledkezett el a nyilvánvalóról: a tűzzel játszottak. Az emberek bármire képesek azért, hogy megőrizték a titkaikat.

Akár ölni is képesek.

– Szó... ham...

Még mindig nem hatott. Gabrielle felment a hálósobába. Jóllehet tudta, hogy senki más nincs a házban, becsukta az ajtót. Magzatpózban lefeküdt az ágyra, és szopni kezdte a hüvelykujját. Kínos, de ha a „szó ham” mantra nem jött be, egy ennyire kezdetleges és gyerekes kényszermegoldás talán igen. Még szorosabban felhúzta a térdét a mellkasához, és sírdogált egy kicsit. Amikor kipityeregte magát, elővette a mobilját. A személyes hívásokhoz VPN-t használt. Nem nyújtott teljes

biztonságot, ám ebben az esetben ez is megtette. Megint rápillantott a névjegykártyára:

Adam Price
ügyvéd

A férfi rábukkant. És ha őt megtalálta, akkor logikusnak tűnt, hogy Ingridet ugyancsak ő leplezte le.

Azt a Jack Nicholson-filmet kissé átfogalmazva: néhányan nem tudnak mit kezdeni az igazsággal.

Gabrielle benyúlt a legelső fiókba, elővett egy Glock 19 Gen4-et, és az ágyra fektette a pisztolyt. A fegyvert Mertontól kapta azzal a megjegyzéssel, hogy tökéletesen illik a nők kezébe. Aztán elvitte egy randolphi lőtérre, és megtanította a használatára. A Glock töltve volt, tüzelésre készen. Gabrielle-t eleinte aggasztotta, hogy töltött fegyvert tart egy olyan házban, ahol kisgyerekek laknak, ám a lehetséges veszélyek felülírták a biztonsági megfontolásokat.

Szóval most mi legyen?

Egyszerű. Követni kell az előírásokat. Gabrielle gyorsan lefotózta Adam Price névjegykártyáját az iPhone-jával. A képet csatolta egy e-mail-hez, amelynek a szövegmezejébe mindössze egy szót írt be, mielőtt rákattintott a „küldés” gombra:

TUDJA.

Adam korán eljött a munkából, és a Cedarfield Gimnázium új füves pályájához hajtott. A fiúk lacrosse-csapata épp edzést tartott. Valamivel lejjebb parkolt le, hogy ne legyen szem előtt a kocsi, és a fededen lelátóról figyelte Thomast. Korábban sosem tett ilyet – hogy megnéz egy edzést és valószínűleg nem tudta volna pontosan megfogalmazni, mit is keres ott. Egyszerűen egy darabig nézni szerette volna a fiát. Ennyi. Adamnek eszébe jutott, mit mondott Tripp Evans az Amerikai Légión Csarnokában aznap este, amikor ez az egész elkezdődött: hogy el sem hiszi, mennyire szerencsésnek mondhatja magát, amiért egy ehhez hasonló kisvárosban élhet: *„Az álmot éljük meg, tudod.”*

Trippnek igaza volt, mégis furcsának tűnt, hogy a személyes édenkertjét „álomként” írta le. Az álmok törékenyek: hamar véget érnek. Az ember egy nap felébred, és puff, az álom továtűnt. Az ember mocorogni kezd, és kapkod maga körül, próbálja megragadni a füstgomolyokat. Ámde hasztalanul. Az álom szertefoszlik, örökre eltűnik. És most, miközben a fiát nézte, ahogy a kedvenc sportját játssza, Adam képtelen volt leküzdeni az érzést, hogy az idegen látogatása óta mindnyájukat csupán pillanatok választják el az ébredéstől.

Az edző belefűjt a sípjába, és szólt a játékosoknak, hogy „fél térdre” ereszkedve húzzák ki a meccs végéig. Így is tettek. Pár perccel később a fiúk levették a sisakjukat, és kocogva megindultak az öltöző felé. Adam előlépett a lelátó mögül. Thomas megtorpant, amikor meglátta.

– Apa?

– Minden rendben – felelte Adam. Aztán, mivel rájött, hogy ezt akár úgy is lehetne értelmezni, hogy Corinne visszajött, még hozzátette: – Mármost nincs semmi új.

- Mit keresel itt?
- Korábban eljöttem a munkából. Gondoltam, hazavihetnék.
- Előbb le kell zuhanyoznom.
- Nem gond. Megvárlak.

Thomas bólintott, aztán megindult visszafelé az öltözőbe. Adam ellenőrizte Ryant. A fia egyenesen Maxékhez ment az iskolából. Adam SMS-ben megkérdezte tőle, hogy odamehetnek-e érte, amint Thomas elkészült, hogy az öregének megspóroljon egy utat. Ryan visszaüzent, hogy „hp”, és Adamnek még mindig pár pillanatba telt, amíg rájött, hogy a két betű annyit tesz: „hát persze”.

Tíz perccel később, a kocsiban Thomas rákérdezett, mit akart tőle a rendőrség.

- Ezt most elég nehéz lenne elmagyaráznom - válaszolta Adam.
- Nem azért mondom, hogy téged védjelek ezzel, de egyelőre hagynod kell, hogy ezt én intézzem.

- Anyához van valami köze?
- Nem tudom.

Thomas nem erőltette a dolgot. Megálltak, és felvették Ryant. Ryan becsúszsam a hátsó ülésre, és megjegyezte:

- Fúj, mindjárt elhányom magam, mi ez a bűz?
- A lacrosse-felszerelésem - felelte Thomas.
- Undorító.

- Így igaz - ismerte el Adam, és letekerte az ablakokat. - Hogy ment az iskola?

- Jól - felelte Ryan. Aztán megkérdezte: - Van hír anyáról?

- Még nincs. - Adam azon morfondírozott, többet is eláruljon-e, aztán úgy határozott, hogy az igazság egy része talán megnyugtató lehet. - Jó hír viszont, hogy már a rendőrség is nyomoz az ügyben.

- Hogy micsoda?
- Ők is keresni fogják anyát.
- A rendőrség? - értetlenkedett Ryan. - Miért?

Adam rándított egyet a vállán.

– Ahogy Thomas mondta nekem tegnap este.... Ez az egész nem vall rá. Így aztán ők is segíteni fognak megkeresni őt.

A fiúk nyilvánvalóan szívesen faggatóztak volna tovább ezek után, de amint befordultak az utcájukba, Ryan felkiáltott:

– Hé, az meg kicsoda?

Johanna Griffin üldögélt a tornácon. Felállt, amint Adam ráhajtott a kocsibejáróra, és lesimította hivatali zöld nadrágkosztümjét. A nő elmosolyodott, és odaintett neki, mintha csak a szomszédjuk lett volna, aki átjött, hogy egy kis cukrot kérjen kölcsön. Adam leállította a kocsit, miközben Johanna még mindig mosolyogva, lezserül és csöppet sem fenyegetően megindult feléjük.

– Helló! – köszönt oda nekik.

Mindhárman kiszálltak a kocsiból. A fiúk bizalmatlannak tűntek.

– Johannának hívnak – mutatkozott be a nő, majd kezét fogott Thomasszal és Ryannel. Azok magyarázatot várva az apjukra pillantottak.

– A hölgy rendőr – mondta Adam.

– Nos, hivatalosan itt nem számítok annak – javította ki Johanna.
– Az ohioi Beachwoodban Griffin rendőrfőnökként ismernek. Itt viszont, nos, nem vagyok illetékes, szóval hívjatok egyszerűen Johannának! Örülök, hogy megismertelek benneteket. – A nő tovább mosolygott, Adam azonban tudta, hogy csak a látszat kedvéért teszi. Valószínűleg a fiúk is tisztában voltak ezzel. – Bemehetnék? – kérdezte Adamtól.

– Jöjjön csak!

Thomas felnyitotta a kocsi csomagterének ajtaját, és kivette a sporttáskáját. Ryan felkapta a tankönyvekkel neveltségesen túltömött hátizsákját. Amikor megindultak a bejárat felé, Johanna nem követte őket. Adam hátramaradt vele. Amint a két fiú hallótávolságon kívülre került, Adam rögtön a tárgyra tért:

– Miért jött ide?

– Megtaláltuk a felesége kocsiját.

Adam és Johanna a nappaliban ültek le.

A fiúk a konyhában maradtak. Thomas már felforralta a téstárhoz a vizet. Ryan a mikrobán felolvasztott egy csomag mélyhűtött zöldséget. Ez egyelőre leköti őket.

– Hol találtak rá Corinne kocsjára? – kérdezte Adam.

– Először is be kell vallanom valamit.

– Ezt hogy érti?

– Úgy értem, komolyan gondoltam, amit odakint mondtam. New Jersey-ben nem számítok rendőrnek. A fenébe is, még otthon sem igazán vesznek rendőrszámba. Nem nyomozhatok gyilkossági ügyekben. Az a megyeiek reszortja. És még ha nyomozhatnék is, ez itt bőven a hatáskörömön kívül esne.

– De hát elküldték ide, hogy kikérdezzen engem.

– Saját zsebből fizettem a repülőjegyet. Ismerek egy pasast Bergenben, aki felhívott egy essexi fickót, ők pedig szívességből elmentek magáért és behozták.

– Miért mondja ezt el nekem?

– Mert odahaza a megyeiek tudomást szereztek erről, és berágtak. Így hivatalosan is letiltottak az ügyről.

– Nem tudom követni. Ha nem maga kapta az ügyet, egyáltalán miért utazott ide?

– Mert az egyik áldozat a barátnőm volt.

Adamben most már összeállt a kép.

– Az a Heidi nevű?

– Igen.

– Részvétem.

– Köszönöm.

– Tehát merre van Corinne kocsjaja?

– Ügyes témavájtás – jegyezte meg a nő.

– Azért jött, hogy elmondja.

– Igaz.

– Szóval?

– Egy newarki reptéri szállodában. – Adam elfintorodott. – Mi az?

– Ennek semmi értelme – felelte Adam.

– Miért nincs?

Adam elmagyarázta, hogy az iPhone telefonkereső alkalmazása szerint Corinne Pittsburghben tartózkodott.

– Nem igazán értem, hová repülne el úgy az ember, hogy előbb kocsiba száll és érinti Pittsburghöt. És azt mondja, hogy egy szálloda parkolójában találtak rá?

– A reptér közelében, igen. Közvetlenül azelőtt bukkantunk rá, hogy elvontatták volna. Mellékesen megkértem az autóvontató társaságot, hogy hozzák el ide. Egy órán belül meg kell érkeznie.

– Sehogy sem értek valamit.

– Mi lenne az?

– Ha Corinne tényleg elrepült valahová, akkor a reptéri parkolóban hagyta volna az autót. Mindig ezt tesszük.

– Kivéve, ha nem akarta, hogy mások megtudják, hova készül. Talán arra számított, hogy maga keresni fogja ott.

Adam a fejét csóválta.

– Hogy egy reptéri parkolóban keressem a kocsiját? Ennek semmi értelme.

– Adam?

– Igen?

– Tudom, hogy nincs oka megbízni bennem. De egy pillanatra vegyük úgy, hogy nem hivatalosan nyilatkozik.

– Maga zsaru, nem újságíró. Az ember maguknak nem nyilatkozni szokott.

– Csak hallgasson meg, rendben? Kér nő meghalt. Nem kívánok belemenni abba, milyen sokat jelentett nekem Heidi... nézze, el kell mondania az igazat. Mindent, amit csak tud, el kell mondania

nekem. – Elkapta Adam tekintetét, és farkasszemet nézett vele. – ígérem. A halott barátnőm lelki üdvére ígérem, hogy semmit sem fogok felhasználni maga vagy a felesége ellen. Heidinek akarok igazságot szolgáltatni. Ennyi. Érti?

Adam érezte, hogy önkéntelenül feszengeni kezd.

– Kötelezhetik a vallomástételre.

– Próbálkozhatnak velem. – Johanna közelebb hajolt hozzá. – Kérem, segítsen!

Adam nem sokáig tanakodott. Immár nem maradt választása. A nőnek igaza volt. Két nő meghalt, Corinne pedig lehet, hogy komoly bajba került. Kifogyott az egyértelmű nyomra vezető jelekből, csupán Gabrielle Dunbarral kapcsolatban érezte, hogy valami nem stimmel vele.

– Először – szólalt meg végül – maga mondja el, mit tud!

– A nagy részét már elmeséltem.

– Arra lennék kíváncsi, mi köti Ingrid Prisbyt a maga barátnőjéhez?

– Egyszerű – válaszolta Johanna. – Ingrid meg az a fickó felbukkantak a Red Lobsternál. Beszélgettek. Másnap Heidi meghalt. Egy nappal később Ingrid is halott volt.

– Arra a pasasra gyanakszik, aki Ingriddel volt?

– Határozottan úgy vélem, hogy segíthet kibogoznunk a szálakat – felelte Johanna. – Ha jól sejtem, magával is beszéltek, igaz? Az Amerikai Légión Csarnokában.

– A pasas megszólított, igen.

– És bemutatkozott?

Adam a fejét rázta.

– Csak annyit mondott, hogy ő az idegen.

– És miután távoztak, maga megpróbálta megtalálni őt. Vagy őket. A parkolóőrrel kikerestette a rendszámot. Lenyomozta a nőt.

– Kiderítettem a nevét – felelte Adam. – Ennyi.

– Na és miről beszélt magának az a pasas az Amerikai Légión Csarnokában? Ez az idegen.

– Arról, hogy a feleségem terhességet színlelt.

Johanna kétszer pislantott.

– Hogy mondta?

Adam mindent elmesélt. Amint belekezdett, ömlöttek belőle a szavak. Amikor befejezte, Johanna olyan kérdést tett fel, amely egyszerre tűnt nyilvánvalónak és meglepőnek.

– Gondolja, hogy igaz? Úgy véli, hogy a felesége színlelte a terhességet?

– Igen.

Így egyszerűen. Habozás nélkül. Immár nem tétovázott. Valószínűleg kezdettől fogva tudta az igazságot – attól a pillanattól, hogy az idegen elmondta neki csupán össze kellett raknia magában a képet, mielőtt kimondta volna.

– Miért? – kérdezte Johanna.

– Miért gondolom, hogy igaz?

– Nem. Maga szerint miért vetemedhetett ilyesmire a felesége?

– Mert nem érezte magát biztonságban mellettem.

Johanna bólintott.

– Amiatt a Sally Perryman miatt?

– Alapvetően igen, azt hiszem. Corinne-nal elhidegültünk egymástól. Attól félt, hogy elveszít engem. Attól, hogy elveszíti mindezt. De ez nem számít.

– Valójában lehet, hogy igenis számít.

– Hogyan?

– Csak tegye meg, hogy válaszol a kérdéseimre! – kérte Johanna.

– Hogyan alakult a felesége élete, amikor bejelentkezett arra a terhességszínlelő oldalra?

Adam nem értette, mire megy ki a dolog, ugyanakkor annak sem látta okát, hogy ne feleljen.

– Amint már mondtam, egyre inkább elhidegültünk. Ismerős történet, nemde? Egy idő után minden a fiúkról és a családi feladatok koordinálásáról szólt. Arról, hogy ki megy el bevásárolni, ki mosogat, ki fizeti a számlákat... Mármint... ez annyira szokványos. Tényleg. Emellett azt hiszem, épp rám tört a kapuzárási pánik.

– Úgy érezte, a felesége nem becsüli eléggé?

– Úgy éreztem... nem is tudom, úgy éreztem, mintha már nem lennék igazi férfi. Tudom, milyennek hangzik ez. Kenyérkereső és apa voltam...

Johanna Griffin bólintott,

– És hirtelen megjelenik ez a Sally Perryman, aki minden téren figyelmet fordít magára.

– Nem hirtelen, de igen, elkezdtem dolgozni Sallyvel ezen a nagyszabású ügyön, ő pedig szép és szenvedélyes, és úgy néz rám, ahogy annak idején Corinne. Megértem, mennyire ostobának tűnhet ez az egész.

– Normálisnak – nyugtatta Johanna. – Nem ostobának.

Adam eltűnődött, vajon a nő komolyan így gondolja-e, vagy csupán nem akarja őt megbántani.

– A lényeg, hogy szerintem Corinne aggódhatott, hogy elhagyom. Akkoriban nem vettem észre, azt hiszem, vagy talán nem is érdekelt, fogalmam sincs. De feltelepítette ezt a telefonkeresőt az iPhone-omra.

– Amelyik megmutatta, hogy a felesége Pittsburghben tartózkodik?

– Pontosan.

– És maga nem is tudott róla.

Adam a fejét rázta.

– Addig nem, amíg Thomas meg nem mutatta nekem.

– Ejha. – Johanna furcsállón csóválta a fejét. – Vagyis a felesége kémkedett maga után?

– Talán igen. Szerintem ez történhetett. Rengetegszer szóltam haza, hogy sokáig bent kell maradnom. Elképzelhető, hogy rendszeresen megnézte a telefonkereső alkalmazást, és a kellenél többször talált ott Sallynél.

– Nem mondta meg neki, hol van?

Adam tagadólag rázta a fejét.

– Csak munka volt.

– Akkor miért nem mondta el neki?

– Mert, ironikus módon, nem akartam, hogy aggódjon. Sejtettem, hogyan reagálna. Vagy valahol mélyen úgy éreztem, hogy helytelen, amit teszek. Bent maradhattunk volna az irodában, viszont szívesen töltöttem az időt Sallynél.

– Corinne pedig rájött erre.

– Igen.

– De semmi sem történt maga meg Sally Perryman között?

– Így van. – Aztán amikor jobban belegondolt: – Persze lehetséges, hogy akár történhetett is volna valami.

– Ezt hogy értsem?

– Nem tudom.

– Eljutottak a testiségig? Megérintette a mellét? Lejjebb valamivel?

– Hogy mi? Dehogy.

– Még csak meg sem csókolta?

– Nem.

– Akkor mire véljem a bűntudatot?

– Mert vágytam rá.

– Az ördögbe is, szívesen lemosnám Hugh Jackman testét egy szivaccsal. Na és? A vágyairól nem tehet. Emberi lény. Hagyja már!

– Adam nem felelt. – Aztán tehát a felesége kérdőre vonta Sally Perrymant.

– Felhívta őt. Azt nem tudom, hogy bármit számon kért-e tőle.

– És Corinne nem szólt erről magának?

– Így volt.

– Megérdeklődte Sallytól, hogy mi folyik itt, magának viszont nem tette meg ezt a szívességet. Jól értem?

– Azt hiszem.

– És ezután mi történt?

– Ezután, hát... ezután Corinne teherbe esett – válaszolta Adam.

– Pontosabban, úgy tett, mintha teherbe esett volna.

– Igen, ilyesmi.

Johanna a fejét csóválta, és megint eleresztett egy „Ejhá!”-t.

– Nem az, aminek hiszi.

– Dehogynem, pontosan az, aminek hiszem.

– A terhesség megijesztett, tudja? Jó értelemben. Visszaterelt hozzá. Emlékeztetett arra, mi a fontos. Ezt érzem még roppant ironikusnak. Működött. Corinne jól döntött, hogy ezt tette.

– Dehogyis, Adam, nem döntött jól..

– Visszarángatott a földre.

– Erről szó sincs. Manipulálta magát. Valószínűleg egyébként is visszatalált volna. És ha mégsem, akkor talán nem is kellett, hogy visszataláljon. Sajnálom, de amit Corinne tett, vétek. Komoly vétek.

– Szerintem elkeseredésében csinálta.

– Az nem kifogás.

– Ez az ő világa. A családjá. Az egész élete. Rengeteget küzdött, hogy felépítse, és az egész veszélybe került.

Johanna a fejét csóválta.

– Maga nem tett olyasmit, amit ő. És ezt pontosan tudja.

– Én is bűnös vagyok.

– Ez nem a bűnről szól. Kétely támadt magában. Elcsavarták a fejét. Elgondolkodott azon, mi lenne, ha. Nem maga az első, aki ilyesmit érez. Vagy megtalálja a módját, hogy átvészelve, vagy nem. Corinne viszont végül nem adta még magának az esélyt. Úgy döntött, hogy becsapja magát és hazugságban él. Nem védeni vagy elítélni akarom magukat. Minden házasság a maga sajátos módján

alakul. De maga nem megvilágosodott, hanem egy vakuval villantottak a szemébe.

– Talán épp erre volt szükségem.

Johanna megint a fejét rázta.

– Nem így. Ez helytelen volt. Be kell látnia.

Adam belegondolt.

– Szeretem Corinne-t. Nem hiszem, hogy a színlelt terhesség bármin is változtatott.

– De sosem fogja tudni biztosan.

– Nem igaz – vágta rá Adam. – Rengeteget gondolkodtam rajta.

– És biztos benne, hogy vele maradt volna?

– Igen.

– A gyerekek miatt?

– Részben.

– És még miért?

Adam előrehajolt, és egy darabig a padlót bámulta. A kék-sárga keleti szőnyeget, amit Corinne-nal együtt választottak ki egy warwicki régiségkereskedésben. Egy októberi napon utaztak oda, hogy almát szedjenek, végül azonban csak almabort ittak, vettek néhány kiló McIntosh almát, aztán betértek egy régiségboltba.

– Mert bármilyen szarságokon mentünk is keresztül Corinne-nal – kezdte –, bármilyen elégedetlenségre, csalódásra és neheztelésre derül fény, nem tudom nélküle elképzelni az életemet. Nem tudom elképzelni, hogy nélküle öregedjek meg. Nem tudom elképzelni, hogy ne legyek része az ő világának.

Johanna bólogatva megdörgölte az állát.

– Ezt megértem. Tényleg. A férjem, Ricky, olyan hangosan horkol, mintha egy helikopterrel aludnék egy ágyban. Mégis ugyanígy érzek. – Egy darabig szótlánul ültek, hagyták, hogy leülepedjenek az érzések. Aztán Johanna megkérdezte: – Maga szerint miért mesélt magának a színlelt terhességről az idegen?

– Sejtelmem sincs.

– Nem követelt pénzt?

– Nem. Azt mondta, értem teszi. Úgy tett, mintha valamilyen keresztes háborút folytatna. Na és a maga barátnője, Heidi? Ő is terhességet színlelt?

– Nem.

– Akkor nem értem. Neki mit mondott az idegen?

– Nem tudom – válaszolta Johanna. – De bármit is, emiatt meg kellett halnia.

– Van bármi ötlete?

– Nincs – felelte Johanna viszont azt hiszem, ismerek valakit, akinek lehet.

TUDJA.

Chris Taylor elolvasta az üzenetet, és újra eltűnődött azon, vajon hol és hogyan siklott félre ez az egész. A Price-ügyet megbízásból végezték. Lehetséges, hogy ez volt a hiba, noha a bérmunkák – és akadt már belőlük jó néhány – sok szempontból a legbiztonságosabbnak számítottak. A tiszteletdíjakat egy szenttelen harmadik féltől, valamelyik kiemelt nyomozóirodától kapták. Az ilyen melók bizonyos értelemben megbízhatóbbaknak tűntek, mivel nem jártak együtt – Chris nem félt használni a szót – zsarolással.

A megszokott eljárás egyszerűen alakult: az internet révén tudomásukra jut valamiféle rettenetes titok egy bizonyos személyről. Az illetőnek két választási lehetősége adódik. Vagy pénzt ad, hogy titokban maradjon az információ, vagy dönthet úgy is, hogy nem fizet, és a titok napvilágra kerül. Christ mindkét esetben elégedettség töltötte el. A végeredmény vagy jövedelmezőnek bizonyult (az illető kifizette a követelt összeget), vagy katartikusnak (az adott személyről kitudódott az igazság). Bizonyos értelemben fontos volt, hogy így is, úgy is döntsenek az emberek. A pénzre azért volt szükségük, hogy továbbra is működhessenek. Arra pedig, hogy kiderüljön az igazság azért, mert erre ment ki az egész, emiatt lehetett jónak és igazságosnak nevezni a vállalkozást.

A titok felfedése megsemmisíti a titkot magát.

Talán, merengett Chris, épp ez a gond a bérmunkákkal. Eduardo erőltette ezeket. Ő erősködött, hogy csupán néhány előkelő biztonsági cégnek fognak dolgozni. Így mindig garantált lesz a sértetlenségük, a könnyű kivitelezhetőség és a haszon. Ráadásul az

is megtévesztően egyszerűnek tűnt, ahogy a dolog működött. A cég közzétesz egy nevet. Eduardo átnézi az adatbankokat, hogy akad-e találat – ebben az esetben Corinne Price nevére azonnal rábukkant a Szinlelt-terhesseg.com honlapon. Aztán kifizetnek egy megadott összeget, és lelepleződik a titok.

Ez persze természetesen azzal járt, hogy Corinne Price esélyt sem kapott a választásra. Igen, végül felfedték a titkot. Chris elmondta Adam Price-nak az igazat. Ám ezt kizárólag a pénzéért tette. A titkolózó félnek nem ajánlották fel a megváltás lehetőségét.

Ez így nem volt helyénvaló.

Chris a tág értelemben használatos „titok” szót használta, valójában azonban nem egyszerű titkokról volt szó. Hazugságokról, csalásokról és még rosszabbokról. Corinne Price hazudott a férjének, amikor terhesnek tette magát. Kimberly Dann hazudott a keményen dolgozó szüleinek arról, mivel keresi meg a pénzt az egyetemre. Kenny Molino szteroidok-kal csalt. Michaela vőlegénye, Marcus még borzalmasabb dolgot művelt, amikor a szobatársát és leendő feleségét egyszerre nyilvánosan megalázta azzal a bosszú videóval.

A titkok Chris hite szerint a rákos daganatokhoz hasonlítottak. Elburjánzottak. Lassanként felfalták az ember zsigereit, és csupán a gyarló váz maradt. Chris egykor közvetlen közelről tapasztalhatta meg, miféle pusztításra képesek a titkok. Tizenhat éves korában idős, szeretett édesapja, a férfi, aki megtanította őt biciklizni, mindennap elkísérte az iskolába, és fia csapatát edzette a Kis Ligában, felfedezett egy rettenetes, régóta fekélyesedő titkot.

Nem ő volt Chris biológiai apja.

Pár héttel az esküvőjük előtt Chris édesanyja még egyszer utoljára kitombolta magát az egyik volt barátjával, és teherbe esett. Az édesanyja mindig gyanította, hogy mi az igazság, de csak akkor derült ki végre, amikor Chris kórházba került egy autóbaleset után, és szeretett édesapja vért akart adni neki.

„Az egész életem – magyarázta Chrisnek az apja – egyetlen hatalmas hazugság volt.”

Chris édesapja ezután „helyesen” próbált cselekedni. Emlékeztette magát, hogy az apa nem pusztá spermadonor. Az apa az, akire mindig támaszkodni lehet, aki gondoskodik a gyermekéről, szereti, óvja és neveli őt. Végül azonban a hazugság túl hosszú ideig üszkösödött.

Chris három éve nem látta a férfit. Ezt művelték a hazugságok az emberekkel, a családokkal, az életekkel.

Miután Chris lediplomázott, a Downing Piacé nevű internetes start-upnál kapott állást. Tetszett neki a hely. Úgy érezte, otthonra lelt. Ám a céges mellébeszélés ellenére csupán a legaljasabb titkokat támogatták. Chris végül a Színlelt-terhesseg.com nevű honlaponál kötött ki. A cég hazudott, még önmagának is, mivel úgy tett, mintha a szilikonpocakokat az emberek „tréfás” ajándékként, maszkabálokhoz és más „dilizős” meggondolásból szereznék be maguknak. Ugyanakkor mindannyian tisztában voltak az igazsággal. Elméletben tényleg elmehet valaki terhes nőnek öltözve valamilyen buliba. No de a hamis ultrahangos felvételek? A hamis terhességi tesztek? Kit akartak átvágni ezzel?

Búzlótt az egész.

Ő rögtön felismerte, hogy értelmetlen lenne lelepleznie a céget. Túl nagy feladat lett volna, és bármennyire bizarrnak tűnt is a dolog, a Színlelt-terhesseg.com versenytársakra talált. Mint minden hasonló honlap. És ha valaki nekiront az egyiknek, a többi csak megerősödött volna. Így aztán Chrisnek eszébe jutott az, amit ironikus módon az „apja” tanított neki még kisgyermek korában: az ember azt teszi, amit megtehet. Személyenként kell megmenteni a világot.

Keresett néhány hasonló beállítottságú társat a rokon cégeknél, akik mind ugyanolyan titkokhoz férhettek hozzá, mint ő. Némelyiket sokkal inkább érdekelte a vállalkozás pénzügyi oldala.

Mások megértették, hogy amit tesznek, az igazságos és helyes, és ugyan Chris nem akarta holmi keresztes háborúként beállítani, amit csináltak, az új vállalkozásában egyértelműen fel lehetett fedezni némi erkölcsjobbító törekvést.

Végül ötfős csapat állt össze: Eduardo, Gabrielle, Merton, Ingrid és Chris. Eduardo eredetileg mindent online szándékozott végezni. Az interneten akarta megfenyegetni a célszemélyeket. A titkokat lekövethe-tetlen e-mailekben tervezte leleplezni. Teljesen névtelenül szeretett volna intézni mindent. Chris azonban nem értett egyet vele. Amit tettek, ha tetszik, ha nem, megsemmisítően hathatott az emberekre. Egyetlen szemvillanás alatt változtattak meg életüket. Bárhogy cicomázták is, az illető egészen más ember volt a látogatás előtt, mint utána. Ezt személyesen kellett intézni. Együttérzéssel és emberségesen. A titkok védelmezői arctalan honlapok, gépek, robotok voltak.

Nekik másmilyennek kellett lenniük.

Chris még egyszer megnézte Adam Price névjegykártyáját és Gábriellé rövid üzenetét:

TUDJA.

Bizonyos értelemben visszájára fordult a helyzet. Immár Chrisnek volt titka, nemde? Ugyanakkor mégsem, hiszen ez egészen más szituáció volt. Az ő titka nem megtévesztésül vagy védelmül szolgált – vagy csak önmagát hitegette ezzel? Vajon ő is, mint oly sokan azok közül, akikkel dolga akadt, egyszerűen a titkolózást igyekezett megideologizálni?

Chris kezdettől fogva tisztában volt azzal, hogy amit tesznek, veszélyes; hogy ellenségeket szereznek vele; hogy nem mindenki fogja meglátni a jó oldalát, és vissza akarnak majd vágni, vagy a „titkok” buborékában élik tovább az életüket.

Ingrid most meghalt. Meggyilkolták.

TUDJA.

A reakció úgyszintén egyértelműnek tűnt: a férfit meg kell állítani.

Kimberly Dann a New York-i Greenwich Village egyik látszólag szupermenő részén lakott egy kollégiumi szobában. Beachwoodot még véletlenül sem lehetett volna isten háta mögötti helynek nevezni. Az ottaniak közül sokan New York városából telepedtek át oda, mivel el akartak szökni a nyüzsgés és pezsgés elől, és anyagi szempontból némileg kényelmesebb életre vágytak egy olcsóbb ingatlanokat és alacsonyabb adókat kínáló helyen. Beachwoodot ugyanakkor egyértelműen nem lehetett összevetni Manhattannel sem. Johanna épp eleget utazgatott már – itt hatodik alkalommal járt –, hogy tudja: semmi sem fogható ehhez a szigethez. A város valóban aludt meg minden, de ha az ember idejött, az érzékei szakadatlanul elevenek maradtak. Mintha valamilyen elektromos hálózatra csatlakoztatták volna. Érezte az állandó feszültség-ingadozásokat és sistergést.

Az ajtó kitérült, amint Johanna bekopogott, mintha Kimberly a kezét az ajtógombon tartva várakozott volna.

– Jaj, Johanna néni!

Könnycseppek patakzottak végig a lány arcán. Johanna karjaiba zuhant, és hangosan zokogott. Ő átölelte, és hagyta, hogy kisírja magát. A hátára simította a lány haját, ahogy annak idején Heiditől látta tucatnyi alkalommal is, mint amikor Kimberly elesett az állatkertben, és felhorzsolta a térdét, vagy amikor az a görény Frank Velle, aki az utcájukban lakott, visszavonta a meghívását a bankettre, mivel „feljavított” Nicola Shindlerre.

Ahogy a barátnője lányát tartotta a karjaiban, Johanna úgy érezte, hogy újra megszakad a szíve. Lecsukta a szemét, és reményei szerint nyugtatóan csitította a lányt. Nem mondogatta, hogy „Minden rendben lesz!”, és nem igyekezett hamis vigaszt kínálni. Csupán átölelte, és hagyta sírni. Aztán az ő könnyei is

eleredtek. Miért ne? Mi az ördögért tette volna, hogy számára nem ugyanilyen lesújtó, ami történt?

Hamarosan sort kell kerítenie arra, amiért idejött. Addig is, hadd sírják ki mindketten magukat.

Kis idő múltán Kimberly elengedte őt, és hátralépett.

– Bepakoltam a táskámat – mondta. – Mikor indul a gépünk?

– Előbb ülünk le, és beszéljünk kicsit!

Valami ülőalkalmatosságot kerestek, ám mivel kollégiumi szobáról volt szó, Johanna végül az ágy egyik sarkára telepedett le, míg Kimberly egy elegáns, babzsákszéknek tűnő halomra rogyott. Igazat mondott azzal kapcsolatban, hogy a saját pénzén kérdezte ki Adam Price-t, ide azonban ennél többért jött. Megígérte Martynak, hogy hazakiséri Kimberlyt Heidi temetésére.

„Kimmy annyira zaklatott – mondta az indulás előtt Marty. – Nem szeretném, ha egyedül utazna, érted?”

Johanna értette.

– Meg kell kérdeznem tőled valamit – kezdte Johanna.

Kimberly még mindig az arcát sminkelte.

– Oké.

– Egy nappal azelőtt este, hogy az édesanyádat megölték, beszéltek telefonon, igaz? – Kimberly ismét elsírta magát. – Kimberly?

– Annyira hiányzik!

– Tudom, szívem. Mindnyájunknak hiányzik. De most szeretném, ha egy pillanatra összpontosítanál, jó?

Kimberly könnyek közt bólintott.

– Miről beszélgettetek édesanyáddal?

– Mégis mit számít ez?

– Azt igyekszem kinyomozni, hogy ki ölte meg. – Kimberly megint szipogni kezdett. – Kimberly?

– Anya nem egy betörőt talált otthon?

A megyeiek egyike hozakodott elő ezzel a hipotézissel. Mindenáron úgy akarta beállítani, hogy pénzt szerezni igyekvő drogosok törtek be a házba, és mielőtt bármi értékesre leltek volna, Heidi meglepte őket, és ezért az életével fizetett.

– Nem, szívem, nem ez történt.

– Akkor mi?

– Ezt próbálom kideríteni. Kimberly, figyelj rám! Egy másik nővel is végzett ugyanaz a személy.

Kimberly úgy pislogott, mintha valaki egy mestergerendával vágta volna fejbe.

– Hogy micsoda?

– Nagyon fontos, hogy elmondd nekem, miről beszéltek édesanyáddal.

Kimberly tekintete riadtan körbejárt a szobán.

– Semmi lényegesről.

– Ezt kötve hiszem, Kimberly. – Kimberly megint csak sírva fakadt. – Ellenőriztem a híváslistákat. Édesanyáddal rengeteg SMS-t küldtetek egymásnak, de ebben a szemeszterben csupán háromszor beszéltek telefonon. Az első hívás hat percig tartott. A második mindössze négyig. A gyilkosság előtti estén két óránál tovább beszélgettek. Áru! el, miről!

– Kérlek, Johanna néni, ez már egyáltalán nem számít...

– Már hogy az ördögbe ne számítana. – Johanna hangja megkeményedett. – Mondd el!

– Nem tehetem...

Johanna lecsusszant az ágy széléről, és letérdelt Kimberlyvel szemben. Két kezébe fogta a lány arcát, és kényszerítette, hogy felé forduljon.

– Nézz rám! – Időbe telt, de Kimberly végül megtette. – Bármi történt is az édesanyáddal, az nem a te hibád. Hallod? Szeretted téged, és azt akarná, hogy nélküle is a lehető legboldogabban élj. Rám számíthatsz majd. Mindig. Mert édesanyád ezt akarta volna.

Hallod? – A lány bólintott. – Na szóval – folytatta Johanna –, akkor most mindent el kell mondanod nekem arról az utolsó telefonbeszélgetésről.

Adam biztonságosnak remélt távolságból leste, ahogy Gabrielle Dunbar sietve berak egy bőröndöt a kocsija csomagtartójába.

Félórával ezelőtt Adam úgy határozott, hogy útban a munkahelye felé még egyszer benéz Gabrielle-hez. Ám épphogy csak befordult a nő utcájába, megpillantotta őt, amint a csomagtartóba emeli a bőröndöt. A két gyermeke – Adam tizenkettőnek és tíznek saccolta őket – kisebb táskákat vonszolt. Adam lehúzódt a kocsival, ügyelt rá, hogy elég messze parkoljon, és figyelt.

Tehát most mi legyen?

Előző este Adam megpróbálta elérni a másik három illetőt, akiket Gribbelnek sikerült azonosítania és megtalálnia a Gabrielle Dunbar oldalán lévő fotó alapján. Egyikük sem szolgált használható információval az idegenről. Ebben nem volt semmi meglepő. Bármit próbált is beadni nekik, magától értetődően elővigyázatosak maradtak egy „idegennel” szemben – bizony, a sors újabb iróniája —, aki ilyen vagy olyan ürüggyel arra kérte őket, hogy egy csoportkép alapján azonosítsanak valakit, valószínűleg egy ismerősüket vagy kollégájukat. Egyikük sem lakott kellően közel Adamhez, hogy megkísérelje – mint ahogy Gabrielle esetében tette – személyesen kikérdezni őket.

Ezért a gondolatai újfent Gabrielle Dunbarnál kötöttek ki.

A nő titkolt valamit. Ennyi már tegnap este egyértelművé vált Adam előtt – és erre hirtelen már a harmadik bőrönddel rohan ki a házból.

Véletlen volna?

Aligha. Adam a kocsiban maradt, és figyelt. Gabrielle bedobta a táskát, majd erőlködve megpróbálta rázárni a csomagtartó tetejét. Betuszkolta a gyerekeket a kocsiba, mindkettőt a hátsó ülésre, és

ellenőrizte, hogy becsatolták-e magukat. Kinyitotta a sofőrülés ajtaját, megtorpant, aztán hátranézett az utcán, egyenesen Adam felé.

A francba!

Adam gyorsan lejjebb csúszott az ülésben. Vajon a nő felfedezte? Nem úgy tűnt. És ha mégis, meg tudná állapítani ilyen távolságból, hogy ki ő? És várjunk csak, mi van, ha igen? Adam pontosan azért jött ide, hogy kérdőre vonja a nőt, nem igaz? Lassanként feljebb húzódott, azonban Gabrielle már nem nézett abba az irányba. Időközben beszállt a kocsiba, és beindította a motort.

Ej, ez nagyon nem ment neki,

A kocsija megindult. Adam azt fontolgatta, mi legyen a következő lépés, de nem sokáig gondolkodott. Aki á-t mond, mondjon b-t is. Adam gázt adott, és megindult a nő után.

Fogalma sem volt, milyen távolságból kövesse ahhoz, hogy Gabrielle ne lássa meg, viszont ő se veszítse szem elől a kocsit. A témáról kizárólag annyit tudott, amit élete során a televízióban látott. Vajon tisztában lenne bárki is azzal, mit jelent ráragadni valakire, ha nem tévéznének? Gabrielle jobbra kanyarodott. Adam követte. A 208-as út felé tartottak, aztán ráhajtottak a 287-es autópályára. Adam rápillantott a műszerfalra, hogy megnézzze, van-e elég benzin a tankban. Majdnem tele volt. *Jól van, remek.* No de mégis, mennyi ideig akart a nő nyomában maradni? És miután beérte, egész pontosan mit akart tenni?

Ne szaladjunk ennyire előre!

Megcsörrent a mobilja. Lepillantott a kijelzőre, és a „Johanna” nevet látta megjelenni rajta.

A tegnap esti látogatás után beírta a számát az okostelefonjába. Valóban teljesen megbízott benne? Eléggé, igen. A nő célja egyértelmű volt: megtalálni a barátja gyilkosát. Feltéve, hogy nem Corinne volt az, Johanna – Adam úgy vélte – sokat segíthet neki, sőt akár a szövetségesévé is válhat. Ha mégis Corinne végzett a nővel,

akkor Adamnek sokkal komolyabb problémákkal kell szembenéznie, mint hogy megbízzon-e egy ohioi zsaruban.

- Halló!

- Mindjárt gépre szállok - jelentette be Johanna.

- Hazafelé?

- Már itthon vagyok.

- Ohióban?

- A clevelandi repülőtéren, igen. Haza kellett vinnem Heidi lányát, és pár perc múlva indulok vissza Newarkba. No és maga?

- Ráragadtam Gabrielle Dunbarra.

- Ráragadt?

- Maguk, rendőrök nem ezt mondják, amikor követnek valakit? Adam gyorsan elmagyarázta, hogy amikor a nő házához ért, Gabrielle épp bőröndöket pakolt a kocsijába.

- Na és innentől mit tervez, Adam?

- Fogalmam sincs. De nem ülhetek tétlenül.

- Ezt elismerem.

- Miért hívott?

- Tegnap este megtudtam valamit.

- Figyelek.

- Bármilyen történik is itt - folytatta a nő -, nem egyetlen honlapról szól.

- Nem értem.

- Ez az idegen pasas nemcsak terhességet színlelő feleségekről számol be az áldozatainak. Más honlapokhoz is hozzáfér. Vagy legalábbis még egy honlaphoz.

- Ezt honnan tudja?

- Beszéltem Heidi lányával.

- És neki mi volt a titka?

- Megígértem neki, hogy senkinek nem árulom el... és higgye el, felesleges lenne ismernie. A lényeg, hogy a maga idegenje egész

halom embert zsarolhat különféle okokból, nemcsak színlelt terhesség miatt.

– Ebből tehát milyen következtetésre jutunk? – kérdezte Adam.

– Ez az idegen olyasmivel zsarolja az embereket, amit az interneten csináltak?

– Valami ilyesmire, igen,

– Akkor miért tűnt el a feleségem?

– Nem tudom,

– És ki ölte meg a barátnőjét? És Ingridet?

– Nem tudom, és azt sem tudom. Talán valami félresiklott az egyik zsarolási ügynél. Heidi kemény nő volt. Lehetséges, hogy szembeszállt velük. Lehet, hogy az idegen és Ingrid összevesztek.

Előtte Gabrielle kisorolt a 23-as útra vezető egyik lehajtóra. Adam indexelt, és a nő nyomában maradt.

– Tehát mi köti össze a maga barátnőjét és a feleségemet?

– Az idegenen kívül nem látok más kapcsolatot.

– Várjon! – szólalt meg Adam.

– Mi történt?

– Gabrielle ráfordult egy kocsibehajtóra.

– Hol?

– A pequannocki Lockwood Avenue-n.

– New Jersey-ben?

– Aha.

Adam hirtelen nem tudta eldönteni, hogy lemaradjon-e, megálljon-e, vagy alkalmas helyet keresve, ahol leparkolhat Gabrielle előtt, inkább hajtson tovább. Végül az utóbbi mellett döntött, és lassan elgördült az alumíniumburkolatú, piros redőnyös, sárga falú, osztott szintes ház mellett. Egy férfi nyitott ajtót, elmosolyodott, és megindult Gabrielle kocsija felé. A fickó nem tűnt ismerősnek. Kinyílt a kocsi két hátsó ajtaja. Elsőként a kislány szállt ki. A férfi félszegen megölelte őt.

– Mi a helyzet? – érdeklődött Johanna.

– Téves riasztás, azt hiszem. Úgy tűnik, hogy a nő az exéhez hozta el a gyerekeket.

– Jól van, most be kell szállnom a gépbe. Felhívom, amint landoltunk. Addig is, ne csináljon semmi marhaságot!

Johanna bontotta a vonalat. Most Gabrielle fia szállt ki a kocsiból. Újabb félszeg ölelés. A férfi, aki valószínűleg az elvált férj lehetett, búcsút intett Gabrielle-nek. A nő talán visszaintett, Adam azonban nem tudta megállapítani ilyen messziről. Egy nő jelent meg a bejárati ajtóban. Egy fiatalabb nő. Sokkal fiatalabb. *A régi nőta*, állapította meg magában Adam. Gabrielle az autóban maradt, miközben a fickó, aki vélhetőleg az exe volt, felnyitotta a csomagtartót. A férfi kivette az egyik bőröndöt, aztán lecsukta a csomagtér ajtaját. Értetlen arckifejezéssel megindult a sofőrülés felé.

Gabrielle hátramenetbe kapcsolt, és elhajtott, mielőtt a férfi odaért volna. Rükvercben kihajtott az utcából.

A kocsiban még mindig rengeteg csomag maradt.

Vajon hova mehetett?

Aki á-t mond...

Adam semmi okát nem látta, hogy ne kövesse tovább.

Gabrielle kocsija a Skyline Drive-on felkaptatott a Ramapo-hegység lejtőjén. Az út autóval mindössze negyvenöt percre volt Manhattantól, de akár egy másik világban is lehetett volna. Mindenféle legendák terjedtek a mai napig a területen élő törzsekről. Némelyek Ramapough-hegyi indiánoknak, mások lenape nemzetnek, megint mások lunaape delaware nemzetnek hívták őket. Egyesek úgy tartották, hogy amerikai bennszülöttek. Mások szerint a holland telepeseikig lehet visszavezetni őket. Megint mások úgy vélték, hogy azoknak a hessiai zsoldosoknak a leszármazottai, akik a britek zászlaja alatt harcoltak az amerikai forradalom idején vagy felszabadított rabszolgaként letek otthonra New Jersey északi vidékeinek kopár erdeiben. Sokan, túl sokan akadtak, akik talán lenézően Jackson-fehéreként emlegették őket. A név eredete úgyszintén homályba veszett, bár valószínűleg az etnikailag kevert küllemükkel lehetett kapcsolatban.

Ahogy az efféle népek esetében rendszeresen előfordul, róluk is rémtörténeteket meséltek. Tizenévesek mentek fel kocsival a Skyline Drive-on, és emberrablásokról, erdőbe hurcolt áldozatokról, bosszúért kiáltó szellemekről szóló mendemondákkal ijesztgették egymást. Természetesen ezek mind mítoszok voltak, azonban a mítoszoknak rendkívüli erejük lehet.

Vajon hova az ördögbe igyekezhet Gabrielle?

A hegység erdős vidékei felé tartottak. A gyors szintemelkedéstől Adam füle bedugult. A nő visszatért a 23-as útra. Adam csaknem egy órán át követte, mígnem Gabrielle Dingmans Ferry keskeny hídján átkelt Pennsylvániába. Errefelé kevesebben jártak az utakon. Adam újra azon kezdett tanakodni, vajon mennyire maradjon le, hogy ne vehessék észre. Az óvatosság

rovására tett engedményt: úgy vélte, jobb, ha lebukik és esetleg kérdőre vonják, mint ha végleg elveszíti szem elől Gabrielle-t.

Rápillantott a telefonjára. Az akkumulátor már majdnem teljesen lemerült. Adam csatlakoztatta a mobilt a kesztyűtartóban lévő töltőre. Másfél kilométerrel később Gabrielle lekanyarodott jobbra. Az erdő egyre sűrűbbé vált. A nő lelassított, aztán rákanyarodott egy kocsibehajtónak tűnő földútra. Egy megkopott kőtáblán az állt: „charmaine-tó – magán-terület”. Adam befordult jobbra, és megállt egy örökzöld mögött. Nem hajthatott rá csak úgy egyszerűen a kocsibehajtóra, ha az valóban kocsibehajtó lehetett.

Akkor hát hogyan tovább?

Kinyitotta a kesztyűtartót, és ellenőrizte a telefonját. Az akkumulátornak nem sok esélye volt feltöltődni, de továbbra is tíz százalék fölött maradt. Ennyinek elegendőnek kell lennie. A zsebébe csúsztotta a készüléket, és kiszállt a kocsiból. Most mitévő legyen? Sétáljon oda ehhez a Charmaine-tóhoz, és csengessen be a házba?

A kocsibehajtóval párhuzamosan benőtt gyalogösvény húzódott. *Ez megteszi.* Az ég olyan színben tündökölt fölötte, mint a vörösbegy tojásai. Faágak lógtak be az ösvény fölé, azonban Adam átfurakodott rajtuk. Az erdőre csend borult, csupán ő csapott zajt. Időnként megállt, hogy hallgatózzon, hátha... hátha meghall valamit, de most, hogy egyre mélyebbre jutott a rengetegben, már az úton elhaladó autók motorzúgását sem hallotta.

Amikór Adam egy tisztásra ért, leveleket harapdáló szarvast pillantott meg. Az állat Adamre emelte a tekintetét; látta, hogy nem akar ártani neki, és tovább rágcsált. Adam folytatta az útját, és kisvártatva egy tóra bukkant. Más körülmények között örült volna, hogy idefent lehet. A tó vize teljesen sima volt, visszatükrözte a fák zöldjét és a vörösbegy-tojás-kék eget. A látvány mámorítóan, megnyugtatóan és olyan átkozottul békésnek hatott, hogy a fenébe is, Adam legszívesebben letelepedett volna, csak egy darabig

gyönyörködni benne. Corinne imádta a tavakat. Az óceán egy kissé megrémisztette: ott a hullámok gyakran hevesek és kiszámíthatatlanok voltak szerinte. A tavakat viszont idilli helyeknek tartotta. Mielőtt megszülettek a fiúk, Corinne-nal egyszer kibéreltek egy tóparti házat Passaic megye északi részén. Adam jól emlékezett a tétlenül töltött napokra, ahogy egy behemót fiuggóágyon heverészték ketten, ő az újságjaival, a felesége pedig egy könyvvel a kezében. Eszébe jutott, ahogy Corinnte-t figyelte, miközben az olvasott: ahogy a szeme lapozáskor résnnyire szűkült, az arcáról lerítt a feszült figyelem – közben pedig időről időre felnézett a könyvből. Ilyenkor mindig rámosolygott, Adam pedig visszamosolygott rá, majd a tekintetük a tóra siklott.

Egy ehhez hasonló tóra.

Jobbra felfedezett egy házat. Elhagyatottnak tűnt, eltekintve az előtte parkoló kocsitól.

Gabrielle autójától.

Az épület vagy rönkház, vagy fautánzatú elemekből összerakott kunyhó lehetett. Ebből a távolságból nehezen tudta megállapítani. Adam nesztelen léptekkel leereszkedett a domboldalon, útközben behúzódott a fák és a cserjék mögé. Ostobán érezte magát, akár egy számháborúzó vagy paintballozó kisgyerek. Megpróbált felidézni magában még egy alkalmat, amikor ilyesmit csinált, amikor óvatosan valaki mögé kellett settenkednie, és gondolatban egészen nyolcéves koráig, egy nyári táborig vissza kellett repülnie.

Még mindig nem tudta biztosan, mit tesz majd, amikor odaér a házhoz, ám a másodperc töredékéig azt kívánta, bárcsak hozott volna magával fegyvert. Nem tartott otthon pisztolyt vagy effélét. Talán hiba volt. Greg bácsikája néhányszor elvitte löni, miután Adam betöltötte a huszonegyet. Neki tetszett a dolog, és az is egyértelművé vált, hogy jól bánik a fegyverrel. Utólag belátta, hogy okosabb lett volna, ha nem zárkózik el a fegyvertartástól. Most veszélyes emberekkel volt dolga. Talán gyilkosokkal. Benyúlt a

zsebébe, és kitapintotta a telefonját. Érdeemes lenne felhívnia valakit? Fogalma sem volt, kit, vagy hogy egyáltalán mit mondhatna. Johanna nyilván a repülőn lehetett még. Üzenetet küldhetné, esetleg felhívhatná Andy Gribbelt vagy az öreg Rinskyt, de mégis mit közölhetne velük?

Először is a tartózkodási helyét.

Már épp meg akarta ragadni a mobilt, amikor megpillantott valamit, amitől meghűlt az ereiben a vér.

Gabrielle Dunbar egymagában állt a tisztáson. Egyenesen feléje bámult. Adam érezte, ahogy felhorgad benne a harag. Egy lépést tett a nő felé, arra számított, hogy Gábriellé elszalad, vagy megszólal. Nem tette.

Csak állt, és mereven nézte őt.

– Hol van a feleségem? – kiáltotta Adam. – Gabrielle tovább bámult rá. Adam még egy lépést tett előre a tisztáson. – Azt kérdeztem...

Valami olyan erősen lesújtott a tarkójára, hogy Adam ténylegesen érezte, amint az agya kimozdul a helyéről. Térdre rogyott, és csillagokat látott maga előtt. Teljességgel ösztönösen valahogy sikerült megfordulnia, és felnéznie. Egy baseballütő közeledett hóhérbárdként a koponyája felé. Adam megpróbált lebukni, vagy legalább védelmezőn maga elé kapni a karját.

De elkésett vele.

Az ütő tompa puffanással becsapódott, és minden elsötétült Adam előtt.

Johanna Griffin természeténél fogva szabálykövető volt, ezért addig nem kapcsolta vissza repülőgép üzemmódról az okostelefonját, amíg a gép teljesen meg nem állt a kifutópályán. A légikísérő a szokásos „Isten hozta Önöket Newarkban, ahol a hőmérséklet...” satöbbi kijelentéssel köszöntötte őket, miközben letöltődtek Johanna SMS-ei és e-mailjei.

Adam Price-tói semmi.

Az elmúlt huszonnégy óra teljesen kimerítette. Kimberly hisztérikus állapotba került, Johannának csak fáradtságos és időrabló erőfeszítések árán sikerült kiszednie belőle azt az iszonyatos történetet. Igyekezett megértő lenni, de mi az Isten szent haragját gondolhattott az a kölyök? Szerencsétlen Heidi! Vajon hogyan reagálhatott a lányával meg azzal a szörnyűséges honlappal kapcsolatos hírekre? Johanna visszagondolt a Heidiről a Red Lobster parkolójában rögzített videóra. A barátnője testbeszéde immár tökéletesen értelmezhetőnek tűnt. Johanna bizonyos tekintetben tettelegesen bántalmazást nézett végig azon a felvételen. Az a pasas, az az átkozott idegen a szavaival ütlegelte Heidet: a szívét törte össze a leleplezéssel.

Vajon felfogta, miféle sérüléseket okoz ezzel?

A barátnője az eset után hazament. Felhívta Kimberlyt, és elmondatta a lányával az igazságot. Végig ésszerűen és nyugodtan viselkedett, miközben lélekben lassanként megsemmisült. Talán azért, mert Johanna nála kevésbé ítélkező hajlamú embert sosem ismert, Heidi megbirkózott a rossz hírekkel, és készen állt visszavágni. Ki tudhatta? Heidi kérdőre vonta a lányát. Aztán megpróbálta kimódolni, hogyan menthetné ki őt abból a rettenetes galibából, amibe belekeverte magát.

És talán emiatt kellett meghalnia.

Johanna még mindig nem tudta, mi történt Heidivel, viszont a halála kétségtelenül azzal a felfedezéssel állhatott kapcsolatban, hogy a lányából három férfi kurvája lett – felejtjük el az olyan piacképesebb kifejezéseket, mint a „kísérő” vagy „partner”. Johanna nekilátott, hogy utánajárjon a dolognak, azonban ehhez idő kellett. Kimberly nem ismerte a férfiak valódi nevét, ami megint csak hatalmas meglepetésként hatott, de hát nem véletlenül hívták őket egyszerűen „klienseknek”. Johanna már beszélt a kísérőkereső honlap ügyvezető igazgatójával, végighallgatta, ahogy a nő megideologizálja a tevékenységüket, és egy kiadós, forró zuhanyra vágott, miután kinyomta a telefont. A nő – igen, szép kis feminista csavarral a honlapot egy nő irányította – megvédte a cég „üzleti megállapodásait”, valamint az ügyfeleinek a „magánélet sérthetlenségéhez” való jogát, s kijelentette, hogy bírósági végzés híján nem hajlandó kiadni semmiféle információt.

Mivel a céget Massachusettsben jegyezték be, ez időbe fog kerülni. Aztán, miután elintézte ezt a szarságot, a felbosszantott megyei gyilkosságiak részletes jelentést kértek Johanna saját szakállára lebonyolított New Jersey-i útjáról. Számára ez nem az egoról szólt. Mindössze annyit akart elérni, hogy elkapják a szemétládát, aki megölte a barátnőjét. És pont. Így mindent elmondott nekik, beleértve azt is, amit Kimberlytől nem sokkal korábban megtudott. A megyeiek most bírói végzésért folyamodtak, és embereket állítottak rá arra, hogy kiderítsék az idegen kilétét, meg azt, hogy mi köze lehet a férfinak a gyilkosságokhoz.

Minden jól alakult. Ám ez még nem jelentette azt, hogy Johanna kiszáll az ügyből.

Megszólalt a mobilja. Nem ismerte a számot, de a 216-os körzetszámból arra következtetett, hogy a lakóhelye környékéről hívja valaki. Johanna fogadta a hívást.

– Itt Darrow Fontera beszél.

– Kicsoda?

– A Red Lobster biztonsági szolgálatának vezetője. Akkor találkoztunk, amikor kikérte a biztonsági kamera felvételeit.

– Igen, persze. Mit tehetek önért?

– Megkértem, hogy juttassa vissza a DVD-t, miután végzett.

Ez a pasas most komolyan beszél? Johanna már majdnem elküldte őt melegebb éghajlatra, aztán meggondolta magát, és azt válaszolta:

– Még nem zárult le a nyomozás.

– Akkor megtenné, hogy készít egy másolatot, az eredetit pedig visszajuttatja nekünk?

– Miért annyira fontos ez?

– Ezt írja elő a szabályzat. – Rideg hivatalosság. – Csupán egyetlen DVD-t adunk ki, ha többre lenne szükség.,,

– Én csak egy DVD-t vittem el.

– Nem, dehogy, maga már a második volt.

– Hogy mondta?

– A másik rendőr már maga előtt elkért egyet.

– Várjunk csak, miféle másik rendőr?

– Beszkenneltük az igazolványát. New Yorkban vonult nyugállományba, de azt állította... ó, várjon, meg is van! Kuntznak hívják. John Kuncznak.

Először a fájdalom öntötte el.

És az pár percig minden mást kirekesztett.

Teljesen felemésztette, kiűzött az elméjéből minden információt arról, hogy hol lehet és mi történt vele. Úgy érezte, mintha a koponyáját apró csontszilánkokká zúzták volna szét, a töredezett szélű darabkák pedig szabadon lebegtek volna, itt-ott belehasítva az agyszövetébe. Adam csukva tartotta a szemét, és igyekezett megszabadulni az érzéstől.

Másodikként a hangokat hallotta meg.

„Mikor fog felébredni?”

„Nem kellett volna ilyen durván leütnöd. ”

„Nem akartam kockáztatni. ”

„Nálad van a pisztoly; ugye?”

„Mi van, ha nem tér eszméletre?”

„Hé, azért jött ide, hogy megöljön minket, vagy elfelejtetted?”

„Várj csak, azt hiszem, megmozdult”.

Lassacskán visszatért az öntudata, keresztülkaparta magát a fájdalomon és a zsibbadtságon. Adam a hideg földön feküdt, a jobb orcája a durva, kemény padlóhoz szorult. Vagy talán betonhoz. Próbálta kinyitni a szemét, azonban mintha pókok szőtték volna be a szemhéját. Amikor rákényszerítette magát, hogy pislantson, olyan élesen hasított belé a fájdalom, hogy kis híján feljajdult.

Amikor végre kinyílt a szeme, egy pár Adidas tornacipőt látott maga előtt. Próbálta felidézni, mi történt. Gabrielle-t követte. Most már emlékezett erre. Egy tóhoz követte a nőt, aztán...

– Adam?

Ismerte ezt a hangot. Csupán egyszer hallotta, de azóta is visszhangzott a fejében. Még mindig a betonhoz szoruló arccal, nagy nehezen sikerült valahogy fölfelé fordítania a tekintetét.

Az idegen.

– Miért tetted? – kérdezte tőle a férfi. – Miért ölted meg Ingridet?

Thomas Price éppen az emelt szintű nyelvtanórán írt felmérőt, amikor megcsörrent az osztálytermi telefon. A tanára, Mr. Ronkowitz a füléhez emelte a kagylót, pár pillanatig a beszélőt hallgatta, aztán megszólalt:

– Thomas Price, kérem, fáradjon az igazgatói irodába!

Az osztálytársai – mint ahogy milliányi osztálytárs tette már ugyanezt millió alkalommal—„Hú, te aztán nagy bajban lehetsz!” hangot hallattak, miközben a fiú felkapta a felszerelését, mindent belepakolt a hátizsákjába, és megindult kifelé. A folyosó üresen kongott. Thomas mindig furcsának érezte ezt, az üres gimnáziumi folyosót: mintha egy szellemvárosban vagy kísértetházban járt volna. A léptei visszhangot vertek, ahogy az iroda felé sietett. Fogalma sem volt, miért hívták, rosszra vagy jóra számítsen-e, de az embert ritkán rendelték be feleslegesen az igazgatói irodába, és ha az édesanyánk elszökik, az édesapánk pedig teljesen szétesik, mindenféle szörnyűségeket képzelünk el magunkban.

Thomasnak még mindig nem sikerült rájönnie, min veszhetnek össze a szülei, azt azonban tudta, hogy valami rossz miatt. Valami rettenetesen rossz miatt. Azzal is tisztában volt, hogy az apja még nem mondta el neki a teljes igazságot. A szülők mindig azt hiszik, hogy a legjobb „megvédeni” a gyereküket, még akkor is, ha „megvédésen” hazugságot értenek. Azt hiszik, segítenek azzal, hogy burkot vonnak az ember köré, végül azonban csak rontanak vele a helyzeten. Mint a Mikulás esetében. Amikor Thomas rájött, hogy a Mikulás valójában nem létezik, nem azt gondolta, hogy „Kezdek felnőni..vagy „Az ilyesmi babáknak való... ”, vagy ehhez hasonlókat. Először valami sokkal kézenfekvőbb jutott az eszébe:„A szüleim

hazudtak nekem. Anya és apa szemrebbenés nélkül, éveken át újra meg újra hazugsággal traktált.”

Ez vajon milyen hatással lehet a tartós bizalom kiépítésére?

Thomas egyébként is gyűlölte az egész Mikulás-dolgot. Mi értelme volt? Miért adják be a gyerekeknek, hogy valami dagadt krapek, aki az Északi-sarkon él, szakadatlanul szemmel tartja őket? Bocs, de ez eléggé borzongató. Thomas a mai napig emlékezett rá, hogy egy bevásárlóközponti Mikulás ölében ül, akinek enyhe pisiszaga volt, ő pedig azon morfondírozott, hogy: „Komolyan ez az ürge hozza nekem az ajándékot?” Egyébként is, minek effélékkel hülyíteni a gyerekeket? Nem lenne kellemesebb azt gondolni, hogy a pénzért keményen megdolgozó szülőktől kapjuk az ajándékokat, nem pedig valami ijesztő idegentől?

Bármilyen történt is, Thomas arra vágyott a leginkább, hogy az édesapja végre mindent eláruljon neki. Nem lehetett rosszabb a helyzet annál, mint amit ő és Ryan elképzelték maguknak. Ő meg a kisöccse nem voltak hülyék. Thomas észrevette, hogy az apja már azelőtt feszülten viselkedett, hogy az édesanyja faképnél hagyta volna őket. Fogalma sem volt, miért, de amióta az anyja visszajött arról a tanári konferenciáról, valami nagyon nem stimmel. A ház élő szervezethez hasonlított, azokhoz a természettudomány-órákon tanulmányozott törékeny ökoszisztémákhoz, és most valami oda nem tartozó tényező teljesen felborította az egyensúlyt.

Amikor Thomas benyitott az irodába, az a rendőrnő, Johanna állt az igazgató, Mr. Gorman mellett. Mr. Gorman szólalt meg elsőként:

– Thomas, ismered ezt a hölgyet?

A fiú bólintott.

– Apa ismerőse. Ezenkívül rendőr.

– Igen, megmutatta az igazolványát. Ennek ellenére nem hagyhatlak magadra vele.

– Nem gond – vágta rá Johanna, és odalépett Thomashoz. – Thomas, van bármi elképzelésed arról, hogy hol lehet az édesapád?

– Gondolom, a munkahelyén.

– Ma nem ment be. Próbáltam felhívni a mobilján. Azonnal hangpostára kapcsol.

A pánik apró nyilallása egyre erősödött a fiú mellkasában.

– Csak akkor csinálja, ha valaki kikapcsolja a telefont – jegyezte meg Thomas. – Apa sosem kapcsolja ki.

Johanna Griffin egészen közel lépett hozzá. A fiú aggodalmat olvasott ki a tekintetéből. Ez egyfelől megrémítette – másfelől pontosan erre vágyott, nem? Őszinteségre a védelmezés helyett.

– Thomas, édesapád mesélt nekem arról a telefonkereső alkalmazásról, amit anyukád feltelepített a mobiljára.

– Ha a telefon offline állapotba kerül, akkor nem működik.

– Viszont megmutatja, hogy hol tartózkodott, mielőtt kikapcsolták a készüléket, igaz?

Thomas most már megértette.

– Így van.

– Kell számítógép ahhoz, hogy beléphess...?

Thomas a fejét rázta, és a zsebébe nyúlt.

– Megnézhetem a telefonomon. Csak két percet kérek.

– Miért ölted meg Ingridet?

Amint Adam megpróbált felülni, vagy akár csak az arcát próbálta elemelni a betonról – egyébként is, hova kerülhetett, be a rönkházba? –, a feje üvöltve tiltakozott. Igyekezett a koponyájához húzni a kezét, ám a karja nem engedelmeskedett. Összezavarodva újabb kísérletet tett, és ekkor meghallotta a csörrenést.

A csuklója le volt kötözve.

A háta mögé pillantott. Egy bicikliláncot tekertek a csuklója köré, és húztak át a padlótól a mennyezetig futó cső mögött. Adam próbálta felmérni a helyzetet. Egy ház alagsorában volt. Egyenesen vele szemben, még mindig ugyanazzal a baseballsapkával a fején, az idegen nézte őt. Gabrielle az idegen jobbján állt. A férfitől balra pedig egy fiatal srác, aki alig lehetett idősebb Thomasnál. A kölyök kopasz volt, tetovált, és a kellenél jóval több piercinget viselt.

A kezében pisztolyt tartott.

Háromjuk mögött még egy férfi állt, talán harmincas, hosszú hajú és borostás.

– Ki maga? – kérdezte Adam.

Az idegen válaszolt.

– Már megmondtam, nemde?

Adam újra próbálkozott a felüléssel. A mindenfelé belényilalló fájdalom csaknem megbénította, valahogy mégis sikerült leküzdenie. Kizárt, hogy fel tudjon állni. A hasogató fejfájás és a csuklóját szorító lánc egyébként is teljesen leszűkítette a mozgásterét. Leült tehát, és a hátát a csőnek vetette.

– Maga az idegen – válaszolta Adam.

– Igen.

– Mit akarnak tőlem?

A pisztolyos kölyök előrelépett, és Adamre szegezte a fegyvert. Elfordította a pisztolyt, mintha valami gyenge gengszterfilmben látott volna ilyet, és megfenyegette:

– Ha nem kezdesz csicseregni, szétlövöm a fejedet!

Az idegen rászólt:

– Merton!

– Menj már, haver! Erre most nincs időnk. Csicseregnie kell.

Adam a fegyverre emelte a tekintetét. Belenézett Merton szemébe.

Megtenné, állapította meg magában Adam. Tüzelne, mielőtt meggondolja magát.

Most Gabrielle szólalt meg.

– Tedd el azt a fegyvert!

Merton rá se hederített. Lebámult Adamre.

– A barátom volt. – Megcélozta Adam arcát. – Miért ölted meg Ingridet?

– Senkit sem öltem meg.

– Lószart!

Merton keze remegni kezdett.

Gabrielle kérlelte:

– Merton, ne!

Merton még mindig Adam arcának szegezve a fegyvert hátrarántotta a lábát, aztán hatalmasat rúgott belé, mintha egészen messziről mezőnygólt igyekezett volna szerezni. Acélbetétes bakancsot viselt, és a cipője orra az Adam bordái alatti érzékeny pontot találta el. Adam bennszakadt lélegzettel kétrét görnyedt.

– Azonnal hagyd ezt abba! – csattant fel az idegen.

– Ki kell szednünk belőle, mit tud!

– El fogja mondani.

– Most mihez kezdünk? – kérdezte a vakrémülettől sipító hangon Gabrielle. – Eredetileg könnyű pénzszerzésről volt szó.

– Így is van. Nincs semmi baj. Csak nyugodj le.

A hosszú hajú fickó közbevetette:

– Nem tetszik ez nekem. Egyáltalán nem.

Mire Gabrielle:

– Emberrablásról nem volt szó, amikor belementem.

– Lenyugodnátok végre? – Már az idegen hangjából is idegesség
éreződött ki. – Ki kell derítenünk, mi történt Ingriddel.

Adam arca megrándult, ahogy megszólalt:

– Fogalmam sincs, mi történt vele.

Mindannyian odakapták a fejüket.

– Hazudsz – vicsorogta Merton.

– Fogadják meg a...

Merton a bordáira irányzott újabb rúgással elhallgattatta. Adam arca ismét a kemény betonnak csapódott. Megpróbált labdává gömbölyödni, hogy védje magát, s újra megkísérelte kiszabadítani a kezét, hogy a tenyerébe foghassa sajnó fejét,

– Elég legyen, Merton!

– Senkit sem öltem meg – préselte ki magából Adam.

– Ja, persze. – Megint Merton vont a kétségbe a szavát. Adam igyekezett még jobban összegömbölyödni, ha netán újabb rúgás következne. – És gondolom, Chrisről sem kérdezted Gabrielle-t, ugye?

Chris. Most már tudta a férfi keresztnevét.

– Hátra! – utasította Chris... az idegen. Közelebb lépett Adamhez, és megkérdezte:

– Kutatni kezdett utánam és Ingrid után, igaz? – Adam bólintott.

– És Ingridet találta meg elsőként.

– Csak a nevét.

– Tessék?

– A nevét derítettem ki.

– Hogyan?

– Hol van a feleségem?

Chris értetlenül összeráncolta a szemöldökét.

– Ezt hogy érti?

– Azt kérdeztem...

– Hallottam. – Hátrapillantott Gabrielle-re. – Honnan tudnánk, hol van a felesége?

– Maguk kezdték ezt – válaszolta Adam. Nagy nehezen ülő helyzetbe küszködte magát. Tudta, hogy komoly bajba került, hogy veszélyben van az élete, ugyanakkor arra is rájött, hogy ezek az emberek amatőrök. Mindent körüllengett a félelmük bűze. A biciklilánc lassan engedett. Adam próbálta kiszabadítani a csuklóját. Ez még jól jöhet, ha oda tudja csalni a közelébe Mertont és a srác pisztolyát. – Maguk támadtak le engem.

– Na és, talán bosszút akart állni? Erről szól ez az egész?

– Dehogy – felelte Adam. – Csak tudom, amit tudok.

– Ó?

– Kiderítenek valami kompromittálót egy illetőről. Aztán megszarolják.

– Téved – jelentette ki Chris.

– Megszarolták Suzanne Hope-ot, amiért terhességet színlelt. Amikor a nő nem fizetett, elárulták a férjének, pontosan úgy, ahogy nekem is.

– Honnan tud Suzanne Hope-ról?

Merton, mind közül a legrémültebb és épp ezért a legveszélyesebb, ráordított:

– Mindnyájunk után kémkedett!

– A feleségem barátja volt – közölte Adam.

– Ah, sejthettem volna – bólintott magában Chris. – Tehát Suzanne Hope mutatta meg Corinne-nak a honlapot.

– Igen.

– Amit Suzanne tett... amit a felesége tett... iszonyatos, nem gondolja? Tudja, az internet révén könnyebb megtéveszteniünk másokat. A világháló megkönnyíti, hogy névtelenek maradjunk, és hazudjunk, szörnyű, megsemmisítő titkokat rejtegetünk a

szeretteink elől. Mi... – széles kézmozdulattal a csoportra mutatott –
.. .csupán egy kicsit kiegyengetjük a pályát.

Adam alig bírta visszafojtani a mosolygást.

– Ezzel áztatják magukat?

– Ez az igazság. Vegyük például a feleségét! A Szinlelt-terhesség.com honlap, mint az összes hasonló, diszkréciót ígér. A neje pedig úgy gondolta, hogy soha senki nem fog tudni róla, hiszen a világhálón bonyolítja az ügyletet, és buta ígéretet tettek neki. De valóban elhiszi, hogy bármi tényleg névtelenül intézhető? Most nem valami félelmetes nemzetvédelmi akcióról beszélek, hanem közönséges halandókról. Komolyan el tudja képzelni, hogy bármit ennyire automatizálnak, hogy nincsenek alkalmazottak, akik hozzáférhetnek a hitelkártyával kapcsolatos információkhoz vagy a böngészési előzményekhez? – Rámosolygott Adamre. – Gondolja, hogy van, ami ténylegesen titokban maradhat?

– Chris! Így hívják, ugye?

– Igen.

– Engem ez az egész a legkevésbé sem érdekel – mondta Adam. - Egyedül a feleségem számít.

– Róla pedig elmondtam magának az igazságot. Felnyitottam a szemét, Hálásnak kellene lennie ezért. Ehelyett hadjáratot indított ellenünk. És amikor rátalált Ingridre...

– Már mondtam. Nem találtam rá. Maga után kutattam, ennyi.

– Miért? Utánezett a linknek, amit megadtam?

– Igen.

– Utána pedig ellenőrizte a Visa kártyás tranzakcióit. Tudta, hogy amit elmondtam magának, igaz, ugye?

– Így van.

– Szóval...

– Eltűnt.

– Kicsoda? – kérdezte értetlenül Chris. – A felesége?

– Igen.

– Várjunk csak, amikor azt mondja, hogy eltűnt, az azt jelenti, hogy kérdőre vonta őt emiatt? – Adam semmit se szólt. – Aztán mi történt, elszökött vagy valami ilyesmi?

– Corinne nem egyszerűen elszökött.

– Baromság – szólt közbe ingerülten Merton. – Csak az időt húzza.

Chris a sráca pillantott.

– Elrejtetted a kocsiját? – Merton bólintott. – A telefonjából pedig kiszedtük az akkumulátorát. Nyugi! Van elég időnk. – Visszafordult Adam-hez. – Hát nem érti, Adam? A felesége becsapta magát. Joga volt hozzá, hogy megtudja.

– Talán – hagyta rá Adam. – De nem magától. – Érezte, hogy a jobb csuklója lassanként kicsúszik a láncból. – Az Ingrid nevű barátjuk maguk miatt halott.

– Maga tette! – üvöltötte Merton.

– Nem. Valaki megölte őt. És nem csak őt.

– Mégis miről beszél?

– Ugyanaz a személy, aki megölte a barátjukat, meggyilkolta Heidi Dannt is.

Ez mindnyájukat megdöbbenetete. Végül Gabrielle szólalt meg.

– Atyaúristen!

Chris szeme résnyre szűkült.

– Hogy mondta?

– Sejtelmük sem volt erről, igaz? Nem egyedül Ingrid esett gyilkosság áldozatául. Heidi Dannt ugyanúgy lelőtték.

– Chris? – fordult a férfihoz Gábriellé.

– Hadd gondolkozzam!

– Elsőként Heiddel végeztek – folytatta Adam. – Csak aztán Ingriddel. Mindennek tetejébe eltűnt a feleségem. Ide vezetett a leleplezésük.

– Csak fogja be a száját! – torkollta le Chris. – Át kell gondolnunk a dolgot.

– Szerintem igazat mond – vetette közbe a hosszú hajú pasas.

– Egy frászt! – üvöltötte Merton, aztán felkapta és megint Adamre szegezte a pisztolyt. – De még ha így lenne is, veszélyt jelent. Nem maradt választásunk. Kérdezősködött, és utánunk kutatott.

Adam igyekezett a lehető legtárgyilagosabb hangnemben közbeszólni:

– A feleségem után kutattam.

– Fogalmunk sincs, merre lehet – jegyezte meg Gábriellé.

– Akkor mi történt?

Chris még mindig elhűlve állt.

– Heidi Dann meghalt?

– Igen. És talán a feleségem a következő. El kell árulniuk, mit tettek vele.

– Semmit sem tettünk – felelte Chris.

A csuklója kis híján kiszabadult.

– Amint korábban mondta, kezdjük az elején – javasolta Adam. - Amikor megszarolták a feleségemet, hogyan reagált? Nem volt hajlandó fizetni?

Chris hátrafordította a fejét, és ránézett a hosszú hajú pasasra. Aztán visszafordult Adamhez, és leguggolt mellé. Adam még mindig a csuklója kiszabadításán ügyködött. Már majdnem összejött. Persze mit tenne, ha sikerülne? Merton már hátrébb lépett. Ha megragadná Christ, Merton-nak elég ideje lenne megcélozni őt a pisztollyal.

– Adam?

– Tessék?

– Nem zsaroltuk meg a feleségét. Még csak nem is beszéltünk vele,

Adam nem értette a dolgot.

– Suzanne-t viszont megszarolták.

– Igen.

- És Heidit.
- Őt is. A maga esete viszont egészen más volt.
- Milyen értelemben más?
- Megbízta minket.

Egy pillanatra megszűnt a fejében lüktető fájdalom, kiszorította a teljes zavarodottság.

- Valaki megbízta magukat, hogy ezt elmondják nekem?

- Felbéreltek minket, hogy keressünk titkokat a felesége életében, aztán leplezzük le őt maga előtt.

- Ki bérelte fel magukat?

- Az ügyfél nevét nem ismerem – felelte Chris —, de egy CBW nevű nyomozóirodától kaptuk a megbízást. – Adam úgy érezte, hogy valami összeomlik benne. – Mi az? – kérdezte Chris.

- Oldozzanak el!

Merton közelebb lépett.

- Hékás! Nem fog...

Aztán lövés dörrent és rázta meg a helyiséget. Merton feje pedig véres cafatokká robbant szét.

Kuntz Ingridből szedte ki Eduardo garázsának címét.

– Latolgatott, és kivárt. Nem tartott sokáig. Eduardo kocsival felment a hegyekbe, és Dingmans Fénynél átkelt a hídon. Kuntz követte őt. Amikor Eduardo megérkezett, az önjelölt bőrfejú már várta. Nyilván Merton Sules lehetett. Aztán felbukkant a nő. Minden bizonnyal a Gabrielle Dunbar nevű társuk.

Még egy megvolt.

Kuntz a rejtekhelyén maradt. Megbújva észrevett egy újabb férfit, aki az erdőben lopakodott a ház felé. Fogalma sem volt róla, ki lehetett.

Vajon Ingrid elfelejtette volna megemlíteni? Nem valószínű. .

A vége felé Ingrid mindent bevallott neki. Mindent elmondott, és könnyögött a halálért.

Akkor tehát ki lehetett a pasas?

Kuntz nem mozdult; figyelte, ahogy a férfi belesétál a csapdába. Láta, hogy Merton baseballütővel a kezében egy fa mögött bújt meg. Láta, hogy Gabrielle kiáll a tisztásra, és előcsalogatja a férfit. Már majdnem odakiáltott, amikor észrevette, hogy Merton felemelt, baseballütővel a férfi mögé settenkedik. Mégsem figyelmeztette. Várnia kellett. Biztosra kellett mennie, hogy mindannyian egy helyen legyenek.

Így aztán végignézte, ahogy Merton lesújt az ütővel és tarkón csapja a férfit. A pasas megtántorodott, és elesett. Merton – valószínűleg feleslegesen – még egyszer rávágott. Kuntz egy pillanatig azt hitte, hogy Merton gyilkosságra szánta el magát. Ez furcsa és érdekes fejlemény lett volna. A csapat Ingrid szerint abszolút erőszakmentesen működött.

A férfiban egyértelműen fenyegetést láttak.

Vagy... vagy azt hitték, hogy ő lenne Kuntz?

Ezen elmerengett. Elképzelhető volt, hogy a csapat tudatára ébredt a fenyegetettségének? Mostanra egészen biztosan értesültek róla, hogy Ingridet meggyilkolták. Kuntz épp arra számított, hogy a hír hallatán majd összegyűlnek. Bejött. Azzal a ténnyel is számolt, hogy totálisan dilettánsok, és mindegyik teljesen elszállt attól, hogy titkok leleplezésével segítenek jobbra tenni a világot, vagy valami efféle baromságtól.

Ugyanakkor most, hogy Ingrid meghalt, természetesen tudni fogják, hogy veszélybe kerültek.

Vajon ez indokolta a támadást?

Nem számított. Kuntz továbbra is előnyösebb helyzetben érezhette magát. Mindössze türelmesnek kellett lennie. Tehát kivárt. Figyelte, ahogy a férfit bevonszolják a házba. Tovább várt. Öt perccel később újabb kocsi állt meg az épület előtt.

Chris Taylor. A vezetőjük.

Végre mindannyian ideértek. Kuntz fejében megfordult, hogy most kellene kiiktatnia Chris Taylort, ám ezzel felfedné a jelenlétét a többiek előtt. Türelmesnek kellett maradnia. Tudnia kellett, felbukkan-e még valaki. Ki kellett derítenie, miért támadtak rá erre a férfira és mit terveztek tenni vele.

Kuntz nesztelenül körüljárta az épületet, és sorra belesett az ablakokon. Semmi. Ez furcsának tűnt. Legalább öten tartózkodtak odabent. Vajon felmentek az emeletre, vagy... ?

Benézett az alagsor hátsó ablakán.

Bingó.

A leütött férfi még mindig nem tért magához. A földön hevert. Valaki bicikliláncot tekert az egyik csuklója köré, áthúzta egy cső mögött, aztán rácsavarta a fickó másik csuklójára. A többiek – Eduardo, Gabrielle, Merton és most már Chris is – fel-alá járkáltak a helyiségben, akár a vágóhídra terelt állatok, ami bizonyos értelemben tökéletesen fedte a valóságot.

Egy óra telt el. Kettő.

A pasas meg se moccan. Kuntz eltűnődött, vajon a jó öreg Merton kinyírta-e a szerencsétlen flótást, ám az kisvártatva éledezni kezdett. Kuntz ellenőrizte Sig Sauer P239-esét. 9 milliméteres lövedékeket használt, így a tárban nyolc fért el belőlük. Ennyinek elegendőnek kell lennie. A zsebében további 9 mm-esek lapultak, ha netán mégis szüksége lenne rájuk.

Kuntz fegyverrel a kézben a kunyhó bejáratához osont. Az ajtógombra tette a kezét, és óvatosan elfordította. Nem zárták be. Tökéletes. Behatolt, aztán lábujjhegyen megindult az alagsor felé.

Megállt a lépcső tetején, és hallgatózott.

Amit hallott, javarészt jó hírnek számított. Dióhéjban: ChrisTaylornak és a kollégáinak sejtelmük sem volt, ki ölte meg Ingrid nevű barátjukat. Egyedüli negatívumként az derült ki, hogy a leütött férfi tudott az Ingrid és Heidi halála közti kapcsolatról. Ez viszont nem nagy ügy. Kuntz eleve azzal kalkulált, hogy valaki előbb-utóbb összerakja a darabokat, ám a tény, hogy ez ennyire gyorsan sikerült, egy kissé nyugtalanította.

Nem számított. Mindnyájukkal végeznie kell, beleértve a leütött fickót is. Hogy megacélozza az erejét, újra felidézte magában, ahogy Robby a kórházi ágyban fekszik. Számára erre ment ki az egész: hogy ezek az emberek továbbra is megszegik-e a törvényt és embereket zsarolnak meg, vagy ő teszi meg, amit egy apának muszáj megtennie, hogy enyhítsen a családjá szenvedésén.

Nem igazán volt választása, ugye?

Kuntz még mindig a lépcső tetején kuporgott, és a gondolatai egy pillanatra elkalandoztak Barb meg Robby felé, amikor Eduardo odafordult felé, és felfedezte.

Kuntz nem tétozott.

Mivel Mertonnál volt a pisztoly, elsőként őt iktatta ki a fejébe röpített golyóval. Aztán visszakapta a fegyver csövét Eduardóra. Az maga elé kapta a kezét, mintha ezzel megállíthatná a golyót.

Nem tudta.

Gabrielle sikoltozni kezdett. Kuntz a nő irányába fordította a pisztolyt, és harmadszor is lőtt.

A jajveszékelés abbamaradt.

Hárommal megvolt, kettő maradt.

Kuntz lerohant a lépcsőn, hogy befejezze, amit elkezdett.

A telefonkereső alkalmazás segítségével Thomasnak sikerült kiderítenie, hogy az édesapja a Pennsylvania állambeli Dingmanben, a Charmaine-tónál tartózkodott, amikor kikapcsolt a telefonja. Johanna ragaszkodott hozzá, hogy a fiú visszamenjen az órára és ne idegeskedjen, amit az iskolaigazgató, aki határozottan ellenezte, hogy a rendőrnő magával vigye Thomast, szintén támogatott.

Pár telefonhívás után Johannának sikerült elérnie a Shohola járási rendőrség diszpécserét. Dingman az ő hatáskörükbe tartozott. Elküldte a telefonkereső alkalmazással lekért GPS-koordinátákat, és megpróbálta elmagyarázni a helyzetet. A diszpécser nem igazán értette, és a helyzet sürgősségét sem fogta fel.

– Miért kell ekkora feneket keríteni ennek?

– Csak küldjön ki valakit!

– Jól van, Lowell seriff szölt, hogy odamegy.

Johanna bepattant a kocsijába, és rátaposott a gázpedálra. Arra az esetre, ha egy zsarú megállítaná, előkészítette a jelvényét. Intene nekik, hogy soroljanak be mellé, és elővillantaná a pecsétet.

Félórával később ugyanaz a diszpécser hívta vissza. Adam autójának nem látták nyomát. Az alkalmazás nem kellően precíz ahhoz, hogy pontosan meghatározza a házat, a tó mellett pedig több épület is állt. Mégis mire számított tőlük Johanna?

– Járják végig az épületeket!

– Már elnézést, de kinek az utasítására?

- Az enyémre. A magáéra. Bárkiére. Két nőt már meggyilkoltak. Ennek a férfinak eltűnt a felesége. Ot igyekeznek megtalálni.
- Megtesszük, ami tőlünk telik.

Bámulatos, mennyi minden tudott végbemenni egyetlen pillanat alatt.

Amikor eldőrdült az első lövés, Adam teste és elméje mintha tucatszámú különböző irányba lódult volna meg. Mostanra kiszabadította a jobb kezét a láncból. Mindössze ennyi kellett. A bal csuklójára tekert lánc így már semmit sem ért. Ezért aztán amikor becsapódott a golyó, Adam sajnó fejét és bordáit feledve félrehemperedett, és próbált fedezékbe húzódni.

Valami nedves fröccsent rá az arcára. Adamnek a ködön át sikerült kivennie, hogy Merton agya az.

Ezzel egy időben különféle magyarázatok cikáztak a fejében a hirtelen kitört lövöldözést illetően. Elsőként egy pozitív megoldás jutott eszébe. Lehetséges, hogy egy rendőr tüzelt, akit a megmentésére küldtek ki?

Ennek az esélye hirtelen csaknem nullára csökkent, amikor a hosszú hajú férfi kötömbként a földre zuhant. A lehetőség végképp szertefoszlott, amint egy másodperccel később Gabrielle szintén holtan esett össze.

Itt méyszárlás folyt.

Ne állj meg.

No de hova menjen? Az Isten szerelmére, egy alagsorban volt. Nem akadt különösebben sok fedezék. A földhöz lapulva jobbra kúszott. A szeme sarkából látta, hogy Chris Taylor az ablakhoz szökken. A fegyveres lefelé sietett a lépcsőn, és leadott egy lövést. Chris meglepő sebességgel elrúgta magát, keresztünyomakodott az ablakon, és eltűnt.

Adam azonban hallotta, ahogy felkiált.

Vajon eltalálták?

Talán. Nehéz lett volna megállapítani.

A pisztolyos férfi tovább szaladt lefelé a lépcsőn.

Adam csapdába került.

A megadást fontolgatta. A fegyveres bizonyos értelemben talán az ő oldalán állhat. Könnyen elképzelhető, hogy maga is Chris csoportjának áldozatai közé tartozott. Ugyanakkor ez még nem jelentette azt, hogy életben akarna hagyni akár egyetlen szemtanút. Felettébb valószínű, hogy ez a pasas ölte meg Ingridet és Heidit. Most már Mertonnal és a hosszú hajú fickóval is végzett. Gabrielle-ről úgy vélte, hogy még életben lehet. Adam hallotta, hogy a nő a földön nyögdéssel.

A férfi a lépcső legalsó lépcsőfokánál járt.

Adam ismét jobbra hemperedett, és a lépcső alatt találta magát, amelyen a fegyveres épp leért. A férfi az ablakra meredt, valószínűleg Chris Taylort kereste, de megtorpant, amint meghallotta Gabrielle nyöszörgését. Lepillantott a nőre, és szinte le sem lassított.

Gabrielle felemelte véres kezét, és esdeklőn nézett fel rá:

– Kérem!

A fegyveres egy lövéssel leterítette.

Adam csaknem felordított. A fickó nem habozott. Továbbment az ablak felé, amelyen át Chris kiszökött.

Adam ekkor vette észre Merton pisztolyát.

A helyiség túlsó végében hevert, nem messze az ablaktól. A fegyveres háttal állt neki. Adam számára két lehetőség kínálkozott. Egy: megpróbál felrohanni a lépcsőn. Nem, ezzel túlságosan hosszú ideig teljesen védtelen maradna. Könnyű célponttá válna. Így hát maradt a második: ha hirtelen odaszaladna a fegyverhez, ha sikerülne odaérnie, és felkapnia, amíg a férfit más foglalja le...

Vagyis várjunk csak, akadt még egy alternatíva. Maradjon egyszerűen ott, ahol volt? Csak bújjon meg a lépcső alatt?

Igen. Ez jelentette a megoldást. Elrejtőzni. Talán a férfi nem látta meg. Talán azt sem tudja, hogy ott van.

Nem,

A férfi elsőként Mertont lőtte le. Merton közvetlenül Adam mellett állt. Kizárt, hogy ha Mertont látta, őt ne vette volna észre. A pasas gondoskodni akart róla, hogy senki se menekülhessen el. Mindnyájukkal végezni akart. .

Adamnek a fegyvert kellett valahogy megszereznie.

Az esélylatolgatáshoz másodpercek sem kellettek. Nanoszekundumok sem. Az egészhez – a három opcióhoz, a lehetőségek felméréséhez, elvetéséhez, a haditerv kidolgozásához – egyetlen pillanat sem kellett, mintha az idő kimerevedett volna, hogy Adam végiggondolhassa ezt.

A pisztoly! Kaparintsd meg a pisztolyt!

Tudta, hogy ez az egyetlen reménye. Amíg a férfi hátat fordított neki, előugrott a rejtékhelyéről, és meglódult a fegyver felé. Lehúzott fejjel iramodott meg előre, egyre közelebb ért. A keze már csak centiméterekre járt tőle, amikor egy fekete cipő bukkant fel a semmiből, és rúgta félre a pisztolyt.

Adam teste tompa puffanással zuhant a betonra. Tehetetlenül figyelte, ahogy a fegyver zörögve becsúszik a sarokban álló komód alá.

A fegyveres lenézett rá, ahogy nem sokkal korábban Gabrielle-re, és célzott.

Vége.

Adam most már ezt is tudta. Az agya még egyszer végigfutott a lehetőségeken – félrehemperedni, megragadni a férfi lábát, támadással próbálkozni azonban rögtön belátta, hogy semmire nincs idő. Lecukta a szemét, és elfintorodott.

Aztán egy láb jelent meg az ablakban, és fejbe rúgta a férfit.

Chris Taylor lába.

A fegyveres oldalra tántorodott, de jóformán tüstént visszanyerte az egyensúlyát. Az ablak felé célzott a pisztolyával és kétszer tüzelt. Semmiképp sem lehetett megállapítani, hogy

eltalált-e bármit is. A fegyveres újra Adamre fordította minden figyelmét.

Ő azonban készen állt.

Talpra ugrott. A biciklilánc még mindig a csuklója köré tekeredett. Adam most ezt vetette be: vakon megsuhintotta, mint egy ostort. A lánc egyenesen és durván a férfi arcába csapódott. A fegyveres felüvöltött fájdalomában.

Szirénák. Rendőrségi szirénák.

Adam nem hagyta abba. Maga felé rántotta a láncot, miközben korábban kiszabadított keze öklöbe szorult. Azzal újra a fegyveres arcába csapott. Vér fröccsent ki a férfi orrából. A fegyveres megpróbálta ellökni Adamet, és kiszabadítani magát.

Nem, nem, szó sem lehet róla!

Adam hozzápréselte a testét. Átnyalábolta a fegyverest, a lendülete még mindig vitte előre. Keményen nekicsapódtak a betonnak, amitől Adam elengedni kényszerült a férfit. A fegyveres kihasználta a pillanatnyi előnyt. A könyökével fejbe csapta Adamet.

Ismét megjelentek a csillagok. Ezzel együtt pedig szinte bénító fájdalom öntötte el megint.

Szinte bénító.

A fegyveres megpróbált oldalra bukfencezni, kellően távol kerülni tőle, hogy kiszabadítsa a fegyvert tartó kezét...

A pisztoly, gondolta Adam. Kizárólag a pisztolyra koncentrálj!

A szirénák vijjogása egyre közelebbről hallatszott.

Ha a pasas nem tudja használni a fegyverét, Adam túl fogja élni. *Felejtsd el a fájdalmat! Felejtsd el a testet, a fejet vagy bármi mást ért lövéseket!* Mindössze egyetlen célt szabad szem előtt tartani: meg kell ragadni a fickó csuklóját, és meg kell akadályozni, hogy használhassa a pisztolyt.

A férfi megkísérelte kiszabadítani magát, de még mindig össze voltak gabalyodva a végtagjaik. Újra belerúgott Adambe, aki már

nem tudta annyira szorosan tartani: a fickó csaknem kiszabadult. Hasmánt feküdt, lassan kicsúszott Adam kezei közül.

Ragadd meg a csuklóját!

Adam váratlanul mindent elengedett. A férfi, azt gondolván, hogy már szabad, megpróbált eliszkolni. Adam azonban felkészült erre. Rávetette magát a pisztolyt markoló kézre. Mindkét kezével megragadta a férfi csuklóját, a betonhoz szorította a karját, máskülönben azonban teljesen védtelen maradt.

Az ellenfele kihasználta ezt.

Ököllet keményen vesén vágta. Az ütéstől Adam lélegzete elakadt. Égető fájdalom nyilallt az idegvégződéseibe. Ám nem moccan. A férfi újból beleöklözött, ezúttal keményebben. Adam tartotta magát, közben azonban érezte, hogy a teste lassan feladja a harcot.

Még egy ütés, és nem fog tudni tovább szorítani.

Nem maradt választása. Kezdeményezőbbben kellett fellépnie.

Adam a pisztolyt tartó kéz felé közelítette a száját. Aztán kitérta, és mint egy veszett kutya, belülről beleharapott a férfi csuklójába. A fegyveres felüvöltött. Adam minden erejéből összeszorította a fogait, és rángatta, tépte a vékony bőrt.

A fickó kezéből kiesett a pisztoly.

Adam úgy vetette utána magát, akár egy fuldokló a mentőkötél után. Rámarkolt a fegyverre, miközben érezte, hogy a férfi ismét lesújt rá az öklével.

Ám az erőtlen ütéssel már elkésett: Adam megszerezte a fegyvert.

A férfi ráugrott Adamre. Az a hátára hemperedett, hogy szembekerüljön vele, széles ívben meglendítve a pisztolyt. A Sig Sauer tusa a pasas törött orrába csapódott.

Adam felegyenesedett, a fekvő fickóra szegezte a pisztolyt, és megkérdezte:

– Mit tett a feleséggel?

Harminc másodperccel később megérkeztek a zsaruk.

A helyiek. Johanna nem sokkal utánuk futott be.

Ő szólta oda nekik, miután Thomastól megtudta, hol keressék. Adam büszke volt a fiára. Később majd felhívja, és mindent elmagyaráz neki.

Ám ez egyelőre várhat.

Adam lerendezte az ügyet a rendőrökkel. Időbe telt. Semmi gond. Közben velük beszélgetett, tervezgetett. Kiegyensúlyozottan beszélt. Minden kérdésükre válaszolt. A legügységesebb hangnemet használta. Saját jogász tanácsát követte: csak arra szabad válaszolni, amire rákérdeznek.

Se több, se kevesebb információt nem szabad kiadni.

Johanna elárulta neki, hogy a fegyverest John Kuntz-nak hívják. Egykor rendőrként szolgált, de idő előtt nyugállományba kényszerült. A nőnek még nem sikerült összeállítania a kirakós darabjait, de Kuntz jelenleg egy másik internetes startupnál dolgozott, amelyikkel épp a tőzsdére készültek. Az indítékai minden jel szerint anyagi jellegűek voltak, és egy beteg kisgyerekekkel voltak összefüggésbe hozhatók.

Adam bólogatva hallgatta a nőt. Megengedte, hogy a mentőorvos ellássa, kórházba vonulni viszont nem volt hajlandó. A doki nem örült ennek, azonban nem sokat tehetett. Amikor lassan kezdtek megnyugodni, Johanna Adam vállára tette a kezét.

– Orvoshoz kellene mennie.

– Semmi bajom. Tényleg.

– A rendőrök reggel további kérdéseket akarnak majd feltenni magának.

– Tudom.

– Hatalmas sajtófelhajtás lesz – folytatta Johanna. – Három holttest.

– Igen, ezzel is tisztában vagyok. – Adam az órájára pillantott. – Indulnom kellene. Már felhívtam a fiúkat, de tiszta idegek, amíg haza nem érek.

– Szívesen hazaviszem, hacsak nem a rendőrséggel szeretné elvitetni magát.

– Köszönöm, nincs rá szükségem – válaszolta Adam. – Itt a saját kocsim.

– Nem fogják engedni, hogy elvigye. Bizonyíték. – Adam erre nem gondolt. – Ugorjon be. – mondta Johanna. – Én vezetek.

Egy darabig szótlánul ültek. Adam a telefonjával babrált egy keveset, begépett egy e-mailt. Aztán hátradőlt. A mentőorvos adott neki valamit a fájdalomra. Ettől egy kissé kábának érezte magát. Lecsukta a szemét.

– Csak pihenjen! – szólalt meg Johanna.

Ezt fogja tenni, ám tudta, hogy még sokáig nem jön álom a szemére.

– No és mikor repül vissza? – kérdezte a nőt.

– Nem tudom – felelte Johanna. – Elképzelhető, hogy még maradok pár napig.

– Miért? – Nagy nehezen sikerült kinyitnia a szemét. A nő arcélét fürkészte. – Elkapta a pasast, aki megölte a barátnőjét, igaz?

– Igaz.

– Ez nem elég?

– Talán igen, de... – Johanna félrebilléntette a fejét – „.még nem végeztünk, ugye, Adam?

– Ó, szerintem pedig igen.

– Még maradt néhány nagyobb elvarratlan szál.

– Amint mondta, ez már komoly szenzáció. El fogják kapni az idegent.

– Nem róla beszélek.

Adam magától is rájött erre.

– Corinne miatt aggódik.

- Mert maga nem?
- Nem annyira – ismerte be Adam.
- Elárulja, miért?

Adam nem siette el a választ, gondosan átgondolta a szavait.

- Ahogy már megjegyezte, hatalmas sajtófelhajtás lesz. Mindenki Corinne-t fogja keresni, így valószínűleg egyszerűen hazajön. És minél jobban belegondolok, annál inkább úgy érzem, hogy a válasz kezdettől fogva teljesen nyilvánvaló volt.

Johanna felhúzta az egyik szemöldökét.

- Ossa meg velem!

- Mindvégig azt akartam elhíttetni magammal, hogy az én hibámból történt, tudja? Hogy a szökése többet jelentett annál, mint aminek tűnt. Hogy biztosan valamilyen nagyszabású összeesküvéssel állt kapcsolatban, amiben részt vett Chris Taylor csoportja, vagy ilyesmi.

- És már nem így gondolja?

- Nem.

- Akkor mivel magyarázza?

- Chris Taylor leleplezte a feleségem legféltettebb és legfájdalmasabb titkát. Mind tudjuk, hogyan hat az ilyesmi az emberre.

- Teljesen összezavarja – állapította meg Johanna.

- Pontosan. Ám emellett egy ekkora leleplezés... teljesen le is csupaszítja az embert. Összetöri, és megfosztja attól, ahogyan az életére tekintett. – Adam ismét lehunyta a szemét. – Egy ilyen megrázkódtatás után időre van szüksége. Hogy újra összerakja magát. Hogy átgondolja, hogyan tovább.

- Szóval, úgy gondolja, hogy Corinne...

- Occam borotvája – vágta rá Adam. – Általában a legegyszerűbb megoldás a helyes. Corinne azt üzent SMS-ben, hogy egy kis időre van szüksége nélkülem. Ez alig pár napja történt. Vissza fog jönni, amint készen áll.

– Nagyon biztosnak tűnik ebben. – Adam nem reagált. Johanna csak nézett maga elé, és tovább vezetett. – Nem akar megállni, hogy megmosakodjon, mielőtt hazamegy? Még mindig csupa vér.

– Sebaj.

– Meg fogja ijeszteni a fiúkat.

– Dehogy – válaszolta Adam. – Sokkal jobban bírják a gyűródést, mint hinné.

Pár perccel később Johanna kitette őt a bejárati ajtajuk előtt. Adam intett neki, és várt, amíg a nő el nem hajtott. Nem ment be. A fiúk egyébként sem otthon voltak. Amikor egyedül maradt a tónál, felhívta Kristin Hoyt. Megkérdezte, elmenne-e értük az iskolába, és éjszakára ott maradhatnának-e nála.

„Hát persze – egyezett bele rögtön Kristin. – Jól vagy, Adam?”

„Remekül. Köszönöm, hogy megteszed ezt nekem.”

Corinne egyterűje, amit a szálloda parkolójában hagyott, most a kocsibejárón állt. Adam beszállt. A sofőrülésből is Corinne csodálatos illata áradt. A gyógyszer hatása lassan múlni kezdett, és Adam testét ismét elöntötte a fájdalom. Nem érdekelte. A fájdalommal meg tudott birkózni. Ugyanakkor ébernek kellett lennie. A kezében tartotta az iPhone-ját. A rendőrség hagyta, hogy elhozza a mobilt a büntett helyszínéről. Azt adta be nekik, hogy szerinte Chris Taylor a régi komód alá rúgta a telefont. Engedték, hogy benyúljon a szekrény alá, de a készülék persze nem volt ott.

Merton pisztolya ellenben igen.

Egy másik rendőr leszólt, hogy az emeleten megtalálta Adam telefonját. Az akkumulátort kiszedték belőle. Adam visszarakta bele, és hálásan megköszönte a férfinak. Merton pisztolyát addigra az övébe rejtette. A rendőrök nem motozták meg újból. Miért is tették volna?

A fegyver egész úton nyomta az oldalát, ám nem merte megigazítani, amíg Johanna mellett ült.

Szüksége volt a pisztolyra.

Elküldött egy e-mailt Andy Gribbelnek, amelyet a kocsiban fogalmazott meg. A „Tárgy” sorban ez állt:

NE NYISD MEG HOLNAP REGGELIG!

Ha valami félresiklana – márpedig ez meglehetősen valószínűnek tűnt –, Gribbel reggel elolvassa majd az e-mailt, aztán továbbítja Johanna Griffinnak és az öreg Rinskynek. Sokat spekulált azon, hogy már most szóljon-e nekik, mielőtt megteszi, de egész biztosan, leállították volna. A bűnüldöző szervek közbeléptek volna, aztán a gyanúsítottak összezártak és elnémultak volna. Adamhez hasonló ügyvédeket fogadnának fel, és sosem derülne ki az igazság.

Így kellett elintéznie..

Elhajtott a Betlehem evangélikus templomhoz. Leállította a kocsit a tornaterem kijárata előtt, és várt. Most már úgy vélte, érti, ami történt, bár valami még mindig nem hagyta nyugodni. Egy apró részlet sehogy sem illett a képbe – kezdettől fogva nem stimmelt.

Elővette a telefonját, megnyitotta Corinne SMS-ét, és még egyszer elolvasta az üzenetet:

LEHET, HOGY EGY IDŐRE KÜLÖN KÉNE KÖLTÖZNIÜNK.
VIGYÁZZ A GYEREKEKRE! NE PRÓBÁLJ MEGKERESNI!
MINDEN RENDBE FOG JÖNNI.

Adam épp újra elolvasni készült, amikor Bob „Gaston” Baime ballagott ki az épületből. Búcsúzásképp összecsapta a tenyerét és az öklét a többiekkel. Túlzottan rövid sortot viselt. A nyaka köré törülközőt tekert. Adam türelmesen kivárta, amíg Bob egészen közel ér a kocsijához. Aztán kiszállt, és odaköszönt neki:

– Helló, Bob!

A férfi odakapta a fejét.

– Helló, Adam. Pfü, jól megijesztett. Mi a..

Adam keményen szájba öklözte, és az anyósülésre taszította a nagydarab férfit. Bob szeme eikerekedett a döbbenettől. Adam az ajtóhoz lépett, és Bob arcához nyomta a pisztolyt.

– Ne mozduljon!

Bob a szájához kapta és a vérző sebhez szorította a kezét. Adam kinyitotta a kocsis hátsó ajtaját, és becsúsztam mögé az ülésre. Bob nyakához szorította a fegyvert.

– Mi az ördögöt művel, Adam?

– Árulja el, hol van a feleségem!

– Mi van?

Adam a férfi nyakához nyomta a pisztoly csövét.

– Csak azt mondja meg, miért!

– Fogalmam sincs, hol van a felesége.

– CBW Inc., Bob. – Csend. – Maga bérelte fel őket, igaz?

– Fogalmam sincs, miről... .

Adam a pisztoly tusával rácsapott a vállá csontos részére.

– Aú!

– Meséljen nekem a CBW-ről!

– Az Isten verje meg, ez fáj! Rohadtul fáj!

– A CBW a maga Daz unokatestvérének a nyomozóirodája. Maga bérelte fel őket, hogy vájkáljanak Corinne múltjában. – Bob lehunyta szemmel nyöszörgőn. – Nem így volt? – Adam újra megütötte a pisztollyal. – Mondja el az igazat, különben esküszöm, hogy lelövöm!

Bob leszegte a fejét.

– Sajnálom, Adam.

– Mesélje el, mi történt!

– Nem így akartam. Egyszerűen... szükségem volt valamire, tudja? Adam még erősebben a férfi nyakához szorította a fegyvert.

– Mire volt szüksége?

– Corinne ellen valamire.

– Miért? – A nagydarab férfi elhallgatott. – Miért volt szüksége valamire a feleségem ellen?

– Csinálja csak, Adam!

– Mit?

Bob szembefordult vele.

– Húzza meg a ravaszt! Ezt szeretném. Már nincs mit vesztenem. Nem találok munkát. A házunkat elárverezik. Melanie el fog hagyni. Tegye meg! Kérem! Calnél remek életbiztosítást kötöttem. A fiúk jobban járnak vele.

Ekkor megint motoszkálni kezdett valami Adam fejében.

A fiúk...

Adam megdermedt, eszébe jutott Corinne SMS-e.

A fiúk...

– Tegye meg, Adam! Húzza meg a ravaszt!

Adam a fejét csóválta.

– Miért akart ártani a feleségemnek?

– Mert ő is ártani akart nekem.

– Mégis miről beszél?

– Az ellopott pénzről, Adam.

– Annak mi köze ehhez?

– Corinne. Be akart köpni. És ha megteszi, mennyi esélyem lett volna ellene? Mármint, most komolyan... Corinne-t, a kedves tanárnőt mindenki szereti. Én meg... nekem nincs munkám, és az én házamat készülnek elárverezni. Ki hitt volna nekem vele szemben?

– Így aztán úgy gondolta, elkapja, mielőtt a feleségem elkaphatná magát?

– Küzdenem kellett. Ezért elmondtam Daznek. Megkértem, hogy nézzen utána a múltjának, csupán ennyi. Semmit sem talált. Naná, hogy semmit, igaz? Corinne maga a megtestesült tökély. Ezért aztán Daz közölte velem, hogy kiadta a maga felesége nevét néhány... – az ujjával idézőjeleket rajzolt a levegőbe – „...nem szokványos” forrásának. Valami furcsa csoportnak végül sikerük

előásnia valamit. Viszont megvoltak a saját szabályaik. Nekik maguknak kell felfedni a mocskot.

– Maga lopta el a pénzt, Bob?

– Dehogy. De ki hinne nekem? Aztán Tripp elárulta nekem, mire készül Corinne., hogy rám akarja kenni az egészet.

És ekkor a motoszkalás abbamaradt.

A fiúk...

Adam torka hirtelen kiszáradt.

– Tripp?

– Aha.

– Tripp mondta, hogy Corinne magára akarja kenni a dolgot?

– Így van. Azt mondta, találnunk kell valamit ellene, ennyi.

Tripp Evans. Aki öt gyereket nevelt. Három fiút. Két lányt.

A gyerekek...

A fiúk...

Még egyszer felidézte magában az SMS szövegét:

LEHET, HOGY EGY IDŐRE KÜLÖN KÉNE KÖLTÖZNÜNK.
VIGYÁZZ A GYEREKEKRE!

Corinne sosem beszélt úgy Thomasról és Ryanról, hogy „a gyerekek”. Mindig „a fiúkként” emlegette őket.

A hasogató fájdalom iszonyatossá, groteszk módon elviselhetetlenné erősödött Adam fejében.

Minden lépésnél újabb villám hasított a fejébe. A mentőorvos adott neki néhány pirulát segítségképpen. Adam kísértést érzett, hogy bevegye őket – kit érdekel a kábaság?

Azonban ki kellett tartania.

Ahogy két nappal azelőtt, most is elhajtott a MetLife stadion előtt, és befordult az olcsó irodaépület parkolójába. Az a rettenetes jersey-i mocsárbúz ismét arcon csapta. Az elemekből összé pattintott gumírozott padló meg-megcsikordult a lába alatt. Bekopogott ugyanannak a földszinti irodának az ajtaján.

Amikor Tripp kinyitotta az ajtót, megint ugyanúgy elcsodálkozott:

– Adam?

Adam pedig megint ugyanazt kérdezte tőle:

– Miért hívott fel a feleségem aznap reggel?

– Hogy mi? Jesszusom, szörnyen nézel ki. Mi történt?

– Miért hívott fel Corinne?

– Már elmondtam. – Tripp ellépett az ajtóból. – Gyere be, és ülj le! Az ott vér az ingeden?

Adam belépett az irodába. Korábban még sosem járt idebent. Tripp mindent megtett, hogy kint marasztalja. Nem csoda. A helyiség putrira emlékeztetett. Egyetlen szoba. Elnyútt szőnyeg. A tapéta hámlott. A számítógép elavult vacak.

Egy Cedarfieldhez hasonló városban élni rengetegbe került. Vajon Adam eddig hogyhogy nem jött rá az igazságra?

– Tudom, Tripp.

– Mit tudsz? – A férfi Adam arcát fürkészte. – Orvoshoz kellene menned.

– Te loptad el a lacrosse-pénzt, nem Corinne.

– Jesszusom, mindened csupa vér.

– Minden pont az ellenkezője volt annak, amit elmondtál nekem.

Te kértél időt Corinne-től, nem fordítva történt. És te használtad ki arra ezt az időt, hogy őt csőbe húzd. Nem tudom, pontosan hogyan. Ha jól sejtem, meghamisítottad a könyvelést. Elrejtetted az elsikkasztott pénzt, vagy valami ilyesmi. A bizottságból mindenki mást ellene fordítottál. Odáig vetemedtél, hogy Bobnak beadd, Corinne vele akarja elvitetni a balhét.

– Hallgass meg, Adam! Ül le, jó? Beszéljük meg a dolgot!

– Folyton az jár a fejemben, hogyan reagált Corinne, amikor kérdőre vontam a színlelt terhesség miatt. Még csak nem is igyekezett tagadni. Mindössze azt akarta tudni, hogyan derítettem ki. Rájött, hogy valamiképp a te kezed lehet ebben. Hogy figyelmeztetni akartad őt. Ezért hívott fel. Hogy közölje veled, elege volt. Mit mondtál erre neki, Tripp? – A férfi válasza se méltatta. – Még egy utolsó esélyért könyörögtél? Arra kérted, találkozzatok, hogy mindent elmagyarázhass neki?

– Neked aztán élénk a fantáziád, Adam.

Adam a fejét csóválta, és közben próbálta egyben tartani, hogy szét ne essen.

– A hosszas filozofálgatásod arról, hogy a kedves öreg hölgy vagy a sportbizottsági tag hogyan ideologizálja meg a sikkasztást... Meg hogy kicsiben kezdődik. Benzinpénzzel, azt mondtad. Aztán egy kávézás következik. – Adam közelebb lépett. – Veled is ez történt?

– Tényleg fogalmam sincs, miről beszélsz.

Adam nyelt egyet, és érezte, hogy kibuggyannak a könnyei.

– Meghalt, ugye? – Csend. – Megölted a feleségemet.

– Ezt nem gondolhatod komolyan.

Adam azonban érezte, hogy egész testében remegni kezd az igazságtól.

– Az álmod éljük meg, igaz? Nem ezt mondogattad mindig, Tripp? Hogy milyen szerencsésnek érezhetjük magunkat, és mennyire hálásnak kellene lennünk ezért. Feleségül vetted Beckyt, a gimnáziumi szerelmedet. Öt csodálatos gyereketek született. Bármit megtennél azért, hogy védelmezd őket, nem igaz? Mi történne a dédelgetett álmoddal, ha kiderülne, hogy közönséges tolvaj vagy?

Tripp Evans kiegyenesedett, és az ajtóra mutatott.

– Tűnj el az irodámból!

– Vagy te, vagy Corinne. Erre jutottál. A te családotod megy tönkre. Vagy az enyém. Egy hozzád hasonló alaknak nem volt nehéz döntenie.

Tripp most már hűvösebb hangnemre váltott.

– Tűnj innen!

– Az az SMS, amit Corinne nevében küldtél.. Azonnal rá kellett volna jönnöm.

– Mégis miről beszélsz?

– Megölted. Aztán, hogy időt nyerj, elküldted azt az SMS-t. Azért, hogy ha elolvasom, azt higgyem, a mérgét akarja levezetni csak... ha pedig mégsem venném be, és úgy vélném, valami történt vele, a rendőrség nem venné komolyan. Elolvasnák az üzenetet. Kiderítenék, hogy csúnyán összevesztünk. Még csak jegyzőkönyvet sem vennének fel a bejelentésről. Te mindezt tudtad.

Tripp a fejét csóválta.

– Tévedsz.

– Bárcsak így lenne!

– Nem tudod bizonyítani. Semmit sem tudsz bizonyítani.

– Bizonyítani? Talán nem. Viszont tudom. – Adam felemelte a telefonját. – „Vigyázz a gyerekekre!”

– Mi van?

– Ez áll az SMS-ben, „Vigyázz a gyerekekre!”

– Na és?

– Na és Corinne sosem hívta gyerekeknek Thomast és Ryant. – Elmosolyodott, noha elszorult a szíve. – Mindig „a fiúkként” emlegette őket. Mert azok voltak. Nem a gyerekei. A fiai. Nem Corinne írta azt az üzenetet. Hanem te. Megölted, aztán elküldted azt az SMS-t, hogy ne kezdjék azonnal keresni.

– Ez lenne a bizonyítékod? – Tripp majdnem felkacagott. – Komolyan azt hiszed, hogy bárki komolyan veszi ezt az ostoba történetet?

– Kétlem.

Adam előhúzta a zsebéből a pisztolyt, és célzott.

Tripp szeme elkerekedett.

– Hohó, nyugodj le, és figyelj egy pillanatra!

– Nincs kedvem tovább hallgatni a hazugságaidat, Tripp.

– Csak... Becky pár perc múlva idejön.

– Ó, remek. – Adam még közelebb tartotta a fegyvert a férfi arcához. – Ez hogyan illene bele a filozófiai eszmefuttatásodba? Szemet szemért?

Tripp Evans álarca először hullott le egy pillanatra, és Adam meglátta a mögötte rejlő sötétséget.

– Nem lennél képes ártani neki. – Adam meredten nézett a szemébe. Tripp visszabámult rá. Pár pillanatig egyikük sem mozdult. Aztán valami megváltozott. Adam egyértelműen látta ezt. Tripp bólogatni kezdett magában. Hátranyúlt, felkapta a kocsikulcsokat. – Menjünk! – szólalt meg.

– Hogy micsoda?

– Nem szeretném, ha Becky itt találna velem. Menjünk!

– Na és hova megyünk?

– Az igazat akartad megtudni, nemde?

– Ha most át akarsz ejteni...

– Nem akarlak. A saját szemeddel fogod látni az igazságot, Adam. Aztán azt tehetsz, amit csak akarsz. Ebben megegyezhetünk.

De most rögtön indulnunk kell. Nem szeretném, ha Beckynek bármi baja esne, érted?

Kimentek az ajtón. Adam csak egy lépéssel maradt le. Pár másodpercig Tripp hátának szorította a pisztoly csövét, aztán rájött, mire következtetnének ebből, ha véletlenül valaki arra tévedne, így a zsebébe csúsztotta a fegyvert. Még mindig Trippre célzott vele, mint valami gengszter egy zsé kategóriás filmben, aki az ujját előretartva úgy tesz, mintha fegyver lenne nála.

Amikor kiléptek az utcára, ismerős Dodge Durango fordult be épp a parkolóba. Mindketten megdermedtek Becky kocsija láttán.

– Ha egyetlen haja szála is meggörbül., – súgta Tripp.

Becky Evans arcán vidám mosoly terjedt szét. Túlzott lelkesedéssel intett oda nekik, és megállította a kocsit mellettük.

– Szia, Adam! – köszönt ki Becky.

Még most is annyira átkozottul vidámnak mutatta magát.

– Szia, Becky!

– Te mit keresel itt?

Adam Trippre pillantott.

– Kisebb gond merült fel a hatodikos fiúk meccsével kapcsolatban.

– Azt hittem, az holnap este lesz.

– Pont erről van szó. Lehet, hogy kizárnak minket az egész bajnokságból valami engedélyprobléma miatt. Adammal épp oda készültünk, hátha találunk valami megoldást.

– Ó, milyen kár... Úgy volt, hogy együtt vacsorázunk.

– Együtt is fogunk, szívem. Nem fog tovább tartani egy, legfeljebb két óránál. Elmegyünk a Baumgart'sba, amikor hazaértem, oké? Csak mi ketten.

Becky bólintott, de a mosolya most először nem tűnt annyira határozottnak.

– Persze. – Adamhez fordult. – Minden jót, Adam!

– Viszlát.

– Üdvözlöm Corinne-t. Most már tényleg el kellene mennünk valahova így négyesben.

– Jó ötlet – sikerült kipróbálnia magából Adamnek.

Becky kedélyesen búcsút intett nekik, és elhajtott. Tripp figyelte őt. A szeme könnybe lábadt. Amikor már nem láthatták a nőt, újra megindult. Adam követte. Tripp elővette a kulcsát, és kinyitotta a kocsit. Beült a sofőrülésre. Adam mellette helyezkedett el. Előhúzta a pisztolyt, és megint Trippre céltolt vele. Tripp immár nyugodtabbnak tűnt. Rátaposott a gázpedálra, és kihajtott a 3-as útra.

– Hová megyünk? – érdeklődött Adam.

– A Mahlon Dickerson természetvédelmi területre.

– A Hopatcong-tóhoz?

– Igen.

– Corinne családjának régebben volt ott egy háza – merengett el Adam. – Még kislány korában.

– Tudom. Amikor harmadikba jártak, Becky is elment vele. Ezért választottam.

Adamból lassanként kiürült az adrenalin. A tompa, lüktető fájdalom megújult erővel kezdte ostromolni a fejét. A szédülés és a kimerültség elszívta szinte minden energiáját. Tripp rákanyarodott a 80-as autópályára. Adam pislogva még erősebben markolta a fegyvert. Ismerte az utat, és úgy kalkulálta, hogy félóránnyira lehetnek a természetvédelmi területtől. A nap lassan a szemhatár alá bukott, de még legalább egy óráig nem lesz sötét.

Megszólalt Adam mobilja. A hívóazonosító szerint Johanna Griffin kereste. Adam nem vette fel a telefont. Egy darabig szótlánul haladtak tovább. Amikor a 15-ös útra vezető kijárathoz értek, Tripp szólalt meg:

– Adam!

– Tessék?

– Többet ne csinálj ilyet!

- Mit ne csináljak?
 - Ne merészed megfenyegetni a családomat.
 - Ironikus – jegyezte meg Adam –, hogy pont tőled hallom ezt.
- Tripp odafordult, mélyen a szemébe nézett, és elismételte:
- Ne merészed megfenyegetni a családomat.

A hangnemtől Adam hátán a hideg futkározott.

Tripp Evans megint az út felé fordította a tekintetét. Két kézzel fogta a kormányt. Ráhajtott a Weldon Roadra, aztán lekanyarodott az erdőn át vezető egyik földútra. Lehúzódt a fák mellé, és kikapcsolta a gyújtást. Adam készenlétben tartotta a fegyvert.

- Gyere! mondta Tripp, és kinyitotta a kocsiját. – Essünk túl rajta!

Kiszállt a kocsiból. Adam ugyanezt tette, de ügyelt rá, hogy a pisztollyal mindvégig Trippre célozzon. Ha a férfi próbálkozni akarna valamivel, valószínűleg itt, az erdő magányában lenne rá a legnagyobb esélye. Tripp azonban nem tévózott. Megindult befelé a rengetegbe. Csapás nem vezetett a fák között, ám különösebben semmi sem állta útjukat. Tripp egyenletesen, céltudatosan haladt előre. Adam igyekezett lépést tartani vele, ami a jelenlegi állapotában igencsak nehezen ment. Eltűnődött, vajon így akarja-e lerázni: hogy egyre jobban elébe kerül, aztán megiramodik, esetleg sötétedés után becserkészi Adamet.

- Lassíts! – kérte Adam.

- Az igazság érdekel, ugye? – Tripp jóformán kántálva beszélt. – Ne maradj le!

- Az irodád – kezdte Adam,

- Mi van vele? Ja, lepra, ha erre gondolsz.

- Azt hittem, halálra keresed magad valamelyik jól menő Madison Avenue-i cégnél – jegyezte meg Adam.

- Úgy öt percig dolgoztam náluk, mielőtt elbocsátottak. Tudod, mindig azzal számoltam, hogy nyugdíjas állásom lesz apám sportboltjában. Az egészséget egy lapra tettem fel. Amikor ez

befuccsolt, mindenemet elveszítettem. Igen, próbáltam megállni a saját lábamon, de láttad, mire mentem.

– Csődbe jutottál.

– Bizony.

– A lacrosse-pénztárban viszont akadt elég pénz.

– Jóval több a kelleténél. Ismered Sydney Gallonde-ot? A gazdag fickót, akivel a Cedarfield Gimnáziumba jártam együtt? Holt béna volt lacrosse-ból. Folyton a kispadon ült. Száz lepedőt adott azért, mert megengedtem, hogy dolgozzon a csapattal. Nekem! Más adományozók is felbukkantak. Amikor beszálltam, a szervezetnek még kapura is alig volt pénze. Most saját fiives pályán, egyszerűelésben játszhatunk, és... – Tripp elhallgatott. – Ha jól sejtem, úgy gondolsz, hogy megint megideologizálni igyekszem a dolgot.

– Pontosan ezt teszed.

– Lehetséges, Adam. De te sem vagy annyira naiv, hogy fekete-fehérnek hidd a világot.

– Aligha.

– Mindig mindenki ellenünk van. Erről szól az élet. Emiatt háborúzunk. Nap mint nap döntéseket hozunk, hogy megvédjük a szeretteinket, még úgy is, hogy ezzel másoknak nehézséget okozunk. Vásárolsz a fiadnak egy új lacrosse-csukát. Akár arra is használhattad volna azt a pénzt, hogy megments egy éhező afrikai gyereket. De nem, te hagytad éhen halni. Mi vagy ők... Mindannyian ezt tesszük.

– Tripp?

– Mi van?

– Ez nem a legalkalmasabb idő arra, hogy kifejtsd a baromságaidat.

– Ja, igazad van. – Tripp megállt az erdő közepén, letérdelt, és a földön kezdett matatni. A kezével félresöpörte a száraz gallyakat és az avart, Adam ráemelte a pisztolyt, és két lépést közelített hozzá.

– Nem fogok rád támadni, Adam. Felesleges lenne.

– Akkor mit csinálsz?

– Keresek valamit... Ah, már meg is van.

Felállt.

A kezében egy ásóval.

Adam térde rogyadozni kezdett.

-Jaj, ne...

Tripp csak állt egy helyben.

– Igazad volt. Végül választanom kellett a saját családom és a tied között. Csak az egyik maradhatott meg... Hadd kérdezzem meg, Adam... Te mit tettél volna a helyemben?

Adam hitetlenkedve csóválta a fejét.

-Nem...

– Javarészt helyesen okoskodtál. Valóban én vettem el a pénzt, de mindenképp szándékomban állt visszafizetni. Nem fogom még egyszer kifejtetni, miért éreztem jogosnak. Corinne rájött. Könyörögtem neki, hogy ne szóljon semmit, mert azzal tönkretenné az életemet. Időt próbáltam nyerni. Valójában viszont semmiképp sem tudtam volna visszatenni a pénzt. Egyelőre nem. Szóval igen, van némi könyvelői tapasztalatom. Az apám boltjában éveken át foglalkoztam ezzel. Úgy kezdtem vezetni a könyvelést, hogy a gyanú egyre inkább Corinne-ra terelődjön. Neki persze fogalma sem volt erről. Ami azt illeti, hallgatott rám, és nem szólt egy szót sem. Még neked sem árulta el, ugye?

– Nem – felelte Adam. – Tényleg nem beszélt róla.

– Így aztán megkerestem Bobot és Calt, aztán látszólag nagy sajnálkozva Lent. Közöltem velük, hogy Corinne ellopta a lacrosse-pénzeket. Érdekes módon Bob volt az, aki nem akarta bevenni. Ezért azt mondtam neki, hogy amikor kérdőre vontam Corinne-t, a feleséged őt vádolta.

– Bob pedig az unokatestvérétől kért segítséget.

– Erre nem számítottam.

- Hol van most Corinne?
- Pontosan ott állsz, ahol eltemettem.

Így egyszerűen.

Adam rákényszerítette magát, hogy lenézzen. Úrrá lett rajta a szédülés. Meg sem próbálta tartani magát. Láta, hogy a talpa alatt nemrégiben megbolygatták a földet. Oldalra hanyatlott, nekitámaszkodott egy fának, levegőt is alig kapott.

- Jól vagy, Adam?

Adam nyelt egyet, és felemelte a pisztolyt.

Tarts ki, tarts ki, tarts ki...

- Fogj hozzá, és ásd ki! – adta ki az utasítást Adam.
- Ennek mi hasznát vennéd? Már megmondtam, hogy ott van.

Adam még mindig kóválygó fejjel megindult feléje, és egyenesen az arcába nyomta a pisztolyt.

- Azonnal kezdj el ásni!

Tripp vállat vont, és kikerülte. Adam rajta tartotta a fegyvert, erejét megfeszítve igyekezett elérni, hogy még csak ne is pislogjon. Tripp beleszúrt a földbe az ásóval, fellapátolt egy keveset, félrehajította.

- Meséld el a többit is!

- A többit már ismered, nemde? Miután kérdőre vontad őt a színlelt terhesség miatt, Corinne feldühödött. Elege lett. Elhatározta, hogy kitálal. Így aztán beleegyeztem, hogy rendben, bevallom, mit tettem. Csupán arra kértem, hogy előtte találkozzunk még, és ebéd közben beszéljük át a dolgot, hogy mindketten ugyanazt valljuk. Vonakodott, de hát eléggé meggyőző tudok lenni.

Az ásó ismét belemélyedt a földbe. Aztán megint.

- Hol találkoztatok? – kérdezte Adam.

Tripp félrehajította a rögöket.

- Nálatok. A garázson át jutottam be. Corinne kijött elé. Nem akarta, hogy bemenjek a tényleges otthonotokba, tudod? Mintha az csak a család számára lett volna fenntartva.

– Tehát mit tettél?

– Szerinted mit? – Tripp lepillantott a földre, és elmosolyodott. Aztán hátrébb lépett, hogy Adam is láthassa. – Lelőttem.

Adam tekintetete Tripp mögé siklott, le a földre. A szíve szétmorzsolódott. A földben ott feküdt Corinne.

– Jaj, ne... – A lába összecuklott. Adam lehanyatlott Corinne mellé, és elkezdte lesöpörni a rögöket a felesége arcáról. – Jaj, ne... – Corinne lehunytt szemmel hevert ott, és még így is átkozottul gyönyörű volt. – Ne... Corinne... Jaj, Istenem, kérlek...

Teljesen összeomlott. Az arcát Corinne hideg, élettelen arcához szorította, és felzokogott.

Valahol a tudata egy eldugott zugában eszébe jutott Tripp, még mindig ásóval a kezében, ahogy talán épp arra készül, hogy rátámad. Adam tüzelésre kész pisztollyal felpillantott.

De Tripp egy tapodtat sem mozdult.

Ott állt mosolyogva.

– Most már indulhatunk, Adam?

– Hogy mi...?

– Indulhatunk haza?

– Te... mi az ördögről beszélsz?

– Ahogy az irodában ígértem. Most már tudod az igazságot. Vége. Megint el kell temetnünk Corinne-t.

Adam körül újra forogni kezdett a világ.

– Neked teljesen elment az eszed?

– Dehogyan, barátom, inkább neked ment el.

– Mi az ördögről beszélsz?

– Sajnálom, hogy megöltem. Tényleg. De nem láttam más kiutat. Komolyan. Amint már mondtam, a hozzánk tartozókért ölni is tudunk, igaz? A feleséged fenyegetést jelentett a családomra. Te mit tettél volna?

– Nem loptam volna el a pénzt.

– Már megtörtént, Adam. – A hangja úgy hatott, mintha egy acélajtót csaptak volna be. – Most mindkettőnknek tovább kell lépnie.

– Te meghibbantál.

– Te pedig nem gondoltad át. – Tripp ajka újra mosolyra húzódott. – A lacrosse könyvelése teljesen áttekinthetetlen. Soha senki nem lesz képes rendet rakni benne. Tehát miből indul majd ki a rendőrség? Rájöttél, hogy Corinne becsapott, amikor terhességet színlelt. Csúnyán összevesztetek emiatt. Másnap Corinne-t lelőtték a garázsodban. Többé-kevésbé felmostam a vért, de ez mit számít? A rendőrök megtalálják a nyomait. Azt a tisztítószert használtam, amit a mosogatók alatt tartotok. A kukákba dobtam ki a véres rongyokat. Kezded felfogni, Adam? – Adam megint lepillantott Corinne szépséges arcára. – A saját kocsija csomagtartójába tettem a hulláját. Az ásó, amit a kezemben tartok... nem ismerős? Annak kellene lennie. A ti garázsotokból hoztam el. – Adam egyre csak gyönyörű feleségét bámulta. – És ha ez nem lenne elég, az irodámban felszerelt biztonsági kamera felvételén tisztán látszik majd, hogy fegyverrel kényszerítettél a kocsimba. Ha a holttesten megtalálnák a DNS-emet vagy bármilyen szövetdarabot, ami tőlem származik, nos, erőszakkal rávettél, hogy kiássam Corinne-t. Te ölted meg, te temetted el ide, te hagytad a kocsiját egy repülőtér közelében, de a reptér tényleges parkolójába nem merészkedtél, mert ott hemzsegnek a biztonsági kamerák. Aztán azzal nyertél egy kis időt, hogy SMS-t küldtél magadnak, amiben Corinne közölte, hogy elköltözött tőled. Végül, hogy még jobban összezavarj mindent, valószínűleg... nem is tudom, talán behajítottad a mobilját egy bolti teherautóba, mondjuk, egy Best Buy üzlet előtt. Ha bárki kutatni kezdene utána, azt gondolná, hogy Corinne elment valahová, legalábbis amíg kitartott az akkumulátor. Ez még inkább összezavarna mindent.

Adam a fejét csóválta.

– Ezt sosem fogják bevenni.

– Már hogyné tennék. És ha mégsem, legyünk őszinték! Te vagy a férje. Sokkal logikusabb téged gyanúsítani, mint azt állítani, hogy én végeztem vele, nem gondolod? – Adam újra a felesége felé fordította a tekintetét. Corinne ajka már ellilult. Nem úgy tűnt, mint aki békésen nyugszik a sírban. Elveszettek, rémültek és magányosnak látszott. Adam megsimogatta a nő arcát. Tripp Evansnek bizonyos szempontból igaza volt. Az ügy lezárult, bármi történéjék is ezután. Corinne meghalt. Élete társát örökre elrabolták tőle. A fiai, Ryan és Thomas többé már nem lesznek ugyanolyanok. A fiai – nem, Corinne fiai – többé nem kaphatják meg azt a vigaszt és szeretetet, amit egy anya nyújthat. – Ami megtörtént, megtörtént, Adam. Lecsillapodhatnak a kedélyek. Ne ronts a helyzeten!

És ekkor Adam észrevett valamit, ami még jobban összetörte a szívét.

Corinne fülcimpáját.

Corinne fülcimpájában... nem lógott semmi. Adámnak eszébe jutott az a Negyvenhetedik utcai ékszerbolt, a kínai étterem, a pincér, aki tálcán felszolgált az ékszert, Corinne mosolya, ahogy óvatosan kivette a füléből, majd letette maga mellé az éjjeliszekrényre.

Tripp nem csupán megölte Corinne-t. Ellopta a holttestéről a gyémánt fülbevalókat is.

– Még valami – szólalt meg Tripp. – Adam ránézett. – Ha valaha a családom közelébe mérsz vagy fenyegetni merészeled őket – mondta —, nos, már megmutattam, mire vagyok képes.

– Igen, megmutattad.

És ekkor Adam ráemelte a pisztolyt, egyenesen a férfi mellkasának közepére célzott, és háromszor meghúzta a ravaszt.

HAT HÓNAPPAL KÉSŐBB

A lacrosse-mérkőzést a derűlátóan „szuperdómnak” elnevezett, rugalmas műanyagból készült, felfújható sportlétesítményben rendezték meg. A téli idényben Thomas egy fedett pályás ligában játszott. Ryan is kijött vele a meccsre. Felerészt a bátyja játékát figyelte, felerészt az egyik sarokban fogócskázott néhány más gyerekkel. Ryan ezenkívül folyton felpillantott az édesapjára. Mostanában gyakran tette ezt, kereste az apját, mintha Adam egyik pillanatról a másikra köddé válhatna. Adam persze megértette ezt. Próbálta megnyugtatni a fiát – de valójában mit mondhatott volna?

Nem akart hazudni a fiúknak. Ugyanakkor azt szerette volna, hogy boldogok legyenek és biztonságban érezzék magukat.

Minden szülőnek meg kell küzdenie ennek az egyensúlynak a megteremtéséért. Ezen semmit sem változtatott Corinne halála – viszont az ember megtanulja, hogy a féligazságokon és hazugságokon nyugvó boldogság legalábbis tünékeny.

Adam figyelte, ahogy Johanna Griffin átnyomakodik az üvegajtón. A nő átvágott hozzá a kapu mögött, és a pálya felé fordulva megállt mellette.

– Thomas a tizenegyes, ugye?

– Pontosan – válaszolta Adam.

– Hogy megy neki a játék?

– Remekül. A Bowdoin edzője arról győzködi, hogy kötelezze el magát nekik.

– Ejha. Az elég jó főiskola. Aláír nekik?

Adam vállat vont.

– Kocsival hatórányi út. Ez előtt az egész előtt még hajlott rá.
De most...

– Inkább közelebb szeretne maradni az otthonához.

– Pontosán. Persze oda is költözhetünk. Ehhez a kisvároshoz már semmi sem köt minket.

– Akkor miért maradtak?

– Nem is tudom. A fiúkat már így is épp elég veszteség érte. Itt nőttek fel. Itt járnak iskolába, itt laknak a barátaik. – A pályán Thomas elkanalazott egy pontatlan labdát, és megindult vele előre.

– Az édesanyjuk is itt van. Abban a házban. Ebben a városban. – Johanna bólintott. Adam a nő felé fordult. – Igazán örülök, hogy láthatom.

– Én is.

– Mikor ért ide?

– Pár órával ezelőtt – felelte Johanna. – Holnap fogják elítélni Kuntzot.

– Már tudja, hogy életfogytiglani kap.

– Igen – mondta a nő. – Látni akarom, amikor kimondják. És abban is biztos akartam lenni, hogy magát hivatalosan felmentik.

– Már megtették. A múlt héten értesítettek.

– Tudom. A saját szememmel akartam látni.

Adam bólintott. Johanna odapillantott, ahol Bob Baime és a többi szülő ült.

– Mindig egyedül ácsorog a partvonal mellett?

– Mostanában igen – válaszolta Adam. – De nem veszem személyeskedésnek. Emlékszik? Meséltem, hogy az egész az álom megéléséről szól.

– Aha.

– Én vagyok az élő bizonyíték, hogy azt az álmot sérülékeny anyagból szőtték. Persze mindannyian tisztában vannak ezzel, csak senkinek sincs kedve olyasvalakivel együtt lenni, aki szakadatlanul erre emlékezteti őket.

Egy darabig tovább nézték a meccset.

– Chris Taylorról semmi újat nem sikerült kideríteniük – szólalt meg a nő. – Még mindig szökésben van. Persze végül is nem ő az első számú közellenség. Mindössze annyit tett, hogy megzsarolt néhány embert, akik nem is biztos, hogy vádat emelnek ellene, mert akkor kiderülnének a titkaik. Kétlem, hogy felfüggesztettnél komolyabb büntetést kapna, mégha elfognák is. Maga belenyugodna ebbe?

Adam vállat vont.

– Rengeteget morfondírozom ezen.

– Hogyhogy?

– Ha hagyta volna, hogy Corinne megőrizze a titkát, ez az egész talán meg se történt volna. Ezért azt kérdezgetem magamtól: az idegen ölte meg a feleségemet? Vagy maga Corinne, amikor úgy döntött, hogy terhességet színlel? Vagy én, amiért nem ismertem fel, mennyire elbizonytalanítottam őt? Az ember könnyen beleőrülhet az efféle merengésbe. A végtelenségig visszamehetünk a múltba, és figyelhetjük a hullámokat. Végül azonban csak egyvalakit hibáztathatunk. Az a személy pedig halott. Megöltem.

Thomas átpasszolta a labdát, és a lacrosse-zsargonban X-nek nevezett területre szaladt, a kapu mögé. Az orvosszakértői jelentés szerint az első golyó elegendő lett volna. Tripp Evans szívéen hatolt át, és azonnal végzett vele. Adam még mindig érezte, ahogy a pisztoly markolata a tenyerébe simul. Még mindig érezte a visszaütést, ahogy meghúzta a ravaszt. Még mindig maga előtt látta, ahogy Tripp Evans teste összecszik, és hallotta az erdő csendjét visszhangzón megtörő dörrenéseket.

A három lövés után Adam pár másodpercig semmit sem csinált. Csak ült fásultan, és nézett maga elé. Nem gondolt a lehetséges következményekre. Mindössze a feleségével szeretett volna maradni. A fejét megint Corinne feje mellé hajtotta. Megcsókolta a nő arcát, aztán lehunyta a szemét, és sírva fakadt.

Egy pillanattal később pedig meghallotta Johanna hangját.

– Adam, sietnünk kell!

A nő mindvégig követte őt. óvatosan kihámozta Adam kezéből a fegyvert, majd áttette Tripp Evanséba. Az ujjaival átfogta a férfi kezét, és leadott három lövést, hogy lőpormaradványokat találjanak Tripp ujjain és csuklóján. Aztán megragadta Tripp másik kezét, és megkarmolta vele Adamet, hogy a DNS odakerüljön a körme alá. Adam kábultan követte a nő utasításait. Kitaláltak egy önvédelemről szóló történetet. Nem tűnt tökéletesnek. Lyukak tátongtak benne, és rengeteg szkepticizmus, végül azonban a kézzelfogható bizonyíték és Johanna vallomása, miszerint végighallgatta, amint Tripp Evans beismerte a gyilkosságot, lehetővé tette, hogy a halott férfit vád alá helyezték.

Adam szabad volt.

Ugyanakkor az embernek együtt kell élnie a tetteivel. Adam megölt valakit. Az ilyesmit nem lehet egyszerűen elintézni. Éjszakánként kísértette őt, megfosztotta az álomtól. Adam megértette, hogy nem volt választása. Amíg Tripp Evans élt, fenyegetést jelentett a családjára. És a lelke egy ősi darabkája még elégedettséget is érzett, amiért megbosszulta a felesége halálát, és megvédte a fiait.

– Elárulna valamit? – kérdezte Adam.

– Persze.

– Jól alszik?

Johanna Griffin elmosolyodott.

– Nem igazán.

– Sajnálom.

A nő vállat vont.

– Talán nem alszom jól, de még rosszabbul aludnék, ha az életem hátralévő részét börtönben kellene töltenie. Döntést hoztam, amikor megláttam magát az erdőben. Szerintem azt a döntést, ami után a legjobban tudok aludni.

– Köszönöm – felelte Adam.

– Miattam ne aggódjon!

Akadtt még valami, ami kezdettől fogva zavarta Adamet, bár sosem adott hangot neki. Hogyhogy Tripp Evans valóban azt gondolta, működhet a terve? Tényleg azt hitte, hogy Adam hagyja neki megúszni, hogy megölte a feleségét? Komolyan elhitte, hogy bölcs dolog megfenyegetni Adam családját, miközben ő pisztollyal a kezében a halott felesége mellett térdepel?

A halálát követően Tripp Evans családjának jelentős összeget fizetett ki a férfi nyugdíjkezelője. Evansék a városban maradtak. Támogatták őket. Cedarfieldben mindenki, még azok is, akik gyilkosnak tartották Trippet, összefogott Becky és a gyerekek érdekében.

Vajon Tripp eleve tudhatta, hogy ez fog történni?

Vajon végül azt akarta elérni, hogy Adam végezzen vele?

A mérkőzés a lefújás előtt egy perccel döntetlenre állt.

– Azért furcsa – szólalt meg Johanna.

– Micsoda?

– Minden a titkokról szólt. Ez az egész ügy Chris Taylornal meg a csoportjával. Meg akarták szabadítani a világot a titkoktól. És most magának meg nekem a legnagyobb titkot kell megőriznünk. – Mindketten álltak, és nézték, ahogy az időmérő visszaszámlálja a másodperceket. Harminc másodperccel a vége előtt Thomas gólt dobott, és eldöntötte a meccset. A szurkolótábor ujjongásban tört ki. Adam nem ugrándozott örömében. Viszont elmosolyodott. Odafordult Ryanhez. Ryan is mosolygott. És Adam fogadni mert volna, hogy az arcrács mögött Thomas úgyszintén így tett. – Talán igazából ezért jöttem el – jegyezte meg Johanna.

– Miért?

– Hogy mosolyogni lássam mindnyájukat.

Adam bólintott.

– Talán.

– Vallásos ember, Adam?

– Nem mondanám.

– Nem érdekes. Nem kell ténylegesen hinnie benne, hogy Corinne látja, ahogy a fiai mosolyognak. – Johanna arcon csókolta őt, és megindult a kijárat felé. – Csupán abban kell hinnie, hogy a felesége ezt szeretné látni.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

A szerző bármiféle fontossági sorrend betartása nélkül szeretné kifejezni háláját az alábbiaknak, mivel már nem emlékszik, ki miben segített: Anthony Dellapelle, Tom Gorman, Kristi Szudlo, Joe és Nancy Scanlon, Ben Sevier, Brian Tart, Christine Ball, Jamie Knapp, Diane Discepolo, Lisa Erback Vance, és Rita Wilson. Mint mindig, minden hiba nekik róható fel. Ne már, ők a szakértők! Miért kellene mindenért nekem elvinnem a balhét?

Rajtuk kívül szeretném megköszönni még John Bonner, Freddie Friednash, Leonard Gilman, Andy Gribbel, Johanna Griffin, Rick Gusherowski, Kristin Hoy, John Kuntz, Norbert Pendergast, Sally Perryman és Paul Williams békebíró közreműködését. Fent említettek (vagy szeretteik) jelentős összegeket adományoztak az általam megnevezett jótékonyági szervezeteknek, amiért a nevük szerepelt ebben a regényben. Ha a jövőben bárki részt kíván venni hasonlóban, a részletekért látogasson el a HarlanCoben.com honlapra vagy írjon a giving@harlancoben.com e-mail címre.